

یہ کتاب باضا بطور جہتیری ہو چکی ہے کوئی صاحب چھوٹے کا قصہ نہ کر

دستان امیر حمزہؑ

جلد دوم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

1	سہا لکھیاں راویاں وچہ در سے کوہ قاف	1	پریاں وا اک شہری دھرت شہری عیاف
2	نہیں مٹا رستان ماوس نام مبارک سی	2	اسے اوتھے بادشاہ ازرع نام پری
3	پریاں نو دہزار سی وچہ اسد سے زمان	3	جنگی خوش لڑکیاں رخ روشن پریشان
4	تے اک کول کوہ قاف دے حکم دیو عفریت	4	نود ہزاراں اوسدی تابع دیو پلیس
5	گذری دل عفریت دے پریاں عالی شان	5	پریاں کولوں کھوہ لولیں زریں مٹا رستان
6	فوج ہوئی ترگیب یحیم عفریت حوام	6	گردے مٹا رستان دے بیٹھا مار مقام
7	ازرع سے کے فوج نوں کھڑی مقابلا	7	دیوے دھار پری تے چاہر مچھاں نوں تار
8	اک اک قدیباں دھوں بدل دانگ سیما	8	بجلی دھکوں کو کدے کاف حال تباہ
9	دیواں حملہ مارا کر کے جوش و خروش	9	دیواں اگے اڑ گئے سب پرکار پھوش
10	اس گماں کچھ جان لے کچھ ہو گیاں قتلام	10	پریاں وچہ کوہ قاف دے لکیاں بے آرام
11	اندرا رستان دے دیو دے مردار	11	نخست لیا عفریت نے بیٹھا ہوسر دار
12	دیواں دا اس دیس تے ہو گیا دخل تمام	12	بیوٹنی وچہ ہونڈیاں پریاں بے آرام
13	دلت دھیاں روٹیاں ہو گیاں ناامید	13	دن تے راتیں گزردا وچہ غلام دی قید

۱۶	آجے اندر پری دی سی اک خاص وزیر	نام سلاسل اوسدا پارہ بدر منیر
۱۷	ماہر علم نجوم دی دچہ رمل استاد	سہا علم نجوم دا اسنوں چنگا یاد
۱۸	اک دن اندر آکھدی سدا سلاسل فوس	اندہ علم نجوم دے دیکھ پیاری توں
۱۹	ہتھ لساڈے اوسے پاناں شادستان	میں کرساں پاناں کراں ملک اندر فرمان
۲۰	کچھو کچھو سدا رول کے سدا سل ہس	۱۔ اندر آکھدی بر آدم لادے دوس
۲۱	جس دن تیرے جیساں رعد شاطر فرزند	توں فرمایا دیکھ کے ہو ہو کے خورسند
۲۲	اس میرے فرزند اثنائی ہوگ نہ کو	سوہناں دنگوں لیسے ہرگز کتے نہ ہو
۲۳	میں کہاں کچھ جیساں مکے دچہ امیر	صورت تیرے پت تھیں اسدی بدخیر
۲۴	تینوں میری گل تے نہ آئیا اعتبار	فرمایا توں اوسدا چل دکھا دیدار
۲۵	توں میں خاصاں نال لے کر کے کوچ مقام	گیاں کے شہر توں اوسے وقت تمام
۲۶	عبد المطلب عرب دے گھر دچہ لڑیاں جا	گہوارے دچہ دیکھیا ادہ فرزند پیرا
۲۷	اس دے نوں دیکھ کے توں کہیا خوش ہو	کچھو کچھو فرزند تھیں سوہناں بے خوش و
۲۸	گہوارے دچہ لوٹیا اوسے وقت امیر	کچھو کچھو گہواروں دتس اپنا شیر
۲۹	گہوارے دچہ پائیا توں اپنا فرزند	پر تھا توں امیر دے رعد شاطر بلند
۳۰	دیکھ تیرے فرزند توں ادہ ہونی حیران	حمزہ باجوں ہو رہے ایہہ کو طفل عیان
۳۱	رعد شاطر توں اوس نے اپنا شیر چھنگا	گہوارے دچہ پائیا کچھ توں لیس اٹھ
۳۲	توں حمزہ نوں پائیا گہوارے دچہ پھیر	کچھو کچھو دل دطن دے امیں نہ لاتی دی
۳۳	میں ادہ لڑکار بے کینا جدان جوان	ثانی اسدے زور دانا میں دچہ جہان
۳۴	دیکھ ہی نہ آدمی اسدی ریس کرن	جے ادہ آوے امیں تھاں دیری تڈن مران
۳۵	نور ہزار دیو توں ادہ مارے میدان	اسدی برکت ملیگا تینوں شادستان
۳۶	مکے اندر آکھدی تیرا بیج بیان	ایں میں حال گذریا آٹا بے نقصان
۳۷	پراکھ کر آدمی اندر لیس زمین	اسیں پری ادہ آدمی رلداسا تھ نہیں
۳۸	کچھ اسدے کس طرح ایچھے آوے گا	کیونکر شکر دیو دانا مارگو ادے گا

- کہے سلاسل جائیکے آپ لہا داں ہیں
 جاں حمزہ کوہ قاف دے اندر آوے گا
 آکھ سلاسل گل ایہ سوئی جھب تیار
 لے میوے کوہ قاف دے دیو پریاں دنیاں
 اگے والی عرب دایت اللہ وجہ سی
 تاں پریاں تعظیم کر حاضر ہوئیاں آ
 حضرت عمر رسول دا کر کے ادب ادب
 حضرت عرب امیر نے میوے لئے اٹھا
 پھر امیر بلا دندا عمر میوے نوں
 عمر کہے معلوم کی مینوں ایہہ اسرار
 حمزہ نے فرمایا میوے لہو اٹھا
 سبحناں تائیں دندا عمر عیار جو ان
 ناں جاتا کی چیز ہے ایسی لذت دار
 عبد المطلب پاس جاں آیا عمر جو ان
 حمزہ نوں پیوسد کے کہند اے فرزند
 جاں مہرے پاس ادہ آون دوجی دار
 بیت اللہ چہ آیس حمزہ دوجے ہند
 دے میوے اڑ چلیاں اولویں چھوڑ مقام
 پکڑ سلاسل رعد نوں کر کے ادب ادا
 ایہہ بھائی ہے تاں دالے عربی سلطان
 کیا تا دھی ذات ہے کہند عرب امام
 حمزہ نے فرمایا ایہہ بھی کرو عیان
 جیوں جیوں حاکم لکڑیا کہے سلاسل حال
- 37 تے اسفون غفریت دے نال لڑواں میں
 38 دیواں دی سب فوج نوں بارگوا دے گا
 39 رعد شاطروں مثال دے ہو بیٹھی اسوار
 40 لکے دیوچہ آوندی کر کے جوش کمال
 41 وجہ عبادت رب دے آساعلم نبی
 42 میوے کھنے قاف دے لکے دھرے یا
 43 نظر دل غائب ہوئیاں او دیں پھر شباب
 44 پر حیرت وجہ ولید نے عمر نہ جب تاکار
 45 کہے حقیقت دس کھاں کی کھج جاتا توں
 46 سبیاں کدھی نہ دیکھیا کیا کراں اظہار
 47 اندر کے شہر دے سبحناں نوں ورتار
 48 لذت چکی میوڈں سب رہے حیران
 49 اس دی اندر نذر دے کئے نہ پالی سار
 50 نالے عمر عیار نے کیتا حال سببان
 51 ایہہ تے پریاں ہو دسن یاد رکھیں ایہہ پسند
 52 قسماں دیو بس انہاں نوں حال کرو اظہار
 53 کر تعظیماں ہوئیاں پریاں بزم افزاد
 54 حمزہ قسماں دتیاں حالست کہوتام
 55 قدماں وجہ امیر دے دیوے سیس جھکا
 56 خدمت اندر لکساں دے حاضر ہوئیاں آن
 57 کہیا پریاں ہندیاں ذاتوں میں تمام
 58 بھائی میرا لگ دا کیونکر ایہہ جو ان
 59 جیوں اندر کوہ قاف تھیں دیکھیں آئی نال

۶۰ ارزح جیوں امیرنوں شیر پلا یا سسی
۶۱ ایہ گل کہہ کے ہونیاں غائب پھیر تمام
۶۲ گھر وچہ مانی باپ تھیں حالت کہے جمان
۶۳ گہوار سے وچہ کدن تینوں پایا سسی
۶۴ میں دند سے نوں چوک کے شیر پلا یا سسی
۶۵ ساحت پچھوں دیکھیا پھر تو میں سر زند
۶۶ جانا پریاں سچاں تا میں جھوٹ جمان
۶۷ بہت اند وچہ آئیا جال اگلے دن پھیر
۶۸ حمزے قسماں دتیاں ظاہر کرو بیسان
۶۹ اٹھ سدا سل ہتھ بندھ دیوے عرض سنا
۷۰ شادستانوں کدھمب سا نوں کیو پکار
۷۱ کھوہ یا غفریت نے ساڈا جسدوں مقام
۷۲ پھر میں حضرت حمزہ پادشاہ وچہ نجوم
۷۳ سن حمزہ فرماوند اوہ سعادت کار
۷۴ اے بریں جیون میں کہتے ہے کوہ قاف
۷۵ کہ جاواں کدھو ساں چاہیے برس ہزار
۷۶ تو میں تے نو شیر داں تے لشکر کفار
۷۷ دھ بھلکے میں انہاں تھیں کرنی ہے پکار
۷۸ پریاں پیش میر سے ہونیاں عرض گزار
۷۹ روز اکھا لان لگسن ودھ نہ ہو مو زج
۸۰ حمزہ سن کے شاد ہو کر دا عرض قبول
۸۱ ایہ مرداں دی سردی ہے جگتو چہ سول
۸۲ پھر بھلکے جال ہوو سن مجلس میرے یار

گہوار وچہ رعد نوں جیوں جیوں پایا سسی
حضرت عرب میر بھی آئیا وچہ مقام
مانی سن کے اکھدی ہے ایہ سج بیان
جال روایتے ہو بھی نظری آئیا سسی
گہوار سے وچہ پھیر میں ادوین پایا سسی
اسدن تھیں میں سن نلک میاں جہر نند
رعد شاطر میر دا کھائی ٹھیک جمان
کر تعظیماں آئیاں پہاں پھیر چہر
آئیاں کہترے کم نوں حالت کہو جمان
جواں ساڈے ملک نوں غلاموں لٹ لیا
کہے ہزاراں باریاں مل لیا در بار
ہو ملنی وچہ روندیاں میساں اسپر تمام
تیرے ہتھوں دیو دی مرگ ہوئی معلوم
جے تے ہتھوں میریوں جوڑے فتح دیار
میں کھتے تے کس طرح کرساں جا مصاف
ایدھر مکہ گھر کے بیٹھے ہیں کفار
شہر ساڈا گھر کے بیٹھے پکڑ حصار
تے جادو کوہ قاف داسمل نہیں کچھ کار
حضرت یزید سے دور تھیں کرد نہ کچھ دھار
لے جلیے تے لے آئیے اتنی مدت وچہ
حال تہاں سے جادو نوں کراں نہ مول عدول
کے زمانے کرے گا یاد غلام سول
آئیاں دے رو برو کر پو کل اظہار

۸۵	تاں رخصت لے تہاں تھیں دو اں نال روان	۸۵	پریاں من کھلوتیاں حمزہ دافسریان
۸۶	جاں اٹھے دن بیٹھدا حمزہ وجہ مقام	۸۶	فوج سنے اصحاب سی حاضر یاں تمام
۸۷	پریاں حاضر ہوئیاں آن سنایا حال	۸۷	جاہیں میں امیر نون کھڑا اپنے نال
۸۸	سن پریاں دے حال توں رخصت دیوں ہار	۸۸	دے رہنا امیر نون نالے جبر نگار
۸۹	معرض گذری دوستان کدیں کدوں امیر	۸۹	بن قیرے ہو جاو ناں مکہ کل اسیر
۹۰	زربا دچہ دلاں دے نہ کر پوئے سوز	۹۰	جاو اں نالے آدساں دچہ اٹھاراں روز
۹۱	انشاء اللہ بولنا کیب نہ نال زبان	۹۱	سال اٹھاراں تاں سپہا دچہ کوہ قاف تہاں
۹۲	یاراں نول فرماؤندا والی عرب امیر	۹۲	عمر امیرہ جانپوسیرا خاص وزیر
۹۳	میری جاگہ الینوں جاووں تیں تمام	۹۳	کیا اسدا ملبیوں میرے خاص عوام
۹۴	نالے جبر نگار دی خدمت دچہ مرہو	۹۴	سخن برابر اوسدے کوئی نہ مول کہو
۹۵	پریاں نون فرماؤندا حضرت عرب امیر	۹۵	رہندا کھوڑا کم ہے کرو ذرا تاخیر
۹۶	حملہ کر کفار نون گردوں دیا ہٹا	۹۶	بدذاتناں دی فوج نون کرساں ماؤٹا
۹۷	شکے پریاں کہندیاں جنگ نہ چاہیں مول	۹۷	لے تلواراں مارے میں کفاراں نون
۹۸	سو دیاں دچہ کافراں پریاں دلاشتا	۹۸	قتل پچھے کفار تے خون اندر غرقاب
۹۹	پریاں مول نہ سدیاں سروگدی تلوار	۹۹	دھڑکتے سر ڈگ پئے مردے کئی ہزار
۱۰۰	ہو متعجب کافراں دل دچہ خوف پیا	۱۰۰	ایہہ کی آفت آپی ہند پیر کب
۱۰۱	ایہہ جادوگر عربیاں سحر اٹھا یا کی	۱۰۱	پڑھو حب دو تلوار تے بھوک چھایا کی
۱۰۲	کاڈرہیت کھائیکے چھوڑے میدان	۱۰۲	پریاں ماری جان دیاں ہو ^{بٹھا} لیلیاں خون ^{۱۰۱} اں
۱۰۳	موو ہٹائے مکینوں کافر دوڑ گئے	۱۰۳	فوجاں مار گواہیاں ^{۱۰۲} روون زار پئے
۱۰۴	پریاں ٹریاں فتح کر فرحت دچہ خوشی	۱۰۴	بدھے ہتھ کھلوتیاں لگے عم نبی
۱۰۵	کچھ سواری واسطے لیاؤ کہے امیر	۱۰۵	جس نے چڑھ کے چلاں میں حبیب کو تدبیر
۱۰۶	چار پائی اک لہناں نے آندی حبیب اٹھا	۱۰۶	اہر چاہڑا امیر نون اڈیاں دچہ ہوا
۱۰۷	سرتے چپک امیر نون لے گیاں کر خیند	۱۰۷	دچہ زمین آسمان دے جان ہو اڈاں تیز

پرو خدا ڈٹھا دستان نظر آئی پھر
رب جانے کی ہو یہاں حالت نال جان
پچھتاؤں دچہ دلاندے باجموں صبر قرار
کا ہنوں حمزہ ثور یا ہو سی خبر کیا
قاصد کھیں لے دستان پڑ پڑ پڑ پڑ پڑ

یاراں کو لوں ہو گیا رخصت حمزہ شیر
پچھوں یا را میر دے ہوئے سرگردان
ہتھیں ثور میر لوں مودوں زار و زار
پیراؤسی عقل دے پردہ آن پیا
اونویں بزرجمہر داکھیا خط گیا

خط لکھنا بزرجمہر کا عمر امیر کی طرف

جس دی پر بندیاں رحمت کے بے مل
عمر امیر زمر یا سن لے نور العین
افشاں اشدناں کیا بھل گئی تدبیر
دیواں کھیں کوہ فانی دے کر گیا صاف
میرے ایس بیان نوں جاو متاں خلاف
اندر تجھ شہر دے ڈیرہ چل لگا
دانا پانی لاشنوں ادھتے ملے کثیر
لکھیا بزرجمہر داد کچھ ہوئے جہران
صبر رکھ آدے ادھناں نوں روندی ہر نگار
اندر شکر عرب کے پیا اچانک سوگ
جو کچھ ہوتی ہوئی و س نہیں ہن کار
غلبہ پاؤں آئے کے کون کرے پیکار
تجہ دیول ہوئے اس وقت سوار
خبر سنی کفار نے گئے پچھاڑی پھیر
فوجاں ملیاں سامنے وچ پئی تلوار

محمد ثنا خدائے نوں جید عالم کل
پھر وہ دخیل نوں جو سرور ثقلین
عہد اٹھا راں روز آکر کے گیا امیر
سال اٹھا راں رہی گاہن اندر اوقاف
داسرناں نوں ماری تہہ دچہ صاف
لے فرزند اکیوں جہم دے باہر آ
تجہ دیو چلتاں نوں ملی آسن امیر
سارے یا را میر دے آگے سدا پریشان
دچہ فرق امیر دے روندے زار و زار
منے تیک امیر دے خبر نہ جیں کیا سوگ
عمر امیر آکھ دا پاؤ نہیں کہو
تجہ دیول چرچلوست جانے کفار
یہ گل سن کے ساریاں کیتا کچھ فرار
جاں کے قہیں جہاوندے نزل تن گیر
واگاں پہنے اٹھا کے دل کافر بد است

- ۱۲۶ اک دچار و چار دال دچہ عمر عیار
۱۲۷ چیل ہزار غلام نوں کیتا حکم شتاب
۱۲۸ رکھو تیغاں تنگیں مست اکون بدخواہ
۱۲۹ ہو اگر سے فوج نوں حکم کرے عیار
۱۳۰ سد عیاراں اپنیماں عمر کرے فرمان
۱۳۱ قلعہ ہووے مضبوط تے حاضر گھاٹ مام
۱۳۲ ہر طرف فے دوز کے پھر نکالے عیار
۱۳۳ آن عیاراں اکھیا عمر امیہ نوں
۱۳۴ چھوڑ مقابل کافراں لشکر تھیں اک دل
۱۳۵ تے نیتاں دے دریتے کروا آن پکار
۱۳۶ حمزہ کلوں کھوہ کے میں لے آیا دھا
۱۳۷ وہ کھلاؤ کوٹ دا داخل ہوواں آ
۱۳۸ حاکم نیتاں شہر داسن ہوئے اقران
۱۳۹ کھلاؤ دچہ حصار دے کروا سو آداب
۱۴۰ خاصاں سے عیار دے قد میں آن پیا
۱۴۱ اندر وار حصار دے سنبھ عمر عیار
۱۴۲ نگر دں لشکر عوب داسار اوڑیا آس
۱۴۳ حاکم نیتاں شہر داکھ دتا مردار
۱۴۴ گردے نیتاں شہر دے آترے کفار
۱۴۵ بیر حیلان گویاں عربی عیار وار
۱۴۶ تن سالان دا قلعے دے اندر خرچ پیا
۱۴۷ کر کے لشکر خدا پید خوش کر دے گزراں
۱۴۸ لے دں حال امیہ دوا باقی آکھ سستا
- ایر خنگ امیر دے چاٹرے ہر نگار
پچھے ہر نگار دے ہو یو گرم رکاب
بھی مقبل نوں انہاندے نال کے مڑا
لکھو دے ہو کفار دے نال کر دے پے کار
گرد بگردے ہر طرف دیکھو کتے مکان
خبر لیاؤ لہجہ کے کرتے چیل مقام
تقکم نیتاں شہر دا لہجہ خوب حصار
عمر امیہ خبر سن ہو نیاں شاد درووں
تے کچھ افسر فوج دے چھوڑاں اپناں دیوں
میں جنگاں ماں سنبھ آندی ہر لگا رہا
حمزہ دی ہے آوندی پچھے پئی سپاہ
مست ہن عربی آئی کے دیوں جنگاں
جنگ دی تعظیم نوں باہر گیا عیار
کے علونہ سب کچھ حاضر پیش شتاب
مفت بھلاوے دے دیں کنگل کیا گیا
بھٹی وچہ قرار دے نالے ہر نگار
تاں بچے نیتاں اپناں لئی حقیقت پا
دروانے بنجہ قلعے دے بیٹھا عمر عیار
جنگ پدا گھٹ کے بیٹھے گھیر حصار
نال فراغ گزار ہو من نیکو کار
سب علونہ عمر نے قبضہ وچہ لب
گرد حصار کفار بھی حکم کرن مکان
آہے جس دن کیوں بریاں نال گیب

149	شام ہی تے اتے اُترا اک پہاڑ	پہیاں دین امیر نوں کھانے لذت دار
150	کیتا کچھ آرام تے ہوئے پھیر روان	آوڑیا کوہ قاف دھپہ پہیاں نال جوان
151	دوروں نظریں آئیا مذہب شاران	پہیاں اتر آئیں ہوئے منو جھان
152	حضرت سادہ شہر ہے بن ہوئی اظہار	آند احمد سے واسطے تینوں کر سوار
153	بن ایتھے عفریت داسا لول خوف ڈرا	اسیں گلاوی نال چلاں تین جوتہاں
154	سن ایہہ گل امیر نے پہن لئے متقیار	نہیں شاران دستان دی طرف گیا ہتیار
155	گز لئی دھپہ تنہ دے آئی داسودا	حادثہ دیا دھپہ شہر دے نظر کرے ہر جا
156	کوچہ برزن شہر سارا دیکھ لیا	دیوال دا دھپہ شہر دے نال کچھ نظر پیا
157	آہے دیو شکار توں لگے گئے تمام	خالی پہیاں چلاں سبھے پئے مقام
158	بھڑا بھڑا باغ دل آئیا عرب امیر	ڈٹھا دتھے باغبان دیو پراناں پیر
159	کئی بھولا تھو دھپہ کر داسا کار	پانی دیوے باغ دے بوٹیاں نوں مزار
160	حمزے لغزہ باریا ہل پہاڑ لگے	شیر لکھنے آنتاں چھوڑ احب لگے
161	شہر پیا کوہ قاف دھپہ پئی بلند صدا	جوش کرے سن باغبان ایہہ کی پئی بدلا
162	کئی چلائی شہر تے حمزے ماری چپال	کئی پئی حادہ سرت تے بچیا ماری لال
163	کئی گیا دیو لکھنے ماریں دوجی وار	حمزے ماری دیو نوں ڈکاک لگے تلوار
164	دیو ہو یا حمان کندہ پیا کریندا شور	تن میرے تے خاکیا زخم لگا دیں سور
165	حمزے نادک ماریا نکلا امیر دیا	ڈگیا ہو یا اندھ کے لگا کرن غم دیو
166	پھر حمزے نے دیو نوں لایا کاری تیر	ڈگیا پھر بر زمین تے ہو بچیاں شریر
167	بڈا ماری پھر کہے اک لگا دیں سور	نکلی جادوے حمان تے میں جادواں دھپہ گور
168	زخم چھپ خاکیا مینوں سور لگا	لے خلاصی در دھپہ میں ہوواں جھب فنا
169	پھر حمزے نے ماریا رکھنٹ نے تیر	پھر سو کے دیو تندہ سرت پوتہ آتھن شریر
170	ایسے طرح امیر حمان مارے پہلی وار	زخمی ہو کے ڈگ پورے دیو دشمن مزار
171	دوجے زخموں اٹھ کے پھر کرے سہ جنگ	حالت ایسی دیکھ کے حمزہ ہو یسا جنگ

- ۱۷۲ زخم اول داد ہے دو جا زخم دوا
 ۱۷۳ آخر دیو مر گیا کہے زار می سوز
 ۱۷۴ اک طرفوں اک آیا بڈا مرد خدا
 ۱۷۵ کرے پیار امیر نے دھچ بھلے پیر
 ۱۷۶ بڈا کھانا کلاہ کے پاسوں کرے عطا
 ۱۷۷ کہتی عرض امیر نے کہہ باہا احوال
 ۱۷۸ نام مبارک اپنا فرماو ہے کی
 ۱۷۹ کرن نصیحت آئی تلیوں لے فرزند
 ۱۸۰ دوحی داری ماریاں ہو بہند امیریار
 ۱۸۱ بکڑ پنہا خدا لے دی ہرگز نہ قدیں
 ۱۸۲ خضر گیا تے آکرے جنگ حرامی نال
 ۱۸۳ حمزہ جہاں لگا لکھے اک قل آن پیا
 ۱۸۴ کچھ لکھنوں ماریا حمزے خیر نسنگ
 ۱۸۵ ہوں لگا اک خاکیا ہو جاواں برباد
 ۱۸۶ او زخم لگا دنا دس گیا استاد
 ۱۸۷ سر تیغ تے مار کے مر جب اندام دار
 ۱۸۸ او تو ہیں پھر شکار تھیں تے دیو نام
 ۱۸۹ جس طرفوں دیو آڈن سے گھر کھلتا راہ
 ۱۹۰ اگے اپنے باد شاہ ہے انسان کھڑا
 ۱۹۱ کیا کوئی ایسوں مارے کرے نہ دیر
 ۱۹۲ لیا بچا خدا لے نئے حمزہ بزرگ دار
 ۱۹۳ دو ٹکڑے تو زمین تے آن پیا مردار
 ۱۹۴ حمزے نے تلوار تھیں وہ بھی ماریا
- حیرانی وجہ دلیر سے سمجھ نہ آوے کا
 اور ک **د** کے گزریا اینویں ادلا روز
 بیٹھاں سائے بکھدے حمزہ بیٹھا
 دیکھا سدی تعلیم لوں آئیے اٹھ امیر
 بیٹھے بیٹھ درخت دے دونوں مرد خدا
 بیٹھ اکٹھے وہاں نے کھاوا ہو خوشحال
حمزی ارادت تسانے کدھر حاد ن دی
 کہاں جو جسے خضر ہے پیر نام بنسد
 زخم لگا اک دیو نوں مارنہ دوحی دار
 ایہ حکمت جنگ دی دیواں نال کریں
 ایہ حکمت سن خضر تھیں بہت ہو یا خوشحال
 حمزہ تانبیں باغیاں مارے سنگ اٹھا
 حمزہ نوں لب رکھیا پہ زمین تے سنگ
 کاری لگا زخم تے دیو کرے سر یاد
 حمزہ کہنہ اچھپ کرے ظالم بد راہ
 دیو اور ک دھچرود دے جاں ہوا لایا
 حمزہ شکر گزار کے بیٹھا اک مقام
 تیغ تنگی کراٹھیا حمزہ عالی جاہ
 دیواں دیکھ امیر نوں قتی خیر پیچا
 آڈھا حفریت نے اکھیں نال امیر
 دیو آیا اک **اوس** نے آن چلا یا دار
 ماری تیغ امیر نے خوب لگی تنس کار
 دیو حرامی دور کے اونویں سو پیا

۱۹. ہمدیہ دیو گھنگے مارے سنگ اٹھا
۱۹. جتنے تھے اسے سامنے زندہ گیس نہ کو
۱۹. پھر کیا عفریت نے جلاوے کوئی ہو
۱۹. اوہ تھیرا کر رہیسا دیو نہ اسوے کو
۱۹. دیو بڑھا اک اٹھ کے پاس عفریتے آ
۲۰. پیغمبر شیماں نے فرمایا اک روز
۲۰. آفراد اک دن ایتھے آدے گا
۲۰. ہوسا اندر زور دے وہا قوت مند
۲۰. عبد المطلب ہو سکے نام پدر و اہو گ
۲۰. جاں اندر کوہ قاف دیکھو بچا صمصام
۲۰. دریا پیمیں خون سے باز سے ایڈ بال
۲۰. دیواں تھیں کوہ قاف نوں صاف کے کزور
۲۰. گل سنی عفریت نے ہو بیا بہت خفا
۲۰. رادی عدل حدیث دامار گویا محنت
۲۰. خود عفریت امیر دے پاس گیا مزار
۲۰. کیا حمزہ نام ہاں عربی داف سر زند
۲۱. جاں سنیاں عفریت نے زد گیا ہو رنگ
۲۱. کیوں میں بٹھا مارا کہند اہو شیماں
۲۱. ایہ سب اسد اکھیا ہو یا عین بعین
۲۱. پھر کیا عفریت نے جے نوں حمزہ میں
۲۱. پکڑنا خدا یددی حمزہ بزرگ وار
۲۱. دیو تھیرا چاک مارا لگا اوپر ڈھال
۲۱. گوڑیاں تالیں دھس گئی دھرتوں امیر

حمزہ نے اک تیر تھیں کیتا رنٹ
پھیر نہ کوئی آؤند اسارے رہے کھنڈ
پیارے یا پیکر کے لے آوے کر زور
ایڈ جھلکی دیکھو کے کسدا جگرا ہو
کہند اسن لے بادشاہ عرض میری دل لا
دل میرے لے بادشاہ نے اس گلے مند
حمزہ اندر جگدے نام سداوے گا
ذات قریشی ملکوں ہوسا قدر بلند
دیواں دھڑا دسی اوہ ماتم تے سوگ
دیواں دی اوہ قوموں ہمارا کرت نام
ہوسا دامن قاف و اخوتوں لالو لال
خبر نہیں ایہ اوہ ہے یا ہے کوئی ہو
چیک تھیرا مارا یا بڈا ہوئیا اسنا
طابق ایہا ہو عقل تھیں نال غصہ عفت
پچھدا مراد کون ہیں نام کہیں اظہار
والی بکے شہر و اذات قریش بلند
اد ہو آفت نکلی کون کرے من جنگ
جے اوہ ہوندا سدا خیراں ہو عیان
دیو رو دے خسوس تھیں خون بھراے بن
جھل میرے اک زخم ذرا کرال بن میں
ڈال لئی سر کھڑا ہو کہندا کر لے وار
جلنے اب جو گزریا حضرت حمزہ نال
نکلیا اک جھال تھیں دھرتوں عالمگیر

- ۲۲۸ پھر چاہا غفریت نے سور چلاواں وار
۲۲۹ اور چچی ہو گیا کافر دیو پلید
۲۲۰ جاں دیواں نے بادشاہ ڈٹھا قتل کیا
۲۲۱ ہم نبی وچہ جوش دے آیا غالب شیر
۲۲۲ تن جدے تے مارا جا لک تیغ اکھا
۲۲۳ تن دن راتیں رو دیاں کتے نہ لب آرام
۲۲۴ اور ک دیواں آپ وچہ کیتی ایہ تدبیر
۲۲۵ دیو اسیں ایہ آدمی پرے برے بد
۲۲۶ جنگ کرن تھیں آپ تھیں طاقت لعل نول
۲۲۷ ہو کٹے ماریا دیواں نعرہ کل
۲۲۸ نظروں قاتب ہو گئے لڑے وچہ ہوا
۲۲۹ حمزہ وچہ میدان دے قہر رہا کھلو
۲۳۰ کیتا شکر امیر نے دتی فستج خدا
۲۳۱ تن دھوتے کپڑے بھی سارے تھیں
۲۳۲ سوڑیاں وچہ شہر دے پریاں نو دھنار
۲۳۳ اندر شادستان دے حمزہ تالیں آ
۲۳۴ تخت قہر توں بادشاہ سجے اسیں غلام
۲۳۵ کھانے لگا رنگ دے حاضر کرن لیا
- ۲۲۸ حضرت حمزہ کد کے چار سواں تلو وار
۲۲۹ قد اندر میدان دے پیا پیا وشدید
۲۲۰ حملہ کر کے آپے حمزہ کھیر لب
۲۲۱ دیواں دی وچہ فوج دے دھو پیا شیر
۲۲۲ دو ٹکڑے کسٹا کیتے بہت نف
۲۲۳ پھر دگ تریا خون واسو یا لال مقام
۲۲۴ آفت سافے سران تے کھوں پیا امیر
۲۲۵ اسوں زخم نہ پہنچا ہوئے اسیں نف
۲۲۶ چھوڑ چھوڑ میدان نوں ناں ہو و مقتول
۲۲۷ اندر شادستان دے شور پیلے غفل
۲۲۸ مارے خون امیر دے وڑے پیا میں جا
۲۲۹ میں سو یاں میدان وچہ نظر نہ آوے کر
۲۳۰ زیریں شادستان دے اندر حوض گیا
۲۳۱ شکرانے دے نفل دوڑھدا شکر گزار
۲۳۲ واری جان ایہ سردے قدم عین سورہ
۲۳۳ ازرع پر تخت دے دیوے کن بہا
۲۳۴ خدمتگاران تیریاں پر یاں قوم مقام
۲۳۵ پیش کرن تے شادیاں ہونی ودریلا

۲۳۶ زیریں شادستان لال پر یاں کرن آباد نوں

وطن لچھا مڑا پسا ہو رہیا دل شاد

۲۳۷ تن دن راتیں اس تختان حمزہ کرے مقام

پر یاں خوشیاں کو دیاں و سداں چکا آرام

مازناہیں المومنین حمزہ کا خریائے ابن عفریت کو معہ شکر دیواں و طلب کرنا امیر کا اسماء پری کو اور ذکر کرنا شکر عرب

۱۔ حب پیار سے وطن دی ملک سلیمان تھیں
 ۲۔ یوسف نبی جو معرودے اندر سی سلطان
 ۳۔ حمزہ نول حب وطن دی غالب ہوئی
 ۴۔ ہتھ بھریاں کہندیاں سجھے اسیں غلام
 ۵۔ حب سداواں دیواں جو سن بندیاں
 ۶۔ کہیں تن دن رات وجہ کے دیا پہنچا
 ۷۔ تیجے کہیا اک دن اندر راست کھڑاں
 ۸۔ از رخ نے دیو قیصر کہتا محبوب تیار
 ۹۔ وجہ خزانے اسان دے حضرت کو نگاہ
 ۱۰۔ وجہ خزانے پری دے حمزہ کرے دھیان
 ۱۱۔ لعل زمر دھیریاں کتنے پئے انبار
 ۱۲۔ حمزہ کہند لو کہی کے اسدی تہ پر دہ
 ۱۳۔ از رخ عرض گزار دی لے فرزند عزیز
 ۱۴۔ کہنی نظر امیر نے ذقنی اک کلاہ
 ۱۵۔ حمزہ چھپے انہاں دی کہو حقیقت سار
 ۱۶۔ پریاں نے ہتھ بھجے کہیا نال متیبر
 ۱۷۔ ایہ خاصیت انہاں دی سن تول کراں بیان

۱۔ خاد پیار سے وطن دی سنبل ریحان تھیں
 ۲۔ کہے گداقی مجا ندی پر اندر کفان
 ۳۔ پریاں نول فرزند لکے دیو پہنچا
 ۴۔ حکم تیرے دی تابع تیری قوم تمام
 ۵۔ حکم کرت اک دیو نول قوت اکھ بیان
 ۶۔ دجا کہندا دھن دینش کھڑاں مکے چہ جا
 ۷۔ اکھاں پہراں وجہ میں سکے چل ڈاں
 ۸۔ لگے عرب امیر دے ہوئی عرض گزار
 ۹۔ کچھ تحفہ گھر اسان تھیں نال اپنے ایجاہ
 ۱۰۔ مرداریداں موتیاں نال حساب بیان
 ۱۱۔ سوتا روپا دولتیں پیاں باہجہ شمار
 ۱۲۔ کی تحفہ ایجا دساں ایہ تاہیں دل چاہ
 ۱۳۔ خواہ خواہ لیجا یزید مجاہد کے کچھ چیز
 ۱۴۔ نالے لکاک لنگ دا پاس سر ہانے شاہ
 ۱۵۔ آند اک دے ملک تو لے آدن کہتری کار
 ۱۶۔ شاہ سلیمان بخشیاں سانوں ایہ جو چیز
 ۱۷۔ جے متہدے کسے دیو تھیں رنج نبی سلیمان

اس جا بک تھیں لو سنوں کرو سے خوب سنا
تے جے مندرے خلق تھیں آپ نبی دلتنگ
جو سراپا سے الینوں اوہ ناں تھری آ
سن حمزہ فرنا دنا ایہو کر و عطا
جا بک **میر** سے کم دال وچہ کے امیر
چار پانی منگوئے کے حمزہ نوں بھلا
چار پانی چک لے اڈے دیو جو وچہ ہوا
اڈیا دیو اٹھائے کے ہو کے تیز ادا
وقت ہو پر امیر تے غلبہ کیتا خواہ
عرض گذاری دیو نے با حضرت قربان
یہ تے بڑا مقہم ہے اچھے سوں نہ سول
دیواں دا ایہ تھاں سے مت کو کرے فساد
حمزہ نے فرمایا ساعت پکڑ قرار
دیو تھیں اٹھا جبری کر تھکا سو وار
پاکلا سر سوں گیا نظروں غائب ہو
سی حمزہ دا منتظر چار پانی دے پاس
تدوں ڈٹھا آندا بہتدا شور بکار
دیواں دی فوج سی جہاں ہی داما مار
آہا بہت عفریت دا اہناں دا قرار
چڑھیا شارسٹان تے پیو دالین قصا
سہا دیو امیر دا حاضر مہنجی کول
اس نے کچھ نہ دسیا ہو رہا خاموش
خرپائے نے دیو نوں کہیا ہنھے نال

اسنوں اندر منہ دے رکھ دے آپ سدا
سرتے رکھ کلاہ نوں غائب ہوں لنگ
ہو دسن سپ الینوں دیکھو آنا
نل پرہاں دم مار یا کرن چلے جاوا
عمر عیسے واسطے خوب کلاہ تدبیر
توان پرہاں دیو نوں چار پانی چکوا
خاں جمع امیر کر چلہا کے دار
داہو واہی چلہا کے طرف سدا
لاہ مہنجی ہیں سوں لواں کر داحکم کتاب
حکم شیر سے تھیں عذر ناں لای بندہ فرمان
تے جے اچھے سوں رہو ہو سو حال بلول
اے جمل کے سوں لیوناں جمعیت شاد
میں یر غلبہ بنیند داہو لیا با سمجھ شہار
کر لاجپار **امیر** سرتے دہرتی لیا تار
دیو رہیب حیرن ہو نظر آدے کو
چار چو فیرے دیکھدا پر سی ہو سواس
گھٹ کالی جیوں سوکھئی کے باجھہ شمار
بجلی دا لگوں کوکھ دے کافر نا بخار
خرپائے نام الیدا ایہہ ظالم مرور
چار پانی ول آوندے کافر بے لعل اس
دیواں نے آپکریا کہن حقیقت پھول
خرپائے تھیں پکھلے کھن کریندے خوش
کیوں نا ہیں توں دستا ظالم حال احوال

لڑکے دیو لاجپار ہو کر اسے بیس ن
سن حمزہ نام نون دیو ہوئے تپ لال
ستا ہوا لے سی حضرت علم رسول
دیو لڑکے اسے ہو چلے جنگل نون جھوڑ
تے دو دیو بہت بیکے کر جان دے فرمان
اندر شارسستان دے سے جان بیا جنگ
اندر شارسستان دے دیو دے سردار
بیٹا پر تخت دے خرابا سے بدکار
ایک حمزہ جس گھڑی ہو یا سی بیس رار
لاہے سردوں کلاہ نون پر اسے غناک
چمپر پے امیر نون خرابا سے دیو
کڑھی تیغ امیر نے کرن لگا قتل
جو سکھیں سو نساں سون مول نہار
ہر پے حمزہ میر نون تے کیتا فرمان
دو لال ماضی ہوئے کے آند ا حکم جب
راہ اولے پے کوہ قافاں دے دچ
میرے نال حرمیاں دفا مک یا ہے
کڑھی تیغ امیر نے قہر غضب دچہ آ
لاشاں اتوں لونا ندے نقاد ہرست امیر
راہے اندر جان دیاں آ گیا اک دریا
مکھ کٹے تلواریں تختہ کرے پتار
تختہ اندر بھر دے ہوئی تیز دوان
ہوا ہوئی آب جہاں شیریں حمزہ پاس

لے حمزہ نون چلیا میں دل عرب دوان
جہاں جو فیہ امیر نون دے حوامی بجال
اسے غائب نظر نقیب متہ نہ آہا رسول
مار گویا دیو نون گئے مہی نون توڑ
جہاں حمزہ نون دیکھو مار گویا وجہاں
پریاں عاجز ہو کے ہو آئیں اں دنگ
پریاں مار کد مہیاں خود ہوئے سردار
پریاں دچہ کوہ قاف دے بھر دیاں حال خوار
قتل ڈکھا دیو اپنا مہی نون دے چار
آن پے اٹھ تداں نون دیو دو لال پاک
دے دسرت امیر نے کیتا دو لال غریب
دو لال کیتی عاجزی حضرت اسیں غلام
لاں بندے فرمان دیکرے خد متکار
من چک مینوں لے چلو اندر شارسستان
لے کے اڑے امیر نون دو لال چہ سہا
حمزہ دفا بکھیا نیاں دلو چہ سو یا زچہ
مرد دواں نے راہ نقیب دھٹا یا ہے
کو شیفوں دواں دے لیتے سیس حید
اک ول پیدل ہو یکے تر یا عالم گیر
باقی اسدا تلخ تے رہی نال نہ کا
باقی شیریں نال لے ہو بندہ اسوار
جدید داؤ لجا دندی جاندا عرب ان
میر کرے پرانت نون لگی بہت پہاں

دریاؤں بھر آب مانگ لیا اک پی
تختے اپر ڈگ پیا جو دتے بے حال
اک بریتی آئیے تخت لگ گیا
اتر یا جاں دہرت ہے چلن چہ پیا
کیتا نور امیر نے باہر آونوں
گل توڑی دھج اوسد گہا دہیر سے دھس
مہن جاتا جو زندگی ہوئی میری بس
پھیر نہ حمزہ بلیا دھس رہیا لاچار
جاں پر یاں نے جانیاں ت گدی میر
خیر نہیں ہے سدھی اللہ خیر کرے
دیکھ کے فوس ہے حمزہ ہے دلفنگ
نور مزاراں پر می نے کیتی اکو دھسا
چکر دیو چہ دیکھیا دھیا پیا جو ان
زریں شارسٹان کو چہ لیا یاں پھیر
لک گیاں خود چھوڑ کے حمزہ پیش گیا
وچہ پنجیاں کو ہاں سے دہرتی ہل گئی
نکل دیو امیر د کھڑے مقابل ہو
بدلہ میرے باپ دا استغیث جالے
دیو گیا اک چک کے ہارے منگٹھا
پھر چا بہا اس دیو نے پتھر مارے سور
ڈگیا زخمی ہو کے دہرتی تے مردار
لہو دہی حمزہ ہور ماریں تلوار
حمزہ کہنداد سیان زخم اکو استاد

پہندے سار امیر نوں پوندی کثرت غشی
ہوش نہ کائی اپنی رہیبا دچہ وہاں
پائی ہوش میر نے آندا شکوہ
زاؤں تیک زمین دے اندر دھس گیا
چکر دیو جوں اپنا آپ چھوٹوں نوں
تے مہن ہل نہ سکدا ہو رہیا بہوش بیوٹوں
تے پتھے نقدیر تھیں کتول جانان نس
کے دعا خدا تھیں تو میں چھڑا و نہاں
حمزہ نوں دیو چھوڑ کے ناں مڑا نہا پھیر
تدوں سلاسل کڈھ کے پیش خود دہرت
ہے اندر اس ملک کے لہو چلون سنگ
بھس کل امیر نوں کوہ قافاں دچہ جا
پیریاں کڈھ لیا یاں خوب ہنسا یاں کان
دیو جیواری سے گیاں بکریاں دچہ شیر
نعرہ کیتا جا کے دیواں خوف پیا
وچہ دے کوہ قاف دے چٹیل سخت پٹی
خراپا غم نے اکھیا اسٹوں مارے کو
ایسا کاری زخم جو حمزہ تھاں ہے
حمزہ چھاں لگائے کے اک دھر ہو گیا
ماری تیغ امیر نے کر کے حملہ زور
رند اک کر زار یاں منت کرے ہزار
نکل حاد سے ہاں تے ہود سے آزار
لاون دوجے زخم دا بے نہیں ول یاد

پتھر تے سمر مار کے اوہ مویا سردار
 ہو گیا اک کھانیکے ایہ بھی تھا درہیا
 آپ گیتے چاہیا پسلا دار کے
 تیر لگا مردوں چھپتی چیر گیب
 کہند امینوں دردے جھبہ سے جان مکا
 حمزہ کہند از غم اک دس گیا استاد
 دیو مویا سر بھن کے لشکر پیغام
 دیواں تالیں ماریا گنتی رہی نہ کا
 بڑوگ تریا خون داکرے دیو شمسار
 اکو داری چھپ ہو غصہ کرن تمام

حمزہ شکر گزار ہو آہا اندر باغ
 اولیں حاضر ایساں بریاں نو ہزار
 حمزہ تالیں تخت سے اپر دین بہا
 آہے اندر اونہا ندے نام اسم ابری
 نالی کی **عج** کوہ قاف واسک جیہ جمال
 ناز غلام قدیم دا غم سے دی استاد
 کھالے سنگ کرشمیوں لٹ دکھاو جگ
 اڈ دے جان دے پتھیاں نظر دل کو دکا
 ہر مزاد ہے کدی اس دل نظر کرے
 اثر دکھیں وجہ **عج** دل لیجاو دن دا
وسا ناز کرشمیوں **وسا** طلب حق جیوں
 جھنپیاں دوال دی نوک مکھی مزیدار
 نور تالیاں نازیں دچہ حسن سمرست

ہو گیا دیو سامنے کھا مویا تلوار
 خربانے نے مور نوں پھیر نہ سول کہیا
 حمزہ رکھ کمان دچہ تیر دست دہرے
 اوہ زاری کردہرت تے ہو د لگیر سپا
 تیرا جہا خفا کیا ہو میرے دچہ لار
 دو جانا **عج** واسطے اے نہیں استاد
 ایہ لہر شیر امیر نے جھم لئی مہم
 حمزہ تالیں زخم غنیں رکھے رب بجا
 اندر اونہاں کا فریاں مویا دیو ہزار
 نظروں غائب ہو گئے لئے چھوڑ مقام
 ہتھیاراں تے بدن تھیں دیکھو خونی داغ
 قدماں تے سرد ہر دیاں کر کے عجز گزار
 ناز جشن تے شادیاں ہو **عج** پیش سدا
 از رخ دی اوہ بھا بھلی نال عبال بھری
 صورت سورج چند تھیں فائق بہر حال
 کڑھ کھڑن دل نظر تھیں سی اسنوں کل یاد
 دریا داندی مچھیاں دتن لادے **اک**
 دیکھ جگمگ دی وحشیاں ہندی جان ہوا
 ترف ترف دچہ شوق سے ساری ہر سر
 گھٹ کالی **عج** دی بدل ساون دا
 تیر نگاہ کٹار تھیں عافق مرے نہ کیوں
 رہے عمر بھر رز کدی سینے دے دچکا
 جان لگا ہوں طلباں سودا دست بدست

پریاں نالوں خوب تھے اس بھین پرے کیا
 سوہنی اندر قوم دے پر پر شرم چہ
 ایہ محبوب امیر دے دلوجہ دس گئی
 عاشق ہو یا پرے تے کے داسر دار
 ایسے خاطر رسیا سی مدت وچہ کوہ قاف
 کہندی پاس پذیر دے از دغ شاہ پرے
 پئی لپٹا سمانے دی زینت زیب درے
 تے دگ گئی میر تے ایہ افسوں گری
 چنگا ہے جسے ایس بھین حمزہ کرے دیاہ
 دیوال تائیں ماری ملک نہ جادے کھیر
 کہے سلاسل ایس بھین کی چنگی تد بیر
 سب ارکاناں جمع ہو یاں حمزہ پاس
 جے توں نال اسمانے لے رح عقدر کرا
 حمزہ نے فرمایا قول جو مہر نگار
 پریاں کہیا د احمد و تیرا اسم نال
 اسیں پرے اوہ آدمی اس وچہ کیا گناہ
 جیوں کیوں ملے انہاں نے اسے لیا کرا
 نال اسمانے دے رات فوجا عقد بچھا
 خوشیاں کردار است دن اسماء نال امیر
ہم غلام رسول بن پچھدا حال حوال
 بینا ندے قلعہ داکھ نامک گیا
 نکل حوال قلعہ بھین عمر کرے فریاں
 لگے فوج کفار دی جنگ پوے مچا
 دہلے جنگ

پر پر پرے پرے پرے بھین کسے نہ انت لیا
 اسے کواری نازنیں کو نت نہ ڈھکا کار
 نوک و چشموں قاتلوں جگرے دھس گئی
 رات دے اسمانے داکر اسی دیدار
 نظروں بھید امیر دا پریاں جان صاف
 دسدی نظر امیر دی ابر عشق دھری
 تے وقتا بہادری دانگوں کیاک درے
 دلوجہ ذوق لقا لے برے برے رمز بھری
 بیٹا ہو دے الیسا کامل خواہ مخواہ
 رسی وچہ کوہ قاف دے دشمن ہون بیر
 شاہزادی اسمانے نوں جیکر کرے امیر
 ہتھ بچھ سجے کہندی اں بے حضرت اک آس
 ہے سائوں ایہ فائدہ طاہر دین سنا
 سوہویاہ نہ کر اں میں ایہویں بے اقراہ
آدم مرادویا ہوئے دل بے برہر حال
 بہر خد امیر جی کرے رح دیاہ
 پریاں دے دل شادیاں کیتا کریم خدا
 رسم رسوم جو انہاں دی آند سی کل بچا
 رات دے دل شادیاں کدی نہیں دلیگر
 رخصت نال امیر دے کی کی بیا و بال
 وچہ دلاندے عربیاں غالب فکر بیا
 نکل قلعوں ہو بیا لشکر سب روان
 شیر امیر دیر دے پوندے ساگ اکھا

رشک دیوے بھین ہون بہانہ در فوجا - جازا دے جیوں میں یہ فوجا

جہاد ہارے راہ دچہ بہت ملی ایذا
مقبیل حلبی لکھدا خط بھائیوں دے نام

رودے کردے چپقلش دے حلب دچہ آ
راہ حلب دا گھیر کے کافر کھڑے تمام

مضمون رقعہ مقبیل حلبی

آہ اول کوہ قاف دے حمزہ گیا امیر
کودے منت مقابلہ ہر دم رہنما جنگ
نوجہ عرب امیر دی ساڈی ہے سردار
تاہنگ ساڈی تاک کے آج حلب دے
داخل ہون نہ دیندے سانوں اندوار
سن لشکر چہ حلب دے داخل ہون آ
کردے جلد سواریاں فوج پئے لے دہار
بہتہ ہزار سوار لے بوندے بے تاخیر
رودے فوج کفار ذی ایہہ کی فہر سپا
حملہ دیکھ کفار دے ہل کھلتے پیر
مقبیل نوں لے آوندے ناصر طاہر عاد
پاہر شیر دل کافراں کیتے کھڑے نشان
تن برساں دا قلعے دچہ ہو یا خرچ حساب
تیر حیلان گویاں قلعیوں باہر وار
مغرب دے دل جاوندی کردے جنگ دلیر
دو شہزادے شہر دچہ کردے حکم تمام
نالے نہر نگار دے ایہہ د شاطر شتاب
سن دختر نو شیر داں مہندا پھیر خراب

پچھے حمد ملو دے جانوں میرے دیر
اسدے پچھے کافراں سانوں کیتا تنگ
کارن نہر نگار دے ہوندی ہے پیکار
خوف دلاں چہ اساندے منت کو کھوہ کھوہ
راہ اسادہ دک کے بیٹھی فوج کفار
فوج لہاؤ قاہرہ دیر ہوصفاں اٹھا
نے قاصد خط جاندا پڑھدے سمجھ بھرا
ناصر طاہر عا دے تے اسدے دیر
دہو تلواراں جاپنے لشکر مار لیا
لوہرے مارے حبیبو نال اسان کی دیر
غلبہ کر کے حلبیاں کیتا راہ کشاد
فوج سنے دچہ حلب دے مقبل گیا جوان
دے لگے کوٹ دے کر خندق پر آب
فوج عرب دی دیکھ کے ہوئی شکر گزار
کوٹوں نکل بوندی فوج روانہ پھیر
تن دن پچھے حملہ دے اندر شہر مقم
ارد شیر نام اک دجاسی محراب
مالا سنیاں مہنتے جیل دچہ عام پکار

تن برساں جان گزریاں ہوئے فوج تمام ہوئے عربی بلواں عاصم تمام

رمل جنگ کروندے جنگ جیمے شہر پر
 بہر گل سن کے وہاں نے کیتی بیٹھ دھار
 مدد دے سر ہاں تے کر پئے احسان
 لطف کرے گا اسان نے سمجھ حقیقت حال
 کرواں شہزادیاں بہر بیچتہ تہ تیہ
 دستاں گل پائیاں تنگی پھر تلوار
 ہو کے فکل بہر دی کر کے جوش پے
 کچھ مارے کچھ نس گئے ہوئی فتح تمام
 نہد کرن در قلعہ دا آسے اندر وار
 گرد بگردے کلازاں تہنو لئے لگا ۴

شکر عرب امیر دعا جز ہے د لگیر
 فوج لیا سے عرب دی قلعیوں اندر وار
 حان آوے کوہ غاف تھیں حمزہ عرب ان
 حمزہ دانشمند ہے تے عالی اقبال
 واک اٹھائی تازیباں شکر گفت دہیر
 حمزہ حمزہ آکھدے داپے بیک بار
 سکے نام امیر اکافر دورا گئے
 لے آندا شہزادیاں شکر نال آرام
 خندق پانی پائیکے بیٹھے دھچھار
 پچھے چھوڑ نہ جانندے کرے جنگ سدا

بکھا

باب آتنا امیر المومنین حمزہ کا شہرستان سے اور مار ڈالنا دیوان کوہ قاف کو

حمزہ دھچھ کوہ قاف دے نال اسماء پری
 اینویں اندر خوشی دے گئے مینے چھ
 پرادہ ہر نگار د عشق دے دھچھ سول
 حل ہوئیا اسماء نون حباں گزرے نومہ
 قریش محمد اوسد حمزہ نام دہرے
 جان دیکھے فرزند نون حمزہ ہو دے شاد
 آہا ہر نگار دا لوں لوں دھچھ شوق
 تے اسماء ذوق رکھا دنڈا ہر حالت دھچھ فوق
 پاس اسماء دے اکدن بیٹھا ہوئیا امیر
 اسماء عرض گزار دی اسماء ہے کد نام

ہر دم عیش گزار دانی دل فکر پی
 پریاں خدمت کر دیاں اگے حمزہ دے
 صورت ہر نگار دی دلوں بچائے مول
 بنیاد ہو یا کیتا فضل اللہ
 پریاں دے دل شادیاں ہر نگار دے
 پر محبوبہ اپنی رکھے دل دھچھ یا د
 تے اسماء شوق امیر داد نون چاہے فوق
 تے اس ذوق شوق دا خوشی گئے دھچھ فوق
 لے نال ہر نگار دا ہو رہیسا د لگیر
 اسماء محبوبہ کون ہے رہندی کس مقام

اسہ بھری کیوں نام سے حالت کو میں ہوئی
 حمزہ کہند انام ہے جسدر اہم رنگار
 اسد مزادی موہنی پر یاں نالوں خوب
 شکے اسماء آکھدی حضرت حمزہ نون
 حضرت حمزہ آکھدا کیوں نہ خواہش ہو
 ایدوں گلوں حمزہ فارغ دل ٹھیک
 گلشن تیریاں بڈیاں دچہ ایسے کوہ قاف
 سن حمزہ اس گل نول آیا اندر جوشش
 اٹھدے نیک امیر دے اڈ گئی اسماء
 حال لگ جبرنگار واناں کر سناں دیدار
 ابہر گل آکھ امیر نے نہج نے متھیا ر
 اوزع اتے سلسلے ہوئی خبر تیریاں
 غن کر تے متاں رو رو عرضی ہو
 دو تن دوز آرام کر دئے ایسین پیچیا
 حمزہ کہند اناں دال بینوں قسم خدا
 انہاں بہتر آکھیا منے ناں امیر
 حمزہ اک جہر تریا جاندا تیز رد ان
 چھا لیس اوس درخت دیکھیا جدوں امیر
 وہ پیارار رب دحضرت علیہ السلام
 بیٹھا پاس امیر دے کدھے خضر تمام
 حمزہ عرض گزار دیا حضرت فرما
 فرمایا بھی رب دی یار سی تیرے نال
 ناں رکھن پیار یا کی حاجت تدبیر

مہر نگار جو تاز بنیں ہے وہ کوں پری
 وہ بہتر ادی ملک دی صورت پر الوار
 باپ اسد انوشیر دانی دچہ پیچری محبوب
 خواہش اسد سے ملن دی رکھدا جوسین نون
 مڑ اسماء نے آکھیا ایس گلوں متھ دہو
 زندہ مول نہ جاو سین آد مزداں نیک
 اسماء غیرت کھا کے آکھ سادے صاف
 کدھی تیغ میان تھیں گئے بری دے پوش
 حمزہ اندر جوشش دے کہند قسم خدا
 ناں پر یاں دچہ آد ساں ابہر بریاں مردار
 پیر پیادہ ہو پیا وطن طرف تیرا
 خدمت دچہ امیر دے حاضر ہو یاں کن
 اک اسادھی عاجزی سن کے ذرا کھلو
 اندر یار ان تیریاں دن دچہ کھڑے چا
 پیریں ترساں اپنی خواہش ہو نہ کار
 آخر مڑ یاں بوندیاں چہریاں ہو و لگیر
 وقت دو پہر اتے سے بیٹھ درختے آن
 مرد کھا اک آوند طرف درختے پیر
 آہیا پاس امیر دے کردا لطف تمام
 بیٹھ دواں نے جمع ہو کھا داکت تمام
 کیا کران تدبیر جوڑاں وطن دچہ جا
 حادیں گادچہ وطن دے توں خیر نال
 توں پیچیں دچہ وطن دے کرسی فضل قدر

ایہو رستہ پکڑے سد لا تریا حبساہ
 جاں جو دیواں ادس تھاں کیتا آن مکان
 کھوہ اندر وڑا ہتا تنوں مار کر بس قتلہام
 حمزہ عرض گزار دا ایہ نہیرا مکند
 اندر کھوہاں ڈونگیاں کیوں کر جاواں گا
 خضر مکند ابریشمی دیوے حمزہ نوں
 جلتے بلند عین دچہ ہو سی ایہہ دراز
 جے کو جا گہ سو گز ایل سو گز لمبا ہو
 کیتی عرض امیر نے اکھوہو عیان
 حوض بغیچہ ہو جو تینوں نظر دی آ
 اگے اسدے موراک کھوہاں سو گز
 ایہہ نصیحت دس کے حضرت خضر گیا
 دو جے روز امیر جاں واہ سد پایا سی
 ڈمکا دیواں اپروں مندا ہے اظہار
 جاں چڑھیا اس تھاں تے کھوہاں نظر پیا
 اک چھوٹا سوراخ سی آہا دچہ دہیان
 حمزہ ماری سنگ نوں پیر چھا دی چوٹ
 اندر داوول ہو بیسا دیواں سو رنود
 گیا اکا دیسی دیکھیا اک دروازہ پو
 چھپک آہا دچہ ادس دے حقوہ چھپا عیا
 بیٹھا ہو یا تخت تے سی اک دیو حرام
^{دع} اہل چینی ناقل اسدا دیواں داسر دار
 دیر چھپے سر چپک کے کہندا ہونے لگیاں

نظر پوسی تد نوں دیواں اندر راہ
 کھوہ زمین دچہ کدھ کے داخل ہوئے کان
 ایہہ تیری مردانگی جاگ دچہ رہی نام
 ایہہ چھوٹا ہے دیکھ لے مینوں نہیں پسند
 دیواں نال مقابلہ کیوں کر پاواں گا
 کہہا ایہہ مکند لے پاس رکھیں اس نوں
 جتنا حاجت ہو سی اتنا اس دراز
 گز ایل ہزاراں ہو سی دھی جا گہ ہو
 دیواں دے کچہ داسدا دھو پتہ نشان
 کہہیا ادہ بھی سمجھ توں دیواں دی ہے جا
 رہندے سن دیو ادس جا ادہ بھی کرنا بود
 غم نہی بھی اٹھ کے اپنے راہ پیا
 اک بلند مکان تس نظر سی آہا سی
 جاتا ایہی ہو دس دیو دڑے سر دار
 دتا ہو یا کو س دے درتے سنگ پڑا
 جس نقیص دیواں ہوندا باہر دار عیان
 اڈیا سنگ پتنگ جوں اڈے ہو کد لوٹ
 پا مکند امیر بھی زیر گیا خوشنود
 درتے تختہ سنگا دہر باسی کر زور
 نظر کرے اس چھپک نقیص پیا نظر میدان
 پیش کھڑے دیو چار سو بدھے ہتھ تمام
 بیٹھا سی دچہ فک دے سر نوں سر دار
 کھتے ڈکھی آند سی آفت ادہ تسبیں

ہتھ بٹھانٹھ اک دیوئے دتی عرض سنا
 میں سی اندر سے دے کیتی پیش نظیر
 تاں میں نہا دیکھ کے آیا اندر چاہ
 سادہ ٹنڈا بھر آٹھلا علی حسینی مر دار
 بچھا ساڈا چھوڑ کے اچھے نہ گئی بلا
 درختیں پھر سٹ کے داخل ہوئی آپ
 دیواں دے دچہ جا پیا ہتھ نہی تلو اور
 رعد چینی خود اٹھیا اور ک غصہ کھا
 ماری تیغ امیر نے ڈھک لگا دی ہو
 پھر دل دیواں ساریاں کر کے جوش پیا
 اونہاں تائیں مار کے باہر آئی پھر
 تن دموتا ہتھ پھر بھی ہوئی سارترت ہوان
 جادو دیا دچہ کھوہ دے اوں پاکند
 گردے لشکر اوسدا آٹا دچہ کرام
 حمزہ دی دل دیکھ کے تھنوں دھاپا
 حمزہ نے چا مارا کہ کسا نے پیر
 دیو کہے اک ہو جوار نکل جادے جان
 سر پھرتے مار کے ہوئی دیو فنا

مداحاں حقیقتاں بعد دعا ٹٹ
 پیریں تریا آوند نظریں پیا امیر
 عرض گزار سی آئیے تیں لگے اے شاہ
 ڈر دے استحقاق میں دچہ کیتا اسان قرار
 اودہ آٹا اس با ست دچہ حمزہ بیوتا جا
 پھر دے پر چا بڑیا اوں سنگ اٹھا
 دیو مر کے دیکھ کے کون کرے پیکار
 مارے سنگ امیر نوں نے بچا خدا
 بعد چینی اک تیغ تھیں ٹکڑے ہو یاد
 دیو حرامی چار سو سارا مار لیا
 تر دیاں اندر راہ دے ڈٹھا عرض اگیر
 کھڑا ڈٹھا راہ دچہ آئیے نظر خان
 دیو ڈٹھا اک تخت تے آقا قدیلند
 برق چینی ناؤں اوسدا صاحب تخت حرام
 سنگ اٹھا امیر دل دیو لعین گیا
 چیر گیا تن تیر تے دہرتی پیا شمریر
 کہے امیر جوڑ تھم اک مرشد دافران
 ہوراں دی دل تیغ لے حمزہ پونداد

دیواں تائیں ماریا خون دگے دریا
 باقی رہیا اک ناں دتی فتح خدا
 دیواں تائیں مار کے حضرت عرب امام
 باہر آئیے کھوہ تھیں دن کیستا آرام

قصہ شکر امیر

ایدل فوج امیر دی حالت آکھ سنا
 تن سالان دا ہو گیا پیلوں خراج تمام
 نالے ترو سے جاوندے نالے جنگ کون
 اک دھروں ہو گیا نظا ہر گرو خبار
 عمر بچھے اک مرد فقیر کون آہی سردار
 اوہ کہندا ایہہ ارد شیر مغل جان دیر
 بنی گز دا قریب مغلاں دا سلطان
 والی ہفت قلیم دی ملک آئیہا ہے
 عمر امیر حال سن ہو رہیا غمناک
 جایاں نال عمر نے کئی حقیقت حال
 جنگ کریدے جا: ندے مغرب و دروان
 سی کاؤس جو بادشاہ شروانی سردار
 دوہاں کینی مصلحت مدد کرے جہا
 وچہ قلعے شروان دے دے اچھے انہاں مکان
 یکے لشکر قاسم چہل ہزار جوان
 رہ کھلایا فوج نے قتل ہوئے کفار
 تیغ برساں دا خراج بھی حاضر کرن تمام
 تن سالان دا خراج جان کھا دا وچہ شروان
 کا پچھو پچھوڑ کے مول نہ جہا ندے سی
 کئی دنوں تک چل دیان آئیہا اک مکان

کی کی پائیاں سختیاں محنت **سرخ** بلا
 غریباں ہر آوندے ہو کے بے آرام
 پر وچہ دلاں دلیریاں ہر گز ناں گران
 عمر امیر جا وندا فوج ڈکھی بسیار
 کس نقادوں دا بادشاہ کتول ہویتیار
 ایہہ زرد ہیں دا کھا تھاقوت دیوچہ شیر
 ایہہ لشکر پہ دب دے تے غالب میدان
 کٹک عرب دی فوج مے چا پٹریا یا ہے
 مڑ شکر دل آئیہا دو چشماں مناک
 رکھ توکل رہتے تریا یاراں نال
 ست رائیں دن تریاں شہر آئیہا شروان
 سی اسدا شہر بار بک بیٹا قوت دار
 لشکر والی عرب دا اندر فہرہا
 حمزہ کوہ قاف فقیر کر سی بدل احسان
 دونوں اندر کا فرال لاپے مردان
 لشکر سا عرب دا آندا اندر وار
 وچہ قلعے شروان دے عربی کرن آرام
 پھر شروانوں ہوندے مغرب طرف دلاں
دلیپ تے کھانقہ پر نے پھلایا ندے سی
 خبراں گیاں ہوندے عربی **لک** مردان

اس مختاروں دا بادشاہ نام اسدا اشغال
نال کھاراں اوس نے دنا جنگ مچا
دچہ قلعة اشغال بھی داخل ہو یا جبار
خروج دنا تن سالدا خوش کر دے گدنان
جنگ کریدے رات دن راہیں بے آرام
سی تخبہ دا بادشاہ نام جہدار بھان
لے لشکر دچہ کافراں دھو تلو اپیا
جو کچھ حاضر خروج سی کیستنا پیش لیا
لکھیا برزجمہر دا اد نویں خط گیب
اول حمد خدا کے نوں جس دالاکت قدیم
عمر امیر زمینیا سن میرے فرزند
نتیجہ اندر قساں نوں لازم کرد مقام
آن بیگناہاں نوں حمزہ ایس مکان
سن کے حلا خط دا عمر ہو یا دل شاد
باقی عرب امیر دا ایدل بکھ میان
باغ دچہ رادے جس دچہ لکھ ہزار
خوش آواز جباراں خوب مچائے رنگ
حوض عجائب باغ دے اکر نظر پیا
خل کرے دچہ حوض دے قتا کرے بھیار
کر کے ذبح کباب کر کیتا نقل تمام
ڈھاندر باغ دے اک محل پر شان
کھڑا عمارت ویکھدا حیرت نال امیر
آہ حمزہ دیکھدا ایہہ خوش طرز مقام

شہر دں باہر آسٹیا لشکرے کے نال
عربی جہر نگار سن دڑے شہر دچہ ۳
خندق آب بھرنے کے لینہ اورے بھنا
خروج مگاتے ہوو ندے اوختوں پھیر دوان
نیرے ڈھکے تخیوں عربی مرد تمام
سکے نام لہرا بیاں ہو جاندا قراں
اگے کر کے عربیاں لے دچہ شہر گیب
حاضر خدمت فوج دی آندی خوب بجا
سیناں عمر عیار نے لکھیا دچہ کیا
لکھ مصلوۃ سلام ہے اوپر ابراہیم
طرفوں برزجمہر دے یاد رکھیں ایہہ پند
باہر سول زحاد ناں ہرگز صبح و شام
ربنا دچہ حصار دے فوجاں مردان
حمزہ تامل ملن دا دل دچہ شوق زیاد
دیواں تامل مار کے ہو یا پیش روان
میوے شیریں سبزیاں شاخاں خوش گزار
باغ حجب خوش دیکھ کے حمزہ ہو یا رنگ
خوشبو آب گلاب دچہ برف مہا
بھر حمزہ نے گور خر کیتا اک شکار
سیر کرے پھر باغ دا پاوے دل آرام
جہانا دچہ محل دے ہو سی کو انسان
ایڈ محل سہاوناں کن کیستنا تعمیر
تدنوں اندر وار تقیں آہیا دیو حرام

اگے عرب امیر دے نیوں نبول کر کلام
دیو کہے میں نتاں داواں باجھہ غلام
نتیں عزیز جو اوسدے میرے ہو سردار
اندروں تشریف میں حضرت یحییٰ توں
کر کر گلاں مٹھیاں من پتیا لیا
حرمت نقیب جھلایا عزت نال تمام
بیہوشی دا دیوندا وارو وچہ رلا
بیہوشی وچہ دیو نے بچھ لیا کرتاگ
ماوے سو سولا ٹھیاں دتا بدن ارٹا
گوشت بدن مبارکوں اڈیا پرزے ہو
ہویا تن دے خون نقیب لالو لال مکان
اند کھلے شتر دے پانچھے مردار
اپنی دلوں امیر لوں جانوں مار گیا
آہاسی اک جانور ہند ایس پہاڑ
اند بولی عرب کو غنقا اسدا نام
گردن بہت ہراڑتے قبا و پریشان
کھلوانا نیش و بکھ کے اس نے کھڑیا چا
آہا اسدا آہلنا وچہ چیز پرے سی
آہے بچے اسدے اس جگہ نادان
پچھوں بچے بھاڑ کے کھلے لوں یک بار
کی دیکھن جو آدمی پرزے بدن پیا
دقی اللہ پاک نے عقل انہاں وچہ پار
نال اوہ نال امیر دے لگے کرن کلام

ہتھ بچھ حافر ہوئیا کر آداب تمام
توکر از سرچ پرسی دالان میں رہیا **غلام**
لازم خدمت نتاں دی ستر میرے **سوار دار**
ندم رنجہ فرمائے کے تار غلاماں توں
حمزہ نال پلید دے اندر دار گیا
کر کر سو سو عاجزی حافر کرے تمام
حمزہ کھانا کھائیگے ہو بیہوش گیا
بدلا نال درخت دے کر مضبوط لنگ
حمزہ نوں مردود نے دقی بہت ایذا
آئی بیوش امیر نوں پیش نہ جبارے کو
بیوش نہ رہی امیر نوں خاک اندہ غلامان
اپر سرے پہاڑ دے سٹ گیا بدکار
تے اوہ کھلے وچہ سی رہیا بیہوش پیا
واسا اسدا رات دن اندر دست احار
سیمرغ وچہ فارسی اس نوں کہن تمام
سیر کر نیر آہا اوہ وچہ ایس مکان
کارن اپنے پچیاں ایہے لے گیا غذا
لے کھلے وچہ آہلے آہا خوشی خوشی
دے کھلے خود خوش نوں ہو بیا پھر وہاں
کھانا کھا دن واسطے سب ہوئے تیار
دیکھ بچے بہت جاندے کھانا بھل گیا
وچہ زبانی انہا ندی بولی کرے عطا
کون ایہی توں بنسدا **حالت** آکھ تمام **حالت**

کس غلام نے زخمیاں کھل پائیوں توں
 ۳۱ ہوش امیر نوں حال کرے اظہار
 امیر خلیل دی بیس سہاں اولاد
 سکے حال امیر دیکھے کرن پیار
 بچے حال امیر دا استخیں کرن سب ان
 اوہ حالت سن کھواسن اے عالیذات
 کہن اک سخت تے رہے میر نے ہتھیا
 حمزہ نوں بھرغ نے اونویں اٹھالیہ
 حمزہ نے ہتھیا ر سب لے درختوں لہ
 کچھ آرام امیر نوں اللہ کرے عطا
 آہا بلار است دادیو پیاد چہ خواب
 دیو حمزہ دل دیکھ کے ہو رہیہ حیران
 جیک پتھر اس ماریا حمزہ ماری چھال
 ماری تیغ امیر نے دیو موہیا مردار
 کتنے روز آرام کر ہوئیا پھر روان
 لگے دنگوں دیکھیا اس جگہ اک چاہ
 لگے سی در دو سر اللہ سنگ اتار
 دیو ڈکھا اک تخت تے اسدا نام سموم
 حمزہ تابیں دیکھ کے تختوں آئیں زیر
 کہے خدادے دستے مینوں دیہو امان
 حمزہ تے فرمایا میری شرط سمجھا
 دیاں دا کچھ دس دے مینوں تیرے نشان
 دیاں خلاصی اندھ نوں کرافسر تمام

لے کس طرفے ہادناں کھنوں آئیں توں
 جو جو حال گذریا دیو ال دی بیکار
 مال دے دے ماریا مینو دیو بد زاد
 مر اعتقا اوہ آئے آئیں دوچی وار
 اللہ نے سیرغ نوں دتی صاف زبان
 ہوئی سی سو بگٹی من کہہ مطلب بارت
 لے لیواں ہتھیا رہیں جے لے چلیں یار
 اندر باغ بہا لیکے آئیا پھر سردار
 پینے تن تے اپنے کر کے یاد اللہ
 زخم لے تے در دیکھیں ہوئی کل شف
 حمزہ نعرہ ماریا اٹھے جاگ کتاب
 کیونکر بچا جیوند اسخت ایہی انسان
 پتھر پیاز میں تے اک نے کھسا وال
 مار امیر شہریر نوں ہوئیا شکر گزار
 راہ جانڈے پھر دیکھیا دیہو ہو عیان
 داخل ہوئیا کھوہ دچہ پیش ڈکھا اک اہ
 جاگ روشن دیکھ کے آئیں اندر وار
 دیواں داعیاں سی ایہہ ظالم مذموم
 رکھے سیس زمین تے پیش امیر دیر
 مناں گاہیں تہاں دجو کر سو فرمان
 تینوں قتل نہ کراں گا زندہ کراں رہا
 ۳۲ مل میں ماراں اتہانتوں پھر اندر میدان
 قریش محمد پاس جا ہو کے رہن غلام

کچھ سموم امیر حمزہ تن دن واسے راہ
اک سمند و نام ہے دیو سفید حرام
سب دیوال و بادشاہ قاف اندر شرار
چا و چار سستان دے جنگ چاہیگا
میتوں حضرت نے چلو چل و کھلاواں ناں
سن حمزہ اس چاہ تھیں آیا باہر وار
اگے اگے جادو دیو حمزہ دیاں
بندہ درختے راست نوں ستارے امیر
تھے روز امیر نوں اک پہاڑ دکھا
ہیٹھاں ایس پہاڑ دے جا کے کونگاہ
تے مینوں آواز کر جادواں سستان
حمزہ کٹ سموم دے کن دو چاقو ناں
نذرانہ دج دے گیا و لوہیں کن مشریر
دیو گیا تے آیا پر کوہ امیر
حمزہ تائیں دیکھ کے سارے کرن خوش
کھدے سستان تے پھپھوں جادوانگے
دشمن ساڈی جان واپس پھیریا
ایہ گل سن کے چاہیا حمزہ لے شمشیر
ہو کے گرد امیر دے دیو کھے مردار
تہا مردیر نے مارے کئی ہزار
تن دن رقیں لڑ دیاں دیو ہوئے قتل ام
فوج ساڈی مر گئی خب کی بے دلیر
لڑ دے لڑ دے ہو گئے دمہوں بہت قنا

سب دیوال کوہ قاف دی تھے لشکر گاہ
مہند ہزار تے پیر ہے اسدے سخت مقام
چلیا سستان سستان نوں لے لشکر وار
لڑو ہزاراں ہری نوں مار گواہے گگا
چل کر قتل مقام نوں کر کے جنگ جہاں
ہاکن سموم نوں دھسریا پیش گزار
حمزہ تائیں رہبری کرد امیر ہر حال
پھر پھر لے لے کر کے پیش امیر
کیتی عرض سموم نے کر کے لوب لدا
خاص سمند و دیو دی ہے ایہ لشکر گاہ
فوجش محمد پاس جابو کے لے نقصان
گلوں کند اتار کے کہا جاتے الحال
بچا ہو رست جلدی اڈ گیا ہو تیر
ڈکھی سیٹھ پہاڑ دے دیوال فوج کشیر
صورت شکل بچپان کے آکے اندر جوش
پہلے عربی زاد نوں مار گواہاں گے
دیری واسر گرد نوں کرنا فرض جہاں
دایا اندر فوج دے جیوں ایڑ دچہ شیر
حضرت عرب امیر نے چا و اسی تلوار
دیوال دے سر دھڑاں رہا نہ کچھ شمار
رہندے آہیں مار دے ہو کے بے آرام
زخم نہ لگا ایسوں تہا غالب شیر
تھکے دیوان نے چھاؤنی لے فوج لئی جلا

اک دول عرب امیر نے آکیتا آرام
 کیتی نظر امیر نے اندر گرد غبار
 صورت ہے انسان دی چندوں دھ جمال
 تدفون آن سوار بھی پیر پیادہ ہو
 حمزہ تدفون کچھ پیا ہے میرا فرزند
 چھاتی نال لگا کیے کیستنا بہت پیار
 کہیں حضرت اساندے رکھے دین بہیش
 خبر گئی چو کا فزاں تینوں کیستنا تنگ
 توں اندر تن رات دن کیتا جنگ کمال
 ایہہ گل آکھ سوار ہو منتھ لئی تلوار
 جمدے سر پر باردا اکو تیغ اٹھا
 ہر طرف دگ ڈیا خون دامو عے بہت حرم
 دیو پراہاں ہے اڈن ایہہ بھی لڈا نال
 دیو کہن من الیدے نال لڈیکا کون
 دیواں لغزہ نامیاسار سے دڈ گئے

دیکھ جا لکی پسردی حمزہ ہو یا شاد
 شالیش میرے بیٹیا بڑا بہادر توں
 من توں دیواں ساریاں لیں آپ منہ
 حمزہ منہ اٹھا سکے کردا عرض دعا
 ہانفت تھیں سدا زاک لڈوئیں گوش بی
 وارے حسن حسین دے تائیں سچا
 حمزہ راضی ہو گیا سن کے ایہہ پکار
 تے خوش ہو فرمادہ عرب امیر جو ان

کی دیکھے جو آوندی اڈی گردن م
 داہو دایا آوندی نظر می سپ سوار
 حمزہ صورت دیکھے کے ہو بہا خوشحال
 تسلیمات گذر دا پیش امیر کھلو
 فریش محمد پری دا حب یا قدر بلند
 کیوں فرزند آئیوں کدھر ہو یوں تیار
 تیری خبر کچاوندے سب ساڈن لم بیش
 میں لال مدد واسطے کرنے آیا جنگ
 اچ لڑائی میں کراں رہندیاں دیواں نال
 دیواں نال اچانکے حب گھتی پیکار
 ساق تائیں ہر دیو توں کردا جدا جدا
 رہندیاں نالوں اوس تھاں دھو تھو قلام
 آہا سی پینت پری دار کھدا سی پر بال
 ایہہ اڈیاں دی لاہوند اتنوں کھالی دھون
 جان گئے لے جیوندے مڑے پئے ہے
 نے اپنے فرزند توں کہے مبارک باد
 شامتاں دی طرف تھیں فارغ ہو باہوں
 تے من شامستان دا میں دل خوف نہ کا
 یارب اس فرزند توں کر توں عمر عطا
 ایہہ دعا امیر دی ہو منتھ سور گئی
 حسن خلیفہ ہووسی ہووے ایس وفات
 سرچے فرزند داکر کر بہت پیار
 جاہ فریش محمد اتوں ول شامستان

رضعت ہو امیر تقی چلا گیا فرزند کے دے دل تریب حمزہ قدر بلند

نکالنا حمزہ رضی اللہ عنہ کا انیس دیو کو صندوق مقفل سے
اور حرکت پانا اسکے ہاتھ سے اوپر پیدا ہونا استقر دیو زاد
گھوڑے امیر کے کا اس کے لطف اور پری کے بطن سے
اور اتنا کر تاخر دجال اور اس کے چلانے والے کو۔

ہاں اپنے فرزند تقی ہو نیا دماغ امیر
راہے اندھانہاں **دوروں** سنی بیکار
ہاں آگے اس دے دہریا پیا صندوق
رور و بئی بیکار دی بڈھی اپو گل
کیٹری گھڑی سہا دنی آوہ گل کرے
سن آواز امیر بھی اس دی طرف گیا
کیونکر عرب امیر تقی افت میں فرما
بھڑھیں سن اکھ دی بڈھی منہ حال
اندھ ایس صندوق دے لہے میر فرزند
پیغمبر سلیمان نے کر سٹوایا بند
اس دہری دیچہ آوہی حمزہ نام جوان
باہجوں عرب میر دے بھادیں کیڈک ہو
میں روندی نول ایس بھقاں بدست گئی وٹا
اک واری دیچہ زندگی ہو کے شکر گزار

کر یا طرف دطن ذی شاداں وچہ ضمیر
بیشی بڈھی دیونی کر دی گریہ زار
دروازہ صندوق و نال قفل مفلوق
حمزہ عرب میر نول یادب جلدی گل
میں حاجز دریش دی مشکل حل کرے
کہہ حمزے تقی دیونی تیرا کم کیا
کی تیرے سرے سے مشکل پی بلا
میںوں بھی اک کم ہے حمزہ عربی نال
نام انیس دیو دل خوب سعادت مند
تے میںوں فرما کیا پیغمبر امیر نپند
کدھ تیرے پتلون اپنالوے نشان
صندوقوں انیس نول کدھ نہ سکے کو
حمزہ آوے اس نول قیدوں کرے برا
میں اپنے فرزند داوید لوان دیدار ✓

سن حمزہ فرما دندا ایہ بھی کر اظہار
 بہت ترے نول او بنا ٹکڑے کیوں نہ لیا نکال
 دور دیڑھی اکھڑی کر کر بہت خسریو
 مچھناں زور لگایا قفل نہ ٹٹا ہولی
 پردہ لسم اللہ قفل نول لاپے توڑا میسر
 پیر پیا پوے امیر دے اگے کچھ فرما
 ایہ ارتیں ملیدی آکا بڑا شریہ
 پیر ہند سے جے بلتاں جوڑی نہ رہندی کا
 مٹر کر داجا جزی ایہ ارنیس حرام
 حمزہ دلوجہ اکھڑا اس تے ہوا سوار
 ملیاں برساں گزریاں بھرتیا یا جی
 جان جاواں دچھوٹندے ہر نگارے
 فریادے ارنیس نول مینوں دشن پیرپ
 وانگ ہوائی سوکدا اڈیا دچھوٹا
 تھوڑا پتید اجل کے چڑھیا ول اسان
 حمزہ دیکھ زمین ول کہندا ایہ جہان
 ہو گیا اسان ول چھوٹا ارنیس خلیس
 پھر کچھ ہن حمزہ کینڈک زمین مقام
 پھر کہندا ہن دس کھاں کتھے ماراں جا
 سن حمزہ فرما دندا ایہ کی کر ہی جفسا
 میں مند و فوں کڈھیا تینوں اے مروار
 دیو کہے اے خاکیا گیوں عقل خفیں بھل
 بھدا کرے جو دیو خفیں برا کرے دیو خفیں

کے دچھوٹا اسے بہت دے دیو نو دینار
 قفل مندوق لائے توڑیا کیوں نہ قوت نال
 تن واری کوہ قاف دے جمیع ہو سبھ دیو
 بنو ہیں اندر بند دے رہیا حال ملول
 نکلیا مندوق خفیں باہر دیو شریہ
 تیرا حکم لیا ہوا ساں حضرت زرت بجا
 ایسے کارن کیتا بند ہی دچھوٹا اسیر
 سنگ مہند سے جے خزانہ کے کوئے کھڑا
 جو فرما دلتاں دا کر ساں کار متا م
 جلاواں اپنے وطن ول ملن دچھنے یار
 محبوب بن زندگی مزہ دکھا دے کی
 برہوں جلائی جان نول کیوں قرارے
 من لیا ارنیس نے ہو یا دواں اکھڑا
 جوش بھرے دچھوٹا ہارڈا ٹھٹھ کیندی وا
 کہے جو تیری دچھوٹا کھنڈا کل جان
 اک حولی وانگ ہے کیوچھ جہان
 گردش کردا تیز یوں علم بنی داسیس
 چھوٹے چھوٹے وانگ کیتا دھرت تمام
 یا کہہ دچھوٹا پیاڑ دے یا اندر دریا
 کی میرے احسان دا لگوں کرن وقار
 توں بدے احسان دکرن لگوں کی کار
 ناں سنیاں جو دیو دے کم ایٹھے کل
 سن بدے احسان دا ملن لگا نزدیک

سن حمزہ وہ چہ دلید سے کھپتا دے سودار
 سوچ کے جے کہاں میں مار اندر دریا
 میری ہڈی پستی ہو جاوے گی چور
 پر جے اسٹوں کہاں میں ابہر کوہ دگا
 پانی دے وہ چہ پواں گا ابہر دل سوچ دہر
 کہند اسٹ پہاڑ تے مرسان ٹکڑے ہو
 دیو کہے مکہ دیو دا لٹا ہے ہر حال
 کھاو نینوں پھلیاں سٹاں وہ چہ دریا
 ابہر گل کہہ دریا دل مار یا حمزہ زلفوں
 حمزہ اکھیں میٹیاں کر کے باد خدا
 ملاو یوں بیاد شتیاں نال قرار آرام
 جد جہوئے بدن تھیں حمزہ دے ہتھیار
 سٹ گلا انیس میرنوں دوڑ گیا مردار
 پریاں ابہر حوض دے آکال بنادن لوں
 پھر بیٹھا اس پری لوں چاہے وصل کرے
 اوہ دوڑے ابہر پھر لوے کرے حرامی زور
 تڈنوں ابہر حوض دے پونتا آن امیر
 نابے ہتھار نیس نے عجز کرے سودار
 مینوں اک دن اکھیا پیغمبر سلیمان
 حمزہ اپراو سدے ہو دے گا اسوار
 مار نہ مینوں سید اگر تاخیر دے
 وصل کراں میں میں تھیں گھوڑا پید ہو
 سن حمزہ اس گل لوں ہو نیس زمرہ دارا

سین بیٹھا میں کاسٹوں دشمن تے اسوار
 مارے اپر کوہ دے مینوں ابہر اکھا
 مفت ہے بن یاد دے جند ہو یلی دوہ
 ابہر اچھا دیو پکے سٹ سی وہ دریا
 جان میری کچھ جادوسی جے سب فصل کرے
 ٹٹے ہڈی پسلی خستہ یاد دے کو
 تیرا کیا کیوں کراں پاواں تہہ حال
 چھی کوئی راجہ کے میں حق کرے دعا
 حمزہ تائیں سٹ کے نشت حال زبون
 ہو یا حکم فرشتہاں ملاو پکڑو جا
 دہر یاد بہر لیا ٹکے اندر خشک مقام
 جادہر توں پھر پیند اکراک گھڑی قرار
 انزیا اک حوض تے ظالم نا بہو ار
 اک پری نے ہو گیا عاشق دیو زبون
 بلا بری پھر اوہندی جادے پرے پرے
 اوہ نہ منے آکھیا دونوں کر دے شور
 دیکھار نیس حرام لوں کرے کمانے تیر
 میری عرض امیر جی سن پہلے پھر مار
 لہشت تیری تھیں ہو دسی گھوڑا اکھیا
 ہینڈھ اسوار سی رہے گا ابہر دائم سوار
 لیدے مینوں لطف کرنا لے ابہر پری
 کرہں سواری اس پتے بنی گیا کہہ جو
 نال پیار امیر نے پری لئی تیریا

بری اتنے دیو ملے حائل پیر پیری
 مدت گزری عمل دی پری جسے فرزند
دیو تھیں تین اسدیاں دیو جیوں سب سار
 جہاں ایہ جہیاں ناؤ تھیں کدیاں کر جوش
 چے سر منہ اسد حمزہ نال پیار
 پاس اونانہ دے رکھد عرب امیر مقام
 ستا ہو یا اک دل آہا عرب امیر
 حیف جو ساڈے پرتے حمزہ ہوا سوار
 تیری مرضی کیا ہے توں بھی آکھ سنا
 سکے کیا پری تے اینویں سی تقدیر
 لائق ایہ امیر توں اسب سوار سی دا
 جے نہ ہندی ازل توں اینویں کھسی قضا
 دیو ہا توں پری میں نسبت ایس کیا
 سن کیا ارنیس نے مول نہ کراں پسند
 حمزہ توں میں مار ساں دیو ان جان گنوا
 جدوں سنی ارنیس تھیں ایہہ اشقر دیو زاد
 چارے سم ارنیس دے سر چہ مارے چا
 ایہہ احوال جو دیکھیا ہوئی پری ہوا
 حال حمزہ بیدار ہو دیکھے کرے دھیان
 دل وجہ حمزہ آکھیا دیو تھیں ہوئی خطا
 حمزہ بھی ٹر چیا اشقر تر یا نال
 حمزہ سوندا رات توں اشقر پیریدار
 آس ملے ایس توں پری چھنگاوت شیر

بتوں رہند ایس تھاں نادل غنی ذری
 گھوڑے دی ایہہ شکل تے صورت بہت پسند
 تہی اکھی او سد سی متھے دے دجکار
 رکھے سبیس امیر دے پیراں تے کر جوش
 تے اشقر دیو زاد ملے نام دہرے سہ دار
 اشقر دیو چہ پرورشش کو شمش کرے تمام
 پاس پری دے آکھدا ایہہ ارنیس شیر پر
 بدتوں ایہہ پسند ناں حیف ایہی سوار
 بینوں کیونکر کھیاوند دل دی کھول دکھا
 کرے سواری ایس نے حضرت عرب امیر
 روار ازل تھیں حکم سی اینویں باری دا
 ایہہ گھوڑے دی شکل کیوں پسند اسپدا
 جنیاں اسب جو پری نے کھتے نظر پیا
 میں حمزہ دے چہ من توں نہ دیواں فرزند
 ستا ہو یا پکڑ کے کر ساں جدا جدا
 پیا کڈا پٹ کے ہواں تھیں ناشاد
 مغر سردل دیہہ چلہا ہو یا دیو فنا
 دردی ماری اڈ گئی رت ایہہ کہے فنا
 دیو مویا تے پری دالو تھے ناں نشان
 تا اشقر دیو زاد نے کیتا ہوگ فنا
 مگرے مگر امیر دے نال پیار کمال
 رہند راتیں جاگ داس ہا کھڑا تیار
 جاوے شیر بلائے کے دیکھے نہ دیکھ

ایسویں سپہ میر واپس ہوئی خوب جواں
 حمزہ تریا جلد انداک دن و چہ پہاڑ
 نرم آجے سم اسد سے سخت زمین تمام
 اشقر دی دل دیکھ کے حمزہ سی حیران
 نڈوں آیا اک دھڑوں خضر علیہ السلام
 چار نعلوں کو دھ خضر نے سینیں چڑیاں چا
 حمزہ معرق گزار دا نعلوں ہو چہا
 خضر کے جوں اسدیاں نعلوں جوں جدا
لا نعلیں نعلوں میریاں ٹٹن او سے روز
 ایہہ گل سن کے خضر بھینس پہاچپ لہیر
 حمزہ رخصت ہوئی کے ہوئی جلد روان
 عالیشان عمارتاں بڑا بلند حصار
 سنیاں بہناں جو آئیا حضرت عم بنی
 حمزہ نول لیجا ندیاں کر کے ادب آواب
 کھانا خوب کھلایا خدمت کرن تمام
 ادھی رات میر دے کنیں بیٹی مسدا
 حمزہ طرف آواز دے جہاد اللہ شتاب
 اک چہرے وجہ آئی کے ڈٹھے دو انسان
 حمزہ پچھے کون ہو مرد کرو بیسان
 وہ کہندے ہاں آدنی گھر وچ عربستان
 سی تقدیر خدا نیدی پڑا پاٹ گیا
 تھتے اتے رہ گئے اسیں دونوں انسان
 پریاں آئیاں سہر پوش لے ولایاں چک نال

لائق چکنے گھاس دے ہوئی جلد عیان
 اشقر چھالوں بار صاحب ندانال بہار
 پاٹ گئے سم اسد سے رہیہا کھر مقام
 سن کی کراں علاج میں اسد الیں مکان
 حمزہ آگے خضر دے حالت کہے تمام
 اشقر ہو یا تندرست تریا واپس واپس
 دیو ایہہ جوں ٹٹن لاواں دجی وار
 یاد رکھیں ایہہ حمزہ تیر محی ندان قضا
 جس دن تمہیں لا نعلیں تیر گئے دل دوز
 دوس گیا ہو خضر بھی دین دُنی داپیر
 رہے تریاں جاندیاں آئیا نظر مکان
 پریاں اچھے سہر پوش رکھن نت قرار
 آئیاں استقبال نول کر آداب سہی
 فرش اتے خضر بچیاں مھانر کرن شتاب
 رات پئی نے سول گیا حمزہ نال آرام
 آہیں کر کر دندا کوئی وجہ ستر
 کون کوئی ہے وہ دندا استو کہیا عذاب
 روندے آہیں بار دے دونوں سرگرداں
 نالے کھاؤں مکان داد سو نام نشان
 کرن چلے سوداگری طرفے اکس مکان
 وجہ سمندر آدمی تے اسباب پیا
 دم دم مرگ اڈ بکدی آجاسی گرداں
 ہو گیا تجار روز ہے ساندل وجہ عیال

عمرے دیو چہ رکھیا ساقوں اپنے کول
 میں آشوب علاج ہاں ایہہ بہلول نقاش
 ایہہ گل سن کے انہاں نقیص حمزہ مریا پھیر
 شاہ ہری نوں اکھڑا حضرت عرب نام
 واہ سعادت کہندیاں دیریاں ہو جو سخال
 حمزہ نے اودہ جبریلوں دونوں لئے کڈیا
 کئے آشوب امیر نول کر اک سور سوال
 کشتی نے اسولر ہو لنگھ چلئے دریا
 حمزہ کشتی منگدا پر ہاں دیہیں لیا
 چوہہ کشتی تے ہونڈے طرفے وطن روان
 اک دن وجہ دہرے کشتی گرد چو پھیر
 سورج لگے آگیا جیوں اک لاکر سیاہ
 حمزہ کہندا دوستو ایہہ بچے کیا فتور
 تاہیں خبر جو انہاں تے پیا جھوڑا
 سن اشقرے وجہ بے حیران
 کال معلوم سیرغ نول ایہہ کشتی دا بھار
 حمزہ حالہ لکھ کے ایہہ سن ہاراں حیران
 تیر لگا سیرغ نول تن من گیا پرو
 ایہہ دہرتی خشک دے کشتی جدوں پئی
 ایہہ بچائے رب نے سن اشقر دیوزاد
 توڑ لیا سیرغ دا اک حمزہ نے پرو
 تے بہلول نقاش نول کر دا حکم امیر
 شکل سجے سیرغ دی نقل کرے بہلول

اک دانام آشوب سجے ہو حید بہلول
 خمر نہیں کی ہو سیا کھتے رمہی لاش
 ایہہ ہاں حاضر ہویاں ہونی جدوں سور
 ایہہ جو دونوں آدمی کرینوں انعام
 دواں نول وجہ خدمتے لیجاہ اپنے نال
 خوب کرائیاں خاطر اں اپنے پاس بلا
 لئے کشتی انہاں نقیص چوہہ چلئے فی الحال
 تا وجہ عربستان دے داخل ہوئے جا
 حمزہ اشقرے دونوں چلئے وجہ دریا
 وجہ سمند وجہ ہندی کشتی تیز روان
 اسن اچانک ہو گیا اک بڑا اندھیر
 نظر کہتی تے جانڈ آئیا اک نگاہ
 دیکھ کھیا ایہہ دو ستاں سے سیرغ ضرور
 جا کشتی نول چنخ نقیص لئے گیا اڈ سدا
 لے سیرغ جہاز نول خشکی پیتا سن
 لیکے اڈیا جا وندا لنگھندی نقیص پار
 اوڑک مارے کشتیوں دھر چوہہ تیر کیاں
 سن کشتی اوہ جانور ڈگیا گھائل ہو
 ذرا ذرا ہو لگڑی پمڑے ہو گئی
 جان گئی سیرغ دی لک زخموں پر باد
 ایہہ نشانی واسطے نال لیا یا طر
 نول لکھ کے سیرغ دی پمڑے تے تصویر
 ایہہ بھی طرفے وطن دے نال لیا ندی کول

ایہ خشکی پر ہو گئے اک دھر طرف روان
یاراں نول فرماؤںدا حضرت عرب امام
بابر وار اس باغ تھیں تسبیح کرو آرام
یار امیر کبیر دے باغوں بابر وار
اگے بیٹھ ہر رکھ دے اک اک دیو تمام
حمزہ نول اوہ دیکھ کے آپے اندر جوش
سنگ سنگاں وچ ساریاں آپس وچ اڑا
وچہ اہنا ندے جا پیا حمزہ لے تلوار
جیہڑے قتلوں کچھ لے چلے بابر وار
اشقر نے **جانی** آدے کیتی جدوں نگاہ
جاں حمزہ مر آہیا دیو ڈٹھے قتل عام
کے آشوب جو دیکھ کے دیواندے لشکار
جاں اشقر نے اہنا نول ڈٹھا ناں عیان
ایہ گل سن کے اہنا ندی حمزہ مویا شاد
پھیر سجھ لال ترپے شوق وطن دل داغ
یاراں نول بھلائے کے حمزہ بابر وار
سب سلیھاں اک ٹکھدے آہے جمع حرام
حمزہ تائیں دیکھ کے کر کر جوش
کہتے قتل امیر نے رہندے اس گئے
کر کے صاف تمام نول بابر گیا جو ان
بھر دیواں سنگ سہاں ول لگے پی گزار
شتر سرے اک قسم بھی سی دیواں دی مہور
زاغ سرے بھر آوندے دیو وچہ رواہ تمام

باغ و ٹٹھا وچہ راہ دے آہیا نظر دھان
ایہ دیواں دا ہوو سی خاص محل مقام
بیس دیواں نول اندر دل کر آواں قتل عام
تے حمزہ وچہ باغ دے وڑیا لے تلوار
گاہیاں درگے سر اہناں **در شکار** نام
گھیر لیمیر کبیر نول کچھ کر دے **جوش**
کہتا بند امیر دار ستہ گھست کہا
مارے باجھ شہار تے آپ نہ دما وار
جد ہر طرف امیر دے بیٹھے آہے یار
دلا پھانے ساریاں کہتا مار فنا
پچھیا کس نے اہنا ندا کہتا کام تمام
جوان اسادی بدن تھیں صلی سی فی الحال
نال سماں تے دنیاں مارے وچہ میدان
سر ہو نہہ جے تے کہے دو اشقر دیو زو
اک دن تریاں جانیاں پھیر ڈٹھا کٹ باغ
آہیا اندر باغ دے دیو ڈٹھے مہور
سر اہنا ندے گھوڑیاں دی مانند تمام
حمزہ نغریا مار یا ہو ہو شش گئے
اشقر دیکھ تاروا سجھناں سم تے
دل ماراں تھیں ہونا اگلی طرف روان
ایہ بھی سب امیر نے کہتے تہ تلوار
اوہ بھی اندر راہ دے مارے کر کے نور
اوہ بھی علم رسول نے کرے قتل عام

اگے اندر چٹکے داخل ہوئے آ
 حمزہ بچے کون ہیں مرد و س نشان
 ٹنگ سوئی وہ چہ جل دے حمزہ دیول دلا
 چپ چپانا لوند سارا زور حرام
 حمزہ نے قلم کشا دھرتی تے مردار
 تیز خنجر گل ایس دے ماری کتنی دار
 حمزہ بیٹے نہ مارنوں وچہ دے حیران
 مسنون مار نہ حمزہ ایہہ ناں مرے جوان
 نہیں بقدر ایسے مرگ اچھے بار
 سن حمزہ وچہ چشم دے مارے تیغ اٹھا
 جاں حمزہ نے چھیدا اٹھ کھڑا مردار
 حمزہ نظر گزارا اگے طرف اجاڑ
 دروں آئیادویا کردا جو شش حرام
 حمزہ بھما زخم تھیں کہیں تافضل خدا
 خنجر مارا میر نے کاری لایا کھا
 گدلا تے خربان بھی دونوں ہوئے کور
 آہے پیدا ہوئے جاں کافر دجال
 تے ایہہ گدلا دجال داتے اسدا خربان

بیٹھا ڈٹھا آدمی سیویں جل پیا
 ہیں تنہا وچہ چٹکے کوہیں تیری گدوان
 موہوں کچھ نہ بولیا جھبہ یا گل آ
 سو سو داڑ چلا دندا قوت نال تمام
 چھپاتی تے چڑھ مار دا گل اسدے تلوار
 اک لوں کٹ نہ سو دندا زخم نہ کردا کار
 ہالٹ تھیں اک تداں نوں پئی پکار بیان
 ایہہ کافر دجال دا خادم ہے خربان
 بھانوس اس دگلے تے ماریں سو تلوار
 سچی اکھی اوسدی کیتی توڑنٹ
 اندر بولی اپنی کرے بلند بیکار
 گدلا ڈٹھا اک آفند اقدوس ناگ بیار
 دند چلا یا آئیے کر کے زور تمام
 پکڑ دونوں کن گدھے نوں حمزہ لبند آڈا
 سچی اکھی گدھے دی کیتی توڑ تباہ
 جھار ہندا اٹھ تر گئے پھیر نہ کیتا زور
 ایہہ بھی سچی اکھیوں کا نا سی بد حال
 تے چو تھا شیطان ہے ایہہ کانے اکٹان

نکلنا امیر المومنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا

کوہ قاف سے اور پہونچنا شہر پسل گوشاں میں

اور مارنا دیو سموم کو اور ملنا امیر کا صفی اور قصبہ عمر سعدی بن کرب میں ملاقات کرنا امیر کا اس سے

جاں اس کھاؤں ہوئی فارغ علم نئی
پیدا چلے سے رات دن جانے اسودا
شکل انہاں جیوں آدمی ہاتھیاں درگے کن
سنیاں انہاں جو آندا حمزہ فرسرخ فل
اس کھاؤں دایا دشاہ آلا غرشی نام
اے تخت بہائیکے حاضر کرے طعام
کتے روز گزار دے اندر ایس مقام
غرشی کو لوں پچھرا حضرت عرب نام
غرشی عرض گزار دایا آبا دی دور
ہے اک دریا آب داد و جانوں تمام
جو تھا دیو میں تلخ دی کھا کھو گے ہر گام
ستواں بحر محیط ہے ایہ سب ہتیاں
ایہ ست دریا جاں تیں لنگے گئے ہر پار
سن حمزہ فرما دے اسے غرشی فرما
غرشی عرض سفا دے اگے عرب امیر
نام مبارک اوسدا اصف با صفا

پھر ترے دل وطن دے رمل پار بھی
پہلی گوشاں دا شہر اک آبا اندر راہ
قوم تمامی متفق رہند ی ایس وطن
بابر آئے فوج لے کارن اس تقبال
حمزہ نوں لے جادو کر تعظیم تمام
ہتھ بھجھ اگے تخت دے حاضر و ناگ غلام
کرن تیار دی وطن دی کر کے خوب آرام
دس آبا دی ملک دی کید ک دور تمام
ست لے دریا بن اندر راہ ظہور
تجا دریا اگ دایا پر سوز مقام
پنجواں دریا جوش دا جھیل ان قسرا تمام
شکھن سخت محال ہے پودشت پر باک
تاں جانوں کوہ قاف تھیں آسے با بزار
کیونکر لنگے جادسن ایہ ستے دریا
ہے عورت اک عابدہ عمر پرانی پیر
خاص کندھے دیانیدے آبا دی جا

دینی مائی خضر دی ہے اوہ عالی نام
 اوہ بھی اپر خضر دے کردی لطف دلام
 بن ملو جال و سونوں بھر کنارے جا
 سن حمزہ فریاد کر رہی ہر ہر راہ
 غرضی عرض گزار واسپ تیریدی زین
 جہاں بجا دے زین تے سو جادیں اسوار
 تاں بھر اوٹھے اونہاں تے مور کیتی تاخیر
 درتے آک پیلگوش کرے بلند بکار
 تینوں گھر دا ہلاک شاہ حال نہیں معلوم
 سن حمزہ فریاد کھتے دیو سموم
 جہاں میں شارسٹان دی طرف چکایا سی
 غرضی کہند جس گھڑی کیستہاں آ
 کدھ کھوٹا دچہ زمین دے بیٹھا تھا نہ مار
 گھر اسدے سی جمیاں اک بچہ شیطاں
 بہن اوہ ساڈی قوم تھیں زنل بھاندا چا
 اچ میری دہی لے گیا شیر پلا و نون
 ناں طاقت دچہ اساندے استھید کر کے جنگ
 حمزہ سن کے ہو گیا جنگل طرف روان
 طرے دیو سموم دی کر کے قصہ گپ
 حضرت عرب امیر نے کھوے دے ستر
 اشقر لون طربا ایتھے رہیں کھلو
 ایہہ گل آکھ کند یا جادو یا دچہ جادو
 ڈٹھا پر تخت دے بیٹھا دیو سموم

منت خضر بھی آند اسدے دچہ مقام
 پار کر لسی تہاں نون اوہ کر دچہ مقام
 اوٹھو بڈی تہاں تہاں دیسی پار لنگھا
 اصفا با صفا بھیدی طرف دکھاوے راہ
 کیتا حکم بناو تاں بیٹھو ناں یقین
 اچے ساڈے پاس لول کتے روز گزار
 سہا بیٹھا بادشاہ اک دن پاس امیر
 اگے غرضی شاہ دے ہونیا عرض گزار
 دختر تیری لے گیا چا اچ دیو سموم
 میں تے شارسٹان مل چلیا سی محرم
 دونوں کن پکید دے وڈھ لہیا یا سی
 اوہ دچہ ساڈے ملک دے نخل ہو یا
 تے اس ساڈی قوم نون بہت دنا آزار
 ماں موتی اس طفل دی جہاں آنا داں
 تاں بالن اس طفل لول اپنا شیر جنگھا
 ایہہ ہے کسدا حوصلہ چلے چھڈا لول
 سا لول اس مردار نے کر چھڈیا دلنگ
 تے اشقر دیو راہ لول لبید ناں جوان
 کھوہ ڈٹھا دچہ جنگل درتے سنگ پیا
 سنگ قدم تھیں کھو کر دل دنا مار اڈا
 بچکے تیرے پاس تھیں دیو بجا دے کو
 درو چلے دے سنگ لول سٹ گیا بھی راہ
 ہو کر کھڑے ہتھ بندھ کے گردے دیو سموم

حمزہ تابیں دیکھ کے دیو ہویا مغموم
 بھاپی سرکشی انیویں سی مقسوم
 اٹھ اڈ گیا تخت تھیں ایہ خط لمخند موم
 حمزہ ناوک ماریا تن من چیرگیس
 زخم لگا پرکار نے سپا کر نیداشور
 نکل جادو سے جان نے مر جادواں ایکبار
 ہو نہ زخم لگا دساں کہند عرب امیر
 سر پھر تے مار کے اودھ مویس مردار
 جال پیراں نکلے سر جس دیو دا آ
 جیہ ہا آ سے جوش کر موڑے وچہ چاہ
 اور آ پس مارے دیو کر نید سے شور
 بچے مارے اسپ نے قہوڑے بے غلو
 اودھ خوف امیر تیز جہدی تلوار
 اودھ نہ لوک شیر دا گھرے جگڑوں سنب
 اودھ نہ لوک خدنگ دی دلوں اکھر کھوٹ
 اودھ نہ جان اودھ اوندلا شیر عرب اجنگ
 اودھ نہ گرداں اندا شیر شکن دا زور
 اودھ نہ عرب امیر نے مارے دیو بد حال
 دیری دی جڑھ میںخ نول ملہوں گیا کھیر
 آہی اولاد سموم دی سب ہوئی سموم
 نے غشی دی مہی نون حمزہ تریا نال
 کھریا ہونیا کھوہ سی دیواں نال تمام
 بھنے پیریں پے گے حضرت بخش امان

بھانویں جان غریب دی ہون لگی مغموم
 خادم دے کنبہ سے سب تھیں مغموم
 جابہیجا وچہ باغد سے جبرائے مغموم
 الٹ سموم اس طاق تھیں ہنٹیاں الٹ سپا
 تن میرے وچہ حمزہ زخم لگا ہوں ہو
 سر میرے ایہ نزع و احوال ایسی دشوار
 زخم کو سکھ گیا مینوں میرے امیر
 باقی رہندے دوز کے چلے باسردار
 شقر مارے سم تے پوے تھپا ہاں جا
 باسردار دیوندا گھر کھوٹا راہ
 ایہ حمزہ دے نال داپیا کھٹا ہوں ہو
 اندر آوے کھوہ دے پیش نہ جادوے کو
 ایدھر ٹھو کر سنب دی کڈھے سرور بکار
 ایدھر سر وچہ دجدا بھلی دانگوں سنب
 ایدھر ٹوٹ کھوڑ دی سم غضب دی چوٹ
 ایدھر کا سے مغز تے پوڑ ملا دانگ
 ایدھر پوے دماغ تے ضرب بھانگ ہو
 مار یا پت سموم داجا دہر قادیال
 دوجی داری جنگ دی نال رکھی نہ کھیر
 خادم جان جہان تھیں نال رہے مغموم
 کھوہے دیو چپا نیے سب دکھا احوال
 بکڑ تیغ امیر نے بہت کیتے قتلام
 وقت دیوے نہاتوں شیر عرب مردان

مغموم

آن

دیکھو

نالے غرضی شاہ دی دختر لئی نکال
 ایہہ دختر گھر اپنے داخل ہوئی جہا
 دشمن دی جڑھ ہو گئی دنیا تھیں برباد
 کتنے روز گزار دے اندر جشن تمام
 حمزہ رخصت ہو یا دہر اشقر لے زمین
 نال گئے کچھ پہل گوش و مہر ہو ہمراہ
 باغ بڈھی دا ویکھیا دڑا عالی شان
 کٹ درخت امیر نے سوٹا گھر باغب
 لگے گنبد ویکھیا اک عجب ^{دور} ~~دور~~
 پیگوشال سے آکھیا توں حضرت بن جا
 پیگوشال توں دواع کر تریا عرب امیر
 اصفا باصف بڈھی کرے زیارت جا
 حمزہ تانیں ویکھ کے آئی باہر دار
 تیری دج اذیک دے سی ^{ہیں} لے فرزند
 سن ملایوں رب نے راج میرے پاس
 راتیں ایچھے رکھ دے بڈھی باس مقام
 وجہ خوشی آرام دے جان دی راست و
 ایہہ میرے وجہ باغ دے بن جہا ^{دھیر}
 مار لیا ایہہ جائیکے لے کے تیر کس
 کر پیر امن کھل تھیں پہن بدن تمام
 بڈھی کولوں کچھدا حضرت عرب امام
 بڈھی کنہدی اتہا نڈا نام سمندر جان
 حمزہ اندر باغ دے لے گیا ^{تھ} کسان

آہیا اندر شہر دے لے لوکی لوں نال
 اگے اپنے باپ کو کنہدی حال ستا
 ہتھکے اس حوال توں غرضی ہو یا شاد
 ہو یا زمین آلاستہ زینت دار تمام
 تے پہلوں آشرپ بھی چلے فراغت گین
 اصفا باصف بڈھی طرفے منزل گاہ
 سیر کران ہو شادمان اندر باغ جوان
 ایہہ بھی اندر راہ دے ^{تھ} مطلوب
 آلا اپر گنبدے جھم جھم برے نور
 بڈھی دج اس گنبدے کردی یاد خدا
 سن یاراں دچہ گنبدے جاندا عالمگیر
 اگے اندر واری کردی یاد خدا
 سر منہ جیم امیر دا کردی بہت بہار
 جگ جگ بیٹا حمزہ بارہیں سعادت مند
 انشا اللہ پاوسیں جو آہی تیں اس
 بڈھی پیش امیر دے حاضر کرے طعام
 غبرے کے ہیر لوں اصفا باصف
 صورت چوہے وانگ بے ^{تھ} دھیر
 کھل اتاروا اتہاں دی لے حمزہ مردان
 آتش دے دریا تھیں گزرو نال ^{تھ} آرام
 ایہہ آہے کی جانور کی ادبنا نڈا نام
 واس اتہاں وجہ اگ دے جیون کی انسان
 ست سمندر جائیکے مار لیا یا جان

سب بنا دن پستین سن افتخار دیو زاد
 لے بزنل تھے پستین ہوتے جلد روان
 اب دریا آتشیں بڑی حکم کرے
 من لیا سب سرچھے بڑی دا فرمان
 لنگے منزل آگ تھیں اندر اس امان
 پانی سے دریائے جہم پتے جہا
 رستہ ہی ہر موٹا لنگے گئے آسان
 سہ دیا اس طرح لنگے نال ہرام
 بعد دو گانے رکھا سر سجدے و چہ چہا
 بیسی حالت دیکھ کے ایہہ ہوئے حیران
 حیران سن جو کون ہن دیو سے غسل کفن
 موڑ لٹو منہ اپنے اس پاس تھیں حبیب
 موڑ کھڑے موٹہ اپنے ایہہ نامی یار
 کر کے شکر خدایدا ایہہ ہو گئے روان
 لے دل کر کے مختصر ایہہ گل اچھے چھوڑ
 آئے فوج امیر دی سجدہ چہ جہوں
 اسب سواری والیاں تابیں دیکھ کر
 ملعادی دا بھکھ تھیں ہو گیا حال خوار
 میں یار اپنی بن بھکھ تھیں ہو گیا ہاں حیران
 جا کے ماراں شہر کو لٹ لواں بازار
 بھی گھلاں کچھ لٹاؤں خرچے و چہ حصار
 حرمیہ آکھدا ایڈک بھکھ بیٹی
 لہ تیرے ڈاٹن شکم نوں ایہہ کی دگ گئی

لنگا وال نہ رکھیو بڑی دارشاد
 بڑی عامی پکڑ کے آگے تری عیان
 ہر لک میرے جھڑپا پچھے قدم دھریے
 اصفا با صفا ٹیڈے پچھے گئے روان
 آگے بڑی جاوندی پچھے مرد حیران
 بڑی عامی مار یا با فی پاٹ گیا
 جیوں ہوئی دا مسجڑہ اندر کتب عیان
 پتہ ہی دو گانہ شکر دا بڑی اوس مقام
 دنیاں فانی چھوڑ کے گئی بہشتاں
 ایہہ کی لوسدا وعدہ ہو گیا آن عیان
 تاجہ جولا نقول ہی ندا و چہ کن
 غسل کفن دا مکر نہ کریو کسے سبب
 مڑ دیکھین لے اوس تھاں بیتہ لہبار
 پلٹ کر دوسے راستہ دن کو شش بہشتان
 خواجہ احمد آکھدا آگ کچھاڑی موڑ
 خرچہ مکاتے بھکھنے کینا زچہ تدوون
 بھن کہاں بھکھا دندے اپنا پیٹ بھول
 عمر امیر پاس ایہہ حساب کرے لہبار
 دیہہ اجازت ہو وساں نکل کتے روان
 پیٹ بھراں کچھ کھائیکے ہو دے کوں قرار
 بھکھن مانی فوج نوں کوں رہے لہبار
 کد ونگہ مارے بھکھنے نکل جان گئی
 آگ آگیتی سدا یاں نالوں لگ گئی

بڑی

تاجہ

تاجہ

نال ہاں لاہرے ماریا کدہر جادیں گا ✓
 بنیاں کٹ مصیبتاں نال اساڈے توں ✓
 فلقے وچہ کڑاکیاں نال اساڈے کٹ ✓
 جانہ سائوں چھوڑے اندر دکھاں دے ✓
 پیاں صبر تے مصیبتاں صبروں ہل نہ جا ✓
 دکھیا سر کرے دندیں جیہہ دیا ✓
 بخت ٹکے لہساں دے پئی مصیبت بھا ✓
 اسی پیچھے وچہ غماں دے پھے رہے بجاں ✓
 اک مہینہ لگیا سال اکھڑاں بھٹیں ✓
 صبر کریں بلجا دیا ڈھکا وقت قریب ✓
 مہن حمزہ آجاوسی ہووے خوشحال ✓
 فوجاں داسداریں لشکر داسنگار ✓
 اوک ترناک وار مرنوں ڈرنا گیا ✓
 تے مرنے دے خوف بھٹیں لگے مریں کیا ✓
 دتن لقمے صبر دے ڈال دیری نال ✓
 تینوں قسم خدا سیری سائوں چھوڑ نہ جا ✓
 بلجا دی سن اکھدا لے عیار طرار ✓
 بند نہ رکھ چہ قلعہ دے مڑ پھینتا دیں گا ✓
 دیکھ مہرے اس شکم نوں کوں رجھاوینگا ✓
 توں مینوں مین جانہ دے تے میر سہجہ چھوڑ ✓
 ہوراں دا دکھ وڈا مشکل ہے ہر حال ✓
 بھکھ غنڈ اکھ دے مینوں مول نہ سکھ ✓
 چہ ہساں وچہ قلعے دے مر جاواں گامیں ✓

تے کپڑے کز درنوں لٹ لیاویں گا ✓
 چھوڑ نہ جادیں غماں دے رو دنیاں بھائیائوں ✓
 پانی لا لا قلعہ دے کوٹھے کنڈاں چٹ ✓
 کھا بھر و بھرائیکے پتے درختاں دے ✓
 پتھر ڈھماں لنگل کے دیلائیں لنگھ ✓
 وانگوں بھکھے اکھ دے لکڑ کاٹھ چبا ✓
 قسمت نے پر ماریا حمزہ گیا سدا ✓
 اینویں وچہ خواریاں گئے اکھاراں ہساں ✓
 جاں تے ہویا گم ہے حمزہ یاراں بھٹیں ✓
 مڑ گھر لگے آوے کھنوں گئے نصیب ✓
 جیویں کیویں سکین ہر طرح رو توں سلاڈے نال ✓
 بھائیائیں دا غمخوار میں میں جیہا بندایا ✓
 پئی کھائیوں مرمی زاری کریں کیا ✓
 دکھ سنا دیں بھکھدا آہیں بھریں کیا ✓
 کھا کے دقت گزار پئے تے نہ ہو بجاں ✓
 بانجھ قرار دل دیکھ لے ساڈا حال تباہ ✓
 چھوڑ لگے مل سہجہ قلعہ بھٹیں جاداں باہر دار ✓
 چوٹھے فاقے دالیا کیا کھلا دیں گا ✓
 وچہ اس برج حصار دے کی کچھ پادھیر گا ✓
 ملے غلے والیا مینوں مول نہ موڑ ✓
 شے خرچاں والیاں اپنا حال سمجھاں ✓
 تیری کھوڑی بھکھ ہے کدوں کسید اکھ ✓
 اندر ایس حصار دے کی کھاواں گامیں ✓

وسدا ملک خدا عید اچارچو غیرت م
 وصدیاں دے گھر لٹ کے اپنے ملک اچار
 قلعیوں نکل جادناں میں لٹ رات ضرور
 تیرے وچہ حصار دے کچھ نہ کھانا ہے
 میرا ہندی واردا ایسی آج سلام
 شہر کوئی لٹ پٹ کے راج کھاوانگا
 لے بار میں چلیا رہاں یا مراں اڑا
 عمر میری اکھدا یا رامول نہ جاہ
 اوہ کہند امیں نہ رہاں قسمت پھرے ہمار
 جانا عمر عیار نے ایہہ ہونیا انور
 بلجادی نول اکھدا رور و عمر عیار
 دیکھو نڈاوں والیا کدھہر جادو بیگا
 کپڑے شہر گر اول نول لٹ لیا دیں گا
 آج وچھوڑے تیر لہاں حال میرا پزار
 رہیں نہ دیندی تدم نول بھکھو اساتے کول
 تے آج تیرے مہر تھیں پیر کھلوتے نول
 مت میری نگ دوستا قدم نہ باہر کھول
 عمر بعدی رہ آہ بھر بیٹیا سیس نوا
 روز واپا رووند پاں اندر حال خوار
 اکھڑے جنکے گھوڑا گیا دوٹا
 اترے ہوسے کارواں ڈٹے ایس مقام
 لغو مارچوان نے دتا گھت اثرات
 کتب گئے سب کارواں ہوش اڑی دھوا

کچھ کھاواں کھو کھنہ کے چارچہ کے مقام
 وقت گزراں دیں نے گھت غصہ دی ہاڑ
 کداں کو توڑی ہو دساں میں خوش مسور
 نے میں اجورات نول نکل جاناں ہے
 میں آج نکل جادناں خالی چھوڑ مقام
 جے کچھ مٹھوں بچ رہاں ساں بچاواں گا
 بچوں مٹھیاں گیاں نول کہیں دودھا
 گھوڑا شو قلعے دا بہن بھر کے کھاہ
 دل میرا وچہ ایس تھاں آج ہونیا پزار
 رزق و ہونے آدمی چلے برانہ توڑ
 گھت اچارچو اچلیوں اے میرے غمخوار
 ہندی واری دس جا کدھہر اکویں گا
 ایسکایاں فوج نول کدوں کھا دیں گا
 بھکھو ننگا لڈا توں میرا غمخوار
 اے افسوس نہ ہوندا شکم تیرید بول
 بدنامی داندھ دے شکم پرا گل ڈھول
 اندر گلشن فوج دے بلبل وانگوں بول
 رات پڑے مجھ دیوچہ سو سو کرے عا
 رات ہی تے قلعے تھیں آیا نابہر وار
 دن چڑھدے نول پہنچیا اک جاگہ چہ جا
 کھارا ڈیرا ادبناں دا وانگوں فوج تمام
 سنکے اندر کارواں پونداتر ترقات
 کوئی کہند را دیو ہے کوئی کہے بلا

سجناں تابیں خوت تھیں کل آئی جان
 یلغادی نے جانیاں بھینڈیں دے مہم
 کر کے شور بکایا حاضر کرو طعام
 بھر بھر کے ہر مہنگاں لے آئے کرو ان
 سو کر کے خوشنواں کھڑے ہو ہتھ جوڑ
 ان وجود سے منہ بہ گیا یلغادی سردار
سجیاں جفیاں دی خوش نواں جھپ گیا تنہا
 سب گھڑ گھوڑے کے گھوڑے مڑ پھیر
 کھانا دیو لیا نیلے کچا بچا سب
 جو کچھ تھیں کھلا **شیان** ابہ نذرانہ سی
 اچھا ضیافت دے دیو آیا لاں مہمان
 کراناں نے حکم تھیں عذر نہ لینا کا
 پھر شدادی شیر نے ابہ بھی نکل لیا
 کھانے کے اے قلموں تہیں بڑے سردار
 ابہ سے گزرتی اوٹھ نواں باقی نواں سوار
 کھانا جھپ لیا نے کے میرا شکم بھرو
 ابہ گل سنکے کارواں ہوئے سبھ جیران
 شو کے ست بکرے دیو جھپ لیا
 ست لیا لے بکرے سارے پیش دہر
 اک پرانے رکھ نواں مہول پٹ لیا
 بال انہاں **فطرت** دی کردہم کباب
 گوشت مانی آندیاں دیو چہ جہدوں گیا
 شکر کریدار سب دا اسپوں لاسے زمین

ظن دلا نوجہ مہاندے ابہ تابیں انسان
 اس پدمیرے **ابنا دل** کیتا تیز نکام
 باتے کھاؤں طعام دے کھاواں تمام
 پور شدادی شیر دے لگے دہر دے آن
 ست سائوں تہر تھیں کھاوے بکرہ موڑ
 دم دچہ ایس طعام کول مسکا گیا نکھار
 تے اچھے کھلا اوچھہ دھانی اکدہر دا
 کرواؤں من خوش نواں نذرانہ لاؤ دیو
 گوشت پوست ہڈیاں حاضر کر دیو
 کھانا ابہ جو کھاواں جتنا چاہے جی
 ڈیرہ کرو طعام نواں ہے میرا فرمان
 ہر اک صحنک کر گئے بھر بھر مہور اوار
 تے بے مہرے شکم نواں اچھے نہ مہر پیا
 جو مینوں تیاوندے کر کر کر مکار
 تے اس کھٹ طعام تھیں کی مینوں کھیار
 کھاوالے نہ کچھ بھی جے انصاف کرو
 من کی دے مینوں لگا سائوں کھان
 باتے ہر لے مہاندے لوال تہنوں کھا
 یلغادی جاتیں تھیں ستے ذبح کرے
 مار میں نے اوسنوں کیتا نکا نکا
راج پتیا سب کھانے چھپر تھیں ابہ آب
 یلغادی سردار نواں تانی آرام سپا
 گھوڑا چھڑے چکن نواں اندر ایس زمین

غلبہ ہوئیں نیند داستان پیر لپسار
 ہوئی ادھی رات تے دھڑا آن پیپ
 بیچھاں نعرے جاں نے ہندی تہر کہا
 حمد کر کے جا پیا مارے اسی چور
 کرواناں دے مال نول لیند اعمر چھٹا
 دیکھ عمر دی مردی کہندے بو خوشحال
 فخر ہوئی تے سار باں کہتا کو ج اگیر
 عمر سعدی بازار دے وچ کھلو تاج
 رسم آہی اس ملک دسی کر جوں سلطان
 نام نہا اک جانور دیندے بکڑا ۱۵۱
 سی اسوقت اولوندے پھر یا مہتمم
 اڈمہا سرالیں دے اپر بیچھا ۱۵۲
 اپر تخت بہا عیادت حرمت نال
 بلعادی بہ تخت تے جلد کرے پیغام
 دیندے عجیب لیا نیکی خوب طعام سوار
 کھانا کھا وار جیکے پانی پیستنا ڈیر
 رخ پڑھی تن کدنی مستی کھا ٹھہڑی
 خون پتے ہچا کورے داؤ بھری شہوان
 تے اس جو شول کھولدی ہونگر دھی وچ پتا
 بلعادی دسی شہوتوں جان ہوئی ہن گرم
 کرد حکم وزیر نول جلد لیب ورن
 مہمہ بند اگے عمر دے کرد اعرض وزیر
 دیوان لو کی اپنی رسی بند دی ہو

دن تے رات نہ جا گیا دچھ فٹے شرشار
 کرواناں دا مال سب چوراں لٹ گیا
 عمر مہی بن کیپ نول آئی جاگ ذرا
 باقی ڈردے لٹ گئے دیکھ عمر دا زور
 دیوے سارا مالکان تائیں حق پیچا
 جو کچھ اسپیں کھلا نیا قیں پر سب حلال
 آوڑیا اک شہر دے اندر عمر دیر
 موٹا سی اس شہر دا والی نال قضا
 ہو کے جمع کھلو دندے خلقت اک مکان
 جس دے سر تے جا بیہ لوہ ہوندا بادشاہ
 عمر سعدی بن کرب بھی وچ کھلوتا جا
 سارے لگے عمر دے آئے سیں نوا
 ہوئے اسدے تابع ملک خزانے مال
 بہتا سارا مناں موہنہ حاضر کرو طعام
 جو لائق سلطان دے خوش بولڈت دار
 مے پیتی تے راگ سن ہو یا مست دیر
 نازک ناواں ہلیاں غالب جوش رسی
 اپی حوارت عضائیاں چہ نعما بعیان
 تے دتی اس تہ نے سستی کلا جگا
 اس گرمی نے مرد دا توڑ گویا کھسرم
 شہوت غلبہ پائیا جوش پیا وچہ تن
 عورت دیاں لیا نیکی ذرا نہیں تاخیر
 پر اک ایٹھے رسم ہے اوہ بھی من کھلو

مرد مرے تے نال تیش عورت دفن کرن
 شرط ایہی ہے دول تھیں ہو اک فنا
 یلعا دی نے اکھیا رب کچھ کراں قبول
 اپنی دھی وزیر نے دتی ترست یا
 لڑکی دے وزیر بھی گھروں گیا سدا
 کو نذرانہ شیر دا ایہہ نازک خرگوش
 تے من عمر دلیر نوں رہیا نہ مہر ذری
 حلوانرم عذار دند مفت بادام
 لعل دے چہرے لیں چیم ستارے دانگ
 چند شمعے وچہ جو دیوین ناخدا دانگ
 تے لالاں وچہ چیرنی چیر دہری دو دا
 زلف سیاہی جھاڑ کے تیرہ کرے نگاہ
 سینہ حوض بلور دا بھریا ذوق ذال
 سخت ملا چکلیاں حلم لالو لال
 وگدی تیر حال دی سینے دے چکا
 گردن نازک کو بیج دی کمر دھوڑی دی
 جوڑی بنی کوسنگی بنی نہ موڑی دی
 موہنی صورت ویکھ کے عمر رہیا ہو دانگ
 ایہہ زیبا رخ نازیں ناز بھری غم شرہ
 اچھلیا دل مرد دا کد پیپ ایک بار
 گل لالہ دی شاخ تے پیہا پھاؤ بلند
 کلا ہلا دم چاہیہ تیر نشا نے دہو
 اچا بنواں کر گیب اکو چہا تمام

مرے جے عورت مرد بھی اندر تیر بھرن
 دو جا زندہ پکڑ سکے دیواں نال دبا
 عورت جلد لیا دیو دیر نہ لاؤ مول
 عمر معدی کر ب نے لیا نکاح کرا
 بتی بلدی لاشی یہا مر گیا مردار
 بلدی نوں بھر کاٹیکے خود ہو بیا رو پوش
 گھنٹا اتار نگاہ کر ڈھٹی شکل پر سی
 شیریں لب کے وصل کا لذت دار طعام
 سٹھا سٹھا شوخدار سے چھوڑا دانگ
 صورت مورت بہت دسی چکارے دانگ
 پور اس نوں سہاگے تے آئی سیس گلا
جمل تھیں روغن بلینڈ سیاں خوشبو ملے
 دو کا فوری بلبلے دھرے انداز نال
 دند حسن دہر دھیر پاں لائیاں بالو بال
 تے گرداف جونا ف دی لعل کھڑکھا
 ایہی کھکھے شیر نوں آہی لوڑی دی
 توڑہ چھوڑی ہو سیا اچکل چڑیدی
 تے گوشے وچہ موش موش موش موش موش موش
 شہوت کے بارود تے پئی النہ ہو
 پکڑ مرد مرڈ کے دھری ہرست لار
 چڑی دبا نی باز نے کیٹی جہرست مند
 وچہ ٹکانے گزیرا تن من گیب پرو
 تے کچھ مرکز خا صداریہا نشان نہ نام

اکو ضروروں نازیں گیس دو پارہ ہو
 جاں پایہ عورت عمر دی دنیا چھوڑ گئی
 ہوئی صبح وزیر نے آڈٹکھا احوال
 تے خلوت وچہ دیکھیا پر حیرت داماد
 پیا وزیر کدہ اندارو دختر دی گور
 دختر نوں تابوت وچہ پا ہو چلے تیار
 ہتھیں چکنا بوت نوں لے چل اندر قبر
 بلعادی فریادنا بینوں نہیں قبول
 ایہہ علت وچہ ساندے مول نہیں کا
 جو موعے سو موعے اسنوں دیو دبا
 ایہہ چہ ساری دہرت دے کہہ کر سمنیں
 کہے وزیر جوتساں نے کیستاسی قرار
 پہلے ساڈی رسم نوں کیتا آپ قبول
 عمر کئے اس قول دا کچھ نہیں اعتبار
 اپنے قول قرار دا بھیت نہ پایا میں
 رسم نہ مناں ستاندی ملکوں دیاں ہٹا
 میں من مالک ملک اکراں جو مرضی ہو
 کوئی ایسی رسم نوں کرے نہ مول ادا
 اے مردارو کا زور رسم ہنسی کی
 آپس اندر اٹھاند ایہہ ت ہو گیا تکرار
 دیکھ تہامی کٹب کے دلوچہ کرن وچار
 لگے کرن خوشایاں ہو عذروں خاموش
 بھگہ لگی تے عمر مے لیا طع م سنگا

روندی ایس سہاگن گئی دولہاں سچہ دیو
 بھی ہن شرط بھاؤنی سرتے اسن پئی
 دختر گئی جہان تھیں کر بستر نوں لال
 اینویں اندر جوش دے بیٹھا توڑ مرد
 ناز کرے تقدیر دے نال نہ ساڈا زور
 کہے وزیر نہیں رسموں سے ساڈے سردار
 تالے آپ دراز ہو پے جا کر کے **ہم**
 زندہ نوں دفناؤں روانہ آئیا مول
 مردارو ایہہ کدھروں رسم لئی گل پار
 تے میں کیوں وچہ قبر دے پوان زندہ جا
 نال ہوئی زن کسے تھاں دباے ختم نہیں
 کیونکر منکر ہو عہد تھیں دغا کرواں
 ہن کیوں کیتے قول تھیں ظاہر کرے دل
 اندر مستی جوش دے بیٹھا توڑ مرد
 ہن اس اپنے قول نوں توڑ گواہیاں میں
 اندر میرے ملک دے ایہہ کہہ کرے کاد
 تے ہن میرے حکم نوں موڑ نہ سکے کو
 نام لوے اس رسم دا دیواں خوب سزا
 اپنی جان عزیز تے آفت پائی کی
 بلعادی اٹھ گلشن نوں ہو گیا انت تیار
 مت ایہہ اندر قبر دے جان گواہ مار
 عمر معدی بن کر ب داند ہم ہو گیا جوش
 دنا انہاں لیا عی کے دارو وچہ ر لا

کھانا کھا دے عمر نے دارو چاہیا جو شش
و جگر بخیراں انہوں نے حکم نہ لیا
تے کہندے توں جو برا خط لم میں بخار
خدا ادا وہ شکرے جانا بوقت شباب
بدھ ہوئے عمر و احوال بہ لاچار
اے کہندے تابوت توں گھر میں بجے اٹھا
چکینگانا تابوت توں اوڑک ہو لاچار
تیں بن بھونہ لوناں ہونے کسے اسنوں
عمر کہے تابوت توں ناں اٹھاواں میں
سوئے پکڑے جو فیروں پئے عوامی دھما
سوئیاں ناں دلیرا تیں کر سٹیا چور
سن میت وچہ قبر دے چل آئیے دفنا
کہندے مارے مارے مرجواں گا میں
اے اسے اس مار دے ایہہ وچہ دے بلا
اشق تے سواری دو توں ناں حیاں
بوجھا دھا عمر توں اٹوں پوندی مار
عمر دیکھ احوال توں کرے بے ہوش
تے اس مرد جوان نے دتا کیسا وگاڑ
کھدا جھکا چوڑ کر بیٹھا بازی لار
کہے ذریعہ جالیس نے جیوں کیتا اقرار
اسیں بنایا بادشاہ ایہہ پردیسی سی
ایہہ جے اس شرط دانان کردا اقرار
دعا کما یا قول تھیں پھر بیٹھا بد بخت

کھا جیش جیہ نخوت تھیں بہت پہلے پیش
پاسر کہ وچہ نک دے دتا پھر جگا
دیں جانا بوقت توں سن ول قبر سوا
لے چل طرفے قبر دے لے بد حال خراب
پر تابوت اٹھا توں لے کرے انکا
حاضر تیں چو برا دیئے سب ادا
ایہہ تابوت اٹھا وٹاں خاص تیری ہے کار
اوڑک چالچو ناں اسن میت توں توں
سرگزینی اڑی تھیں باز نہ آواں میں
بدھے ہوئے مرد دا دتا بدن ادا
کہندے دندیں پکڑے ایہہ تابوت فنور
منکر لے نیکر تھیں سٹ غفیدی کھا
پر زندہ وچہ قبر دے نہ آواں گا میں
تد توں عمرہ اکد برول دارو ہوئی آ
اٹھایا اس شہر وچہ کوہ قبا توں مردان
گوشت پوست بدن داٹھا حال خوار
کیوں ہو اسنوں مار دے لو کو کہوتار
گھر کس دے توں لٹ کے گیا اچھاڑ پھینڈ
بدھے کس گناہ دے بدھا کھاندا امار
سن نا میں ایہہ مندا تا میں حال خوار
زون منگی اس شرط تھیں دتی اپنی دھی
اس توں دختر اپنی ناں دیندا میں یار
میں پھیرے توں پکڑیا پھر کھانی سخت

حمزہ کنہا عمر نوں جے کیتو افسرار
 آہے بدن امیر دے گل سمندر دی
 نال پچھاتا عمر نے حضرت حمزہ نوں
 کس تے کیتی شرط تے کن کیتا افسرار
 بیوں چھابہ دیکھ کے ہو یوں انہماں
 جو کچھ وہ اسلام دے رسم نبیوں مول
 حمزہ بچے کون ہیں کی ہے تیر نام
 یلغادی رو اپنا حال کرے اظہار
 حمزہ دی روح فوج دے خاص سپہ سالار
 گردش دیو چہ طالع صافوں دیکھ پیا
 شہر شہر کفار نے کیتے پھر خوار
 قہر قضیہ جالیہ اسیں اٹھاراں سال
 تہجہ ڈیرا اسان دانالے ہر نگار
 خرچ گیا ملک قلعہ خنیں فوج ہوئی لاچار
 قلعوں نکل بچیا ایس ارادے تھیں
 کچھ لشکر دیو واسطے لکھلاں خورش طہار
 یار تھیلا بڑے سافوں چھوڑ نہ جا
 وہ خرابی اسانوں چھوڑ نہ جائیں مول
 میں یار انوں چھوڑ کے آیا وہ بلا
 جیہا پیارے چھوڑ کے میں آیا وہ غم
 واسے دریغ پیارو باری لاٹ دے
 توڑ امیدیں چلیا دیدار دل محروم
 ناں دنیا وہ آؤناں میں مڑ دوجی وار

قولوں پھر ناں سر داکم نہیں لے یار
 بدل گئی سی شکل تے دائر سی آئی سی
 کنہا بس کرو حشیا کی کہہ جانے توں
 سنیاں پھر یا قول توں کہوں کہ اکھتار
 رمل نال تحقیق مگر میں انہماں دی گل
 جاں میں مسلمان ہاں کر داکروں قبول
 ایچھے کیونکر ایسوں حالت آکھتار
 عمر معدی بن کر بھاں یلغادی سرور
 حضرت عرب امیر دا خاصہ خدمت گزار
 جسدن داکوہ قاف لوں حمزہ چلا گیا
 پیکاراں نت ہندیاں کارن ہر نگار
 وجہ اڈیک امیر دے اندر حال محال
 گرد گردوں گھیر کے بیٹھے ہیں کفار
 میرا بھکھ پیاس نے کیتا حال خوار
 حاکماں کو شہر میں کھاواں ہو خوشحال
 بھکھ ماندے آدمی کھاواں نال آرام
 حمزہ بھی آجاوسی ہن اندر اس ماہ
 پر ہیں کیا انہماں کیتا نال قبول
 اس شامت دامار یا ایچھے پھسا آ
 اس جاگہ تقدیر نے خوب بنایا
 کہ سانوں وہ زندگی عرب امیر لے
 وہ فراق امیر دے حیران تے منوم
 اسے افسوس امیر دا پاس نہ دیدار

بہاں سر سے مصیبتاں قفسیہ آن پیا
 ایہ گل سنکے عمر یقیں حمزہ رویا زار
 اس تھا نوں دے آدمی دیکھا جیسا حال
 کھلا عمر جو قید یقیں پیا بہار دھوا
 آدمیاں نوں پکڑا دوجہ کھلا دے چپا
 اگے لکے جادوئے لوگ ہزاراں ہا
 حمزہ رہا ہٹاؤندا عمر نہ آوے باز
 اور ک حمزہ دے دوڑ کے قتل پکڑا لیا
 اونوں اپر قبر دے لے کے گیا امیر
 کرے مذہب اس شہر دا عجز ہزاراں وار
 پاتالوت دبا لے اس نوں مصیبت نال
 حضرت حمزہ عمر نوں لیندا بیٹھ اتار
 ایہ وحشی دی مردی ڈٹھی عمر جو ان
 عمر پیراں تک دیکھا کر کر خوب دھیان
 دیکھے مرد اکون میں گھٹوں آہوں چل
 ایہ گل سن فرماؤندا عرب امیر جو ان
 سن بیعدی شاد ہو پچھدا سیس نوا
 حمزہ کنہدا جہان میں بن سکے ول
 ایہ گل سن کہے ہوندا بیعدی قربان
 حضرت عرب امیر داکہد خرمیت حال
 والی سادے سراندا حضرت عرب امیر
 حمزہ کہندا او سنوں ناہیں دکھ ذری
 راضی رہندا رات دن اندر عیش مدام

میں کیوں نکل قفسے یقیں بہتا کھان پیا
 اشقرا توں بیٹھ آدیوے بند اتار
 حمزہ تائیں درجہ دے ہو غصے وچہ لال
 چک چک مارے غلق نوں لگا کر فنا
 دھرتی دے وچہ مار کے دیندا بیٹھ دھوا
 تے ایہ دھک دلیکوں دیندا جان گوا
 مارے غلق جو جھڑجھڑیا توں شہباز
 چک اتا ہاں لے گیا ترخے عمر پیا
 اندر ہٹھا امیر دے تھڑے عمر اسیر
 اس جو سرنوں سرور اندر قبر اتار
 بادشاہی اس ملک دی تیوں دیاں سہال
 لاہ دھرتی تے رکھیا یا عمر قرار
 دیکھ دیری مردی عمر رہیہ احیران
 لہجے نہ حمزہ عمر دی آیا وچہ پچھان
 پیش لرا دہ چلن دا آہا کدھر ول
 میں آیا کوہ قاف یقیں جاواں عربستان
 حضرت عرب امیر داکائی پتہ سستا
 گھلیا عرب امیر دا میں آیا ہاں چل
 شاہ میرید باق صدائیں پر داری جان
 کیونکر وقت گزار دایواں پر یاں نال
 راضی ہے اوہ دس گھنٹاں یا ہا دلیبر
 خوش ہو وقت گزار داناں اسلئے پوری
 فرحت دے وچہ گذر داسدے وقت تمام

ایہ گل سن کے عمروں بھل گئے سب
 سی میں پاس امیر دے رہند اوچہ حضور
 خدمت وچہ امیر دے ساں میں انگ غلام
 پھر حمزہ فرماوندا ایہوصاف کلام
 کر دیا دلندہور نوں حمزہ سو سو وار
 نالے عمر عیار نوں کرے بھیرا یا د
 یاد کریندا راندن ساریاں پاراں نوں
 سن بلعدی رہ گیا حیراں سے غمگین
 بھرتیں رد آکھدا ہو کے حال ملال
 میں بد قسمت او سدا خاصہ خدمت گزار
 کی جاتاں کی ہو گئی کچھ میں یقیں تقصیر
 میں اوج منگا خاک بھیں بد طالع نادار
 گسٹیاں وچہ اڈیک دیکر ساں کئی دیا
 تیاں بھی وچہ شمار دے میرا نام نہیں
 گھٹ ذرا کچھ مرگ بھیں ایہ پیغام نہیں
 پائینوں وچہ گوردے زندہ دیا دیو
 حمزہ کے امیر جے نظر پوے تیں آ
 یلعا دی فرماوندا کیوں نہ لوں بچپان
 حمزہ کہے امیر دا میرے جیہب تقدیر
 عمر کے ایہ بھوٹے تیرے وانگ کدول
 تیرا چہرہ ہووے قدمو سیرا ہے
 تیں داڑھی کوہ قافیا لئی پرانی ہو
 آہے محل سمندروں بدن موٹیرا سی

بس میں عرض گزار دا اکھ سنالے مرد
 یاد کریندا ہو سی مینوں کدے ضرور
 توں بھی سنیا ہو سی کدی اس نام
 تیرا عرب امیر یقیں کدے نہ سنیاں نام
 لہر جدا سودیا رنوں نالے ذوالحمار
 رہندا نت زبان تے مقبل جلی زاد
 تیری کاٹی خبر مال کون کوئی میں توں
 دور و مٹی پھولدا دیکھے طرف زمین
 غرق نہیں کیوں جاوند میں اس حسرتاں
 مینوں دلوں و سار یا ہے افسوس ہزار
 جس یقیں دلوں و سار یا مینوں عرب امیر
 جے حمزہ نے چھڑیا مینوں دلوں و سار
 وچہ فراق امیر دے میں ہو رہیا فراق
 ہن کو جاک وچہ میں جیہا ہے آرام نہیں
 مین مینوں وچہ زندگی مزہ تم نہیں
 جے دربار امیر دے میرا قدر نہ ہو
 دیکھ پھپھانے اوسنوں یا تے نال فرما
 ہوے اکھٹے پرورش اک جامع جوان
 تے اوہ میرے قدر یقیں غٹ نہیں دودھ
 ناں سی داڑھی ^{بوسوں} اچھوں گسٹا جدوں
 رخ حمزہ دے داسرخ تے کچھ پتیرا ہے
 تیرے نال امیر دی مثل نہ رلدی کو
 اچھیں با بچہ نہ بدن دا وال نیگرا سی

ریش مہارک پر دیوں بندی سی معلوم
 کھل سمندر لہو نہاد بنوں عرب جوان
 جدوں بچپان عمر نے قید میں ڈگیا
 چریں دھچکنے جہاں ملے روئے نزار و زار
 دیکھ دھندلے درونوں جانوراں دلسوز
 جان لیا سب شہر ہاں آئیں عرب میر
 بیعادی دے جھگڑیوں بہت جانلقی الحال
 کردا خاطر خدشاں نے آداب تمام
 حمزہ نے فرمایا ایہہ کی تہاں رسوم
 چھوڑ دیو اس رسم نوں حق کرو معلوم
 با بھجھ بھل بھڑ زندیاں کر خوشیوں محروم
 کہے وزیر امیر نوں اسیں تیرے محکوم
 سادوں سنتہ حق دا ایچ ہو یا سفہوم
 تو بہ کیتی ساریاں ہوئے سلمان
 واحد رب بچپانیاں چھوڑ لی حکم بری

تا میں عمر بچپان نقییں آکاسی محسوم
 خال ڈھکا دھچا ہر وال لیندا عمر بچپان
 حمزہ نے جہاز میں نقییں چھپاتی لیا لگا
 سوز مہیب دھچا حاضران دروں ہی پکار
 یا دگر زری دھول نے بھروائے ردر
 سیس نواد چھہ خدستے جھکیا آن وزیر
 دختر نوں دفنائے کے گیا انہاندے نال
 حاضر پیش میر دے ہو یا وانگ غلام
 مردے نقییں دفن ماناں زندے نوں کڑھو
 رسم تہاڈے ملک دی ایہا ہے مذہب
 دبدے ہوو چھہ قبر دے کر انویں معلوم
 تے اس رسم رسوم نوں ہن کیتا معلوم
 کینے لکھے جرم نقییں اج اسیں معلوم
 چھوڑ رسوم کفار دی آئے ول ایمان
 پھیر نہ انہاں زندیاں کیتا دفن کردی

بیعادی نقییں فوج دی حمزہ پانی سار
 سنکے حال سدستی ہو یا شکر گزار

جانا امیر المومنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا تجھ میں اور ملاقات
 کرنا ہر نگار اور گردان عرب سے اور مارنا

اردشیر با بکاں کو میدان میں اور بھاگنا لشکر کفار کا تہ سے اور جاناد مشق میں

کیل غلام رسول ہیں حمزہ یار افعال
روندی مہر نگاروں ایہ جب سہوہ دھلا
جاں اس شہر امیر نے کینا رات آرام
تہ دی دل چلیا عرب امیر جوان
رہڑا جانادندی وچہ نظر صندوق پیا
لے آندا آشوب نے پانی وچہ تہرا
یلعادی نوں گھلدا شاہ عرب سردار
عمر معدی صندوق نوں کڈھن لگا آن
سینکنی صندوق بھین ہو حیران رہے
طاتی کمول صندوق دی کردا عمر دھیان
پکڑ لیا گل عمر دا چلیا گوشت پارٹ
گھٹ گئے نوں دیو نے دتی ہوش بھلا
عمر کریندا منٹاں ناں ہو بے وفا
چھوڑ میراں آپ جا جدھر چاہے جی
دیو کہے نہ چھوڑ ساں جد لگ سرین نہ تول
عمر کہے میں بھلا سی کیتا تیرے نال
دیو کہے تیں جا ہلا نہیں کہاوت یاد
یلعادی اڑا وندا اوکھا ساہ بھرے

مدت ہوئی وچھڑے گئے اٹھا راں سال
عمر عیار طرار دی دردوں جہان چھڑا
فجر ہوئی تے تہ پیا یاراں تام تمام
کنڈھے کنڈھے بھر دے آ پاراہ روان
فرمایا آشوب نوں جا کے پکڑ لیا
باہر کڈھ نہ سکیا ریمہ زور لگانا
توں جا کے صندوق نوں لے آباہر وار
بھارا معلم ہو لیا عمر یہا جہان
کی اس اندر موسیٰ دا بوجہ عمر کہے
دیو بڑا اک اندرں باہر ہو لیا چان
عمر معدی بن کرب دانکل گیا اڑاٹ
یلعادی دی جان تے بنی معیبت آ
میں تینوں اس قید قہیں کیتا آپ رہا
کون مزاجم ہو وندا دکھ کپا دیں کی
تینوں چھوڑ نہ جا وساں بل بھول کہتے توں
توں کیوں برا کما وندوں کر کے مندا حال
کم الطاسب دیو نوں دس گیا استاد
ناں طاقت آواز دی جو آواز کرے

حمزہ تائیں جا ہوندا سردے نال نڈا
دیو گلوں پھر گھٹدا کون آواز کرے
حضرت حمزہ دور سی نظر نہ آتیا حال
نظری آیا عمر نوں جاندا سردا ک پیہ
بڈھا آتیا پاس تے عمر کے کچھ راند
میں بابا جان ایہہ بے نال کیتا احسان
توں کر ساڈی منصفی کیسا کہ بدلا ہی
بڈھا کسدا ایس تھیں بھلا کما یو کی
پیر کے ایس گل تے نہ آوے اعتبار
ایہہ چھوٹا صندوق ہے دیو بڑا پر کار
دیو کے جے بڈھا تینوں نہ اعتبار
چھوڑ گلوں دیو آکھیا وڑ دکھلاو نوں
دیو اندر صندوق دے جاں وڑیا سردار
تے فرمایا عمر نوں پھیر نہ کھاویں دا
ایہہ گل کہہ کے عمر نوں کم کیسا ہو پیر
جو جو حال گذریا آکھ سنا یا سی
حضرت حمزہ حال سن شکر کرے سوہ
تے ادہ بڈھا ہووسی حضرت حضرت ضرور
چھتر تخبہ دل ہو گئے لے صندوق روان
تسیں پچھاڑی چو میں تنہا پیش چسلاں
دیکھاں ہن پچھاندے مینوں میرے یار
پھر پچھاڑی آوناں تسیں گھڑی کر دیار
اشقر گیا اڈا وندا تخبہ دے نزدیک

ہاں ظالم دے پنجویں سنگے لوے چھڑا
یلعادی نے جانیاں راج کو تھان کرے
جو یلعادی شیر دے سر تے پیا وبال
نال اشارت سدیا اس نوں کرتدیر
جیوں کیوں اوکے سوکھیاں نیوں نال آواز
لگا ایہہ گواہی میری جان عیسان
عوض احسان کریدیاں اینوں چلیے سی
کیس اس صندوق تھیں باہر کیتا سی
کیوں کر اس صندوق دے ہو سی اندر وار
اسدا بدن نہ ایسدے پوندا اندر وار
ہن تینوں دکھنا دیاں وڑ کے اندر وار
تے بڈھے دے دے دلے تھیں نل گونڈوں
بڈھا طاقی لائے بند کرے ہر شیار
دیواندی وچہ قوم دے ہر گز نہیں وقار
یلعادی صندوق لے آیا پاس اسیر
دیو جیوں گل پکڑ کے ظلم کم یا سی
فضلوں رکھی رہے جان تیری آیار
مدد کیتی تدد دی جس نے نال شہور
کوہ رہے جاں تنجیوں کے امیر جوان
اندر فوجاں عربے جا وچہ قلعہ وڑاں
یا تے نہیں پچھاندے ازما داں ایہہ کار
ایہہ مصلحت ساز کے حمزہ گیا گیر
آہے مہر نگار نوں اس دی بڑی ادیک

چو لہ کے اُپر قلعہ دے دیکھے ول کوہ قاف
 آگوں ڈٹھے جانور اچھ دے آون دو
 کندہی جے اک تیر یقیں لوں ہونوں ما
 رکھ کمانے مار یا تیر جو مہر نگار
 باہر قلعیوں حب نور حمزہ پاس ہے
 جانا مہر نگار بن نہیں کسید تیر
 جیسے کل سمندر سی آہا پیہا پاس
 پیچھے دوہاں جانا دل عمر غیب ار طرار
 آگے دیکھے جھاڑ دا جب انور انور
 عمر امیہ آکھدا دوروں تال پکار
 جانوراں نوں وحشا چھٹ جاہتھ نہ لا
 جے چھوڑیں تے چھوڑ دے یا خود لوان چھا
 جنگ میرا ہے سنگد اتور گواواں تنگ
 حمزہ کندہ ایروں ہے آکاڑی آ
 جانوراں دیا مالکا تیر کیا گیا
 تینوں کیونکر دیدیاں تیرا دعویٰ کی
 عمر امیہ آکھدا مارے مہر نگار
 دونوں اڈدے جاو لدے سٹے مار پور
 تول کد جانی لائیے پکڑے میں فرما
 مالک مہر نگار ہے جد اوک تیر
 مینوں اسدا حکم ہے چھوڑ نہ جاواں گا
 حمزہ کندہ اکون ہے جو ہے مہر نگار
 زوہر عرب امیر دی ساڈی ہے مردار

قول جو بزرگ جہر دا سچ تو ہی یا لاف
 نیست کردی فال دی مہر نگار کھلوا
 تان آج مینوں بیگا اسمزہ دلدار
 دوہاں تیر دگیا دھرت چھڑے یکبار
 تیر جو ڈٹھا یار دا دونوں چک لئے
 مٹی جھاڑے دوہا دی پتھال نال امیر
 جانے نہ امیر نوں جیکو آوے پاس
 آہا امیہ لین نوں قلعیوں باہر وار
 پر بدن شریف دے پیرا من پر گرد
 مہون ایہی توں وحشا کیدک ہیں طرار
 جے کچھ دعویٰ طول ہے ماراں منک اٹھا
 پتھر ماراں کن تے دیوان کن اڈا
 جانوراں نوں سدے متاں چھڑا دیں تنگ
 ہمت دتی رہنے تے میں لئے آکھ
 چو گایا نہ پالیو دعویٰ کریں کیا
 بن انصاف پیار یا پیش نہ جاوے گی
 ایہ او سید سے تیر نے دھرت مٹا
 اپر ماری مار دے بیٹھوں مالک ہو
 دعویٰ رنج دا بیٹھا جھگڑا پا
 تے ایہا سدی فال ہے وچہ اوڈیک امیر
 صفت بھاویں زور نہیں کھوہ سداواں گا
 بیٹی ہے سلطان دی کندہ عمر عیار
 دیدے اسدے جانور ہور نہ کر نکرار

حمزہ کہتا چلیا میں بھی اسد سے پاس
 اندر عرب امیر دایں اس نوں پیغام
 عمر بچے اودہ کی کرے خود اندر کوہ قاف
 رہم جو رہیا کس کار نے وعدہ کیا خلاف
 کیدنگ پئے مسئلے احنوں وچ کوہ قاف
 حمزہ نے فرمایا ہے اودہ غموں معاف
 نالغ بھاتا عمر نے شیر عرب سردار
 اشقر تے چرہ ہو گیا نال امیر روان
 کند سے بزرگیم نوں اس ویلے کفار
 اودہ نہیں آج آیا رہیا روز و صا
 کہا بزرگیم نے دیکھو نال و صیاں
 شاہ کے نوشیرواں اس وچ نہیں دروغ
 بختک کہندا اودہ نہیں ہے ایہ کوئی ہود
 آپس اندر اہم اندا ایہ آہا تکرار
 حمزہ چھال لگا نیلے کھایوں پار گیا
 جاندا ہویا کہ گیا اشقر نوں فرمان
 اشقر پار حصار تھیں حمزہ اندر وار
 ثرو میں نے فرمان کر کھلے کچھ سوار
 کافر آئے پھرن نوں اشقر گھیر لیا
 اشقر اپر دانوں سی غالب پیکار
 ویکھ گھوڑے دیاں تیزیاں کنبے کفار
 تدنوں اندر وار تھیں حمزہ کرے پکار
 اشقر چھال لگا نیلے کد کب یکسار

حمزہ سے مینوں گھلیا کوہ قافوں کر اس
 حمزہ تھیں میں اسنوں کہنا آج سلام
 جھنگا جھا ہار و ہڑکے ہے اودہ کس مصاف
 سانوں دلوں و سارے کے کی کیتا انصاف
 سچ سداوس قاعدہ مار پیا رہ لاف
 تے اودہ نال اسما ئید سے نوش کرے مے صاف
 کہندا امیر نگار تھیں حل لے چسلاں یار نوش
 خندق پاس حصار و گونویں گئے جوان
 توں کہنا آج آوٹاں کے داس سردار
 ایہ کی تیرے علم تھیں ظاہر یعنی خطا
 حمزہ عربی زاد ہے خندق پاس جوان
 ٹھیک امیر جوان ہے آوے نظر فروغ
 ہے پر اس دے نال داسرا ایہ چور
 تدنوں اتر کھوڑیوں پیدل ہو یا سوار
 اشقر تائیں پھوڑ کے اندر وار گیا
 جددوں بلاواں قلعے وچہ اسجا دین کرتان
 تے ایہ حال دیکھ کے دوروں سب کفار
 خندق پاس جو اسپ سے پکڑ دھوٹیاں
 اشقر جوش اٹھایکے وچہ کفار پیا
 ایہ سوار تار کے لئے پلک وچہ مار
 گھوڑا ہے یا دیو ہے یا ہے کی اسرار
 توں بھی آج اشقر اندر وار حصار
 ٹپ گیا لگ چھال تھیں خندق تے دیوار

حضرت **عرب** بھائیوں کے اندر
 سنیاں ہر نگار نے ایسے قاصد طرار
 کر پر وہ چہ چادروں **بھٹی** ہر نگار
 کیا عرب امیر نے نہ کر ساں اظہار
 بینوں حکم امیر دانیوں سے بے وطن
 گوش بہاں شہزادیوں بابت نہ بولانگا
 عمر امیر قاصدوں گل کرے حباں گوش
 کہنا کہ کس وقتا دیوں سے قاصد بیہوش
 کون ہو دیں قوی و حیا کن چہ گل کریں
 سوچ جہ نہ سکد گے جواہر کرن دیہان
 کہے امیر جوناں کرے جے شہزادی گوش
 کیا ہر نگار نے اڑک ہو لا حیار
 سن حمزہ بدلاوند اچھیس قسندوا
 صورت شکل امیر دی سوئی جد عیان
 آن دہرے سر قدم ہونے ہو ہو کے قربان
 قاصد گلشن والیا کدی نہ کھلی خبر
 ملیا ہر نگاروں رور و عرب امیر
 سارے وچہ حصار دے ہوئی جہر عیان
 یار ملے خوش ہو نیکی کر دے خوشی بزار
 ملیا مقصد دلال و استاد ہوئے سب یار
 بچہ دے حال حقیقتاں کی گزرے احوال
 حمزہ آکھ ساند اکاں حقیقت سار
 سن سن کے مردانگی دنگ ہے سب یار

اگے ہر نگار دے آئیا عمر عمیار
 آئیا ہے کوہ قاف بھقیں نے بیغا ماسوار
 عمر کہے ہن قاصدا کہہ سچے اخبار
 جد لگ ہر نگار ہے اس پر دھقیں پار
 دسیں ہر نگاروں واز امیر وچہ سر کن
 بھیت امیر جوان دامول نہ کھولانگا
 غصے دلوچہ لال ہو آئیا اندر جو شش
 بے ادبی دی گل کھیں بیٹھا وہ خاموش
 اینا قدر بچیاں کے ہرگز نہ ڈریں
 توں عاجز کس قدر دار کھ سمہاں زبان
 نہ دساں نہ بچو ہو رہیو خاموش
 جیو نہر حکم امیر دا ادوین کر اظہار
 بدن اتوں لاہ شیا جچ سمندر دا
 ادوین ہر نگار نے حمزہ لیا بچیاں
 کہندی بینوں چھوڑ کے بیٹھوں ماروکان
 میں نت رہی اڈیکدی جلیل کے وچہ صبر
 میں اندر کوہ قاف دے تین بنیں دلگیر
 کوہ قافوں اج آگیا عرب امیر جوان
 گیاں لاج مسیتاں ہوئے شکر گزار
 بعد اٹھاراں سال دے مڑ ملیا دیدار
 کی کئی سرتے گزریا وچہ اٹھاراں سال
 سندے یار امیر دے نالے ہر نگار
 استخیں بھی توں سرور حصے دودھ بزار

عمر معدی بن کرب بھی تے آشوب بھول
 بلعدی بھی آئے کے بلیا یاراں نوں
 نالے بھول ستا وند اکھا دیاں ماراں نوں
 لاساں پیا بدلن تے کھول دکھایاں سب
 جیوں جیوں چامیا دیریاں آون قبرے دے
 حمزہ وچہ صمدی اندر خوشی ہزار
 جاں سیناں ہن کا ذراں آئیا عربی شیر
 دہیگا وچہ پلاں دے ہن غالب شمشیر
 ڈھونڈی فوج امیر نے جہدوں مقابل آ
 کرن جنگ تیاریاں مارن جوش جوان
 سب دکھایاں تیزیاں گرد گئی آسمان
 سر عقبن تاج اندر کے کہے امیر پکار
 جھوڑا لڑائی بکیوں جہدوں سدھایا سی
 کئی ہزاراں دیوانوں کر سٹیا قتل
 زربشار ستاں دے کیتے دیہ قناہ
 رہے اندر ماریا شتر سرائ نوں آ
 سگ سریاں تے سو جو زاغ سرے مزار
 بعد اٹھاراں سال دے میں سن یاہاں
 نال اٹھایاں میریاں تیں اٹھاراں سال
 بلعدی نوں آکھدا عرب امیر جوان
 بلعدی سندوق نوں چھب لیا **یاجا**
 نکل سندوق چیدا دیو جو وا ہو واہ
 دہر اندر امید ہن دے دانگ پیا **پیا**

ساعت پچھے آگے حضرت حمزہ کول
 دسرا حال حقیقتاں سب غمخواراں نوں
 بہت مسایا حال کہہ یاراں غار اں نوں
 تے اس نوں دیاہ دا بنیاں جوین سبب
 جیوں جیوں چہ پر دین دے آفت پانی رب
 پھر فوجاں ہمراہ لے آیا باہر دار
 فوجاں باہر کڈ میاں کر سی جنگ دلیر
 اچ پرانے ویر دی ہو گئے مذہیری پھیر
 دہاں دلا ندے یلاں تحقیق ہو یاں صف آرا
 پھر وہاں شقرتے آئیا حمزہ وچہ میدان
 لشکر داسم وچیا دہرتی گئے تو ان
 میں حمزہ لال کافر و دیکھو نظر گذار
 بین جا وچہ کوہ قاف دے جنگ محایا سی
 ندیاں خون چلا یاں جاں کڈی مصمام
 مرداراں دے تنائ نوں کیتا توڑ تباہ
 اسپ سرائ گان سرائوں دتی خوب سزا
 میں اندر میدان دے مارے گئی ہزار
 تیں پئے ہن روو سو تیغ و کیگی جاں
 ظلم کمایا ظالمو اجر ملے فے الحالی
 جبک لیا سندوق نوں چھب اندر میدان
 طاقتی کھول امیر نے کیتا دیو **یاجا**
 ماری تیغ امیر نے کیتا سیس جدا
 سر اسد لہہ بدن تحقیق روڑ ہر داکتے گیا

حمزہ پکڑے سیس نول مارے دل کفار
گھوڑے مارے خوفدے رگٹے اسوار
علم امیر شیردے دور گئے عیار
فوتائے وجہ فوجدے ہوئے مرد سوار
حمزہ وجہ میدان دے لغزہ کرے بلند
نالے کہے پکار کے نتر پڑے جوان
سن آوازہ اردو شیر وجہ میدان گیا
حمزے بانہہ دراز کر پکڑ لئی اک لت
دونیس لقال پکڑ کے دو تان بھال نال
بھر اک لغزہ مار کے اونیس دلا پیا
تیغ دوستی مار کے دتے آ ہو لاه
دوجی صف بھی ٹوڑ کے اندر قلب پیا
سر دھڑ فوج کفار دے لکڑ وجہ میدان
پاس علم نوشیرواں جس دم گیا امیر
مگر زو پین دو دیا تے سارے سردار
حضرت حمزہ مار داحب ندا لکریا
فوج عرب دی دیکھ کے مگر نہ اپنی
چونہ کو ہاں تک اتنا ندیا بھا کر نہ لیر
گھوڑے تینو پائلاں بہت لئے تھیار
دتی فتح خدا نے ہو یا ستاد امیر
خوشیوں وقت گزار دے عربی مرقم
دتے رخت امیر نے کار گزاراں نول
پچھ جہاں امیر دے کیتی مدد تمام

سیس پیا وجہ فوجدے ہو یا شور پکار
لئے طرفے جنگے دل تھیں گیا قرار
گھوڑے پکڑے جنگلوں آندے کئی نیر
بلی سوار سی پیدلاں ہوئے شکر گزار
بہی صدا وجہ جنگلاں زمیوں ہلے بند
جہنوں خواہش جنگ دی ہے اندر میدان
لیکے گز امیر تے کر کے جوش پیا
گھوڑے تھیں چک لے گیا نیچے اندر لخت
ادو دوجی چہر کے دیکھ لیا فی الحال
اندر فوج کفار دے تنہا چا پیا
صف اگلی کفار دی کیتی مار نہ ہ
لغزہ سن لغزہ دے دلوں قرار گیا
خون آلودہ آوندے سبناں سہیو جوان
سن لغزہ نو شیراں نسا لخت امیر
پچھ فوجاں ساریاں نس زریاں سردار
کتنے مارے شیر نے کئے نہ انت لیا
فوج بھگ کف وردی لگے لا لئی
دتی فتح خدا نے تازے ہوئے شیر
مال غنیمت رخت دار بہا نہ انت شمار
مجلس لائی عیش دی کرد جتن کبیر
خاص اتہانوں دیوندا خلعت لئے الغام
ستھیں خلعت دیوندا سب سرداراں نول
خاص اتہانوں دیوندا خلعت لئے الغام

بڑے بلند مرتبے کیلئے سوئے عطا
 عربی اندر شاہ دیاں بہ دم شکر گزار
 طاہر و فہلہ نو بیرواں تے تہ ہیں مردار
 وجہ دمشق بادشاہ نام جو اسد ہوم
 ہوم بڑا ایہہ پیلواں چالی گزار
 کہے اسد سے تھہ دی ست سو منی گرز
 مرد بہادر چار سو پکڑے اسدی لت
 لگے شہر دمشق دے آن لختا سلطان
 جاہ توں وجہ دمشق دے گھڑی دیر لگا
 تختک کے حکم نوں لوڈیں گیا سدا
 دریا نل نے ہوم نوں دنی خبر چپ
 ہوم دمشق پہ کھدا گھلو اندر وار
 جا پیراں تے ہوم دے سبب دہرے مردار
 اول لگے ہوم دے کردا ہفت شتا
 دیکھ اسدے احوال نوں سبب ہوم جوان
 والی ہفت اقلیم دا خاصہ ایہہ زیر
 ہے تحقیق جو بادشاہ ہو یا سرگرداں
 ہوم کہے توں تختک حالت اکھستا
 سکے کیسا ہوم نے جاستہنشا دل
 خوشی کرے میں تابع میرے پاس رہے
 جے تے حمزہ چل کے آوے ایس مقام
 یاتے زندہ پکڑ کے سنوں کراں سنرا
 کن سروڈاں اسد نو بہ کرے شتاب

سارے عرب امیر نوں کردے سینگ دے
 او دس فوج کفار دا ہومیک حال خوار
 گرد نواح دمشق دے آئے باہجہ قرار
 آہ حکم جلا وندا اندر شاہے روم
 وجہ ملک مشہور سی نور اندر بیحد
 جے اک مارے نور کریت کرے البرز
 پیر چھپتے رہ جاکے پوندے آن پرت
 تختک تائیں سد کے کردتا فرمان
 ہوم دمشق شاہ نوں جا کے سد لیا
 وجہ دوبارہ دمشق دے داخل ہو یا جا
 تختک آیا دے تے سنگد داخل کھرا
 اذن لیا تے جا ہندا تختک وجہ دربار
 رور دے تھہ جوڑ کے ہو بہا عرض گزار
 دانگ گدا سرا سیال کردا اعجاز دعا
 خبر نہ نظری آہندی ظاہر ہے عنوان
 میں لگے سر رکھدا ہو عاجز دل گیر
 آیا مدد جا ہونے میں ول ہو پریشان
 تختک حال سنا ہندا جیوں جیوں ملی سنرا
 سن مغلاں سلطان نوں جا پیری فل مل
 کیا مجال امیر دی اسنوں کجہ کہے
 چا اندر میدان دے میں کر ساں قتل
 لگے شاہنشاہ دے ادبوں دیاں جھکا
 جے کچھ آکر کر لگا کر ساں حال طراب

سنکے بھگت شاد ہو مڑیاں شکر دار
چل شہنشاہ ہوم ہے تیرا مددگار
کنند آمد کراں گا آوے میرے پاس
ایہ گل سن نوشیر داں تپیا غصے نال
بختک تابیں ماریا چاہک اک اٹھا
ہوم دمشق کون ہے جاواں اسدیاں
میل قدر حرمیاں آیوں ڈوب گوا
ہوم دمشق آپ کیوں نہ آئیں مزار
کیوں نہ بینوں لے گیا کر کے استقبال
بزرگہر وزیرول تو ہیں کوئے نگاہ
بزرگہر دمشق ول آئیا ہوا چار
پچھ ہوم وزیرول کون ایسی سردار
دیکھ سلاست تخت تھیں لٹھا ہوم خلیس
جاہیا بزرگہر نے لایا سینے نال
خواجہ نے فرمایا سن لے ہوم جان
صاحب ہے نوشیر داں خادم نہیں تمام
شاہنشاہ داستانوں لازم استقبال
جیونکر تہ پہاں ذال زلیماں سام
کے کے فوج شتاب چل کادن استقبال
منہ بھجھ کہیا ہوم نے میں فرمانبردار
ادنیوں شکر نال لے ہویا ہوم جان
سپس ذوالعظیم تھیں ٹریا پکڑ رکاب
عرض تھیں بادشاہ تیرا خیر متکار

آگے نوشیر داں دیوے حال سنا
بینوں سد بلا وندا چہ اپنے دربار
والی ہفت اقلیم داکیوں ہے وجہ ہراس
تے غصہ دی آتشوں ہو بیا لا لولال
مردار اتوں آبرو آئیوں خاک رلا
اوہ خادم میں بادشاہ چاہواں اسدی آس
بینوں آگے خادماں چاہیں کھڑیں جھکا
کیڈک ہے کی چیز ہے تے دچہ کس شمار
کیوں خود جاواں چل کے میں تاپیں کنگال
ویل تیری مدد والے دانش نگاہ
ہوم دمشق شاہ دے آوڑیا دربار
کہیں بزرگہر ہے آئیا بزرگ وار
قدیں بزرگہر دے آن ٹکایا سپیں
کردا ہوم جوان تے شفقت لطف کمال
والی ہفت اقلیم داکیا ہے سلطان
ٹکاسکے تے پہلواں ہر اک دچہ مقام
ہوتا بلع فرمان دے رہتاں ہر حال
رہندے تابع حکم دے اونویں کو تمام
ایہ سلوک کنا دناں شاہنشاہ دیناں
شاہنشاہ دے حکم دے ذرا نہیں انکار
آگے نوشیر داں کردا بجز عیان
اند زہر لیا وندا نال تمام آداب
جان میری قربان ہے قدماں تے سوغار

لطف کرے نوشیرواں پیکرے وچہ کنار نخنت بے نوشیرواں تے کرسی تے ہوم	خلعت دیوے ہوم نول کر اہبت پید تے حمزہ دے جنگ بھیں سب کا فر مغوم
--	--

✓ چلو غلام رسول ہن چلے طرف دمشق
دے رو بہا دھان ہے جنگل اندا عشق

جانا امیر المومنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا دمشق میں اور
زمین پر نارنا ہوم دمشق کو اور جنگ کرنا کافروں سے
اور زخم پہنچنا امیر کے سر پہ ہوم کے ہاتھ سے اور
آنا عمر مصری امیر کے بیٹے کا اور شکست کھانا
کافروں کا اور غصہ کرنا مہر نگار کا

کر کے فتح امیر جاں بیٹھا وچہ مقام اک دن عمر عیار نول کنبہ لپاس بلا عمر امیہ آگھد امین ایہہ سنیاں ہے ہن ادہ اسدے پاس ہے وچہ دمشق کا ہو یا حکم امیر دایہ نقارے ضرب نوبت دچی کو چدی ہوئے مرد سوار مرد دلا دے عرب دے پردل شیر لشکار	چالی روز گزار دا اند جشن تمام خبر کچھ نوشیرواں کنول جلا گیب ہوم دمشق شاہ نول پاس گیا ہے چلو طرف دمشق دی پھر امیر کے چو بہا موہری نوح دا عمر معدی بن کرب جان دی طرف دمشق دے رہیں گرد غبار شائق جنگ جدال دے جوش کرن ہو واد
---	--

جہاں لنگاہ امیر داگرے مگر یہ آن پہا کوہ قاف تھیں عربی تیغ گذار سارے دشمن زیر کر لئے اکاڑی لا ویری مارے جاسے شیر اندے پیکار کتیا آن دمشق تھیں کولیاں چار مقام طرفے شاہ دمشق دے کہتہ دید عیان	جہاں رہے نوشیرواں لنگاہ گریہ دھماں اندر راہ دے کردی خلق پیکار اگے دھڑلے شیراں لب لٹا دیا حمزہ اندر خلق دے غالب تے تلوار منزل منزل حماند حضرت عرب نام حمزہ کہے عباس نول لکھ میرا فرمان
--	--

کاغذ قلم دانت لے پیٹھا شاہ عبس
رقعہ طرکے ہوم وی لکھیا نالی قیا س

مضمون فرمان خجستہ عنوان

بہود جہود

دھڑ زمین تے آسمان حبید لے فرماں ہے باجھ شریک دے واحد خالق بھیک بدنامی ہے تہمتوں ایہہ ہوبے مردود عزیزی لالت منات ہے رکھ پتھر نادار ناکواس دے ملک داس ہا حصہ دار جو منکر اسلام داسر اسدے پر خاک جسد ہی ہدیت پے گئی سار دھچہ جہان جہا دیوانوں بار بار کرے جنگ جہاں بختک ژوپیں نال دل دیبا ابن قیاد اپر اپنی فوج دے کیتا قبر انہاں	اولیٰ حمد خدا منول جہاں جہاں ضدوں جنسوں لوسد کوئی نہیں شریک گبریاں تے ترسایاں سنے جھوڑیہود بت گر جھوٹے لعنتی پوجاوی بدکار بادشاہاں دابادشاہ اوہ واحد غفار ابراہیم خلیل دابر حق مذہب پاک سن لے ہوم دشتیہ حمزہ دافرمان ہیں اندر کوہ قاف دے رہیا اٹھا راسال پچھے میرے کافراں کیتا بہت فساد پتھر یا میری فوج نول شہر شہر انہاں
---	---

فیروز خان

ہم میں آئیا فتح کرتاں ایہہ آئے نس
لازم تدعو دمشق راہیں نہ چھپ
جے میرے فرمان تھیں کر بیٹھوں انکار
کوٹ تیرے نوں توڑ کے اٹھ دیاں اڑا
میرے اکو حملیوں ہو دینگاں برباد
جے کچھ چاہیں خبر توں جھبہ سے حاضر ہو
عزت حرمت تدعو دی رہی سب بجال
نامہ پورا ہو یا کرن لفظ بند
حمزہ نے فرمایا کون یجا دے گا
عمر امیہ کر سیدوں اٹھ کے عرض کرے
وتا خط امیر نے عمر امیہ نوں
ادھوتا ج امیر نوں یاد جو اکب سی
پکڑ کلاہ ہتھ آکھدا حضرت عم نبی
عمر امیہ دیکھ دے ظاہر کہے سنا
کہ پڑی چیز امیر جی لگوں کرن عطا
سن حمزہ مصر یا ئیکے نظروں چھپ گیا
سانوں نظر نہ آوند کہ دھریا امیر
ساعت تھکے سرے تھیں حمزہ تاج اتار
خوبی دھٹی تاج دی سب دے جیران
پیا خیال امیر دے حضرت کرو عطا
والی ہفت اقلیم نوں اول کراں فنا
تے بختک دے شکم نوں کراں دو پارہ چیر
فرما دے سن عمر نوں حضرت عم رسول

تیرے پاس پناہ لے گئے دمشق دھس
نالے مال خراج لے حاضر ہوویں آ
تینوں سنے کفار دے ماراں کر پیکا رہ
دھو دمشق ماریاں پھو کاں لاہو لا
شہر تیرے آدمی سب ہو دیں ناشاد
ایہہ ہم خلیل و اہل مذہب من گھڑو
نئے انجام انکار و حسرت رنج ملال
طرف دمشق تو رناں چاہے قدر بلند
رقعہ میرا ہوم نوں کون چپ دے گا
رقعہ باجوں اساندے کیڑا ہو رکھڑے
عمر امیہ چلیا طبرستے ہوم زبون
جو تھکے کوہ قاف تھیں نال لیا یا سی
جے ایہہ تینوں دیاں میں کار کریں توں کی
امیر پرانا ٹوپ ہے میرے کم نہ آ
کتھوں تاج دلائی لیا تیں من گوا
دیکھ سچے جیران ہو کہندے سرک
ٹوپ ڈٹھا سر پا دندا کی اسدی تعبیر
اندرا تھیں ساریاں پھر ہو یا ظلم
عمر امیہ دیکھ کے ہو رہیا جیران
کتے کار سنوار ساں میں استوں سر پا
پھر تو میں کا دس دی دیوان جٹ گوا
پکڑ لیا داں ہوم نوں کر کے جھبہ امیر
جے ایہہ نیت تدعو دی تاج نہ دیوان گوا

و جی سٹ اچانکے ہوم چو پھال پیا
 اٹھ بھی دل اپنے کر دا ہو م نگاہ
 مکی ماری ہوم نے پیا وزیر چو پھال
 کیتی عرض وزیر نے سڈی قدرت کی
 میں نہ تینوں ماریا میسنوں قسم ربی
 دیویری کوئی تدھتے پیا **اچھا** آ
 پھر کچھ دل عمر نے سٹ لگائی ہو ر
 پھر کچھ دل اپنے دیکھے کرے دھیمان
 ہوم غضب وچ آئے کے کہے پکار پکار
 آپ نہیں ہومار دے مینوں وار وار
 مسخر ہاں دا تھاں ہاں میں کد کھوتے
 توں کیوں مینوں ماریا کر مغلا اظہار
 میں تینوں کد ماریا دل وچہ نہیں وچہار
 تینوں مٹاں ماردا عمر عیار طرار
 تینوں مارو واونا جو کیستہ اقرار
 داری آئی روول دی ہس لیا دن چہار
 ایہادہ عمر عیار ہے دھم جیدی سنار
 ایہ گل سن کے ہوم لڑی آئی سچہ تمام
 تھہ دو نوں دہر شکم نے لبسنداشکم لکا
 بختک کہند امر دے عمر عیار طرار
 ایہ گل کہنے بان تھیں خود بختک بد بخت
 تھہ ڈنڈا بھڑ جاپا عمر عیار طرار
 نکا بونی کٹ کٹ دھرت اتے مردار

بھلے ہوش نہ سمجھا ایہہ اسمار کیہ
 خاص وزیر جو الپ را بیٹھا اس جگاہ
 ایہ دلیری کشیا کر بس بساڈے تال
 میں کد کرل برابری اپنے والی دی
 برسوئے دا کھرک کچھ میں بھی سنیاں سی
 مینوں با بھگ گناہ دے مفت نہ مار گوا
 ہوم بھیر از قیب پیا کر بسد اشور
 اتوں بیٹھا دیکھیا تو پدین مغل جوان
 سمجھے تیں فساد بے مل بیٹھے مردار
 ہندے ہو خود مسخرے کر دے لسان بخار
 اچے نہ میرے تہر دی ملی تسانوں سار
 مغل کہے کچھ ہوش کر عقل سدا یوں **خوار** ملد
 ایہہ کچھ بازی تہر دی ہو ک عمر داکر
 لگا ہو ک **روٹو** لے مجلس دیو چہ کار
 ہن کینے اقرار نوں پال بھادے یار
روٹو کے ہن دناں بیٹھا وقت گذار
 اس بانسی وچہ تدھ دی جان گوا سی مار
 دھو بیٹھا تھہ جان تھیں ہو کہے آرام
 مست میرے وچہ شکم دے دیوے کردگا
 جانوں مول نہ مارو مہی مینوں ہے اعتبار
 پرین اپنی جان تھیں دیو چہ ڈر یا سخت
 کر سنی اتوں سٹیا ہوم پلیمید انار
 کیتی ظالم زاد نوں چو نہہ چورال دی مار

کھال کھال نہ دیکھتا تو گواہے جوڑ
گوڑے گئے اور کاں دھون سرینا ران
چکاڈنڈا پھیر یا پھیر نہ چھڑی ہوش
لہذا پھر رہتے ہوم اندر در بار
ظاہر نظر نہ آندا کوئی مارن ہار
عمر عیار طرار دے دلوں بجار گیا
ہوم جو طر فے رووندا رہتا پھر سے پیا
ننگا اندر مجلس رہتا پھر دہوم
عمر نہ نظری آندا ڈنڈا توڑے ہڈ
کر داسو سو عاجزی تو بہ تو ب کرے
چھوڑ خدا داد واسطہ میری جان نہ نامہ
یڑے اسدے لاء کے مارے عمر کنار
ظاہر ہو کے اکھڑا اکھڑا بیاباں دس
تیرے نال لڑاں میں کہند ہوم شرہ بر
کہے عمر میں واج لے حمزہ دافران
تالے داڑھی من دے میرا یہ خراج
میرا یہ خراج ہے جان سارے شاہ
ابناں منایاں ڈاڑھیاں مجلس دے چکا
آپے رگڑا اندر دے تیز کناری نالی
دو نوں مچھاں لیریاں برابر ایہہ
پہوین ڈاڑھی ندھ دی ہوسی حصے دو
وال سرول لاء دندے بھانویں کھڑے نڈا
ایہہ کتاب خراج دیہ عذر نہ کراظہار

گھوٹ چڑھائی ڈنڈیوں سٹیا عرق بخوڑ
سو نہ سر اکھیں ہتھ پیر سب کچھ ہو نہاں
اڑے غصہ دی ضرب بھین ہو پرزے ہو گوش
رو رو آہیں ماردا بیکٹ دے ہو چکار
اس ان ڈکھی ماردا بیکٹ نہ بچے وار
ہوم کہے میں چھیر کے بدلہ کیہ لیا
ایڑا لٹا عمر نے اتوں لاء لیا
تے دچہ مجلس دیکھدے سر دچہ غموم
بھل گیا میں واسطہ ہوم کہے میں چھڑ
آس ٹھی میں جان دی دلوچہ بہت ڈرے
رکھ لوں جے جان تقییں ہاں فرما نظر
اگلے تھال جا کھڑا ہو ٹوپی لئے تھار
روو بنگا توں کافر اتنا مول نہ مس
میں جانا یا دو سر اجا نے عرب امیر
لکھ جواب شتاب میں سوواں پکڑ روان
جے کچھ کرنا عذر ہے میں کچھ سراج
نزد میں بنگا کچھ لے دو نوں میں لواء
نار لے سب بیٹھ کے حال ایہہ سرکار
ادھ میرا ادھ ندھ داکھٹ نہ دھکٹال
رکھ کو توں دو سری لاء اسانوں دیہہ
اک تیرا اک اسان دا اس دچہ شک نہ کو
ادھوں ودھ نہ لواں میں بنوں قسم خدا
یا تے قیمت السیدی دیہہ دینا لیرا

تے دہار ہزار چپ کر دایوم ادا
پھر پرمیا خط ہوم نے کنڈا نیلیں میل
صلح نہ کر سالی میں جنک اپنی مطلب
سن کے عمر جواب نوں ہو بس جلد ان
نکے عمر عبارتے صفت سنائی ہو
سن حمزہ فرزند امینوں بھی دکھلا
عمر کے دیکھ دس سال چل توں میرے نال
ادھی رات امیر نے پہن لئے ہتھیار
نال حیار طرار دے اچھ گیا ہو روان
خندق چھالان مار کے دو لوں تپ گئے
اک جگہ وجہ دواں نے کیتا رات آرام
ہوم سے سب افسران تریا ول میدان
آپے چالی منال دی زیریں اسٹ پھیان
پیر دہرے اس لٹ تے کنڈا نال ندا
گیا جوان جو چار سو پکڑا کھنڈون پا
جاں لت چھڑکی ہوم نے سار پیٹے چپال
دیکھ پکارے آفریں ہر ہر طرف عیان
ایہہ بھی دیجے دیکھ دے حمزہ عمر عیار
تدوڑوں ہوم پکارا کھتے ہے اچ سام
سبناں نوں وجہ دہرت دماراں پیرالار
ایہہ گل سن کے عمر نے کیا حمزہ نوں
سو کے بھیس سوداگراں آئیں عمر اگر
نجنک دیکھ پچاندا کنڈاژ دیں نوں

داہری ہیری رہن دے بینوں لیکنے لا
جاکے آکھ امیر نوں میں تیں وجہ دعا
صلح کرل میں لدہر دل حمزہ تھیں مغلوب
آیا یاس امیر دے کیتا حال بیان
سوہنا ہوم جوان سے دسدا صاحب نور
کیدک سوہنا ہوم سے قوت حد نہ کا
نور دکھاواں ہوم دانالے حسن جمال
⑤ اُپنا لے کپڑے مت کو کرے نتار
آئے شہر مشق دے گرد حصار جوان
گھٹ کنڈا دیوار تھیں اندر حبیب گئے
فخر سوئی تے ہوم دے وجے طبل تمام
نلے مئی نوشیرواں نالے سب جوان
ہتھ اندر لے ہوم نے سٹی وجہ میدان
چکو میرے پیر نوں سب جوانوں آ
پیر نہ ہرگز تلیں کھلے زور لگا
دس وینہ قدماں نیک سب ملن خوار می نال
دیکھ رہیا نوشیرواں سن ژوپیں حیران
انہاں دو ہاندی کسے نے خبر نہ پائی سار
رستم نال جو آئے کے چکن پیر تمام
میری گھے برابر ہی ہے کس دا سفدار
میں چل چھڑاں سینوں سدا آدیں نوں
یاس کملو تا ہوم دے ہو کے خوب دلیر
دیکھ کھال ماوس جوان دل کول پچھانا توں

عمر چہا قانیس داڑو پیں کہہ رحال
 بیتماں عمر چہا نیال ہو ہو کے نزدیک
 لشکر سہ مہمال کے کوتاہت بیار
 تہذوں جل کے ہوم دی عمر کرے تعظیم
 کس مطلب نول آئیوں حالت دس گیا
 ہاں سوداگر مہر د عمر کرے اظہار
 میل اک غلام ہے وڈا صاحب زور
 کدی کدالیں اوسلوں ہے میں حساں کم
 جہز کاں چھنبیاں ہے کدی کہے اعلیٰ گل
 منگا ستا ہے کدی چکچیا چاہاں میں
 کوئی نہیں خرید دا دیکھ طبع چالاک
 سنے کدی جو پہواں کو بیڑے یا دور
 دیکھ تیری من مردی میرے پیا خیال
 میری پتاںک آموزا ایسا دہرت دہسا
 سنکے کہیا ہوم نے چھبے سے سد بلا
 عمر آوازہ ماریا آفولادی شیر
 ہاں کھلتا ہوم دے آسوی سردار
 تے کسندالے لت نول اٹوں چاک غلام
 ہوم کہے مسوداگر کی اسن وجہ اسرار
 تیری ایہ غلامیوں منک کرے مسودا
 عمر کہے چوگر نول اسدی جان مکا
 خوب طرح تو بادشاہ اسدی بھگت مسودا
 دوجی وار سی ہوم نے کیا لے چاک پیر

فرماوے نو شیر علی عمر چہی ہے چال
 کہندے حمزہ ہو دسی نال عمرے ٹھیک
 پردے دیو چہ جنگ نول ہو کہے تیار
 ہوم کہے نول کون ہے کہہ اوطن قریم
 نال اسڈے تہذ نول کی کجہ کم سپا
 اندو تیرے شہر دے کرن آیا پیر
 مینوں نت ستا دندازو کرے تے شور
 میں عاجزا اٹھ کے لاسن پوندا جم
 جے میں چاہاں ماربا اٹھ لادے کھل
 ایہ قضیہ قہر دا گل ٹھیں لاماں میں
 طبع دلاور اوسدی سخت ایہی بیباک
 ہراک ٹھیں ہر چیلے کشتی کرے ہنر
 اوہ چاہے جو آکرے دد تہذ قہر نال
 مرجاوے تے اوسدا کے کریں ستا
 تیرے اوس غلام دا دیواں کم بن
 ہن ہے کھڑا اڈیک دانینوں شاہ دلیر
 ہوم رکھے چا پیر نول اٹ لے مزار
 حمزہ کہے غلام ہوتوں بد زاد حرام
 کہو غلام تے چڑ پوسے کردا ہے انکار
 اس بے ادب غلام دی خصلت بڑی خار
 ایناں گللاں ٹھیں چھڈیا ہاں مینوں ستا
 پیاد کھاوے آڑاں کردا ہے انکار
 کہے تیری ٹھیں گزریا بخش دتا میں جہز

حمزہ کہند اپر توں پہلے میر چپا
 بختک مغل نوشیرواں مار گئے پچپان
 حضرت حمزہ اٹتے رکتے پیر لگا
 وجہ انگلیاں ہوم دے ہو یا خون روان
 ہوم رہیا حیران تے دیکھے سرتاپا
 مہتھ گھبا پائے گیا اٹوں چک امیر
 چاسراتے پھیر کے مارے دھرت اٹھا
 عمر امیر دھڑکے لیندا اٹ اٹھا
 زمین دیکھ احوال نوں نعرہ کرے بند
 ہین پیادے گھوڑیوں لوسپا میو گھیر
 ایہ گل سن کے فوج سب ہو دلیر بنی
 نالے کیم عمر نوں پچھا میر ارکھ
 حمزہ پوندا لکے مارے مغل ہزار
 پچھے عرب امیر دے آہا عمر جوان
 آہا دچہ حصار دے ہند مار دمار
 ناے عرب امیر دالغرہ گوشن پیا
 جاتا ناں امیر دے چل پی تلوار
 کر کے تیغاں تنگیاں اٹ پئے یکبار
 اگے درے حصار دے آہے بند تمام
 تیر تنگ چلا دندے باہروں اندوار
 اندوار امیر دے دگدی ہی تلوار
 نہنہ شیر امیر نے سارے لئے دبا
 ایہوں لڑ دے لڑ دیاں جاندار و زبا

پہلا وار نہ کراں میں توں ہی زور لگا
 کرد ناہیں پہل بے ٹھیک امیر جوان
 چک نہ ہو یا ہوم تھیں لگا زور لگا
 ناک کن اٹھیں اوسدے تر یا ہو حیران
 پھیر کے لے اٹ تھیں میرا سپر اٹھا
 لے کے تام خدا پیدا نعرہ کرے کبیر
 ہوم و مشقی شاہ دی ہوش گئی ہو دا
 پاوے اند تو برے دتا مال خدا
 تمنا حمزہ آئی اندر ساڈی بند
 دوہاں تائیں پکڑ کے چپا ملو شیر
 حمزہ نے بھی اودھروں ہتھ شیر لئی
 سزا ساڈی تیغ دالین سپاہی چکھ
 ندی دگائی خون دی جباں کدی تلوار
 شیشہ لغت چلا دندا لائی اک جہان
 باہر فوج امیر دی معلوم کرے پکار
 گرد و اچی ملک دے شور پکار پیا
 عربی ڈھل نہ لاوندے ہو بیٹھے اسوار
 اندر جوش خروش آئے گرد حصار
 نہ اندر دٹر سکدے ہوئے بے آرام
 بھی لشکر کف رد کردا سی پکار
 قتل بندے وجہ نہر دے کافر باحج شمار
 فوج بہادر ہو مادی ہوئی بہت فنا
 جھل سپاہی مات دی پچی تدا نہوں آ

و پیدا دھی رات دا بندہ آہا جنگ
 بجٹک دی وچہ قطر دے آئیا تم رسول
 ڈٹھس حال امیر داسروں لٹی دستار
 چند چمکا چہریوں برین پوسے لشکار
 بجلی وانگوں چمکی فولادی شمشیر
 بجٹک دیکھو اکاڑیوں گیا کنار سے ہو
 کہند ہوم جوان نوں آدساں تدبیر
 ماریں تیغ اٹھا کے جھب پچھاڑی ہو
 ہوم کہے اسے بجٹک ہے مصلحت کار
 تسلیں کوں عمر نوں بچھو دبوٹھا
 بجٹک گلے فوج نوں پئی عمر تے دھا
 ہوئی شیر امیر دے ہوم پچھاڑی آ
 چار انگل وچہ سیس دے گھب گئی تلوار
 جاں بچھے مر دیکھیا ہوم گیا جھب لفس
 حضرت عرب امیر مل بھی پیا پچھاڑی دھا
 آہا عرب امیر دے پیا سرے تے گھاہ
 دہیندا چشمہ خون داسیس وچوں اک تار
 کیتا قصد جو اندرون جاواں ٹپ حصار
 ماری لت امیر نے تختے نوں پرکار
 ماری پچھال امیر نے آئیا باہر وار
 غشی پئی ہن ناں رہی طاقت ہوش بقا
 ہاتھی اپر پائی کے لے آئے وچ فوج
 گیا امیر جو زخم کھا جاتا جدوں عیب

دیکھ دیری شیر دی کافر ہوئے تنگ
 تن سمیت تھیں کنییار مہیا قرار نہ مول
 زلف برہنہ لشکری گھٹ کالی خمدار
 مونہوں جھک چلا دندی جوشوں ٹھاٹھ ہزار
 سر نبویں ڈھا فوج نوں دھو دھو گئے گیر
 مت عربی اک تیغ تھیں تن کر جاوے دو
 ہے جو نظری آوندانگاسروں امیر
 بدن امیر جوان دا ہونے ٹکڑے دو
 پر جے لاگے جاوے صاں صاڑے عمر عیار
 تاں میں مارا امیر دی دیواں جان گوا
 حمزہ کوں عمر نوں دتا دور ہٹا
 دوہیں تھیں سیس تے ماری تیغ اٹھا
 لگا زخم امیر نوں ہو جاندا ہو شیر
 جاں لکھا وچہ فوج دے اکت کنکے دھس
 پراوہ ہتھ نہ آئیا موزی حال تباہ
 وگدا ونگ نواریاں خوں سروں وچہ رلہ
 طاقت گئی امیر دی رہیا نہ کچھ قرار
 دروازے ول دوڑیا بندہ گے دربار
 تختہ ٹکڑے ہو یکے دھرت پیا یکبار
 بے طاقت ہو دھرت تے ڈگیا ہولاچا
 اونویں یار امیر دے لیندے آن اٹھا
 ناں کچھ خبر امیر نوں صیس وگے رت موج
 ماری چھال حصار توں آئیا باہر وار

و گئے

اودھر فوج کفار دی شہر دے اندر وار
 دے عرقی جاے شہر دے باہر وار
 اوٹک جاتا عریاں غالب ہن کفار
 نیڑھے ڈھکے حلب نصیب عربی فرخ خال
 فوج امیر کبیر دی سب لے آئے نال
 آئے وجہ حصار دے عربی قدر بلند
 پچھوں فوج کفار دی گردے نعتی آ
 شاہ تیجھے نوشیرواں کہہ اے ہوم جوان
 اوہ کہندا میں حلق تک سیس گویا چیر
 فیرواں دے نوشیرواں دوجی وار عیاں
 تختے نوں لت مار کے جہن نہ سکدا مول
 تھوڑا لگا ہو سی سراوسدے وچ گھاہ
 بختک کہندا ہوندا حمزہ زندہ جے
 حمزہ ہوسی مرگیا تاں فوج ڈری
 ہن عربی کی چیر نہیں ہو گیا سر دفنہ
 رل مل کافر پیچھے کے کرن لگے تہ سیر
 بختک کہندا ملک وجہ بھی بوجہ غلام
 کثرت باجوں فوج دے فرخ نہ ہوگ حصار
 ابھیر گل سن نوشیرواں لکھ گھلے فرمان
 اے ملکاں دے صاحبو بے میرا فرمان
 حمزہ عربی مارا وچہ دمشق مقام
 اوہ ہن وجہ حصار دے پھر یا سین حصار
 باہجہ انہو ہی فوج دے ابھہ جے فتح محال

وجہ غضب دیاں تیزیاں کر دے جوش ہزار
 لشکر نال کفار دے آن کیتی پیکار
 لے حمزہ نوں آگئے طرف حلب اسوار
 من حلبی شہزادیاں کیتا استقبال
 عزت تے تعظیم تھیں سب کیتے خوشحال
 خندق اب بھر لیکے درے کرائے بند
 تیر لنگ چلا دندے دونوں طرف کہا
 کتنا زخم امیر نوں لایا تہہ خصال
 شک نہیں جو زخم تھیں مویا ہوگ امیر
 اتنا لگا زخم جے نکل جسا ندی جان
 خندق ٹپ نہ آؤندا **اوہ** عربی مقبول
 تا میں ناہیں ہو گیا عربی زاد فتنہ
 لگدی پھر دی فوج نہ وجہ حصاراں دے
 وجہ حصار حلب دے ڈردی آن ڈری
 حملہ کر دے سپاہ تھیں مارو غلبہ پا
 توڑو درہ حصار دا عربی ہون اسیر
 آون سارے بادشاہ لے کے فوج تمام
 کر غلبہ سب ویریاں قتل کر ویک بار
 طرفے شاہاں ساریاں لکھیا ابھہ فرمان
 لے فوجاں فل حلب دے ہووہ جلد روان
 لشکر سدا دھڑکے وڑیا حلب مقام
 محکم قلعہ حلب دا توڑن ہے دشوار
 فرخ نصاں پر آؤناں قول ہر حال

جی جی عربی فوجداد دشمن سا ڈاٹھیک
 میں جاہاں جو اتنا نہ اسے نہ نام نشان
 تیں لہاڑے پہلواں ملکوں دچہ ملت م
 ایہہ پروانہ شاہ دا وکیا ہفت اقلیم
 دن دن لکڑاوندے بنی جمعیّت تیک
 سادالی مصر داسوری ناصر شاہ
 جاں جا پیچا لوسنوں ایہہ شاہی فرمان
 آہا ایس کتاب دا دیکھ پچھاڑی حال
 دختر ناصر شاہ دی ہم جسد انام
 جیوں جیوں ہونی حاملہ ارہ بھی ہے مرقوم
 گئے کم اس صافیوں پر آ آ آ گاہ
 جایا سی وچہ مصر دے مریم نے فرزند
 ناصر شاہ خوش ہوئیا عمر رکھا با نام
 پر اندر رب خلق دے ایہہ آہا مشہور
 نال معلم ایہہ خلق نوں مریم دافزند
 مین ایہہ پیر جوان سی شیر شکن پر زور
 بھری جوانی شیر دی رخ روشن پر زور
 ناصر دے عمر نوں خلوت دچہ بیان
 تے کہیا جو مار یا عربی حمزہ نام
 سن فرمایا عمر نے جس گھر جایا میں
 جیکر میرے باپ نوں اتنا کیتا مقتول
 باپ میرا جس مار یا سنوں مار لوں
 ایہہ گل کہہ کے چل کھڑا پس عمر مقبلا

جس مین اتنا ناں مار یا ایہہ سن نبھن شریک
 تان ملکوں وچہ صاریاں ہوسی امن مان
 محب ملک نوں آ رلاں قدر ملے انعام
 چڑھے بہادر سردے لیکے فوج عظیم
 گرد بگردے شہر دے لب حلب نوں گیم
 مریم جدی دہی نوں حمزہ گیا دیہ
 چڑھیا ناصر شاہ نے اسدا کل بیان
 دچہ لڑائی مصر دے صافہ احوال
 جیوں جیوں ہونی محکم کھیا حال تمام
 پر ایہہ بحیثیت امیر نوں نال آ ہا معلوم
 بھی واقف اس بحیثیت دا آ ناصر شاہ
 اور ہم شکل امیر داسورت وانگوں جنبہ
 دن دن پاوے پردش اندر خوشی تمام
 ناصر دافزندے عمر جمیل ضرور
 عمر رچے جیہ خوشی دے رات دچہ خورند
 ثانی اسدا ملک وچہ مرد نہ آہا پور
 دانشمند کمال سی وچہ خلقاں مشہور
 سارا حال سناوند جیوں بیوتا فرمان
 اوہو تیرا باپ مہی جسدی دچہ تمام
 جسے لوں قصاص سنن جسم لویا میں
 جسے تے بدلہ ناں لوں مرد نہیں میں
 کار جہانی آ اتناں جا کہ کار لوں
 چیل ہزارا سوار تے کیا نق آ ہا

نالے ناصر شاہ بھی جرمہ ہو گیا روان
 جاسوسان نے دیا جانگناک فی حال
 ہوسنوں لوک بکار دے ناصر داد بند
 جیون پیدا ہوا کتنا حال بیان
 چل نزار سوار لے لیتھے آوے گا
 سن جنگ دھچک دے ہو رہیا حیران
 جے آیتا تے کس طرح گھٹ گزارے گا
 رہندا سی دھچک دے جنگ نہشت نصیب
 ظاہر فل نو شیراں آیا ناصر شاہ
 جنگ نے دربانوں کر چھڑیا فرمان
 باجوں میر حکم دے دے نہ اندر دار
 من لیا دربان نے جنگ دافران
 لوک دتے دربان نے عا بیو نہیں باگیر
 اہم گل سن کے عمر نے یکڑ لیا دربان
 سرداں نانیں دوک کے موک لیتھ تھیل
 خبر سنی نو شیراں دھچک دربار عیان
 اہم گل نو شیراں حکم کرے اصداو
 سو کر سلطان دے نال آداب پیار
 آنا صرد چہ بارگاہ نال آداب تمام
 تے کج عمر نہ بولیب ددھ نہ گھٹ کلام
 فرمایا نو شیراں کہہ اے ناصر شاہ
 ناصر شاہ ہتھ بھجھ کے ہو یا عرفن گزار
 ہے اسنوں دیوانگی عقلوں خبر نہ سار

چلے طرفے حلب کے فوجاں سردان
 چھوٹیا پت امیر دا لڑن تے ڈنڈے ل
 معلم نانیں کے لڑن حمزہ دا فرزند
 قوت دیو چہ شیر ہے حمزہ دانگ جوان
 نال تے ڈے آیکے جنگ مجاہد بگا
 ایہ بلا اچانکے پئی سراں تے آن
 جے ہے پت امیر دا کدی نہ ہارے گا
 ندنوں لشکر مصدا دھچکا آن قریب
 سنی مشہور شاہ دی مدد ایہ سپاہ
 ناصر شاہ دھچک بارگاہ دخل نہ پادے آن
 جال میں حکم بچا دساں گھلیں اوہ دربار
 ناصر شاہ تے عمر بھی ندنوں پیتے آن
 حکم ایہو سلطان دا ہو واناں دلیر
 مارکی دھچک رگاں دے کڈھ گوانی جان
 سہرا بیانی دی دیکھ کے عقل گئی سب بھل
 ناصر دے فرزند نے بار دنا دربان
 سن فرزند لب دا ناصر نوں دربار
 ناصر شاہ نے عمر نوں کھڑیا اندر دار
 والی ہفت قلیم نون نیوں نیوں کرے سلام
 تے آداب سلام دلیب نہ ہرگز نام
 کیوں تیرے فرزند نے کبت مرد فنا
 ایہ میر فرزند ہے مدت بقیں بیمار
 داروالیس بیمار دا اللہ دے دوبار

جاں سالوں دربان نے یکڑ دنا کھلیا
 اسنے دچہ دیو انگلی مشت رگیاں دچہ مار
 ایہہ گل سن نو شیر وال سکر سب دربان
 کدے حکموں رو کیا مردانوں دچہ راہ
دوبال متھ بچہ کے عرض گزار سی رو
 تدنوں نختک شاہ دے کیندا اندر گوش
 دچہ دوبارے آونال اسدا بابا بچہ رقت
 دربانان تدول میں کر چھپا یا فرماں
 ایہہ گل سن نو شیر وال فرما دے حیران
 بابا بچوں مہر نگار دے رانا پیا ہوں بند
 عربی پورا عبد داکر اقرار کیا
 تے اس نے دچہ مہر دے کینا کول دیاہ
 نختک کھول ساوند اسارا حال بیان
 ایہہ گل سن کے بادشاہ دل دچہ باز چھپا
 پیر اپنے درجیاں بلچھے ہو رہا م
 سارے کھانا کھاوندے جو اندر دوبار
 پیراک عمر نہ کھاوند ابھیہا رہا خوش
 دھول خود نو شیر وال اتول کسے دیوان
 دیکھ شتابی گھلیا ادنوں خد منگوار
 خادم اگے عمر دے عرض گزار سے جا
 عمر کے جاشاہ نول مڑ کے سکھ سنا
 مور کھڑی نول جنگ ہے میرا تیر نال
 خادم اگے شاہ دے عرض سنا دے جا

آون دنا مول نہ سالوں اندر وار
 اس دربان غریب نول مار بلایا پار
 تے فرمایا ظالموا ظاہر کر ویساں
 ظاہر کر و حرامیوں کرساں حال تباہ
 جو نختک فرمایا اسان کما یا سوہ
 ایہہ ہے پت امیر دمول نہیں پہنوش
 خوب نہیں مت کسید می جادے جان گلا
 ناصر عمر اچانکے اندر ڈرن نہ آن
 اما عید امیر دا ہے مشہور عیان
 ہو رویاہ نہ کراں میں کینتی اوس سوگند
 تے اوہ عہد اقرار حقین کیونکر ہار گیا
 حال سادیں کھول کے مڑ مڑ کیندا شاہ
 سن حالت نو شیر وال ہو رہا حیران
 ناصر مصری واسطے کر سی کرے عطا
 ہو بیا وقت طعام دا حاضر کرن طعام
 کھنال دی دچہ خدمتے حاضر خد منگوار
 قہر غضب دچہ دلیدے ہرم ہار جوش
 کھانا تاپیں کھاوند اعزنی زاد جوان
 بچہ عمر نول کھاوند اکیوں نہیں ایار
 کیوں نہیں تول کھاوند حضرت اکھ سنا
 تیر کھانا کھاوناں میں پر نہیں روا
 کیونکر تیر اسان تے کھانا ہوگ حلال
 جھول جیوں عمر جوان نے دنا سی فرما

فرمایا نوشیر وہاں کیا گواہی ہیں
 شاہزادہ فرمایا کہ کے جوشن تمام
 کرے اشارہ موم دل ایہ گل سن سلطان
 جنگ تیرا ہے موم تھیں میرا ایہ طعام
 اپنے اگوں بادشاہ طاس مچا دے جا
 سمجھ حقیقت عمر نے کھا دارج طعام
 فارغ جہدوں طعام توں موہئے گل امرا
 ہوم نشے وجہ آئیے نسرہ مار کے
 تے میری اک تیغ تھیں کبڑا ضربے
 کیا کہ عربی زادوں مار گواہی ہیں
 کیا کہ دشمن مار یا مرداں وجہ میرا
 سن خشک پر خوف تھیں دل دے وجہ کہ
 بخاک ہو دل ہوم دے سجدہ کہے حرام
 ہوم کہے وجہ سریدے میں ماری تلوار
 وجہ مردوں سب بدن تھیں تیغ گئی ہو پار
 دو ٹکڑے کر سٹیا میں گھڑاوں خسار
 ایہ گل سن کے عمر نے کہہ انفرہ مار
 عربی زادہ مار یا بڑا بہادر توں
 توں عربی نوں چیر یادو ٹکڑے یکبار
 ہوم غصے وجہ چمک کے ہو یا لالو لال
 ہو لی خشک کن وجہ کہنا سن اے ہوم
 سن کے کہہ ہوم نے کر پیکار ہواں
 گزر لئی ہتھ ہوم نے اٹھ چلائیے اول

کر مصلحت جنگ دی میں دکان ہیں
 حمزہ میرے باپ نوں توں کیتا قتلام
 مار یا تیرے باپ نوں اسنے اسے سردان
 کھا ہے شک شہزادیا ناں کر جوش تمام
 دھڑیا اگے عمر دے خادم نے بے جا
 تے ایہ ہوم حرام نے سنی نہ خبر کلام
 بعد شراب کیا ب دے راک سنن دل
 ساڈے اگے بخکا دشمن کوں اڑے
 سے تے جان جہان تھیں دو تھوڑے
 کیا کہ زور اوری داسزا چھایا میں
 کیا کہ امیں نثار یا حق بقی عیاں
 ہوم نشے وجہ دیکھے کی کچھ کھٹ رہے
 جیوں جیوں کیتی مردی آپے کہو تمام
 اوہو وجی چیریا کے داس سردار
 تے میری تلوار دی چرخ گئی لشکار
 تے میں اک تلوار تھیں ختم کیتی پیکار
 تیری اٹھ ہر امیاں دیکھ لوں تلوار
 کافر بچے حرامیاں خوب دلاور توں
 تینوں وجہ میدان دے کر دکھلاواں چار
 کون ایہی یا مار کے پھو پھیاں حال
 بے ایہ پت اسیر داہن ہو یا معلوم
 مار لیا سب سب دا بچہ مار لوں
 عمر لئی پھڑاؤندی کھوہ کھڑی یکبار

دونوں باہاں پکڑ کے چک لیا سردار
 دے گردن دو سرے تے کر کے حال خوار
 پوندے سار پلیدوں او نوں غشی پئی
 جو ہے ونگ شراب پی ہوٹیا اہست
 گردن آچی کٹھ کے پل وچ ہوٹیا پست
 مجلس صاری دیکھ دی حال شرابی دا
 ہوم پیا وچ دھرت دے رلداسی بیوش
 پئی بیڑے مستیوں غم پرستیاں نوں
 عمر سرائے ہوم دے کر دا کھڑا پکار
 توں عربی نوں چیریا تلواروں یکساں
 پر میں باں بہت مردا پھیراں نہ دار
 تینوں دھرتی پے نوں ناں ماراں مردار
 دیکھاں وچ میدان دے میں تیری تنوار
 ہوش پئی جاں ہوم نوں اٹھ بیٹھ سردار
 اٹھ زمینوں ہوم نے پہن لئے تحقیق
 آئے وچ میدان دے گزراں پھر جوان
 مدت گزری لڑ دیاں ہوم ہو یا لاچار
 تیغ چلائی ہوم نے اک نہ کھنڈ وال
 عمر چلائی تیغ نے ڈھال گئی ہو دو
 اکو تیغ جوان دی کار سنوار گئی
 جان بچارے ہوم دی قبروں پار گئی
 تے کچھ کاؤنے کر کچھ کار گئے
 مار لیا جان عمر نے ہوم اندر میدان

چا دھرتی حقین لے گیا موزی نوں یکبار
 نال تخت نوشیرواں جامار سے طرار
 بدستی بدست دی صاری گھسٹ گئی
 بائی دا جھٹ ویکھیا نکل گئے نے دھت گھون
 مغروری داکر لیا سودا دست بدست
 سر جس دے تے گزریا وقت خرابی دا
 تے اڑے جوش شراب داستا ہو غروش
 سزہ دو عالم خردا خوار ہی ہستان نوں ہستان
 ہوش سمجھال شرابیا کڈھ دھٹا تلوار
 تے ہن تیرا چیر ناگج نہیں دشوار
 آندر میدان دے دیکھ میرے تہہ چار ابوین
 آجا میرے سامنے اک دو دار نشان
 جس حقین عربی چیریا توں اندر پیکار
 عمر کھڑا فرما دندا اٹھ ہو دیں ہوشیار
 دونوں اپر کھوڑیاں ہو بیٹھے اسوار
 لگے کرن مقابلہ دونوں وچ میدان
 چاہتموں سٹ گزروں کڈھ مپا تلوار
 ابن امیر جواں نے جھلی اپر ڈھال
 ہوم نہیں تے اصیب حقین بیا ڈھیر زے ہو
 مغروری دے مغز نوں دھرت نکھار گئی
 دو دن وچ جہان دے لاقاں مار گئی
 دو دم وچ سافر ی وقت گزار گئے
 کر نعرہ ول کافراں گھوڑا کرے روان

نعرہ سنیا عمر دا کواں تیک پکار
دب عراقی عمر نے لئے کفار دبا
ایہ قمار دی دیکھ کے منسل سجے مردار
لک بد ملاں جانتے نہ دگ چلے تمام
آئی اندر جوش دے حمزہ دا فرزند
پیا بچھاڑی دھائی کے دگ دگ پئے کفار
خونوں خون زمین تے ولدے سر دھر کل
ڈیر افغانستان داکیت مارنہ
پکھے پیا کفار دے جاند اپا دلیر
نعرہ پوند عمر دا پے در پے ہر دار
آہ زخم امیر دا اچھ لہو ب سی
سر رکھ لہر لگا دے پران پیا
فرادے دچہ کافراں ایہ کی شور پیا
عمر امیہ دڑیا آئی واہ واہ
بکریاں دی فوج دچہ گرگ جوین پکار
اگے اسدی تیغ دے اڈے میں ہزار
عمر امیہ دیکھنے گیہ اگاڑی دھا
ناصر نے جاں دیکھا عمر عیار طرار
عمر امیہ بچھا ہے ایہ کون جوان
عمر امیہ شاد ہو مڑیا طرف حصار
خوشخبری تیں سرور ہے تیرا فرزند
صافے دا احوال جو کردا عمر بیان
سن حمزہ احوال نوں دلوچہ موٹیا شاہ

بے پیکار کفار دے دل تھیں گیا قرار
بے خیراں دے سراں تے پئی عیبت آ
میں جنگ نوشیر داں ہو ہند سے اسوار
نسا جاندا بادشاہ فوجوں بے آرام
نعرہ کیتا قمر غنیں زمیوں ہنے ہند
ماریا کفار دا کئی ہمسرا اسوار
سرداراں دی مردمی گئی دلاں تھیں لھل
مگرے گیا کفار دے اگے کھڑے دبا
ہو کا فر بے اختیار گلے گلے اگے
چار چوہیرے نغریوں سندا شور پکار
ہیسی وجہ حصار دے اندر ہوش صی
نعرہ عمر جوان دا اندر کن پیا
عمر امیہ دڑ جا جھبہ دے خبر پیا
ڈٹھا اک جوان بے صورت دانگوں ماہ
پھڑ پھڑ صفان نگھار دا ہتھ اندر تلوار
مارے جدے سریتے کٹے ونگ خیار
ناصر مصری تدنوں اکدھر پیا نگاہ
ننگے پیریں دڑیا آئی اُٹھ اُٹھ عیار
ناصر اکدھ سنا دندا مارا حال بیان
کہندا آن حصار کی حمزہ دے دربار
کون میرا فرزند ہے کہے امیر پسند
دوہتا ناصر شاہ دا مصری عمر جوان
کہن چو طرفوں آئی کے یارب ارک باد

حمزہ لیکے فوج نول ہو مجھ سے اسوار
 ژوبین تے نوشیرواں آسے نس گئے
 وجہ انہاں دی بارگاہ کرے امیر مقم
 خبراں گیاں عمر نول تیرا باپ حیات
 حضرت عرب امیر دے قد میں ڈلیا آ
 منہ مسرتھے اکھیاں پکڑے وجہ کنار
 نالے ناصر شاہ نول خلعت کرے عطا
 اگے مر نگار دے دتا عمر جھکا
 بھگیا مہر نگار دے اگے عمر جوان
 ظاہر داری واسطے ملکہ مہر نگار
 اپنے بیٹے عمر نول اپنے پاس بسا
 شہدیانہ بجاو اندا کر دا خوشی ہزار
 کیتا حکم امیر نے اندر مہر در باندہ
 سنیا حکم امیر دا کر دے خوشی تمام
 شہدیانہ در خوشی داسب سردار اندے
 پراک ہر نگار دے دل وجہ آہ غم
 بیٹھی گوشے رو دندی کرے شکایت حال
 کیتا عہد امیر نے نال میرے ایہہ ٹھیک
 بیٹا کتھوں ہو گیا ہے نہ کیتی - مرن
 سن حمزہ فرماو اندا عمر امیر - نول
 عمر امیر آکے گوشے پچا دے حال
 سن حالت فرماو دندی ملکہ مہر نگار
 ثابت رہن بکارتاں ہو جاوے فرزند

بیٹے دی اندا نول آسے باہر وار
 آڈٹھے سب عریاں خالی قعاں پئے
 خدمت وجہ امیر دے حاضر ہا تمام
 ہڈیا فوج کفار دے پچھوں عالیذات
 حمزہ نے چاقم تھیں سینے لیا لگا
 گل لاوے فرزند نول کر دہست پیار
 لے اپنے فرزند نول اندر کس سدا
 ایہہ ہے مائی تدہ دی اس نول میں نوا
 میں تیرا فرزند ہاں اس وجہ شک بجا
 کر دی عمر جوان نول شفقت لطف پیار
 خنگ بنی اسحاق حمزہ کرے عطا
 بیٹھے مجلس لائیکے صعب عربی سردار
 شہدیانہ اس خوشی دا بجاوے سردار
 غم فکروں وجہ بارگاہ میں نشان نہ نا
 جوش نقارے عریاں وجہ دربار اندے
 شہدیانہ اس خوشی دا درد کر ایا تم
 مہو فانی یار نے کیتی میرے نال
 تیں بن جاداں محول نہ عورت جسے نزدیک
 حمزہ جھوٹا قول دا ہو رہ کوئی ظن
 جا کے مہر نگار نول حالت دیں توں
 جیونکر نطفہ صافیوں کیتا جہل بدل
 سنیاں کدی نہ اس طرح لطفہ پھرے قرار
 سو رکھے بے عقل توں ایہہ سناؤ خدا

عمر امیر کھاؤندا پے در پے سو گند
 سن کے ہر نگار دا ہو یا قمر و دھیر
 کہندی عمر غبار نوں اے عیار طرار
 ہو میں نال امیر دے تائیں نو کر توں
 جھگڑا پوے امیر داتینوں قسم پوے
 بیٹیا جاسیں غلاماں جھوٹی قسم نہ کھا
 گل جادیں گا چھوٹیا اتنا جھوٹ نہ بول
 جھوٹی قسموں شرم کراڈک جھوٹ نہ بول
 کھاندوں قسماں جھوٹیاں بیٹھوں لوئی لا
 کدو نکہ تیری منصفی میں کیتی منظور
 ناں لیاوے اعتبار ہرگز ہر نگار
 ہمزہ نوں اکھدا اوہ نہ منے مول
 الہ گل سن کے ہوئے اغم نبی دلگیر
 عمر سنے تیں والدہ کھلے نا صبر نوں
 ایہ آئیں دس حال سب صاف دیکھا
 شہزادی نوں اعتبار دلوچہ پساہ مول
 دے تہا انہوں ننگاں کر کھلے خوشحالاں
 قول کماون والیا دغا کماں کیوں
 میں تیری وجہ خدمتے رہیاں بندی بھو
 ڈوب گواٹی آبرو باپ پیارے دی
 خبر کیا سی سووسی دغا کماون ہار
 ظالمندی اساندی علی رقیباں نوں
 ظلم کماں اہان تے میں کماں نے آپ

ہرگز اندر ایدے شک نہیں ناں مند
 گدھرے کدوں جہاں وہ سنیاں ایڈر اندھیر
 حمزہ بدے سرے تے چاہیا وڈا بھار
 کدی کدائیں جھوٹیاں قسماں کھاندوں نوں
 میر تیری سو گند نوں کیڑا اسن پوے
 توں سریم دے سمل دابنیوں کو میں گواہ
 کھوٹے عمل داں والیا صدقوں پیر نہ ڈھول
 میںوں مار گواں اسی مال دے غے ان بھول
 بن بیٹھوں آن بھیا منصف حال تبہا
 اکھیں آگوں میر لوں ظالم ہو جا دور
 عمر امیر آئی ادڑک ہوا چار
 سو گندلاں بھی میریاں ہمنوں نہیں قبول
 ہو دن دفع گمان دی کی کریمے تدبیر
 شہزادی تھیں جائیکہ آکھ حقیقت توں
 قسم کرن شہزادیے اسوچہ نہیں دغا
 ظاہر کیا انہں ندا یقیناً سب قبول
 پچھوں او نوں روندی اندر حاساں مل
 بے تے ایہ امید سی کڈھ لیا کیوں
 نال تیرے آٹھ آئیاں ماک آگوں اتھ دھو
 سسی خوار می سریتے عالم سارے دی
 ظالم دے رٹ لگیاں رہے اور نہ پار
 میں ہو دن کس تھان تے میڈ لھیاں نوں
 دوہاں دلاں تھیں گئی میں منہ لاوے بکا

رہیاں انت نغمہ نری دل ویری تن دکھ
 کو نت طبع والا ڈلا پورا چہرہ دل پھیر
 بیل طبع حریف توں سر ہر گل دی بوا
 مارے سل رقیب مے کیوں نہ مر گئی میں
 دھڑو کاٹیاں غیر توں کا نگ دھیں دہریار
 یار نہیں خوں خوار ہے ظالم ہے غبار
 کس سودے پر لے دلا ہو ہو بٹھوں شام
 پر دیسی دی یاریوں چنگا لیس اسود
 رنگ جمے جی لوجیا چکھ رہیاں ناشاد
 واہ جوانی یار دی دل تے جان فدا
 چکھ مزا اس پریت والے اول آزما
 بیٹھی اندر خلوتے روندی ہر نگار
 پانی خبر امیر سرتے آپ گیا اٹھ پاس
 اس رز کے دی والدہ میں نہ ڈٹھی مول
 ادھ سن کہندی وقت سر بھانویں حمزہ توں
 اورک مہر نگار نے وقاصات سنا
 دیکھ لیتوں انما یکے شیشہ توڑتہ جوڑ
 چھڈ پرے جاروندیاں یاری لاون توں
 کندھ لیا توں تک تھیں پٹ گواون توں
 کاہن توں کریں بناوٹاں میں پتیاون توں
 میں کندھ لایق تہہ مے جو توں کریں فدا
 دلوچہ عرب امیر توں بری لگی ایہ سر گل با
 غصہ فے وجہ لال ہو کہندا عا لیس نداد
 چٹ شے غدار دے ہرے نہوون رکھ
 میں چہیاں تیں سینکڑے جھڑ بھڑ یوں اکیں
 اک غنچہ گلزار تھیں کوں کفایت ہو
 ڈب نہ مونیوں روندی مے تر گئی نہ میں
 یار نہایتوں ایہ مارے مار نہ مروتے مار
 پئی پرانی پتری ہن اسدے کس کار
 کھوٹا یار دہا جیا غم گر گئی برباد
 شاخ و حقورہ دیکھیا دھری امیر کماوا
 دنیا سے گھر دغے دامر ساں باحجہ ملو
 ایک مندر کندھ ریت دی جسے باجہ دوا
 رنگ چنگے دل دیکھ کے لے دل کھل جا
 تار و زار پکار دی سندے باہر وار
 دل تیرے وجہ ناز میں کیا سپا و اس
 میں توں قسم خدا ئیدی کہندا علم رسول
 ہوئی اکھیں بدھیاں قہماواں کھاون توں
 تیں وجہ حمزہ عربیا ناہیں مول و فدا
 ناں کر گللیں مٹھیاں تے میر اتھہ چھوڑ
 دیں احب اڑا گھتیو دغا کماون توں
 میںوں چہرہ ہاندے لیکھاں لاون توں
 میں ناہیں کہ حباندی مکر بناون توں
 اپنا کیستہ انت توں آپ لیا میں پا
 گزری ناز نہوویوں گئی تعدی دل
 میں نالائق تہہ دے لایق سہ اولاد

دھکا سہرا لایکے جو تینوں مہر واد
 بن ساوی وچہ قید دے رات دنے ناش
 اوہ لائق مجھے نہ دے اسکر لائق توں
 ایہہ گل کر کے آیا حمزہ وچہ دربار
 فرمایا اولاد ہے طبع دی تھیں بند
 یلعاوی دی قید تھیں اسنوں ایسا چھڑا
 لے آیا اولاد توں حکموں عمر عیال
 ایہہ عاجز اولاد سی بندیاں وچہ اسیر
 فرماوے اولاد توں حضرت عرب امام
 قیری عورت کھو لئی کیستہ بہت جفا
 تو بہ کیتی ارج میں بخشے رب گناہ
 خوش ہو گیا اولاد دشمن لکھ لکھ کرے دعا
 عورت ملے تے جان بچا ہے رب
 عورت لیندے لیندیاں مدت ہو گئی قید
 عورت کھائے جنیدیاں میری جان بچی
 ہو گیا اسکر جھگڑا لیں میرا کام تمام
 ایہہ طعمر شاہباز دا پچھے نہ کاوانتوں
 ایہہ عورت دکھ درد ہے دانہ بھپا ہی دا
 میرا پس ویاہ دے اٹلے شکن شکن
 چنگا پور نگار یا برساں وچہ غماں
 مینوں ایس ویاہ نے کر چھڑا بدنام
 شکن کراں میں جے کوں زندہ شہر وڈاں
 آہے جاں اولاد توں کیہا غزنی شاہ

نام اسدا اولاد تے گھرا سدا ربار
 توں اسدی مطلوبے تیری اوہ مراد
 ناں کر علی جان کے غزنی زادے توں
 خدمت دے وچہ سدا یا عمر عیال
 اس نے ظلم کماوناں سا توں نہیں پسند
 حق بحق نتا رکے کرہاں صلح صفا
 حاضر کیتا لیائے کے حمزہ دے دربار
 حمزہ تھیں اپنے کھولے اٹھ پنجیر
 تیرے اپرا ساں تے کیستہ ظلم تمام
 میں پر ظلم کماوناں تاسی مول روا
 توں لے عورت اپنی گھرا پنے دل جاہ
 والی عرب امیر تے رحمت کرے خدا
 لکھ غنیمت جانیے بلے خلاصی جھب
 عورت چھڑی زندگی دی جے رہے امید
 عورت ایہہ ہے مرد دی مینوں کدوں بچی
 عورت کھائی خضم توں ہے ایسے واناہم
 نوشہہ میرے نال دے رووون ماوانتوں
 میرے واک جہان تے کون دیا ہی دا
 عمر بندی وچہ کشتی بھرا کھیں وچہ خون
 دروہوں لاٹاں بالیاں اندر رو دیاں
 مونہہ کالا متھ پلٹے نیلے پیر تمام
 سو تو بہ اس عورتوں جے گھربان کھڑاں
 توں لے عورت اپنی گھرا پنے دل جاہ

سارے یار امیر دے حیرت دے وچہ آ
کیا زبان مبارکوں بیٹھا سخن الہا
حمزہ اندر جوش دے کہندا پھیر پکارا
رہی میری وچہ فوجی جے ارج ہر نگار
اپنے خاندن نال اٹھ ہوئے ہنئے روان
غصہ دیکھ امیر دے سارے چپ رہے
شہزادی شمس ووندی ایہ کی ہوئی قہر
پیش نہ جادے عذر ہن حمزہ دے نزدیک
حمزہ تورے بھگے بدھی جادواں گی
شہزادی پھر عمر تھیں ایہہ کردی تدریس
انیس باہجہوں خاندنوں شمر گذراں گی
جے حمزہ نے سیٹھا مینوں دور بٹھا
کلیاں فرس سوار ناں جے نہ وچہ قضا
دو نوں بھائی میریو میرے نال چلو
عمر میریو اکھدا سن شہزادی توں
میں بھی کوئی روز توں آواں تیرے دل
ایہہ گل جہر نگار توں کہہ مٹیا عیار
توں چل جہر نگار تھیں ہو جھبھوے اسوار
ٹر چٹیا اولاد بھی تدنوں شکر گذرا
دے چھوڑا میر نے بند یواں کفار
سٹ تھاوے کوچ دی کا فرد ہن لگا
لے کے اپنے خادماں آئی باہر وار
تے دنا اولاد توں حکم ایہو فرما

میتھ بھگے عرض گذار دے اسے سپد فرما
کی گذری وچہ دلیدے قہر غنبد ہی وا
یاز نہ آواں اڑی تھیں ناں کر پوٹکارا
مینوں قسم خدائے دی باراں گاتلوار
میں ناں لایق الیدے اسدی وڈی نشان
شہزادی تھیں حال چا عمر عیب ار کہے
بولی توں چھتا وندی خود کھا بیٹھی زہر
نال اولاد پید دے جاناں نییاں ٹھیک
عذر کر دے لکھ داریاں سوونہ پاواں گی
توں تے قبل نال میں چلیو میرے رویر
آپ مراں اولاد توں یا تے باراں گی
بھی خاندن دی اسال ہنوں ٹوڑ نہیں ہن کا
کر ناں لبتر کشدیاں ناں بھی نہیں ہوا
نیشیت دیول کوچ کر جت ات حال چلو
توراں تیرے نال میں حال مقبل توں
اسلساں وچہ راہ شے توں نیشیت دل چل
مقبل تا میں آج کے حال کرے اظہار
کائی کوچ بنائے کے جے ایہی درکار
بسے شکر نال لے ہوئی تررت تیار
جو آہی اولاد دے خاصے خدمت گار
شہزادی توں جادواں سپا ضروری آ
سنے کنیراں آدمی آہے چل ہزار
اک کوہ میری فوج تھیں ڈیرہ رکھ بٹھا

نال توں میری فوج دے آویں اندر وار
 اس حکموں اولاد نے نال کیستنا نکار
 تے اسدے چہ دیدے سی ایہو اعتبار
 آخر کھوئے جاوے سی پتھوں ہر نگار
 شہزادی نے اکھیا سی اس لوں ہاک کوہ
 داناواں دے قول تے عمل کیا سو
 مقبل جلی او دھروں آئیا حمزہ پاس
 میں بھی ہر نگار دے جلاں کچھاڑی دھاس
 چار ہزار سوار لے مقبل مگر گیا
 جاٹیا وچ راہ دے ایہہ شہزادی تیک
 آہا اک اولاد اچھوٹا بھائی سی!
 جاکیستنا اولاد نے نیشہ وچ مقام
 تے کیہا اولاد نے اپنے بھائی لوں
 لے کے بھائی اسدے تحفے کئی ہزار
 سنے امران فوج دے کر کے استقبال
 کنبدا اندر راہ دے مقبل اسدے کن
 ولیر تیرا اولاد ہے عمروں پیر تیرا
 سر جے جن توں اولاد لوں کر سیں مار ضہا
 من لئی تدبیر تس آئیا وچ پر دربار
 خود دل ہر نگار دے آئیا ہو خوش حال!
 توں بھی جاہ گھاہ سحرے جد ہر گیا
 گیا جہاں لوں مار کے نوشوہ ویرا سنے
 کہے وقت ورا ہوئے شکن و چار گیا!

اندر ساڈے مومنناں نال آون کفار
 ملی خلاصی اکھدا شکر ہزار ہزار
 عکسہ عرب امیر و انت رہے دن چار
 لوں توں ایہہ شیر دا بچہ نہیں شکا
 دو کوہاں تے اپناں ایہہ لے گیا گروہ!
 گٹھ بٹھ جے جو آپ تھیں ہتھ پستا ہو
 وچہ دربار امیر دے کنبدا توڑ ہر اس
 حمزہ کنبدا چلا جاجد ہر تیرا راہ
 پچھے پچھے جاو ندا رہے راہ سپا
 دل مل نیشہ شہر دے آڈھکے نزدیک
 اسدی اپر تخت دے حکمرانی سی!
 ڈیرا ہر نگار دا شہروں باہر تمام
 لے آہر نگار لوں استقبال توں!
 خدمت جہر نگار دے آئیا باہر ولہ
 شہزادی لوں لے گیا عزت حرمت تل
 میں ہاں تیرا خیر خواہ عقل اسادی من
 شہزادی کرواوندی اس تھیں نہیں ویاہ
 شہزادی پھر تہہ تھیں ملیسی عقد کر
 ماں بیودی اولاد لوں مگر لے کیستنا چا
 مقبل نے تس ماریا چاک خج ہر نال
 ماں بیودی اولاد و نام نشان گوا!
 ریشریہ جاری جس نے ایہہ دو پت چنے
 پا آئیا لھر پوریاں پور نگار گیا!

مقبل بیٹھا تخت تے من کھڑے ارکان
سرتے دہریا تاج تے بن بیٹھا بادشاہ
آہا ہر نگار دے دل وچہ ناں قرار
کیا نصیبوں میریوں دے سردار ویدار
موڑ مار بے میل یار پیرے نوں با
کون کسے من رو دلا سچ نثارے نوں
روندی لے مر جاناں درد مندے وچکار
گزری بیٹیوں کھاو نوں روندی رات دے
ایہ خبریں وچہ ملک دے ہو گیاں اظہار
جھل گئی لاجپار ہو زور دھکائے نوں
دل اسے گرا زو سب ہوئی برباد
و کہ بھلے سکھ لے گیا چھٹ قیدوں بند
حمزے نے کدھ قید تھیں کر گھلیا ناش
نیش دے وچہ پاوندن او لا دمراد
ایہہ ژوپن کاؤ کس دے کنیں خبر گئی
نیش تائیں گھیریا جاں ژوپن نے آ
پانی پائیا خند تے ہو بیٹھا ہشتیار
ایہہ وچہ فراق دے حضرت عرب میر
رہنڈا آہا پریشاں غم دے وچہ مدام
تے رہنڈا پچتا وندا میں کر بیٹھا کی
دمدم عرض گزار دالہ دے دربار
کھل دلا ندیاں گھنڈیاں صلح کرے دلا
تے حمزہ وچہ غماں دے اندر گریہ زار

میر

مفت دتی رب سلطنت کرو حکم روان
وچہ ریاست اپنی حکم کرے دل خواہ
کر کر یاد امیر نوں آہ کرے ہر وار
کیستہ سخن پہلوی طالع دتی ہمار
مت مر جاواں رووندی ترس نظار نوں
ہمت دہری ویاہ ویکے یار کواری نوں
مہر نگار گزاروی روندی است گذار
ناں ایہہ درد جہاں وچہ پائیا کدی کنے
حمزہ مہر نگار تھیں ہو بیٹھا بیزار
مونہوں لاہی توں نے علی پرانے نوں
تے من گھراو لا دوا چہ خوشی آباد
من کہنہ دی اولاد نوں خلق مبارک باد
کدھ قفس تھیں قید دے چاکیتہ آنا
درواں دی فریاد دی توڑ گیا تہیاد
تریا نیشٹ شہر نوں دو لکھ فوج لئی
مقبل درے حصار دے دتے سب کر
بیٹھا وچہ حصار دے منت کرے پرکار
باہجوں مہر نگار دے رات دے دے
نال کہیدے مول نہ کروا گل کلام
وید پچان کس طرح زہر سپالہ پی
یار ب مہر نگار نوں میل ملاں اکسوار
بیٹھے آن مقبلے شوق گھنڈا تار
اٹھ عیار طر بھی ہو یا عرض گزار

ولی

یا حضرت میں تسلاں وار ہیا خدمت گار
 گز میری استانیوں سچ کراں اظہار
 دیر باروں بے آبرو کڑھی ہر نگار
 تے اینویں چار رو یا مقبل جلی یار
 دل میرے دچھاؤندی ایہو سوچ و چار
 دیر باروں اک روز نوں دھک کڑھو گیار
 ہر وگن جس طرف توں اتول پھڑاں قرار
 حمزہ کہندا نہیں توں میسر کجھ غلام
 کر تظیم امیر دی ہو ئیا عمر روان
 لشکر گرد و حصار دے ہوندا جنگ پیا
 کس تھاؤں و با و شاہ لڑا کس دے نال
 اوہ کہندا ایہ با و شاہ مغلان واسرار
 نیست تائیں کرے گانیت تے ناوار
 دیر پرانے در دوا ہوندا سے اظہار
 کینی عمر عیار نے سنکے سوچ و چار
 ناز نہورا کر میاں مت ڈبے گھربار
 کھوہن مہر نگار نوں ڈھکے لے سرار
 ڈھونڈوہن نوں سامنے کراں اراروں پار
 جاوے وچ میدان دے دشمن بازی ہار
 ایہہ گل عرب میر دے کرساں گوش گدار
 دشمن تائیں مار کے جاوے و مہر نگھار
 صلح ہووے وچ دہاندے ملن وچھنے یار
 حمزہ دے دل چلیا کر کے قصد ہزار

تے میں وچ حضور دے چٹری عمر گزار
 نہیں وفا وچ تساندے لے سید سردار
 وچ و فاجس میرے تے چلے طعن ہزار
 بے پرواہی تے اندی گزری عقلوں پار
 کائی دنال نوں اساندا کر سو حال خوار
 اج میرا بے اختیار گرم چھڈاں بازار
 لے حضرت میں چلیا چھوڑ تیرا دیر بار
 جھٹھے ہے جی چاہوندا جا کے کر آرام
 فیشت ہوندا قصد کر ڈھٹا حال عیان
 عمر بچھے اک مرد تھیں اسدا حال کیا
 ویر کیا وچ انہاندے اکھ سنا احوال
 جوڑوہیں کاؤس ہے غالب وچ پیکار
 لیسی مہر نگار تے جاسی چھوڑ حصار
 کارن مہر نگار دے وگدی ہے تلوار
 مرست بدخواہ بدخواہیوں کر جلوے کجھ کار
 اینویں چپہر چہاندے ہونا پوئے خوار
 مت کچھوں سبب دلاندے وچہر من بخار
 تے ژوہیں کاؤس نوں جا کر آقاں ما
 لے تقدیرین وکھ مغلنوں دینت پاپوے اوہا
 جے خود والی عرب داہوا دے اسوار
 تالے مہر نگار نوں بھیر کھڑے ربار
 ایہہ گل دل وچ سوچ کے مٹیا عمر عیار
 دا ہے اند گھڑی بھر پھڑا ناں قرار

ایک سرباز عرب امیر بھی سن یا راں غمت اک
یا راں لڑوں فرماؤندا والی عرب امیر
جاؤ باہر وار لڑوں سیر شکار کروا
نال لے جاؤ عسکر لڑوں سیر ضرور کروا
لے کے بن امیر لڑوں سب حمزہ دے یار
ہرن اگاڑی عمر دے ہوئی بنگل روان
ہرن دوراؤ فوج جتھیں لے نساک دا
عمر امیر او دہروں راہ چپہر ملیا
کتھوں آئیوں ایدھروں تریا ہن کس دا
تریا نال عیار دے عسکر جوان سوار
ہو کے بھیس امیر دے تول چل تیغ اکچھ
کر حملہ کفار تے مار اندر میدان
سن مصالحت عمر دی بن امیر دلیر
میں حمزہ ہاں کافر دے بلبند پکارا
سن حمزہ دے نام لڑوں چلے کفار
توڑ صفوں وچہ قابضے پہنٹا خون گداز
جاں مغلا ندی جان تے پئی مصیبت آ
بھائی ژد میں مغلا بن اسد نام
ژد میں جان بچائے کے نس کی مرور
کئی کوہاں تاک کافراں آئی عمر وڈا
کوہستانی بادشاہ بھن جدا نام
اس ویلے نوشیرواں وچہ بدلتن سی
مٹریا عمر پچھڑیوں نیشیت وچہ گیا

روند لے پھرتا وندا چشم دو لڑوں مناک
یار و میرے واسطے نہ بیٹھو دل گیسر
غم چھوڑ دتے خوشی دا حال اظہار کرو
تے وحشت غم دلاں جتھیں سارے دور کرو
کرنے شیر شکار لڑوں آئے باہر وارا
پیا پچھڑی ہرن دے بن امیر جوان
پچھڑی عمر دے رچی گھوڑا گیا لویا
شاد ہوئے مل پچھیا حالت اکھ سنا
عمر امیر اکھدا نال میرے چل دھا
نیشیت دل لے آئی عمر عیار طرار
حمزہ حمزہ اکھدا چل وڈا شکر وچہ
بھی میں تیرے نال ہاں جاں لاک وچہ جان
جاوڑیا وچہ کافراں کرنی شمشیر
ویاں تساڑی فوج لڑوں وچہ میدان بھلا
مارے عمر جوان نے گھیسر کئی وچکار
زن وچہ قتل کفار دار میاں کچھ شمارا
فوج بھنی وچہ خون دے دوڑی دا ہودا
نئے جمعیت عمر نے کر ٹیا قدم
عمر پچھڑی حیا وندا کردا قتل ہزار
ژد میں گیا پہاڑوں تیا دا ہودا
اس دے پاس پناہ لے ژد میں گیا حرام
آلا اندر حلب دے حضرت خیم نبی
الملکہ ہر نگار دے قد میں آہیا

سب تو اے عجز تھیں اگے نہ رنکار
 واہ قہر زندا لایقار کھ و کھا ہوا لاج !
 نیش دے وہ چو خوشی و گرم ہو گیا بازار
 چل شہزادی حلب توں حمزہ پاس چلو
 جاں ایہہ مہر نگار دے گل پچی و چہ گوشت
 و گیا و گیا فادیاں خون جگر تھیں دروا
 عمر عیب ارا یار و چل ویدار کرا !
 لے چل طرف حلب دے چل حمزہ دکھلا
 ہا زبھرے و لدر دے چل دربار چپا
 ہوئے وہ چہ دربار دے سن کے شاد و تمام
 کوچ نقارہ مار کے مہر نگار چلی !
 کڈھ گئی بے نشتوں اپنا و دخل تمام
 چونکہ کوہاں تے حلب تھیں بیٹھی قیومار
 عمر امیر جا وندا تنہا پیش سرھا
 بیٹھ رہیا خاموش ہو آدر وادہ کل
 آلا اندر غمے دے اگے عرب امیر
 عمر جو گیا شکار توں ناں مڑا نیہا سی
 تے اندر اس ورد دے رات دے حیران
 دربا ناں تے تداں توں آن حضور کہیا
سچا یا بلیع ادا جا کے سد لیا
 بلیعادی نے ویکھیا آدر وادہ دے دل
 چپ چپاتا کسے تھیں ناہیں کردا گل !
 قینوں والی عرب داسد وادہ دے دربار

شہزادی بھی شاد ہو کر دی بہت پیارا
 بے دار و دے ورد واکیتو آن علاج !
 کوہند امیر نگار توں عمر عیار طسرا
 چھوڑ غصے تے خفگیاں ہو کے صاف دلو
 اپر زخم فراق دے پیاز خیم و اجوش
 اندر وادہ فراق دے سہرا ڈے جیوں گرد
 جل بل کے میں مہر چلی میری گس بجھا !
 میری جان غریب توں دروہ غموں چھڑا
 تے میرے بخشا وے کل قصور خطا
 چلے طرف حلب دی کر کے کوچ مقام
 ہجر و ماغ تتار کے ہوا چپا چلی !
 منزل گٹ مرا حلاں پہونتی حلب مقام
 تے حمزہ توں انہا ندی کالی خبر نہ سار
 حضرت عرب امیر دے در تے بیٹھا آ
 نال کیسے ہول ناں کردا گل کالی گل !
 بیٹے دے کم جا وندوں ہر دم سی دل گیر
 اسما بھیت امیر نے مول نہ پانیسی
 زخم و جا ایہہ زخم تے پی دکھاں چپہر جان
 عمر امیر دور کے وے تے بیٹھ رہیا
 پور شہزادی حکم تھیں اوویں لین کیہا
 عمر عیب و طرہ بے بیٹھا رستہ مل !
 پور شہزادی اکھدا اٹھ عیب ارا چل !
 کیوں بیٹھوں درمل کے اسوچہ کی اسرا !

ساعت پہچھے بولیا عمر عیار طرار
اس میں نہ سرگز جا و ناں بھانویں سکر کو
سر تے کھلے اٹا و ناں بے عقد اندا کم
یلعادی فرما و ندا چڑھی خماری کی
آپ چلیں تے آپ چل و ٹرنہ اسان ولوں
کیوں نائیں توں جا و ناں تیری کیا مجال
عمر امیر اکھدا بس کر بول نہ ہو رہا
مت سرکاری نوکرا جا دیں دو تن کھا
ہس پچھاڑی مڑ گیا یل دی سزار
حمزہ خود اٹھ آیا لطف محبت نال
حمزہ سکر عمر نوں عمر کرے انکار
مت نہ آویں وٹریا کتھے جاویں گا
جانا عمر عیار نے غصے وچہ امیر
اوہیں پیوں آپ اول وچہ کرتد بیر
چا حمزہ نے قدم تھیں لایا سینے نال
سارا حال سنا و ندا عمر عیار طرار
سن حمزہ فرما و ندا وقت کتے دشوار
گھر تیرے وچہ آ رہی کہنہ عمر عیار
ابہ گل سن کے ہو گیا عرب امیر سوار
جیمے مہر نگار وٹریا سوار
جان حمزہ نے ویکیا دلیر و خسار
پیر پیادہ ہوئے کئے آئی اندر وارا
بالاں کھول دو پاسیوں آن ڈھکے ویدار

اے ظلم مڑ چلا جا ہو نہ کر تکرار
مار آوازاں مول نہ ستر تلویا ہو
سا بھینھل جھب چلا جاتاں لہاویں چم
بولن تھیں سزار ہیں کی کچھ بٹھوں پی
نال جاویں تے لے چلاں تینوں بکرا گلوں
نال چھپڑاں لے چلاں سر موٹھ کر کے لال
مت خٹکی وچہ آئے کسے میں دکھلا وں نہ
جس حاکم نے گھلیا پاس اوہدے مڑ جا
حمزہ نے آئی کے حال کرے اظہار
و کچھ عیار امیر نوں نس گیا لاچھال
تیر گمانے رکھیا اوڑک ہولا چار
تیر لگے مڑ جاویں کوکھا ویں گا
انیوں لاڈ کر نیدیاں بارہے مت تیر
ماز نہ خدمت گار نوں بخش میری تقصیر
کہ ضرورت گزلا یو اٹھ سنا احوال
تیری مہر نگار واسی میں خدمت گار
کتھے ہے ہن دس کھاں مہر نگار
تر چلو میں نال تے کرواواں ویدار
لے کے عمر عیار قل آئی با سوار
نظری آئی رو وندی دروازے وچہ کار
ہو بیل گلزار تے دل ہو رہا سزار
وٹھا مہر نگار نے اٹھی ہا بھرقہ سار
گلیں ملن رو ورتھیں کر دے گریہ زار

اک دوجے نون پکڑنے شوقوں وچہ گستا رو رو دور دستاوندے جو گزری سر بھار اک دوجے دے مکے تھیں گزری کر اقرار نلے عمر جوان نون یلے عرب امیر طبل و جانے خوشی دے ہوئے عیش آرام	کیتی نون پختاوندے کی کور بیٹھے کارا وچہ وچہ پڑے کتیا جیوں جیوں حال خوا صلح صفادوں دواندے دلوئے گئے بنار سب آئے وچہ حلیے شاداں وچہ ضمیر ہوا کٹھے کھاوندے فرحت نال طعام
--	---

اندز خوشیاں عیش دے گزری چالی روز
وچہ شراب کباب دے سب فرحت اندوز

صلح کرنا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا نوشتہ
سے اور خوشی مانگنا مہر نگار کو اور چڑھائی کرنا ترکستان
پر اور چڑھانا جو انان عرب کاڑھیں کی بہن اور عورت کو

یار خواجہ احمد دھرم میرے دل گوش بہر خواہاوندے سراں تے دگی قفنادی وا واکھا فائیاں بہر نیاں پردیساں چپ گھیر آہے حمزہ شاداں اندر حلیے رہے دل میرا ہے چاہو نڈا ہو حب اوں باسوار بجے اوہ دھنی ہوئے کے دیوے عقد کرا حمزہ دی تدمیر نون کرن پسند تمام	اج شکاری شیر و طمع ہے خرگوش ننگ ناموس اویکے لے ونا خاک درنا شیراں پکڑ مرڈیاں کر پنچے وچہ زیر اک بدن اندر نجلے یاراں پاس کہے صلح کراں سلطان تھیں منگان مہر نگار کچھ شکایت کسیدی وچہ جہان نہ آ پٹ تلبوا ٹھ حلیے تھیں باہر کرن مقام
---	--

آئیا طرف مدائنے عرب امیر دلیر
 تریا استقبال نولے کے فوج اکبر
 آئیا جب راہ دے ہوئی صلح صفاء
 عزت حرمت نال لے آئیا چہر بار
 سارے عربی پہلوان ہر ہر خاص مقام
 منگواوے نوشیرواں چہر دربار طعام
 بعد طعام کروندے جشن خوشی و ساز
 پوشادی و ڈر گیا چہر صحابانہ
 چار چوہرے ساقیاں متھ بلوریں جام
 نین و دنازک ساقیاں بھرے خمار ی بقیں
 جھلک پڑے وجہ ساغراں چشم اشاریدا
 عرق چینیوں ساقیاں پُر پر جام گلاب
 خمر و اندر کاسیاں موج رہی گل رنگ
 خوشبو یوں ریحان دے ریحانے خوشبو
 مجلس دے وجہ بلبلد بولے بلبل و ناگ
 ایہ کفافی بلبیلہ حر تر لے ہو لار!
 شمع و کدی چشم تے وجہ آئی فالو کس
 یک رنگی و چہرے بے مومن اتے مخموس
 سر خوشیاں و چہرے جھولدے بعضے سر خوش ہو
 سیتے و چہرے بعضیاں خروشاں دی خواب
 بعضے تن من توڑ دے ہو ہو کے غمور!
 اکناں فال شراب دی بے پروا ہی سی!
 اکناں خمر حساب تھیں و دھولی مٹ چار

خبر سنی نوشیرواں آئیا عربی شیر
 آئیا طرف امیر دے دیو لول منہ پھیر
 حمزہ نول نوشیرواں کھڑے مدائن و
 اپر کر سی سلم دے کر دنا مختار
 بیٹھے اندر خوشی دے امیر و نہ تمام
 کھا داسارے عربیاں و چہر خوشی آرام
 دور دور شراب تے ذوق دکھا دے ناز
 کئی نگارے شہم چہر مٹ شرابانہ
 بھر پل خمر صرا حیاں خوش انداز طعام
 ساغر خونی و گدے رخ گلستاری تھیں
 دو اکھیں دیاں دھیریاں چرم ستاریدل
 سرخ شراباں کوڑیاں ناموں لعل غناب
 ساتی دے شمع کھٹے طالب و ناگ
 لعل شراب انا تھیں گئے و حبیبان ہو
 سرخ شرابوں بلبیلہ کھڑیاں گل و ناگ
 اس مینادی لہندوں تن من مینا کار
 مرواں تھیں لٹ لے گئے ساتی تنگ غموس
 خوشیاں و چہرے گدے لک لک قدوس
 دھون توڑی تر و مار رہے چپاتی ہو
 گم شراب خراب تھیں بعضے حال خراب
 بعضے اک دوسا غروں کرن خمار دی دوس
 اکناں دی و چہرے بل دے خشک صراحی سی
 اک بکنے دی نشے تھیں رہے ارار نہ پار

اک مثلث سکیوں لیندے جام او دار
بعضے تاڑی چاٹر کے تاڑی مار گئے
بعضے کو ڈاھنگ و گھوٹ مار گئے
بعضے بی بی کو کنار اکت کت مار گئے
الٹ پھنگ و چہ نشے دے پیا جکر و چہ جا
دند کھلے سب رہ گئے و چہ بے ہوشی حال
کروا و چہ خیال دے تخت اتے بہ راج
رنگ برنگ طعام دے و چہ قبضے انبار
چنگاراج کماوند چشم کھلی یک بار
کافی گدھب نخضمرا نگدے لالچ آ
نے کراؤگ و بھیا چٹ دالے دند

بعد فراغت نشے تھیں مستان ہوش دینی
عمر امیر اسٹھ کے اگے شاہ کھلو
خوش ہو کے نوشیرواں کبندالے عیارا
سن مرزاں چہر دلیرے ہوئی خوشی زیاد
حمزہ اتر کر سیوں ننکی پیسریں آ
پھر بیٹھے و چہ نشین دے مجلس عیش جم
مست نشدے شوق تے رہے دلاور رنگ
چشم اشارے سابقاں لہر گھتی و چہ
سجھناں چڑیاں مستیاں حمزہ مست و کھیر
آکھ سناوین بچکاڑ میں کتھے آج
پچھے میرے اہل دے رہیا اٹھاراں سال
کرا عرض امیر تھیں بچک سیس لڑا

اکناں دے روشا بکے گز ترے لاچار
بعضے صرف نیند تے وقت گزار گئے
قاضی ریش انار کے بھوک نتار گئے
تے بعضے افیون تھیں ہوشوں پار گئے
تے نگدا و چہ ریش دے پھیسا ہر ہر
اوہ مستی دی خواب تھیں اندر ذوق نہال
تے ملکاں دے بادشاہ اسد بھرن خراج
ہر قسموں شیرینیاں کھاندا لذت دار
کی دیکھے جو اپنا سب تھیں حال خوار
داہری چھ غریب دی گیا اڑائیں کھسا
تے آلودہ چکر دوں تن جام ہر بند

باراں عرب امیر دی رنر پھپان لٹی
چاہے عقد امیر و استا ہرادی تھیں ہو
بخشی عرب میرنوں میں راج ہر رنگا
تے امر اوامیرنوں کہن مبار کہاوا
تخت اگے کر کور نشان دیوے سیس لڑا
جام پھڑے ہتھ ساقیاں پھیر منے و چہ آ
ساقی چشم شراب تھیں چڑیا سرخی رنگ
نازلاں شیریں بعتاں جاناں دلا نون سے
فرما دے و چہ جوش دے مست عرب دا شیر
دشمن میری جان دا کھر وڑیا بھج
پھیر گیا بھج جیوندا ہے افسوس کمال
اند کو ہستان دے ہن اوہ وڑیا جا

ارچا سپ داپت ہے بہن نام جوان ما
 جاڑو میں کاؤس نے اس تھیں لئی پناہ
 جے توں حضرت اوسوے پوئیں گھراں پر دیا
 حمزہ اندر نشے دے کہندرا ہے سو گند
 مظاندے گھرا توں لٹ لیا واں میں
 عمر امیر آکھدا کر کی بیٹیوں کام
 پہلے عقد کرانے کے جنگ کریندوں پھیر
 حمزہ کہندرا ہو گیا جو پھر ہونا سی
 عمر معدی کرب توں کہندرا والی عرب
 اندر کوستان جسے گرم کرو چل حرب
 دم گھتو دچہ دیں جسے لاشر قول تا غرب
 سن بیعا دی مار دا ضرب نقارے توں
 وجے طبل امیر جسے پیا مدائن شور
 دچہ مدائن گھر پہ گھر ہوئی خبر تمام
 ہن ژوہیں کاؤس دا گھر چلیں لبر باد
 ہو رخصت سلطان تھیں غم نہی سردا
 لت رکابے دیوندا کر کے یاد خدا
 چڑمیا لشکر عرب دا اندر زیب ہزار
 منزل کٹ مراحل جانندے وا ہو واہ
 اک دن راہ دچہ جاندیاں چاہیا شیر شکار
 حمزہ آپ شکار توں ہو بیٹھا اسوار
 آپ دچہ شکار گاہ سب غزنی طر
 شوخ عزاتی یلاں جسے داؤ خوش رشتار

اپر کوستان دے اسدا حکم روان
 ملک پچھاڑی اوسدا خالی باجھ سپاہ
 مال خزانے اوسدے لٹ لیاہیں جسا
 جاں لگ بدلہ ناں لوواں شادی رکھاں بند
 تاہیں مہر نگار تھیں عقد کر اواں میں
 خبر نہیں کی ہو سیما جنگاں دے منگام
 اینویں اندر نشے دے کھاہدی قسم لیر
 باجھ چڑمائی کرن تھیں ہو مصالحت کی
 مردا کرو تیاہیاں دہر و نقارے ضرب
 حرب تھیں بدخواہ دی دہار کھنڈیدی حرب
 توڑ دیو پے کار تھیں بدخواہاں دا کرب
 حکموں کیتا خبر دار لشکر سارے توں
 فوجاں زیب سنگاریاں چڑھ چلیں چنور
 چڑمیا ترکستان نے حمزہ عرب امام
 مرداں لٹ لیا وناں کرو دشمن ناشاد
 لے کے مہر نگار توں ہو تریا اسوار
 تاں لشکر دیو زاد نے ییکا کڈا چا
 حمزہ گیا مدانیوں چڑھ طر فتنہ تار
 کثرت فوجاں عرب تھیں نیویں ہوئے راہ
 جنگل دے چہ فوج دا ڈیرا لیا تار
 نالے سارے پہلوان نال گئے ہشیدار
 بھریادشت شکار تھیں ڈٹھا باجھ شمار
 تے میداں پر یلاں نے چاوا ہے مقیم

جنگل گھیر رہا دریاں مارے شیر ہزار
 پائے پائے گرگدن جنگل دیو چکار
 نیل سراں دے سراں تے نیل سٹوں اظہار
 وجہ نام سپاہ گوش نے کتے گوش سیاہ
 خواب بھلی خر گوش دیس گیا بیتاب
 مارے گرگ جوہیاں نے کون سناوے کن
 عمر عیار طرار دی ٹوپی داسنگار
 تے مرواں دی تیغ نے کیتا دشت صفا
 گور خراں دی جان تے بی مصیبت آ
 نس گیاں بھی ماریاں مرواں وجہ میدان
 مرواں حیر کمان تھیں سب کچھ مار لیا
 تے جنگل وجہ ہریناں لٹ لیاں میدان
 اگے ابن امیر نے ہوئے ہریناں
 ہرن گیا اک برق سی بجلی دی رفتار
 نازک دلکش شوخیوں گیا اگاڑی لگ
 چڑھیا ہرن پہاڑ تے گرے گیا جوان
 عمر جو فیرے دیکھدا ہرن نہ پیا دھیان
 اک دھر طرف دیکھیا کر کے تیرنگاہ
 پور شدادی تداں نوں آپہنوتا اس جا
 تے مرو پہاڑ تے ہوئے جمع جوان
 لشکر نظری آوندا دوروں وجہ میدان
 عمر امیر اکھدا تے پئے دھوا
 اتر پئے پہاڑ تھیں تے مرد دھوا

چتے سٹے چت کر تیرنگہ دی تلوار
 تے گفتار پلنگ دار میاں کچھ شمار
 تے رنگاں دے رنگ تھیں رنگ دتی گلزار
 مور شغال کنگال داسب تھیں حال تباہ
 مشک بلایاں پچریاں وجہ بندیاں پنجاب
 بھل بھلاوے ماریاں لونٹریاں دور تن
 ونب گئی دے لونٹری جان سر تے دار
 وحشی مردم خوار داناں نشان گواہ
 نس گیاں کچھ گویندیں ہونیاں بہت فدا
 نسیاں جان نہ دتیاں دو بازو دے تان
 ہن ہرناں دے صید دالکھاں حال کیا
 ہن اس محل حال دی سن تفصیل عیان
 عمر بچاڑی اوں دے نس دگ گیا جوان
 باد صباؤں چال وجہ حسد و ہزار
 عمر چوہت امیر دا گیا بچاڑی دگ
 ہرن نظر تھیں چھپ گیا ہونیاں گم نشان
 اپر کوہ ملک دے عمر ریب حیران
 نظری وجہ جنگلے باہجہ شمار سپاہ
 عمر عیار طرار بھی بچوں چڑھیا آ
 کہہا ابن امیر نے دیکھو حال دریاں
 خبر نہیں جو کون ہے وجہ انہاں سلطان
 ہو سی فوج کفاروی لٹ لیا یسے ہوا
 جاہوتے وجہ فوج دے غالب قصد اٹھا

جا بچھا اک مرد تھیں ایہہ کیہڑا سلطان !
ایہہ کہتا ایہہ مغل ہیں مرد دلاور دو !
لے ترکاں دی فوج لوں نال قبائل مغل !
ژوبیں دی اکاں ہے اک ن ہے اک تھیں
فوج انہاں دی نال ہے تری حفاظت لوں
ادہ بچھے ایہہ مغل نے سد بلائیاں کیوں !
مڑ کیسا اس مغل نے پائی خبیر تمام
تے خود بہن پاس ہے بہن ژوبیں کاؤس
خولش قبیلہ پکڑ کے مت ادہ بھگھڑے
زن مائی تے بھین لوں پاس بلا لیا
جاں مرداں نے ترک تھیں سینا حال بیان
حمزہ حمزہ آکھدے لشکر دھوڑے
تہاں وجہ میدان دے تیز و سری تلوار !
بیٹا عرب میسر و عمر جوان دلیر !
تیغ و گاوے برق جیوں ساڑے ستی توں !
جاتا ترکاں ساریاں حمزہ آن پیا
لے ژوبیں کاؤس دے خاص بھتیجے جان
نہی جاندی فوج لوں آپ کھلونے گھیر
فوجاں وجہ میدان دے پھڑپا پھیر قرار !
تاز ترک ہو سارے غم سرہ گردا
سی ایہہ دے پہاوان دو لوں مغل جوان
تاز ترک دے سامنے ہویا ابن میسر
تاز ترک نے سر تے ماری گزر اُلا را !

کہتوں آہے چلیا کت چل بہنیا روان !
ہیں ژوبیں کاؤس دے سکے بھتیجے دو
چلے کوہستان توں وچ خوشی دے شغل !
طرفہ کوہستان دے سد منگالے ہیں !
کرے کوئی مت راہدے اندر حال زبون !
طرفے کوہستان دے داگاں چائیاں کیوں
لشکر نال مدانیوں دھایا عرب امام
جائس عربی اسان دا توڑے متاں نموس !
مال خزانے لٹ کے لے مت عرب دے
مال خزانہ ہور بھی نال لدا لیا !
دھو تلواراں جا پئے مرداں دے مردان
تیمناں متھ دیاں گے کے ترک المار کھڑے
مغل بہادر پہاوان لے نت ازخارا !
صورت سیرت باپ دی پونداناں گوں شیر
وجہ میدان دکھا وندا چاک دے ستی توں !
ڈر دے لے تیغ تھیں ولوں قسرا گیا
تاز ترک تے دوسرا غاز ترک مردان
مردار و میدان تھیں لٹ نہ چھپو گھر
بہت اندر میدان دے ہوئے تہ تلوار
آجا حمزہ عربیائیں متھ دکھا
اندر اپنے ملک دے مرداں تھیں مردان
تے کہندا بہن دار کر مٹلا لے تاخیر
اپر ڈھال جوان نے جھل لیا ایہہ سر

کمر بندوں پھر مغل توں لیا اتا ہاں چا
دے گردش فرمایا مروا من اسلام
ناز ترک نے منیاں مسلمان توں
ہم رہیا توں سو پدا سروں اتار جوان
غاز ترک نے دیکھیا پھر یا میرا ویرا
ہتھ اسدے توں عمر نے پھڑیا وچہ ہوا
تمہا سناں بھی آکھیا ہو جا مسلمان
سروں اتار جوان نے دتا یا راں توں
پھر قل خاصے تہواں تنے گئے سہا
اول ابن امیر نے کیتی آن نگاہ
ادہ سوہنی وچہ ملک دے گلچہ اس نام
گلچہ دی صفت ہن شاعر لکھے کی
رمز نری دل دوز تے گوہر شرب افروز
چیر دھرے وچہ چیرنی دودھ راناں وچہ دوز
ادہ بار کی وال دی حرفاں دی بھر
دودھ مسرعہ میڈھیاں گنت قصیدہ نام
تے معنی وچہ دیس دے والوں بھی باریک
زیبا لٹ وچہ پکیاں حکمت نال بھری
دوہاں دلاں وچہ میڈھیاں دلول کرن چلت
وال دلاون دلا توں دلول کے سو وارا
متھے نال مثال توں کی دل کرے قبول
متھا خالی وٹ تھیں بھریا نور ظہور
تے وانگوں دل صوفیاں ایہ نوروں معمور

کھڑیا چاسرے تھیں مرد دلیر اکھٹا
نہیں تے ماراں دوسرت تے ہو میں بے آرام
رہیا دلول قسربان ہو دیکھ جوانی توں
اجے بہا در مغل توں رکھو بند یوان
تبع چلائی دوتر کے اپرا من امیر
کمر بندوں پھر زین تھیں اونوں لیا اٹھا
غاز ترک بھی صدق تھیں لے آئیا ایمان
باقی کچہ سہ دے آکھیا ہو رکھو کفار انوں
وچہ قبائل مغل دے دے تہو وچہ آ
آڑ دہیں دی بھین دی شکل ڈٹھی واہ وا
تے چہرہ اس شوخ دا گل بھی اک غلام
کی کچہ ہے کی فن ہے کس آفت دی وہی
زلفاں اسدیاں کالیاں داغ برہوندا سوز
دو دل پلکے پالکی کیتے ناز اندوز
تے اندر ہر لفظ دے پر معنی ہم قدر
تفہیم اسدیاں پنڈیاں پر مضمون تمام
دور دراز مثال تھیں حیرت تھیں نزدیک
خونی روغن چاہر کے چا وچکار وچہ ری
ناگ سیاہ دے کچرے نکے نکے بے انت
بھیم کدیں دلا توں پھر مڑوے دے سا
داغ وچہ چند دے اس وچہ ناں سی مول
بھل پنکھاں جسدیاں جاں شمع پر نور
وچہ صفائی صدق تھیں دودھ فرا مشہور

تے سخیان دے سینوں کچھ فراخ دھیر
 ابرو دی رنگینوں قوس قزح بے رنگ
 طاق حسن وچہ رنگ جڑے چشم **سراپا نام**
 رات دے چمے آرزو کرے ہزار ہزار
 جس نازک چشم تھیں ملے کدائیں آب
 شبنم دو نویں جے پردیوں جنگل کرے عیان
 نوک نظروں نیزویں جھنڈا ندے وال
 بہت دوراڈی نظر دی تیر نظر دری داہ
 میسین بیٹی زیب **ورنہ بیانی خوش رنگ**
 وڈانک رکھا ندی خود بینی تھیں مست
 لعل لبیاں دو سوہنیاں ہوتیاں ہر گے دند
 رخ سارا رخساریوں زیبائش وچہ غرق
 رنگ شفق و لبیاں تے نو تیرہ دا فرق
 آب رخشاں لعل دا اس دولب دا غرق
 مونہہ نقطہ پر کار دانیوں بے معلوم
 دیندی زیب جمال نوں ایہ صورت مہموم
 تنگ جویں دل مشوم دایا ظالم دی گور
 یا بے لب دالینوں نقطہ گرد خیال
 ہو زبان زبان تھیں حال سنا سے کی
 نرم زبان لوالیوں نرمی تھیں بھی نرم
 موتی وانگ صفائیوں شیرینی چہ شہد
 صاف اچھے ول چھلاں تھیں وچہ سخن نو خیر
 پوری قول تر اردی کامل وچہ کلام

دو برو دے طرز تھیں کچھ غیبی شمشیر
 وچہ کشادہ بھواں دے فرق وچا بے تنگ
 وچہ محراب بلور دے جویں سیاہ بادام
 طالع **سے** طاہر تھیں ناواری اکواری
 بدھاست سوہا لو غسل کرے وچہ خواب
 بہن گوائیاں بہنیاں تے آپو سر بان
 گزر کمانوں بھواندے مار گھٹن فے الحال
 مقتولاں دے ماتوں سر سوں چشم سیاہ
 تیغ ولایت ہندی فتح کرے وچہ جنگ
 خود بیناں دے دلائنوں کرے جمال پرست
 دور خسارے چمکے **موتیاں** دانگوں چند
 دوہاں لبیاں وچہ شوخ دے دند وکدے برق
 دندان دے پروین دا غرب ایہو تے مشرق
 تھوڑا اس دی صفت نوں اک صفحہ **دورق**
 ناں موجود دسا وندا ناں بالکل معدوم
 نام دین جس چیز دا ایہہ دن دجھی دھوم
 یا فلس دی روزیوں تنگ ذرا کچھ ہو
 رے سفیدی اندروں یا ہر لالو لال
 ذرا ملاوے لطف تھیں نرم کر اوے جی
 تے اوہ نرم لوالیوں بے دس ہو دگر
 رس بھر باد وچہ نرمیوں ہو بخت وچہ عہد
 صدق صفادے ترجماں بولی شوق انگیز
 معنی وچہ دفایدی اسدی خود شش تمام

تھیں

روشنی

امیر از رنگ بلافتوں زیر زبر رنگین !
 مغلیہ دے گردنوں کو بچ نوا دے دھون
 دھون صراحی حسن دی جس وجہ نشیوں تار
 اسنوں اندر لہر دے تیز چڑایا رنگ
 گردن وجہ قبائلی گریہ سان
 خوب قطع دیاں و نییاں دین چڑایاں حسن
 پنج پنجے وجہ انگلیاں پنجے خوش مقد
 ناخوناں دے بدرتے چڑایا ہلاول تار
 چنبیلی تھیں لب لہارنگ مراتب اص
 سینہ خالی کیفیوں صاف صفائی تھیں !
 غنچے گل لہر دے سن سینے پر دو
 میں سیناں ایہ عمر سر کھلے ناں کدی !
 نال ایہہ سکے ناں جھڑے تازہ رہے مدد
 سخت دونوں وجہ طبع دے تازگیوں سر شد
 نرم شکم رگ بھرے تھیں گھل ہو جاے آب
 لہر شکم دے بھر تھیں ٹھاٹھ دکھا دے رنگ
 بارہنہ چپ شہر تھیں مکر فرور از ویک
 مکر نہیں جبہ مکر ہے دلاں و لاوتوں
 ساق بو پیری پوریاں ہو **ملو ممال**
 ایہہ آئینے نور دے رہے منور ہو !
 پیر سنوارے ہندیوں جڑ طیش نگار
 اسدے نازک پیر دو ہندی داس سنگار
 ہندی تہ میں لگ کے گئی رنگن وجہ آ

دھونی آب فصاحتوں ہوئی نور آگین !
 گردن کٹی جمال دی اکھ سناوے کون !
 آرمیت گل پی فوٹ تار گئی کرتار !
 سیب بہشت زخمدی دیکھ رہے دل تنگ
 تے خوبی وجہ بازو داں عقلوں ہودھیمان
 وجہ اسدے کف دست ہے لہراں لایاں حسن
 سر انگشتاں خندوں حصہ خوب ہزار
 پشت تھیں دے نازتے ناز کرے سوار
 و گے برابر دوش سے حسن ہندی دی مہوج !
 بھر پان نال جمال دے تے زیبائی تھیں !
 بلبل طبع عشاق نے بچے نہ پائی لو !
 مگر اں باد صبا ہندی اس تے ناں دگی !
 شاید نہر جوانیوں ملیا آب تمام
 وجہ برابر شان دے دو موزون اندر
 ناف چمے اس آب کے پرافت گرداب
 دوش گھٹے وجہ ہوج ہے شرم کرے تے تنگ
 شک پوے ول دیکھیاں ہے یا ناہیں شیک
 تے آزار ازار دا گلہ سناون نوں !
 چند طبعے وجہ چودھویں ر لے نہ زانو نال
 تن من نور کھسار دے ہر مدور دو
 مت میری اس خطا تے یار کرن انگار
 پر بے صاف نہ خطا تھیں میری ایہہ گفتار
 محبوباں وجہ ہر خرو جگ جگ گئی صدرا

باہر سے پیرو جہندیوں اس دلبر سے لالہ
 ہار گئے یا قوت واپا پسندی سودا را
 لڑیاں زینت والیاں گو بہر تھیں دو چار
 لوہر سے تھی مغنی و چہر خوبی غلطان
 سندر چھیل کواری مدتی مٹسار
 چال ادب ہی اخرا فنی جلیجہ ادب ہی خوشگو
 مست حسن سے کئے دی میکش فوق جمال
 صن و مکرا آفتاب ایہ سر بہرہ دی چین
 تیر طبع خوش وضع دی غمزہ کش دل دوز
 سال عمر تھیں سولہاں گھٹ ستاراں تھیں
 نوش و نوش اچھا دوسے رنگ لبانے کلان
 رمز و قاتل چشم دی دلی ملی و چہ شرم
 نال کرشمے توڑ دی عقل صبر و ابھرم
 تنہا دوسے چہ ناز میں و انک شمع پر نور
 گلچہرہ دا دیکھیا جاں اکھیں دیدار
 عاشق ہو گیا دیکھ کے صبر ساراں ہار
 پکڑ عمر نے ذنیبوں پکڑی و چہ کنار
 زن زد میں کا دس دی بھی سوتنی بے حد
 پور شدادی شیر دا اس تے پیادھیان
 ایہ زن رفیق مغدی اس نے لئی سمھال
 عمر میسر آئی پھر تھی دے کول
 سالیان نامیں اکھدا ماں زد میں کا دس
 آپ جواناں سانھیاں نال پسندھی

بازو ہاچھوں کنگناں زینت و چہ نہال
 جسے ناں مٹن کمر و اسندا خوف و چہار
 انگلیاں و چہ گوش دے ڈور کے لاچار
 اینوں قہر گزارنی شوخی دے سیدان
 پورا پر شمشاد و انازک شاخ نال
 پتہ اچھا خطر تھیں جیوں نافہ خوشبو
 بریاں دی سردانی ملدی حوراں نال
 الزماہ امساندی یاتے نور احسن
 روز جیسے و چہ روشنی روشن دل افرزا
 پرے ذرا کچھ صفت دی حد شمشاد تھیں
 پوش و پوش بکار دے حسن لٹی دی شان
 دوروں کر دکھلا وندی ذیری و اول نرم
 اک دیداروں شوق دی لاٹ کرینی گوم
 ڈٹھی ابن امیر نے گراہیہ جہلہ گر حورا
 دل تھیں ابن امیر دے اویا صبر قرار
 گلچہرہ دے چہرے ہن دوری دشوار
 آجواں دل شوق دے دیکھ لواں دن چار
 گلچہرہ ہن مورتاں سمھناں نالوں دودھ
 قاتل اکھیں دیکھیاں ہو رہا قربان
 خاوند دا گھر چھوڑ کے آجا میرے نال
 ماں زد میں دی بڑھی پی پرا ناؤ مول
 چھڈی میری اسواری کا ہنوں بڑھی پوس
 بڑھی سب غوش الی میرے و نڈری

واہ عدالت تسانی کی کیستہ انصاف!
 حصہ میرے واسطے دسریا خوب نثار
 آپ جو مال سناجھ کے ہو بیٹھے مختار
 یہاں آپ کواریاں راضی ہوئے تان
 نہیں ت ڈی وند تھیں دل میر مسرور
 کدھر چکی پھراں گا ایسے دکھاندی پندر
 گزری سن ایساں تھیں ورہیاں کئی اگیر
 بدن جیسے وچہ نہیاں کرکڑ بولن آپ
 دسیا دے اہل پوترا خود نوشہ دابا پ
میر بلدا دم نگدا ڈو لے پیر دھرے!
 لکھ پناہ خدا بندہ میں ایسے کرل نموں
 میں ہرگز اس پندر نوں چاک نہ سکدا ہاں!
 ہمدے یار عیار دے سن کے گل کلام
 کہیا اہل اسے سن اے عمر حریف
 رن میری دی ماں ہے میری سس عیان
 پکڑتیاں نے اہناں توں مال لیا نے الحال
 بھٹان تائیں نال لے آئے حمزہ پاس
 سیناں حال میر نے ہوئی خوشی ہزار
 حضرت عرب میر نے گرہ غضبیدی بھول
 فرمایا سر صدق تھیں پیر نہ جانیں ڈول
 پت تیرا جو دشمنی کروا میرے نال
 کھوہ گدھدے نوں ہو گیا اگے گھات تیار
 خوب دیاہ کرایا بھٹا رن کھو ہا!

میرے متھے مارا جسم پرانا صاف!
 پڑنا دی عمر تھیں ہوگ وڈی دن چار
 تے میرا گھر دو سیا درواں دے وچکار
 چھڈ لی میں واسطے چو نہہ ملکاندی ماں!
 وادی ساہے دیں دی ناں مینوں منظور
 کیوں ایہہ پندر عذاب دی رہی اسادی وند
 چلیاں دچہ زلف دے اکھیں وچہ اندھیر
 روز گذرے ہو نگدی مات چڑھے نت تپ
 نال میرے کر تیا کیوں کر دے ہو پاپ
 بہت پر لے وقت دی اجل انت مرے
 تے ایہہ ڈھیری درد دی مینوں نہیں قبول
 پلک نظر کر اس ول مول نہ تگدا ہاں!
 مسخو یاں تھیں کیوں کریں بڑھی لوں بدنام
 اس بڑھی دی جان توں ناں دیوں تکلیف
 گھر وچہ اپنی وھی دے کر چھڈے گزراں
 تے ترکاں دی فوج بھی سی تسی نال
 حال سنایا آئے کے جیوں جیوں ہونیا اس
 گئے بہادر سیر لوں آندا خوش خکار
 ماں روہیں کا دس دی سد بلدی کول!
 ظلم ہو یا عادل ہے اے بڑھی سچ بول
 پچھے میرے اہل دے وریا اٹھاراں سال
 بن میرے فرزند دایوں حال خواہ
 اگے منگدا پچھلیاں یہاں سگوں گوا!

واہ واہ مغل بہادر ن گئی تے بھین
 نفع جہانوں لے جداموں و بخت گیا
 مرداں دے گھر ٹوا آپ لٹا گیا
 چوری نول گھر مردے چور رہا گیا
 دنیا دے بجار یا سود تیرا نا بودا
 پت تیرے نے مار یا پتھر سے حصار
 دسرا ہونیا اس عدل سے یہ ظلم تمام
 عمل کس کے اپنے پر لے گئے دکھا
 منگدا مہر نگار سی دینی آتی رن
 رسا کس میں مناجا تے کتر لے کن
 نشیں محل وچ پتھکے پہلے سنگ چلا
 کو سنگ حریف دا توڑ گیا گھر بار
 سیدھا تسلا لے اوس نے آپ کٹائی دنب
 مردا عمرنی سیدھا تیرا ظلم نہ کو
 بڑھی نول فسراندا حضرت عرب امیر
 بخش میرے فرزند نول دختر نال رضا
 سن کے بڑھی اکھدی واہ وا میرے بھاگ
 میں لکچرہ عمر نول بخشی راضی ہوں
 پھر تو میں دی رن نول کہندا عرب امیر
 اوہ ابتد میں قساندی ہاں فسراندا
 پر میری اک عرض ہے اے عمرنی سلطان
 جا میں خدمت گار تھیں کرا امیر ہوں
 ہاں یہی جن بھوت و نال چڑیل چڑیل

ہو ویاہ کر لے کر بھٹا ہن دین
 آلا وچ میدان دے پشت لٹا گیا
 تے اچھے وچ جہان دے چور رہا گیا
 پتھوں مرد دلیر دے پاک نہا گیا
 سر مارا دل ویکھ گھساں ہے یا نا موجود
 مڑو جا سرا اپنے بڑھی کریں وچارا
 رو رو بڑھی اکھدی نہیں ظلم دا نام
 پت میرا پتھر خاندان بھٹیا داغ نوا
 جھکا چوڑ کر ایا ر میسا نہ کے رن
 رن دتی وچ عدل دے بھین دتی وچ رن
 غاب جنگ حریف تھیں بھجانک لہا
 لے دیا کے ہلاک دے روٹ گیا وچکار
 بڑھے وار سے ہندی خوب ٹھپائی کھنک
 ژوہیں نک وڈھا گیا آپ مقاب ابل جو
 دھی تیری تے عمر دا دل ہو گیا اسیر
 کلہم سردا عمر تھیں دیوان عفتد کرا
 دھی میری نول عمر تھیں چوگا کون سہاگ
 اچ مبارک بات نول عقد کراوے سو
 یلعاوی نول من لے چکی ہے تدر سیر
 مینوں تیرے حکم تھیں ذرا نہیں انکار
 میرا عقد دے بھاوناں نال کسے انسان
 پر ایہہ فرہہ بھوتنا مینوں ناہیں پسند
 میں عاجز دست جل مرا مینوں آتش پر تیل

ایک گل سن کے آکھ حضرت عرب امیر
 تے ژو میں کاؤس نہیں آتا دودھ دلیر
 اوہ کندری ایہہ بھوتنا ہے ناپس کچھ سانگ
 حمزہ کندامرو ہے اسدی وڈی شان
 نالے اس نوں دیوندی رغبت ہر نگار
 کی جاناں کی ہو سیا میرے لیکھ جلے
 میں جمدی مر جاوندی ہندے بخت بھلے
 علم نبی نے تہماں نوں کیہنا مسلمان
 عمر عیار طرار تے حکم ہو یا اصدار
 عمر امیر حکم سن آئیہا ہاروار
 بنیاں تن سو درھے دا بڈھا ملل آپ
 کتری اصب بیضدی دم جو قنچی نال
 چٹی دا بھری بھہ کے بنیاں ملل پیر
 تے کرتے چپہ گلے دے جو پایا عیار
 جے اندر استین دے ثابت اوٹھوٹے
 پگڑی بدھی سرے تے ہو سی گزاں ہزار
 متھہ دھیم عاصا پکڑ کے آئیہا چپہ ہزار
 اندر ساڈی فوج دے ایسا مرد نہ کو
 عمر امیرہ بیہر گیا کرسی اتے آ
 کے نہ مول بچھیا بنیاں اسنوں چپہ وریا
 بعد نکاح امیر نے دیے دینار ہزار
 پانہزار دینار نوں چپہ استین عیار
 پاراں چھال لگاؤ نوں قاضی لیا بچھان

جن نہیں ناں بھوت ہے ایہہ ہے میر اوریا
 تیرے اگلے خاوندوں اس واقعہ دھیر
 اس چور دا شک ہے تاں کیوں دیواں وناک
 اسنوں حکم وڈیہیوں کی آلا نقصان
 من گئی پر سنگ کے عاجز تے لاچار
 میں بے طاقت چڑی دے پیا پیاڑ گلے
 تاں کیوں ضرہاں کھلوندی اسوئے شکم تلے
 تے ترکاں دی فوج بھی لے آئی ایمان
 قاضی لیا نکاح خواں جھیدے لے عیار
 موٹو سرج الشاوند اپنے نقش نگار
 گویا فانی شیخ دا دادا ہے یا باب
 دا بھری دے تھاں اپنے ایہہ لگائے ال
 ریش جی دے سیاوندی ایہہ کیتی تدبیر
 اس دے عرض دراز یوں رہیا نہ کچھ شمار
 دو جے پاسے مٹھے راہ وچہ ناں اڑے
 دا نگول برج حصار دے سوئی گنبد دار
 حمزہ اس ول ویکھ کے دل وچہ کرے دجا
 شاید ایہہ غیب تھیں آئیہا مسلمان ہو
 نال دوہاں دے دوہاں دا واقعہ کرا
 اس قاضی دی سینوں ہرگز خبر نہ ہار
 ملل تائیں تو ریا خدمت خوب لندہ
 چھپال لگا لک لوٹنی آئیہا ہاروار
 واہ دست ملائیاں اچھے ہڈاں وچہ جان

مرد سبھے دبار دے بس پئے یک بار
 عمر امیر آوینا اونیں باہر واد
 یلغادی سو آفرین کہندا اسے عیار
 پورائیں ہر شہر تے کامل ہے ہر کار
 پھر بیٹھے وچ عیش دے غری عالی ذات
 تے چوتھے دن تر پئے ول کاؤس حصار
 ڈھکا لشکر عرب دا آئیں ہر نزدیک
 تے ایہہ غزنی شیر ہے کدی نہ ہارے گا
 گردن توڑ حصار نوں مار کر لسی جورا
 بھلا ایہی جے صلح تھیں پاوے دخل تمام
 بدھی عرب امیتھیں ہوئی عرض گزار
 خبر سنے گا کو تو ال تیرے آوندی
 اوویں درے حصار دے لسی بند کرا
 ہوگ لڑائی مدتاں فتح نہ ہوگ حصار
 پہلے مینوں اذن دیہہ سر جانوں اندر وار
 گردن آویں فوج لے توں ہو کے اسوار
 آسانی تھیں شہر تے پاویں دخل تمام
 ایہہ بدھی دے عرض لڑن حمزہ کوے پسند
 عمر امیر دوسرا کیستہ تال روان
 بدھی آئی نال لے ول کاؤس حصار
 درے حصار دی شہر پان کیستے آہی بند
 بدھی لے کو تو ال نوں کر گھلیا پیغام
 شہنشاہ چہ راہ دے آینا غزنی شیر

ہر گن دے وچ گئی ہے ایہہ عیار سرا
 بدل لباس قدیم دا ڈریا وچ سردار
 تیرے جیہہ آدمی نال وچ لکھ ہزار
 تے تیرے ول چھلاں واحدوں دودھ شمار
 اندر جن گزار دے تن ویاں تن راست
 سی ڈوہیں کاؤس دا خاص جتھے گھر بار
 ژمیں دی ماں سو جدی ہوگ لڑائی ٹھیک
 اہل قبائل شہر دے پھر پھر مارے گا
 تے کاؤس حصار دا نام کر لسی دورا
 خلق بچے کی قتل تھیں قائم رہن مقام
 محکم تے مضبوط ہے ایہہ کاؤس حصار
 طاقت ناپیں رکھدا جنگ مچاؤں دی
 سب غلوں جمع ہے اندر شہر پیا
 دوہاں ولال تھیں آدمی ہو سن قتل ہزار
 قبضہ کراں حصار تے خود ہوئے تخت دار
 تے میں تیرے واسطے کھول دیاں دیوار
 دوہاں ولال تھیں مرد بھی ہون نہ بے آرام
 نال تلی واسطے عمر گھلے سر زند
 آٹھ عرب دے پہچان ہو گھلے سردار
 سی حمزہ دے آوون اگے شہر بچار
 شیر عرب دی تیغ تھیں پائے متاں گزند
 کھول دیو در کوٹ دا آواں وچ مقام
 اگے ساڈی فوج داراہ کھلوتا گھر

ڈروں ماری مڑھنی میں راہوں اک دو
 تاد ترک تے دو سرا غا ترک مردان
 تچہ پروانہ کو تو ال مردان ویکھ بچپان
 لے کے گردن عربیاں وچہ کاوس حصار
 ویکھ عرب نے پہلوان عرض کرے کو تو ال
 اچھے بڈھی نے ایس دا کیم سا جوابے کا
 مادی گزنا کھائے کے سخت قہاری نال
 سرمہ ہو کے ہڈیاں دھیاں دھرت تمام
 وچے رہے مہا ملے وچے عرض سوال
 بڈھی لڑکھو دے خصم دی ویکھ دلیری نون
 آپ بڈھی من عربیاں داخل ہوئی آ
 سدھلیا پیغام بھین سگروں خصم نی
 قبضہ کیتا قلعہ تے آ حمزہ نے ترت
 ژو میں دے وچہ ملک دے پایا دخل تمام
 حمزہ **مغلستان** دا خود ہو یا سلطان!

مت حمزہ وچہ راہ قے دیوے جنگ مچا
 آئے اُتے درے درے نال پیام رسان
 کھول دیوے در کوٹ دا آن ڈرے مردان
 ماں ژو میں کاوس دی آئی اندر وار
 کہہ بی بی ایہہ کون ہیں مرد قساوے نال
 بلعا دی نے کو تو ال کیستہ مار غناہ
 اس عاجز کو تو ال دے دجی چپہ کو پال
 اچھے جواب نہ سن گیا نال دیاں دا نام
 ناں رہا کو تو ال کا اس دینا وچہ تمام
 چشم بھرائی خون تھیں رو نہری جال زبون
 کرن تصرف قلعہ تے فکر نہ رہا
 آن ڈرے وچہ شہر دے عربی مرد بھئی
 شاد ہوئے وچہ و لیدے ویکھ بڈھی دی کسرت
 وچہ کاوس حصار دے خوشی کرن آرام
 کردا مہر نگار تھیں شادی دا سامان!

تکاح میں لانا امیر المومنین رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا مہر نگار کو
 اور پیدا ہونا قبا و شہر بار کا مہر نگار کے لطن سے اور پیدا
 ہونا سعد بن عمر کا گل چہرہ ژو میں کاوس کی بھین سے

دے ساتی سے تہ خیم مردان اک جیام
 تے مچکاں دجی دے لے کھول نقاب تمام

سج چپڑے تن کڈنی کڈ گوان نام
 شعر غلام رسول دارے جگت چہ تمام

دوست نیت اوڑھیکے پر مضمون کلام
 چل اے دل ناں بیٹھیں گھست ہاں سمندر
 شعر کھلارے ستیاں مجلس دے وچکا
 ہے من پیار سمندر خاں دیکھ نشیری تار
 خواجہ احمد یار تھیں خبر کروا ظہار
 چھوڑ دلا دیوانیاں کر مکی گفتار
 ہونیا ترکستان دے ملکاں تے سردار
 مال خزان منل دے لئے تمامی لٹ
 دتا اندر شکر مال سجھے المام
 راتیں جبرنگا تھیں کیستہ عقد امیر
 حمزہ عیش گزار داون تے رات مدام
 اپنے تھان بہا یا عمر اپنا فرزند
 عربی نشے اداوندے پندے نت شراب
 اک دن اندر مجلس پندے نشترام
 بھر بھر کے اٹا وندا ساغر خلق تلے
 آپو اپنے تھان تے بیٹھے آہی سب
 عقل و ماعوں اڈ گئی وگی نشے وی وا
 دیکھ کینا اندھور نوں اسے لمبے بیٹول
 مولیٰ میں کس بانغ دی کی تیرا مقدار
 بڑے بڑے اسل تھیں گردن گئے نوا
 بنواں ہو مقبرا احپا مول نہ ہوا
 سن کینا اندھور نے میں خود مالک ناں
 بلعاد دی فرما وندا حمزہ ہوندا کون

وارو وار سمندر خاں بہت گھنٹے پیام
 اسجے قضیہ بہت ہے جام نشید اند
 جاں بلعاد دی نشے دے مٹ گھار چار
 دیکھ شرابی شوخ دے ورین لگی سوار
 مجلس وچ دیکھ لے اڈوے جوش بخار
 آہے حمزہ ایسا وچ کاؤس جھکا
 بیٹھا تہو مار کے ایٹھے پکا قبا
 دیری دی اس دولتوں روزی گئی نکھٹ
 مروت پاہی عرب دے ہوئے غنی تمام
 ملاں عمر نکاح خواں خوش کہندا بکیر
 رہندا اندھور اندے ہر صبح ہر شام
 خود مجلس وچ جا وناں کیستہ آبانہ
 ابن امیر جوان دے اگے کرن آداب
 پیندا جاندا خمر دے طیب دی بھر جام
 وگدی نہر شراب دی اس دیوچہ گلے
 تے بلعاد دی شیر نوں لیا نشے نے دب
 جو مونہ آکھیا بولیا سب کچھ نہ بھلا
 ساتھیں اچا کیوں نہیں تیریدل ہول
 کون کوئی توں جیز نہیں کدا پانی پار
 تے توں اچا اساں تھیں بیٹھوں خوف کوا
 آہن جان جہاں تھیں مہوینواں تھہر دا
 تے حمزہ دے حکم تھیں بیٹھاں اس تھان
 ساتھوں اچا کیوں ہے اوہ بھی اوکون

فرمایا اللہ عزوجل نے توں جو یوں بہ مست
 عمر کے تو کون ^{پہن} عا جز بے مقصد
 ایہ گل کہہ کے کر سیوں ناسے پیار
 بلعادی دی کیوں ^{پہن} پس پیا لندھور
 ڈٹے ^{پہن} این امیر نے جائے حالات
 کیوں مستی وجہ آئے کے ہو یوں بے آداب
 بلعادی سن آکھدا بول نہ آواگون
 کی کچھ ^{پہن} تون پڑ کیا تیری کیا مجال
 مینوں کون پھدائیوں وودہ وودہ کریں کلام
 میرے نالی برابری کون کرے وچہ جگ
 میں مرادنا باز شاہ تون مالک خدمت گلر
 منی کلام جوان نے پور شدادی دی
 غصے دے وچہ لال ہو بلعادی پر دھارا
 دھرت پیا جھل کر سیوں بلعادی ہوش
 کر سی نہیں جاں الٹ کے پیا ز میں تے آ
 کاری لگا زخم تے اڈرک پانی ہوش
 سیناں شور امیر نے وچہ دربار پکار
 آٹھا وچہ دھرت دے بلعادی سردار
 چکے دیکھ احوال یوں ایہہ کی پیا وبال
 کہہ لہن امیر نے رائیہ ہوشی مست
 سن حمزہ فرما دند تیری کیا مجال
 عمر کے ایہہ کر سیوں پیا اچانک دھا
 تے میں تھوڑی سیوں کیتی پھیر

تینوں نظرد آوند نہ پالاناں پست
 جس نے ^{پہن} مستی اپنی میں کستی اظہار
 گردن وچہ لندھور دے کی مارے جا
^{پہن} میں کر پور شدادی چھڈ تعدی جو را
 پور شدادی شیر تون کہندا عالی ذات
 ایڈک چائی کدنی پیندوں گھٹ شرب
 میں کی تنوں جاندا تون ہوندا ہیں کون
 چڑا پچھے وچہ تہہ دا حال کراں بد حال
 میں بلعادی شیر ماں پور شدادی نام
 کراں فنا اک جلیوں پواں جدی دل وگ
 مستان برابر بول کے دیکھ امداد نہ پار
 باہر حد حساب نہیں طبع فساد دی
 گردن وچہ کمان کش مارے اک اٹھا
 جوش نشید منقرضیں ستا ہو خرگوش
 ضرب لگی وچہ ہر پے پیا سرے تے گھا
 شور پیا وچہ بارگاہ ہوشیا جوش خروش
 لین حقیقت ساوڑوں آٹھا ہار وار
 سر زخمی تے خاک چسہ رندا حال خوار
 پور شدادی شیر دا حال کوں بد حال
 کرا سی ہرستیاں کر دکھلایا پست
 کریں تعدی لڑ کیا میریاں بیلداں خال
 بے تفسیر لندھور تون کی گیس لگا
 حضرت اس وچہ دیکھ لے کس دا ظلم جفا

حمزہ کہن مہمت توں کون مہما میں توں
 بے کیتا لندھو تے طیف دی تے جوڑ
 توں بدلے لندھو دے لگوں دین سزا
 یار میرے میں انہذا ایہ میرے دل جان
 سن کے عمر جوان نے کہا پیش میر
 جے کو میرے سامنے ہوئے بے آداب
 سن حمزہ چپ قہر دے ہو پمال لوال
 جے دل یاراں میریوں مندی کریں نگاہ
 عمر کہے اوہ کون ہے ایڈک زور آزما
 سن چپ جگر امیر دے قہروں لالہ بی
 اوہ عمر جوان نے کیتا خنک تیار
 دوہاں ولالہ قہیں جنگ دی پٹی نقالے سٹ
 دھانٹوں ہاں جنگ قہیں دین کرے سب
 اوڑک سارے درجنوں ہوئے پیٹھے لاچار
 اکہ دھروالی عرب واپس کھڑے تھیں
 وجہ کاؤس حصار دے ایہ صعب پٹی پکار
 تے مستی دی ریز قہیں چمک پٹی تلوار
 حمزہ وجہ میدان دے ہوا ٹیک اسوار
 خنک تے چڑھاو دھروں آئیہ عمر جوان
 جاں حمزہ توں خنک نے وٹا نال دھیان
 دیکھ مقابل مردوں گیا مٹول اکیسر
 عمر لگا دے کورٹا مڑ مڑ کے سووار
 حمزہ گندا عمر توں اے نر کے نانان

کریں سزا سزا میرے سبیاں یاراں توں
 بدلہ لیندا ایناں سی تخت ارنہ دھوڑ
 کی ہو کے توں مار یا طیف سادی توں آ
 میرے واگوں جان لے انہل بھناڈی مٹا
 ایہ کی اس بے ادب توں میں کیتی قہر میر
 کن کٹھاں میں اوسدے کر کے حال خواب
 کٹ کوئی دن عجز قہیں اے طر کے بھال
 چا ماراں وجہ دہرت دے کر ساں مار فناہ
 جو مینوں چارو قہیں مارے دہرت اٹھا
 اشقر تے منگوائے کے دھروا زین دلی
 پیو پتہ دو ٹھو لالہ قہیں کرن لکے پے کار
 عربی نصری لشکراں دہرت دکھائی پٹ
 چڑھے ویرے دوہا دے اندر دے بے بخار
 دوہاں ولالہ دی فوج قہیں ہویاں صفائ تیا
 اکہ دھروالی پیلوان کردا جو شس ہزار
 یلعادی دے نشے خوب و جالی ہار
 خلق ٹوٹکی سب دیکھنے مردانہ تے تھ چار
 گل صبار ز مصر پاکر جاوے پرکار
 لگا کر مقابلہ حمزہ قہیں میدان
 دھون لوائی مہمت گیا سرور لیا بچان
 پیروپ راگاریوں ہٹا گیا دھیر
 خنک مقابل شیر دے ناں جاوے پرکار
 دیکھ وفاتے صدق ہے اندر ایس جوان

ہوسے نان مقابلے دیکھ اگاری ڈھو
 عہد وفاؤں اس پھان جگر چرلو
 عمر پیادہ ہوئے کے پیا قہاری نال
 حمزہ کنہا کھڑا ہاں میں چپرا لے جا
 زور لگایا عمر نے تھیں حریا خون
 ہوا چار جوان نے کیسا چھوڑ دال
 پچو دالوں لے گیا حمزہ تر ت اٹھا
 دیکھے خلق جو فیروں کرے لب بند پکار
 حمزہ نے فرزندوں دہرتی لیا اتارا
 لے فرزند دیکھے لے مرداں وی پرکار
 تے دوا لیں نیویاں شرموں گوہر بار
 میرے دانگ جہاں تے کس و حال خوار
 میں کوں باسدے جنگ تے ہو انیا اسوار
 حمزہ نے فرزندوں بھڑا پاد چپر کنار
 تے کنہا ہن بس کرناں رو بر خور وار
 پھلی خطا معاف ہے وہ اگے ہشیار
 قدیں ڈگیا عمر بھی کر توبہ لکھ وار
 رد کریں تے حق نہیں با بچہ تیرے دربار
 تے میں اپنی سبب توں مر فوں پر لے بار
 تے حمزہ فرما دنا دتی خطا گذار
 مڑائے وجہ بار گاہ حمزہ تے سبب یار
 غزنی اندر خوشی دے رہندے لیل نہار
 چھپرہ تے دوسری ملکہ ہر نگار

میں تھیں جنگ نہ کر سکا خنک مقابل ہو
 تے تیرے وجہ ظالماں نہیں وفا دی ہو
 دور امیر کبیر دی کسروں بھڑی دوال
 اول اپناں زور توں سارا لیں لگا
 حمزہ مول نہ ملیا رہا دانگ ستون
 لے ہن توں بھی چاکے توں بھی فوت نال
 وانگوں چرخ کلالہ سے سر تے پھیرے چا
 غزنی توں سو آفریں رحمت با بچہ شمار
 پچھنے وجہ زمین تے دھریا نال سرار
 عمر اندر شرمسارگی رویا زار و زار
 بولی توں پھپھتا اذنا کی کر بیٹھا کار
 میں کیوں پیو دی خدمتوں کر بیٹھا انکار
 بھلا ہو یا میدان چپر بیٹھا بازی ہار
 سر موہ نہ چھے اکھیاں کر دا بہت پیار
 آہے اینویں ہو دتی کون مشاہد ہار
 ڈر وارہ انکار تھیں ہو فرما میر وار
 بخشاؤ گنہار فوں سن سن استغفار
 یا حضرت محنت رہیں رکھ لوں ہا مار
 میری عقل قیاس تے پردہ سپاس مار
 صلح ہوئی وجہ دو اندے دل سے گلے بزار
 آئے سارے لوک بھی وجہ اپنے گھر بار
 دھچکاؤں حصار سے کر دے شیش ہار
 دونوں ہونیاں حاملہ فضل کیستہ اعفار

گئے جدوں اس حال تھیں نو جینے ہو
 دوہاں دے وجہ جلوں پھری دلاں وجہ لو
 شمس قمر و چہرہوں پلک ذرا خوش روا
 پانی خیر میسر نے راضی ہو نیا سو
 ماواری تے مفلسی سب دکھلائی دھو
 دوہاں توں منگو او نذا وجہ دربار امیر
 پونے داخو آکھرا سدر کھاؤ نام
 دو جے دالو شیر وں آپے نام دہرے
 ایہہ گل کہیہ کے گھلیں عمر مدائن توں
 عمر امیر دوریا گیس مدائن ول
 ایہہ پیتا چھ ماہ دا آب بے نقصان
 آیا وجہ دربار دے کہے مبارک ہلو
 خبر سنی نوشیرواں بن بوہا دل شاو
 مال خزانہ و نڈیا باججہ حساب شمار
 کہن مبارک شاہ فوں گل امیر وزیر
 فرماوے نوشیرواں رکھو نام قبو
 خلعت دیوے عمر فوں تحفہ ہر سزار
 گھر حمزے دی کس ول عمر گہا دل شاد
 ماور مہر نگار دی سی زرینہ کیش
 دتا عمر عیار فوں بہت انعام اکرام
 بے کے چار جو فیروں دولت باججہ شمار
 تیجے روز امیر دے آوڑیا دربار
 حمزے نے فرزند دا دہر یا نام قبو

برج کرم دے گوشیلوں چٹھے ستار سحر
 اس تاشیر پہیل دی رچی دماغیں بو
 کھری مقابل ہوئے کے تاب نہ جھٹے کو
 کھول خزانہ و نڈیا گئے گداٹے دھو
 مجلس عین لگاے کے بیٹھا خوش دل ہو
 دوہا نذر رخ و یکپا وانگوں بدر منیر
 ایس سعادتمند وی فال سید تمام
 اوہو اسد نام ہے جوادہ حکم کرے
 جاکے اس فرزند دی دیہہ خوشخبری توں
 دن تیجے چہرہ بارگاہ پہونتا پینڈا چل
 سی باقی دن تیسرا پونت عمر جوان
 گھر وچہ ہر نگار دے رب بخشی اولاد
 کیتے وجہ اس خوشی دے بند یوان آراو
 وچہ مدائن خوشی دی بی جوفیہ رچار
 نام رکھن دی عمر نے پھیستو لکھی تدبیر
 باپ میرے دے نام لے ہوئی عزتی نژاد
 حمزہ ہو رہا فوں خاطر مہر نگار
 جاند سیر کیش فوں کہے مبارک بلا
 سن خوشخبری شاو مل ہوئی جدوں پیش
 زرد گوہر عین دیوندی بھر بھر حال تمام
 ول کاوس حصار دے طریا عمر عیار
 خدمت وچا میر دے کہے حقیقت سدا
 دایاں تائیں سو نیدے دولوں علیذات

مسی کرے وچہ پرورش تان گزے چھ سال
کیئے عمر عیار دے پھر پرورش تاب
وچہ ہنر دے دوہاں توں کیئے تاپہر
سی اور پیشانیوں و نوٹیں عالی شان
عقل بلخ جو دوہاں نے پایا سب شعور

ہوئے مثل جمال تھیں ایہہ دو شان کمال
اوہ سکھلاوے دوہاں نوں سلطانی آداب
حاصل کیئے تادوہاں نے عقل علوم ہنر
تالیش حسن جمال تھیں چمک چڑھی اسمان
چمکے متھے دوہاں نے بادشاہی دانور

خط لکھناڑ و پس کاؤس کا نوشیرواں کو اور پھر
نوشیرواں کا امیر المومنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ سے اور
جانا کوہستان میں اور خط لکھنا بھمن رجا سپ کا امیر
کی طرف اور جانا امیر کا کوہستان میں اور پھر لانا بھمن
ارجا سپ کو معہ اس کے باپ اور بھائیوں کے

جاں فرزند امیر تھیں جابا بھمن رجا
سیناں ژوہاں منل نے ہی وچہ کوہستان
نے عورت پھرے گیا یلادی روار
تے کاؤس حصار و ہن غزنی تخت ار
تے سیناں ہن بھانجا بوٹیا قدر بلند
سن بن خبراں منل نوں لگی اک و دھیر
مشرقی کوئلہ ہو گیا تسپ ہو یا انکھار

ایہہ سارے وچہ ملکہ کے خبر ہوئی اظہار
لے گیا گھر بار نوں چڑھ غزنی سلطان
بھین لئی اس مرد نے تیز جہدی تلوار
دل عیار طر اردو بڑھی تھیں بیزار
ہو رقبہ و امیر دے گھر ہوئے فرزند
تے وچہ دل دے حدودی تیز و کی شمشیر
غزنی دے اقبال تھیں آپ ڈنھا دوبار

و یلا تھ نہ آوند اجاں چایا سر منگ
عزت رہی نہ آبرو نام رسیا ناں ننگ
شیش نشہ غرور واپس آنھوں جھڑنگ
والی مغستان داہن دنیا دھڑنگ
چنگا جرم بھر سینا کرم گلے وجھ کنگ
خبر نہیں سی قسمتوں ہوئی ایہہ نیرنگ
مغل نصیب ساں ماریا روندا زار و زار
رورو کہندا عربیاں پایا دیس ویاں
میں ہن ہر نگار داناں سی دعویدار
خاک میرے سر زندگی میرا حال خوار
ہن مرساں یا مرساں عزتی نوں تلوار
یا ہن بازی ہارنی یا لیسنماں میران
ایہہ گل و لوچ سوچ کے قاصد کرے تیار
عرض بندے دی بادشاہ تیر پوچھ حضور
عزتی تھہ قدیم داویری بے وجہ جگ
جنگ پوٹا پاؤناں آ اندر میدان
میں سیناں ہن آکھدا نال تکر سخت
ناں میں اپہ تخت کے بیٹھ نہ کیستار لوچ
نہیں تے میرے مار نوں دور کردوں سلطان
تے ہن میں گھر پتے نسب کیانی تھیں
والی ہفت اقلیم دا کر ساں مار فہا
اندر ہفت اقلیم دے راج کراں دلخواہ
جو میں کیتی عرض ہے ایہہ تیرے دربار

قدم ڈٹھا ہن اپنا اندر کام نہنگ
الٹا جھگڑا پائے کے مفت چڑھائی بنگ
لوں لوں اندر رج گیا تیغ عرب دارنگ
حمزہ بازی لے گیا مار فریب فرنگ
ناں جائے ایہہ دوشنبہ نہا مے چو کنگ
ڈوب گواٹیاں پھلیاں سورا گاڑی منگ
تیز ڈٹھے وجہ مردی عزتی دے ہتھیار
کدھ گئے لے عورتاں روندے ٹپے کنگال
تے عزتی کیوں اساندا طر گیا گھر بار
بے میرے تاتار نوں عزتی گیا نگار
بازی جت لیا و ساں یا مرساں کھا لارا
عزتی نال مقابلہ کر دیکھساں کھسان
عزتی دل نوں شیر وں لکھ گھلے دربار
نال و چار و چار نا نہیں کرم تھیں دورا
میں سیناں اہل آوناں ہن تیرے سروگ
وسدا دیس اجاڑناں مردان دے مردان
اگے اندر یکساں تاج نہ آا تخت
میںوں کدوں مہا وندا تخت کیانی تاج
ہن تک میں نہ ماریا آپ اندر میدان
اسنوں کر ہاں نامور شاہجہانی تھیں
اپنے پت قبلاؤں دیواں تخت بہا
ہے عزتی دی آرزو پت سداوے شاہ
عزتی ہے ایہہ آکھدا کر کر فخر سہارا

فائدہ نصیر

نور

چڑھا دے گا آج کل لیکے لٹکے تمام
مقبضہ ہر کاریاں خبر کی ایہ صاف
عزنی میری دیکھ کے قدم رنج فرما
راجا پدایت ہے کوہستانی شیر
اوہ تیرے دربار و خاصہ خدمت گار
تے اوہ صدق یقین تھیں کروا ہے اقرار
مادراں عزنی زادوں تے عزنی دے یار
تے سلطاناں میریاں ^{میں} یوں ہی امیر
بہن صاحب زور دی سب ملکا نوچہ دھم
گزاراں ^{میں} پہاڑوں سرے دنگ کرے
بہن دی اک گرز توں سوا بر زورے
کی طاقت ہے کیدی اسدی ضرب جے
آویری میدان وجہ ڈر ڈر آپ سرے
قلیاں دی ایہ گز تھیں کروا چورے
گرزوں شور تار واکھوٹے ہو کر کھرے
عزنی مرد سدا وندا میٹھا کھرے کھرے
تے بہن دے نعروں تھر تھر کرن پہاڑ
سن توں میری آرزو ایہ میرے سلطان
عزنی مارے جانے اتھے دیر نہیں
جے آجاویں فتح ہے دائم تیرا راج
مت بے ادبی جان تے میرا ج کلام
حق ملک وار کھیا میں ایہ آپ نگاہ
آگے جو دی حضور دی ہووے آپ رضا

شہر دامن تہ اندچا کر سی قتل عام
 مینوں قصہ منات دی اس وجہ نہیں خلاف
 اندر کو بہستان دے جھنڈا آن لگا
 بہمن نام دیر ہے تے غالب شمشیر
 دماں ہلے سچ غلام ہے تے سر مانبر دار
 حمزہ واسن لشکر لیں دیواں پور نگہار
 کر ساں جو رجبان تھیں ایہ قنہ یک یار
 حمزہ عزنی زاد ہے بہمن واک صید
 ہلے وجہ زور آدراں وی کرے دیر ی گم
 موم کرے فولادوں ایدوں کیا پرے
 اندر خوف حریف کے رن وجہ لاش ترے
 اسدے نال مقابلہ کس تھیں گھڑی ہرے
 لڑے جو تھیں جے کدی خونوں میں بھرے
 ہارے دیری ایسلام تے ایہہ نال ہرے
 دشمن اسد اخلق وجہ گھڑی نہ جو ہرے
 بہمن ہے میدان وی طاقت کدوں دہرے
 عزنی لڑن ^{لڑن} مار سی وجہ میدان ستار
 عرضی میری ویکھ کے آجا کو بہستان
 سلطانا ایہہ وقت ہے دہلا پھیر نہیں
 جے کاٹی تاخیر ہے تخت گیا تے تاج
 میں پروردہ نیک و اتیرا خاص غلام
 تے عزنی دے دے تھیں کر چھنڈا آگاہ
 بندے نول وجہ اسدے ہو سی عذر نہ کار

تسوں موریاں کافراں لکھیا خفیہ حال
 بخت کے فغفوروں نے طرے خاقان
 ایہہ ڈوپیں لکھیا پہتا چہ دربار
 سن کہند انوشیرواں ایہہ جھوٹھی خبر
 متھواس ہدوات کے کدی نہ آئے خیر
 جان جگر ہے اس اندا حمزہ عربی زاد
 میرا دن تے رات ہے اوہ فرما ہنسدار
 مینوں باپ بچھا نہ لایں اسنوں فرزند
 کرنا جنگ امیر تھیں تاں مینوں منظور
 تے میں اکھ لکھے تے غل نہ کرساں مول
 جاں حمزہ نے لکھیا سب گھریار
 آپ رطاعت جنگی رکھدا عربی نال
 ایہہ بدخواہی مفندی ظاہر ہے بیشک
 میرے نال امیر نے کدوں اکھیا یار
 نہیں لوداہ جنگ داعربی دایں نال
 ایہہ گل سن کے اکھدے بخت کے خاقان
 راج سوایا بادشاہ تیرا جگ جگ ہو
 خبر سنی ایہہ اسیں بھی معتبراں تھیں آپ
 خفیہ تیرے جنگ واکر بیٹھا سامان
 ملی گواہی شاہ لوں اینویں چار چو فیہ سرا
 فرماوے نو شیراں ہو ہو کے حیران
 بخت کہندا شرم ہے کدوں گوارا ننوں
 ناقص جنہاں طبیعتاں کرا احسان مسترا

جیوں کیوں شاہنشاہ نوں تیں یہاں
 کر تا کیدیاں لکھیا آؤ کوستان
 کھول لکھیا نہیثیاں دتا راز تار
 دشمن عرب میرا احساں منل شریار
 منل چنل دا شغل ہے دو ٹھوچہ پاؤ ویر
 میرے نال فساد دی رکھدا نہیں ملو
 حمزہ عرب امیر تے بن میرا اعتبار
 میں تھیں باغی کدوں ہے عربی قدر بلند
 حسدوں روٹیں پاؤندا چہ چہ سان قنوں
 اسدیاں گھلاں جھوٹھیاں مینوں نہیں قبول
 تاں اس دے سہرتھیاں کروا ہے مراد
 نال فریب لودا سناؤں لودہ بجال
 چلاں اس کے کہے تے پوے خواہی ملک
 میں تھیں کیوں اپنے جڑاں کہہ لاپیر
 ایہہ ڈوپیں مراد نے لکھیا جھوٹھا حوال
 دارا تے فغفور بھی سارے الٹا بان
 جو کچھ لکھیا منل نے اسوچہ جھوٹھ نہ کو
 صلح زبانی ظاہروں دل عربی دے پاپ
 دور نہیں ہن وقت اوہ جو کرسی میدان
 پر کچھ بڑ بڑھسے نے زبر کبی نہ زید
 اس نے میرے جنگ واکوں کیتا سداں
 رنگ شاہ سے دشمنوں نہیں تقدرا ننوں
 کدی نہ وچہ چہ اندھے ہو دن حق گزارا

عربی نے احسان تہہ رکھی کہوں نگاہ
 حمزہ عربی زاد کچھ نہیں اختیار
 ایہہ جنگی تدبیر ہے چلو کوستان
 بہمن اس دربار واپس فرما بندہ دار
 اوہ حمزہ نوں ماری سنے یللیں یک بار
 عربی جاسی ماریا جگ وچہ ہوسی خیر
 اینویں ساڈی آرزو ہے ہووے منظور
 اوڑک جیوں کیوں کافراں آریے لیا کر
 چڑھ چلیا نو شیرداں شہر مدائن تھیں
 اوڑک کوستان مے آڈھکے نزدیک
 تریا استقبال نوں لے فوجاں ہر
 نال لیا یا شاہ لاں وچہ اپنے دربار
 بیٹھا پر تخت وے والی ہفت اقلیم
 کوستان ہاوشاہ بہمن شیر شکار
 لاں میں اس دربار و خاصہ خدمت گار
 میں سنیاں وچہ ملک دے عربی زاد دیر
 دل میرے وچہ آرزو کراں کدی میدان
 ہتھ میرے میدان وچہ دیکھو گے اک وار
 جے عربی نے ماریا رن وچہ مرد ہزار
 زچین کہندا بہمن ہوں بھل کے اسوار
 عربی نوں سن دوستان مار وچہ میدان
 ایسی کرو بہاوری نام رہے وچہ جگ
 بہمن کہندا اولان لکھ گھلاں مکتوب

جد کہ اوڑک دیکھیا ڈٹھا مال تہا
 آج چڑھے یا بھلک لٹن انت کرے پکا
 بہمن عربی زاد نوں مارے گا میدان
 مرداں وچہ پرکار ہے غالب وچہ پیکار
 قندہ توڑ گواوسی بہن اسدی تلوار
 پھیر نہ اندر دلاں دے رہے سپہاوار
 چلو کوستان نوں ہووے دور فتور
 صبح ہوندی نوں کوچہ دے دتے طیس و جا
 تریا کوستان نوں کر کے قصد متیں
 بہمن سینا آگیا بہن شہنشاہ ٹھیک
 تعظیموں آداب تھیں آلیا وچہ راہ
 خود کرسی تہہ پہ گیب ہو کے عجز گزار
 والی ہفت اقلیم دی سب کر دے تعظیم
 ہتھ نہہ اگے شاہ دے ہوٹیا غر غلزار
 قدم رنجہ فرما دلوں میںوں سر ہزار
 مرد و ظلم تعذیروں رکھدا شور چو فیر
 دیکھاں کوں لیجا وندا عربی ثابت جان
 خوفوں کتوں جاوے عربی دے ہتھیار
 میں کر چوڑ کھادساں عربی داکھ سربار
 دل کاؤں حصار دے چڑھو نقارہ مار
 دشمن دے گھر بار نوں پھیر کر ویران
 ساڑ دس غنیم دا وچہ غنیمدی اک
 جے آجاوے سدا ایہو ہے مطلوب

جسے ہاں آوے سب یا چڑھاں نقارہ مار
رن وچہ کراں غنیم وے دو ٹکڑے یا چار
میں خود شیر شکار ہاں تیز میری تلوار
خط لکھاں تسدیہ تھیں طرے عرب امیر
بہمن دی تدبیر نوں سارے کرن قبول

ماراں وچہ میدان دے لٹ لوں گھسار
مار لوں سب یا تے لٹ لوں گھسار
تے ویری نے جاو ناں رن وچہ بازی ہار
خود آوے یا جائیکے میں خود کراں اسیر
بہمن نے خط لکھیا طرے غم سول

مضمون خط بہمن ارجاسپ

اول لات مناتے غزی دی تعریف
سن لے حمزہ عربیہ بہمن وافرمان
روئے زمیں دے بادشاہ و میرے پرآ
والی ہفتہ تعلیم دا بھی تیں تھیں بیزار
تیرے ظلم تعدیوں دے پس پئے ویران
میں پر و احب انہاں دی ہن کرنی امداد
ہو ملکاں دا بادشاہ کر دوں حکم روان
کھلا نہ کیستو عربیہ جو کیستہ نقصان
میں ہن تیری جان تے پاواں قہر ہلا
زور آوراں دا بادشاہ ہاں وچہ شہار
سٹ نقارے جنگدی جاں میں کراں بلند
ناں چھوڑاں گا عربیہ کر دیواں ویران
میں اوہ تیغ گزار ہاں تے غالب وچہ جنگ
گرز میری دی ضرب تھیں تھر تھر کرے پہا
بہمن گرد و میر دل آرہن تن ہاں میں

بت سازاں تے بتاندی بہت لکھی صلیف
جیدی شوکت شان توں جانے کل جہان
کرن شکایت تہہ دی کیتوی سخت جفا
میں جس دے دربار دا خاصہ خدمت گار
سب ملک اندے بادشاہ ہوئے سرگردان
متھہ دکھاواں اپنے دل دی ایہ سردار
تے شاہاں نوں دیں تھیں کیتو سرگردان
ظلم ایہی توں حمزہ کیا کیتا پر جان
سلطاناں دے دلاں دی دیواں اک بھجا
والی کوہستان دایاں بہمن سردار
تجربہ تہا دے ہوئے اندر گلاں کندہ
تینوں سنے بہادراں ماراں وچہ میدان
جس تھیں دنب دا وندا اندر ندی نہنگ
بدخواہاں دا پلک وچہ دیواں دیں اجاڑ
شیر شکار پلنگ گیر پیل فکین ہاں میں

دشمن شوز جنود کش قلعہ شکن ہاں میں
 نال تیرے میں عربیا کرنا جنگ ضرور
 جے چاہیں تے عمر یا آجائیں ول چل
 یا تو پیریں آپنی آتروا وچہ گور
 یا وچہ کام ہنگ دے اپنے قدم کا
 آمر دیا ویر یا دھر میرے ول پیر
 دیکھ میرے میدان دی کیونکر اڑوی گروا
 میں مکن باجھہ طائیوں نال کر ساں آرام
 خط مرتب ہو یا قاصد ولس محل
 قاصد لے خط چھپا دل کاؤس حصار
 در تے عرب امیر دے کردا آن پکارا
 حمزہ نے منگوا یا قاصد اندر دارا
 بہمن وا خط دیوندا کرا داب سربار
 حمزہ سیس ہلائے کے کہندا نال زبان
 ایسں خجیرا کہہ رہے تخت ہے سلطان
 پاس کے وچہ لیکھ دے ہے دنیا وچہ دکھ
 مڑ مڑ میرے جنگ تے بخت جیسے شہر
 اوہ بھی میرے قول تھیں ہو بہندا بیزارا
 بن بن اس کے تال ویکھ لیس اڑما
 پھیرا ساڈے جنگ دی کر بیٹھا تدبیر
 تے میں بھی وہ ستود پواں جنگ دکھا
 جاہن دیا قاصد اجا کے خبر سنا
 دیکھ رہی میں آئیا تیری طرف سدا

وچہ عدو دے کارزار کامل فن ہاں میں
 تے تیرا وچہ جنگ دے دینا توڑ غرور
 جے ناہیں آئیں آوناں میں آواں میں فل
 یا میں تینوں گور ول آپ لیاواں تور
 یا تیرے وچہ خون دے تینوں کھڑاں رڑا
 یا لے لشکر قاہرہ کراں تیرے ول سیرا
 دیکھ یلاں دے ہو سنے ہن کیونکر رخ زرو
 لکھ جواب اس خط ^{۱۲} مجھ دے میرے نام
 اس میرے فرمان نوں لے جا حمزے ول
 منزل منزل پہونچیا حمزے دے دربار
 دخل دیو دربار تے نام سردیاں گزار
 ڈٹھی شان امیر دی قاصد رہا نشار
 پرہیا خط امیر نے حال ہوئیا اظہار
 مندے جدے صالح ہو سی سرگردان
 اسدا پر ملک دے ہو سی حکم دوان
 اسنوں رہن دیوندرے ویری اندر سکھ
 اس نوں کھڑا کرا دندرے کر مکروں زنجیر
 رل کے نال کفار دے ہندا پھرے خور
 والی ہفت اقلیم دار کھدا نہیں وف
 تے ہن میرے جنگ نوں ڈھوئی فرج کثیر
 دیکھ لوئے نوشیر داں مرے فضیحت پدا
 کوہستانی بہناں بیٹھا اڈیک لگا
 سر تیرے آوناں غزنی کٹک چڑا

تیری وجہ میدان دے ویکھ لو! تلوار! نئے بازو پر تو لساں گرز تیرے داجھار لے ہن کو ہستیاں میری رکھا ویکھ لو! ویکھ لو! میں آئے کے آپ تیرے نزدیک قاصد کو ہستیاں نوں سن ہو گیا روان او نوں میں عرب امیر نے کرو تافسریان! چل بہن دے مک لوں کر دیو ویران حمزے نے وجہ بارگاہ جمع کرا کے یارا اگے میرے خاندان تخت آلا نہ تلج! بدخواہاں نے رکھیا میں پر ایسے گمان ایہہ گل سن نوشیرواں لے آئیا اختیار جھوٹو کہا جے انہاں نے جہناں گواہی رنج ہن جاں خود نوشیرواں لگا کرن فساد تخت حکومت ہو نچا بھی اسنوں بے ٹھیک والی بغت اقلیم دا بنے میرا فرزند سارے راہنی ہوئے کے کہن جنگی تدبیر ملن چو فیہ مبارکاں بیٹھا تخت قباد خود کرسی تے بیٹھا حضرت عرب امیر پیچھے چالی بزرگے سب عزنی مردان! یلعا وی نے کوچ دے دتے طبل و جا مرد مجاہد عرب دے چڑھ چلے اسوارا آئے اندر زینے فوجاں دے سنگا سنب اکھائے تازیانہ دگ ہو چلے ہا

بل بہن سردار ہن کیڈک تیغ گزار! رن وجہ تیرے دیکھنے چو تالی تھپیا میں لے لشکر قاہرہ آواں تیرے تیک لافاں لکھیاں خطہ وجہ جھوٹا ہی یا ٹھیک جا بہن دی بارگاہ کیستہ حال بیان! چڑھ چلوں عادیو اپر کو ہستیاں ویری وی جڑھ تیغ نوں وڈھو وجہ میدان فرمایا اندر جھلے یاراں وچہ ہیکار تاہیں آپ ارادیوں شاہی و محتاج حمزہ پسر قباد نوں کرن لگا سلطان کیت میرے جنگ نوں لشکر بہت تیار کر کے سچ دکھا دیاں دل میرے وجہ اراج میں چالاں جو تخت و مالک بنے قباد اراج لگا نوشیرواں آپ لو لوں لیک تخت کیانی ایسوں لائق اتے پسند بیٹے نوں بھلا وندا پر تخت امیر سب سردار امیر نوں کہن مبارک باد چالی روز گزارا اندر جشن کسیر طرفے کو ہستیاں دے لگے ہون روان ڈیرا گڈھ حصار تھیں باہر لیا لگا اشقر تے چڑھ چلیا لگے داسر وار چڑھیا لشکر مرد و مردان دے ہیکار شوق جنگاں دغا زیاں جانڈے واسو واہ!

شور ہوا نیاں بولیں تے پیا چار چو فیہر
 لیناں کوستان **گھڑی پلک** وچہ لٹ
 مرداں توڑاواں میردان دی خاک
 اندر کوستان دے حمزہ دی تلوار
 خون وگاسی یلاں دے رن وچہ ندی ندی
 ایہ مرداں دے تام دی جگ چہ مری ہول
 شیر عرب دے پہلوان گئے منازل لٹ
 حمزہ والی عرب دا پہونتا کوستان
 دوسرا سوار لے جا میرے فرزند
 اپراک پہاڑ دے بیٹھ جمعیت نال
 پتھر سو سو منان دا توں سار وزیر
 دوسرا جوان لے جا بیٹھا ہومان
 سر شکر جو عرب دا یلعا دی سردار
 آوں سرے پہاڑ دے ورحدے سنگ ہزار
 تیر لون تے گولیاں سو سو من دا سنگ
 نال چڑھ سکھ کوہ تے آوں پونری مارا
 کھڑا رہا حیران ہوا بے دے وچکارا
 پچھوں سائے کوں دے گئے کھونڈے رب
 یلعا دی نوں اکھلا تر دوں تاہیں کیوں
 تر ت پیادہ ہو گیا حمزہ دا فرزند
 لہہ منتفتا توں بھی ہاتھی تھیں مردان
 ڈھال لائیں پیش گذار کے تنے غالب شیر
 سنگ چلاوے اپروں کا فرنا ہوارا

چڑھیا کوستان تے حمزہ عزنی شیر
 بہن دی اس دن تھیں روزی گئی نکھٹ
 کھاہدی زہر حریف نے مری بے تریاک
 بدخواہاں دے گلے تے پاوے کی چھکار
 یاد کرن گے لوک بھی جگ وچہ کدی کدی
 خلق پکارا پاوسی کدی غلام دسول
 بدخواہاں دے سراں تے پی غصہ دی سٹ
 بہن سن کے خبر توں پس رکھلے ہومان
 راہ وچہ کوستان دا بیٹھ ورہ کر بند
 اگوں عزنی آو سن کر یوسف داحال
 چڑھے ناں پہاڑ تے عزنی زاد دلیسر
 مہر فوج امیر دا نیا وچہ دھیان
 لگا چڑھن پہاڑ تے پی تھپڑ دی مار
 کا فر پتھر مار دے آوں باجہ شمار
 مرد بہادر عرب دے ہو آئے دل تنگ
 یلعا دی سردار نے اسپ ونا کھلیا
 رہر دے آوں اپروں تھپڑ وار وار
 عمر جو پت امیر دا آئیا کھوڑا دسب
 حال سنایا عمر نوں پتھر بوندے جیون
 ڈھال لئی موٹھ چڑھ گیا اپر کوہ بلند
 تیجا آکا ہوراک اندر انہاں جان
 اپر کوہ بلند دے ایہ چڑھ گئے دلیر
 ڈھال لائیں نال پٹا وندے ایہہ عزنی طارا

صحی سلامت چاڑھے تنے شیر پہاڑ
 لشکر مارا ڈایا کیتی فوج فتنہ
 پٹی شکست کفار توں نس گیا ہومان
 سی میں تھیں رہا رکے فوج دتی کھلیا
 پیر سیاہ ہوئے کے ڈھالاں پیش گدا
 انہاں تہاں عربیاں کیتی فوج فتنہ
 سن کے بہن کوڑا مارے بیٹے نوں
 لاہی لاج حرامیاں تہنہ تھیں آئیوں نس
 تہنہ جنیا ندی فوج دی بھل نہ سکیوں وار
 ژوہیں کہندا بہنناں نہ بیٹے نوں مارا
 عربی بڑیاں آفتاں ناں اسدی تقصیر
 بہن کہندا بھکا چل مینوں دکھلا
 دیکھاں کیونکر مرد بے کیدک اسدی شان
 جنگوں اول اوسا دیکھ لوہی دیدار
 بے بہن نوں آوند بختک باہر وار
 اپر کوہ پہاڑ دے جا بیٹھے چپر راہ
 مرد وٹھا اک آوند دوروں پیانگاہ
 تاج منور سیس تے وانگوں روشن ماہ
 اکھیں لانا بلدیایں رخ رنگیں دل خواہ
 قد چور بجاں گزاں دا گھوڑے دا اسوار
 گوڈے لہے زمین تھیں چوڑا باجہ شمارا
 بختک کہندا ایہہ نہیں حمزہ دلی عرب
 پچھے اسکا وٹھا وٹھا اہور جوان

وچہ لشکر ہومان دے پئے جویں گھیا
 رکتے تہاں ہلاں نئے دتے آہولہ
 جا بہن تھیں روندا کردا حال بیاں
 چھوٹے چھوٹے قدرن آکے ہوا سوار
 آئے اتے کوہ وے لشکر دتا مارا
 میں زندہ نس آئیا رکھی جان خدا
 میدانوں نس آئیو پیت نہ میرا توں
 فوجاں نال مقابلہ کوں کر سکے گا کوس
 کہہ کیونکر نال لاقا پیر و بہنیں جنگ گاہ
 عربی اک اک مرد ہے وانگوں سٹھ ہزار
 کی اس قدر مقابلہ لگے عرب امیر
 حمزہ عربی زاد داخل دیدار کرا
 فوجاں اسدیاں کتنیاں کتنے مرد جوان
 عربی کیدک چیز ہے جیڑی ایڈ پکار
 عربی جتوں آوندے اتوں گیا سہار
 انوں عرب امیر دی آئی نظر سپاہ
 سرور وچہ سپاہ دے سرے نشان سیاہ
 شاہ نہ گل پیر بہن سب زینت واہ وا
 چمکن دانگ ستاریاں موتی وچہ کلاہ
 شکم اسپ دی کاٹھیوں لٹکھیا باہر وار
 بہن کہندا بختک ہوگ عرب سردار
 ایہہ سر لشکر عرب داعمر معری بن کرب
 پچھیا ایہہ دس کون ہے کییا ار جد جان

او لوئیں پچھے اوسکے رانیا اسوہ شیر
 سعدیانی آئیا ہو چوتالی ویرا
 تدنوں ڈٹھا انہاں دے پچھے ہر سوار
 ست سو بجی طرف تے ست سو گھسی ہوا
 آپ انہاں دے درمیان ہاتھی دا ۱۱ سوار
 گنبد تاج محلہ مسرا کر تے ٹوپ
 دور بھرے دو خون دے دہرے لار و نمین ہا
 رکھ بڑے دی پوریوں ذرا موٹیری دھون
 رکھ پنچے ہر تلے تے انگلیاں سونج
 لتاں طول درازیوں ذرا کہ وودھ درازا
 ایہو ہوسی بخت کا حمزہ عربی زاد
 بخت کہے امیر دایہ اک خدمت گار
 ایہہ والی سیلان دامن دی تیغ گذار
 مروا ہندی شیر دا کر دیکھو دیدار
 تدنوں پچھے ایہ دے نگیا اک ہور
 گرد گردے مرو دے لشکر زینت دار
 بخت کہت رہنماں حمزہ ناپیں مول
 دوشہزادے تداں لوں مور دل پئے لگا
 بہن کچھ کون ہیں ایہہ دولویں خوش رنگ
 لکھنوتی دے بادشاہ منہ دلا بیت تھیں
 بعد انہاں دے ہونیا ظہار ہو جوان
 بہن ویکھ پکار دا ایہہ عربی مروان
 بخت کہندا ایہہ نہیں کے واسطی سلطان

ایہوں پچھے دیکھیا فودا لہمارا دلیسر
 بہن ہر نوں ویکھ کے کہندا ہوگ امیر
 ست سو ہاتھی آوندا اگے نبھو قطار
 ست سو ہاتھی اوسکر پچھے زورازما
 اک سو دیہ گز ایہ را آئی نقہ شمار
 کن وودھ رخ کلال دے نک دونالی توپ
 کلبوتی در بھواں دواسریاں عین لعین
 پاہاں دا کچھ انت ناں لساں آواگون
 سینہ سر سکندری کینے تھیں بے رنج
 بہن تھر تھر کنب ویکھ اجیہا راز
 جس دی مذہب جوانیوں خلق بچھے ناشاد
 نام اسرا لند ہور ہے سر ندپی سر دار
 ناہوا کے حکم وجہ اتی عشر ہزار
 میداناں دا پہلوان لشکر دستکار
 ستر گز واقہ تے قدموافق زور
 حمزہ ایہو بخت کا بہن کرے پکار
 حمزہ لندھور دا ایہہ ہے نام چپول
 ویدی بہت دلیسر ہے انہاں نال سپاہ
 کیہا ایہہ دو مرو ہیں نام اورنگ کورنگ
 حمزہ ویکھے انہاں لوں چشم عنایت تھیں
 تے اس لوں جواندی سب تھیں وڈی شان
 ہوسی والی عرب دا جو غالب میدان
 ایہہ لکے رومی پہلوان ناموں اسقیلان

خدمت وچ امیر دے بے اسدی گزبان
 تدوین پچھوں ہو رہی آئیا وچ ویمان
 بختک کہے جو آکھ دے اسنوں استقلال
 ست بھرا زینے مغلاندر کے سرور
 لہر اسپ دا انہاندے ہو نیا بعد ظہور
 نیڑے ڈھکے دیکھیا غاز ترک سرور
 مگردوں ڈھٹا آوند اٹھتی واسوارا
 اندر ساری فوج دے سب تھیں زینت دار
 بہن پچھا بختک کی ہے اسدا نام
 شیر جوان دلیر دی لٹک سہاویں توں
 اے بے بختک بولیا بول پیسا ہومان
 خبر نہیں کی نام ہے گھر کس دیس اجاڑ
 وچ میدانے ماریاں تلواراں کر زور
 خبر نہیں ایہ کون ہے کس بھائیوں دے سرور
 بہن تائیں دے بختک بے ناموس
 مروڈ بھا پھر ہو رک زب جوین طاؤس
 بعد استفتاؤس دا ویر سکا مردان
 بعد انہاندے آوندے دوشہزادے ہو
 لٹکن وہاں ترکشاں بہن پچھے نام
 دے جوان امیر دے ہوئے تالبدار
 بہن سیس ہلاکے کے کہے پکار عیان
 نظر پیا پھر مغربی نام چہرہ اشتغال
 ہو سپاہ نوشیرواں دی جو حمزہ دہلے نال

قیصر دے وچ خاندان اس تھیں فخر عیان
 بہن کہیں دے بختک اس دا آکھ بیان
 بھائی اسقیلان دا ایہہ رومی مردان
 نال بہادر لشکر اس آکھ وار ودار
 دوشہزادے آوندے نظر پئے پھر دور
 تاز ترک بھی دوسرا منسل دلیر سوار
 عورت شکل سہاویں نور دے بے خسار
 دیکھ جوانی مرد دی دنگ رہے مردار
 بھائیوں ایہو ہو سی حمزہ عرب امام
 دیکھ پچھا پچھا کے نام سناویں توں
 میں اس مرد جوان توں لیا پچھا عیان
 اک ایہو تے ہو دوشہزادے پئے ہار
 دوشہزاد سوار توں نور گئے دل گور
 مرواں دے وچ مرد دے غالبے چہرہ
 ایہہ یونانی پہلوان بے استفتاؤس
 حال پچھے تے کیا ہے صد ستقوس
 خاص مکان جوان دا وچ سپر یونان عیان
 تاج سفید چہرہاں تے زینت دانگوں ہو
 مامے ہر نگار دے بختک کہے حرام
 خسر پورے سلطان دے ایہہ دونوں سرور
 حمزہ ٹھٹ نہ ہو سی جیدی ہے ایہ شان
 پچھوں ریکھاں تنجوی آئیا فرخ فال
 نام ایہی کاؤس جو سرشکر خوش حال

پھر ڈٹھا شراب ایک شرابی سوار
 پچھوں کو ہستیاں ڈٹھا ہو جوان
 وگدی ٹٹھا جو انہوں لعل و مکدر رنگ
 متھے تھیں اقبال دی نور و دے لولا
 دل دل ابرو و دیوں رہے مقابل ہو
 دھڑکے دین و چہ زیب تھیں موتی ہار پرو
 دارھی دے آغاز تھیں رخ ریحانی لو
 خوش انداز جوان نون خوب ڈٹھا خوشرو
 آٹھ سنا دیں بخت کا ایہ ہے کون جوان
 بخت کبند عمر ہے مصری ابن امیر
 ہوم و شقی شیر نون جس دکھلایا چیر
 جس دے تھیں رو و نڈا ایسا مغل شری
 گھر مغلاں و الفیہا جسے وچ میدان
 مرادیکہ جوان دی چٹری جوانی نون
 تدنوں شکر و کھیا ہو چپاڑی پھر
 تدنوں شور نقاریاں گوش ہیا یک بار
 اگلے مرد جو فوج دے ہونٹے وچہ مقام
 بہن لہند آئی ہو سی عرب امام
 بخت کبند آوے را ایہ چھوٹا فرزند
 آہے تدنوں تخت بھی ہو نیا آن عیان
 بیٹھا مویا تخت تے ڈٹھا ابن امیر
 سنا آٹھے پوش پوش بعد انہا ندے پھر
 بخت کبند آئی اسدا ایہہ وزیر

میل گلن فولاد تن نیرہ زن پرکار
 صورت ایس جوان دی چند جویں آسمان
 اسدی شمع جمال تے دل ہو چلے پتنگ
 تیز تگن وچہ گھات دے تین لیسرے دو
 چوک چھٹے رخ نور تھیں تاب نہ بھلے کو
 بھریاں لبلاں تہماں حسن ندی وچہ دھوا
 رخسارے وچہ خویوں نور دلایا لولا
 کوہستانی بادشاہ رہیا تعجب ہو
 دیکھ جوانی ایس دی جان رہی قریبان
 شیر وں شان و بادشاہ زور وں واپیر
 جس نے رو میں مغلاں مار گویا ویر
 تیری وچہ پناہ دے آئی ہو لیسر
 گھجھہ نون لے گیا کر کے بند دیوان
 نقش جان بہا وں رخ نورانی نون
 سعد عمر و لاڈلا ~~ہو~~ انہاں دیر
 رنگارنگ آواز و اسند اسور پکارا
 سن آواز نقاریاں پیدل ہو کے تمام
 فوج پیادہ ادب تھیں ہوئی تدان تمام
 جس نون تخت بہا یا نام قباد سپندا
 جسدی زینت زیب و احبوں و دھمیان
 گرد گردے تخت دے آکا فوج کثیر
 بہن لہند آئی ہو سی ایہ امیر لیسر
 عمر امیر تمام ہے رنڈا مال امیر

ایہو مذہف دادا لکھ کلا دامول!
 تدنوں ظاہر ہونیامرد جوان سیاہ
 لونبردی دنب ٹوپ وچہ تنگی ہونی سی:
 بارہ ہزار جو اس دے گرد بگرد غلام
 زیں پی لکھ زینشاں تھیں سب پھڑے
 بہن کنبہ کیوں نہیں ایہہ ہونڈے اسوار
 کیونکر ایہہ بے ادب ہو دیوں لت رکاب
 بہن سن کے ہت سیاواہ وا ایہہ تظہیم:
 پھیر علم دا دور تھیں شور پیا وچہ گوش
 بختک کوں پھلا ایہہ بھی کراظہار!
 بختک کنبہ بہنشاں ایہہ علم دشور
 سر تے عرب امیر دے عالی شان نشان:
 تدنوں ایس نشان تے دوروں پیادھیان
 ایہہ حمزہ دے سر تے بختک کرے بیان
 قدامتاراں گزراں دا پنج گزاں چوڑاں!
 زلفاں گرد پامدیاں پر پردوں سیاہ
 نور صفحہ پیشانیوں برق درخشاں وانگ
 زور کشا وہ چھاتیوں موج دگے دریا
 خوش انداز اندام تھیں ناز و نازور سے:
 باہر حد شمار تھیں شیر عرب دی شان
 یازاں بھائی مال تے تھیں ہزار سوار
 بختک کنبہ بہنشاں کھول اکھیں اکسوار
 شاہ سوار دلیر دل غزنی تیغ گذار

بادشاہاں دیاں داٹھریاں لیندا ایجھول
 تیراں گزراں قد تے پنج گز سرکلاہ
 تر دا چھالاں مار دا ترے نہ صاف کدی
 زریں کمر تے موتیاں اندر غرق تمام:
 اپرناں سوار کو آون کھڑے کھڑے
 بختک کنبہ انہاں اندا خود پیدل سردار
 صاحب آگے کس طرح ہوون بے آداب
 واہ وزیر امیر واجہدی شان عظیم:
 بہن دے سن شدہ نول گئے دماغوں ہوش
 کی کچھ آفت آوندی ایہہ کی شور پکارا
 نول کوہاں تھیں شور ہے سنداز روزو
 اسدی بڑی پکار ہے ناں سن ہو حیران
 دیکھ علم دی شان توں بہن سر گردان
 ہیٹھ علم دے آوند آئیا نظر جوان
 چہرہ روشن آفتاب چمکے رنگ عیان
 چہرہ دوبارہ سنر تل نور تے دل خواہ
 رخ نور گل رنگ والعل بدخشاں وانگ
 تے غزنی شہباز دے ہاز و زور ازما
 اشقر جولاں مار دا دھو دھو پیر دہرے
 ساری عمر نہ دیکھیا ایسا کدی جوان
 دیکھ پیادہ ہوئے سب اگلے سردار
 سید والی عرب واکر مروا دیدار
 خوشنواں دا بادشاہ ایہہ غالب پے کار

بہمن کہنہ ویکھیا چھوٹا قد امیر
 بختک کہنہ الیسی کی اکھاں تعریف
 پس بہمن مڑا تیا ویکھ سبھے سامان
 مارنقارہ ہو وصال میں بھلکے اسوار
 میں عزلی نون مارناں ویکھ تماشائوں
 تازی سنب و جاو ساں بھلکے وچ میدان
 تاہیں قد امیر و الزناں میسرے کرتاں
 لہجہ والی غرب دا لہجہ وچ سر میدان
 میری طرفوں لکھناں بہمن نون ملنوب

مردوٹے پھڑپھڑا لیں نے کیلئے کیوں اسیر
 اسدا نظرنہ آوند عالم وچہ حریف
 آگے نو شیرواں کردا عرض بیان
 پکڑواں یا مارساں سب عزلی مسوار
 یا نئے نہ لیا و ساں رن وچہ دشمن نون
 وار و واری مارنے عزلی مردو جان
 ٹکڑے کراں پہاڑ نون گرز پھڑاں جت حال
 تے حضرت عباس نون کردتا فرمان
 غم نہی نے لکھیا اہم سر رقعہ مرغوب

مضمون پرچہ امیر المومنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

پہلے پہل و رب دے لکھ لکھ حمد ثنا
 ناں کو ہمسر او سدا ناں کو حصہ و دار
 چاہے جنوں بادشاہ وچہ زمین کرے
 حاجت بر محتاج دی او ہو کرے روا
 لعنت ہر مخالفان ہر دم و ن تے رات
 جہاں اک مبعوث تھیں کیستہ ہے انکا
 ابراہیم خلیل نون بہت درد و سلام
 کو ہستانی بہمنان حمزہ و انسرمان
 آہے وچہ کوہ قاف دے میں پکڑی تلوار
 سن ثرو میں نو شیرواں رہیا اٹھاراں سال
 جاں میں آیا مار کے دے سب دوڑا

و ائم قاتم حق ہے خالق خلق خدا
 اوہ واحد سب ملک و مالک ہے غفار
 نہیں کوئی جواد سدا کے حکم و بندہ ہرے
 دلا سدا محتاج ہے ہر سلطان گدا
 جہاں بچھاتا غیر نون بھی قاضی حاجات
 اوہ وچہ دوہاں عالماں سب تھیں حال خوار
 صلوٰۃ اللہ انبیا تاہیں ہر قسم
 عرب عجم و آفتاب مرداں و سلطان
 دیواں نون سب مار کے آلیس باہزار
 اندر جنگ لڑائیاں لشکر میرے نال
 خود آگے نو شیرواں حاضر ہو یا جہاں

اس نے راضی ہوئے کے بخشی ہر نگار
 ہن ٹروپس تے بچکے اس نوں پھیر لیا
 ناہیں وجہ نو شیر داں عہد نہ قول وفا
 ہاں میں چڑیا جنگ نوں آج نقار ہا
 شیر عرب دی اوسنوں معلم ہے پیکار
 تینوں لازم بہنساں حاضر کرنا زور
 یتہاں تائیں اُنھ کے پاس میرے لے آ
 نالے صدق یقین تھیں ہو جا سمان
 جے توں منیں حکم نوں کر دیواں سر دار
 خط مرتب ہو نیا کہند عرب میر
 عمر امیر اٹھ کے حاضر ہو نیا آ
 حمزہ کہند تھ نوں خط نہ دیواں مول
 میں سیناں جو بادشاہ ایہہ بہن سر دار
 توں جاویں جاں خط لے کدوں گزاریں خبر
 جد ہر جاویں پیک ہو لوں لڑائی پار
 پھر حمزہ فرماؤند احبابے کوئی ہو
 اویں پت امیر دا عرضی ہو نیا آ
 حمزہ کہند عہد کر شرط ہی اقرار
 کیتی ابن امیر نے ایہ سب شرط قبول
 سو نپ خدا نوں تو ریا طرفے کوہستان
 راہ وحیہ تریا جاؤند اکردا عمر دھیان
 عمر کہے کس مار یا کیوں کر دے ہزار
 آہے ایس جو چار دے گھوڑے اکت مکان

میں بھی دل تے جان تھیں رہیا تا بعد
 ایہہ بن میرے جنگ تے چائیں سرب
 کتنی داری اس نے دیکھ لیا ازما
 تے اوہ اگے جاؤند حمزہ دی تلوار
 کرے مقابل آن کے نال میرے تھ چار
 ٹروپس تے نو شیر داں سن بختک مردود
 نالے ہلا ملک دا مجبورے کریں ادا
 اپر رب رسول دے لے آویں ایمان
 ماراں وجہ میدان دے جے کر سیں انکار
 کون کھڑے اس خط نوں کرے نہ کائی دیر
 میں بن کن لے جاؤناں تھ میرے پکار
 جیس تھ خط پکاؤناں مینوں نہیں قبول
 رکھدا وڈی آبر و عزت قدر ہزار
 تیرا چہر جہان دے کھر کھر اندر ویر
 بادشاہ دی آبر و دیں مفت گوا
 بھلے اسدا اکھیا ناں دکھلا دے زور
 بہن نوں پہچاؤساں میں نامہ لے جا
 جاؤند دربار دے ناں کڈھیں تلوار
 بیٹے نوں پکڑاؤند نامہ عمر رسول
 چڑیا او پر خنک دے ہو نیا عمر رواں
 ڈٹھے روندے آؤندے غزنی گلہ بان
 گلہ بان جوان دے پاس کرن اظہار
 بہن دا پت آ نیا ہے لشکر ہومان

گھوڑے کھوڑے اسان تھیں گھروں گیا سدا
 کیا ابن امیر نے آؤ میرے نال
 گھوڑا گیا دوڑا دنا ابن امیر دلیر
 عمر کے بن کھڑا ہوا گے جا نہیں
 سن ہومان آواز توں فوج دیوے گھلدار
 کیا ابن امیر کے عمر ابھی میں نام
 ایہہ گل سن ہومان نے دھولنی تلوار
 ڈھال رکھی سر عمر نے ہو ثناء زبان
 کمر بندوں پھرتل توں لیا اتال چاک
 گھوڑا دس دس قدم تے دہرتی جا پیا
 عمر کے بن کر لیا تیلوں قسا بویں
 عرض لیتی ہومان نے جے ہیں مرد خدا
 ہو لی اسنوں عمر نے دہرتی لیا اتار
 پیراں اتے عمر دے سر رکھے ہومان
 عمر کے میں چلیا باپ تیرے دے پاس
 کر کے سو سو عاجزی عرض کرے ہومان
 عمر کے تاں کہاں گا چلا گیا ہومان
 گھوڑے عمر دوا دنا گلہ بان گئے
 آئیا ابن امیر بھی بہن دے دربار
 بہن تائیں دے جا اندر دربان
 بہن نے سدوایا آئیا عمر گیر
 بزرگہر علیک آکھدا پھرتا دچہ کنار
 بہن کہتا عمر بیلا یہ کی کیستاتوں

اجے اتھا میں جا دنا حضرت لیں چھڑا
 گلہ بان جوان دے نال ترے فے الحال
 تے جب اتھا ہومان بھی آئیا نظر گیر
 جان کتھے بے جاو سیں کافی ماہ نہیں
 پچھے ابن امیر توں میں کیہڑا سردار
 جس نے تیری فوج توں کل کیستہ قلام
 اپر ابن امیر دے آن چلایا دار
 تے کیا ہومان توں نکرا ہو ہومان
 گھوڑے تائیں مار والت اگالیاں ڈھک
 سر اتے ہومان توں پکڑا اٹھالیا
 کہہ کا فروا پکچا بہن کی کہتا ہیں
 چھوڑ خدا دے واسطے ماریں نہ اٹھا
 چھوڑ دتا تے آکھیا جا جت جانا یارا
 حضرت کتھے چلیا ظاہر کھسیان
 آندا خط امیر دا ایہہ گل جانیں ماس
 جاو تھے اس بھیت توں کریں زمول ہیان
 جا بہن دی بارگاہ اندر بیٹا آن
 کے گھوڑے ول فوج دے ہو روان گئے
 در بان توں آکھدا خبر کرو انہما
 لے کے خط امیر دا آئیا عمر جوان
 سلام علیکم آکھدا مجلس وچہ دلیر
 کرے پیار جوان تے شفقت لطف ہزار
 مندرے شاہ سلام کیوں کریں وزیرانوں

عمر کہے جس جانیاں واحد حق خدا
پھر بہن توں دیو ندر قعر غرب امیر
میں پر غریبی زاد نے لکھیا کیڑ دبا
عمر کہے میں کی کراں وں نہ میرے آپ
جے ناں مینوں درجہ باپ میرا سرور
رقعہ میرے باپ دا چیر گوانیا توں
بہن کہنہ در پکڑے اٹھ بچا ہومان
اٹھ آیا لاچار ہو کر سی تھیں ہومان
بہن اس دے توں عمر نے پھڑپا چہ ہوا
مان ٹٹا ہومان دا دھرت پیا بے ہوش
بھائی بہن شاہ دا زرد بہن تیں نام
تیغ چلائی عمر تے اوہ بھی پکڑا لئی
تہا بھائی اوہ کو چک بہن نام
اپہ تے وچہ دھرتے رلدے حال خور
ابن امیر جوان دا زور لیا آ زما
کہیا ابن امیر نے ہے افسوس ہزار
تے توں ظالم بہناں دیکھ لیندوں تھہ چار
تینوں مار گواوند تے تیرے سرور
تہا خون گزار دایں محاسن وچکا
بہن کہنہ دا عربیا سچ تیرا فرمان
شاہ تیرے باپ توں جسدا پیا راتوں
تھیں خلعت عمر توں بہن نے پہنا
عمر گیا دل باپ دے کہے حقیقت جا

اس دے نال سلام ہے کافر نال نہ کار
پڑھیا تے پھر قہر تھیں خط گوانیا چیر
مولیٰ ہے کس باغ دی کرساں مارفتا
مینوں منع ٹرائیوں کیتا میرے باپ
تاں میں تیرے بہناں نکڑے گرد چار
جیسا ہی میں سلسلے پھر بچ جاویں توں
ماریں غریبی زاد توں دیویں ناں مسان
دل تھنڈے متھ تیغ لے وار کر سینہ آن
مار کی چپہ رگاں دے دتا خاک رلا
تیجی وار جوان تھیں گرم کراے گوش
کر سی تھیں اٹھ آیا کر کے جوش تمام
کھا کی چپہ خلق دے بھی اس ہوش گئی
آئیا غصہ کھائیکے لیا اوہو انعام
خالی ہوش حواس تھیں عاجز تے لاچار
پھر نہ کوئی اٹھیا کہنہ گئے مسرا
آہا عہد جو باپ دا نال میرے اقرار
کویں لہو چہ رو بہر دایں تیرا دبا
اس تیرے دربار توں گردا تہ تلوار
خون تیرے تھیں ہوندا شمشیروں زنگار
کہیں جوین توں دھرتیں تھیں بھی مردان
صدر رحمت جس جانیوں پر خور دارا توں
کہیا آکھیں باپ توں میں تہن چپہ غا
حمزہ عمر جوان تے کردا لطف رضا

اگلے روز بہادران کیتما جنگ تیار
 طبل لڑائی گجیا بھی در کوہستان
 چڑھیا بہمن بادشاہ لے لشکر جہاز
 اوہ سرداری عرب داصفاں سنوار کھڑا
 رن وچہ آنقیب بھی کرے پکار کھڑا
 رن وچہ مردو مرد کو کرونتا کھڑا
 سن مردان تھیں اٹھیا ابن امیر جوان
 سو نپ خداؤں تو ریا حمزہ نے فرزند
 بہمن کو بہتائیاں جھیدے کھل جوان
 سن آوازہ اٹھیا لشکر تھیں ہومان
 عزنی زاد دلیسر تھیں والد کراں دو چار
 اٹھا کالڑی باپ دے کردا عرض کھلوا
 اگے کتنی وار بھی عزنی گیس لتاڑ
 حکم کرو میں ایس دے کن مروڑاں جا
 جے اس میرے نام توں اگے لایا ننگ
 باپ کہے جا کچھ ٹریا ٹریں دلاور ہو
 مدد تیرے نال ہے عزنی لات منات
 رن وچہ رلدے چھرن دی نال علم برات
 آئیا وچہ میدان دے ہو ہومان سوار
 گرز لگی سر ڈھال دے نہی ٹبت بچار
 پر کچھ اسدے ضرب توں عمر نہ دہرے خیال
 نوے طرح وچہ تہ دے چک گیا لے دھا
 مند بدن پر پامے کے بچھ لیا ہومان

جنگی دھونسا کھڑ کیا حمزہ دے دربار
 جنگ نقارہ وچیا مردان دے مردان
 آن کھڑ میدان دے اندر پکڑا قرا
 بدخواہاں دے جنگ توں ہوتیا کھڑا
 جادون مرد دکھائے کے کرستھیا کھڑا
 ہووے مردان سامنے لے تلوار کھڑا
 رخصت منگے باپ تھیں میں جادواں میدان
 عمر گیا چڑھ جنگ تے کرے آواز بلند
 میرے نال مقابلہ آن کرے میدان
 ہن قیمت از مالواں وچہ میدان عیمان
 کدی تے میر اطالع آدے سوار مہار
 وچہ میدان بہادری کراں دلاور ہوا
 دیکھ لوں میں پھیر بھی پردہ بخت اگھاڑ
 عزنی زاد جوان دی دیواں گرداوا
 رنگ گواواں ننگد میں ہن کر کے جنگ
 ہر نامی دے داغ توں رن وچہ آدیں دھو
 دیکھاں فتح شکست تھیں کی کچھ ملے برات
 وچے لات منات تے وچے ہے ہد ذات
 گرزوں آن جوان تے خوب چلایا دارا
 لوک کہن ہومان نے لیا عمر فوں مارا
 کمر بندوں پھڑ لے گیا اکو حملے تال
 حضرت عرب امیر دے اگے دہریا جا
 عم نئی نے رکھیا اسنوں بندی وال

مرہ کے اوویں عمر بھی آئیا وجہ میدان
 پھر چاچا ہومان وازروہمن سرور وار
 بہتہ اس دے لوں عمر کے پھر یا وجہ ہوا
 اس نوں بھی جا باپ دے اگے آن دھرم
 پھر عمر میدان وجہ آئیا تیجی وار
 تیج رڈی تس ڈھال تھیں کو چک چک
 پھر نہ آئیا ہور کو بہمن ہو گیا اسوار
 گرز ملی وجہ ڈھال دے جھل گیا مردان
 شور پیا وجہ شکران حمزہ کرے دعا
نن سو سٹھ رگ عمر دی جنبش کھا گئی
 ہو مردانہ عمر پھر گھڑا مقابل ہو
 بہمن کندا عربیا ہے نہ مونیاتوں
 عمر کے اس گرز تھیں مینوں خوف کیا
 میں پر فضل خدا تیدا او ہور کھن ہار
 دو گرز اں توں ہور مار پورے تن کریں
 بہمن گرز اں ماریاں بے در پے دو ہور
 پھر عمر ہتھ اپنے لیندا گرز اٹھا
 چا بہمن توں مار دا اوہ بھی جھل گیا
 انیویں ایہ دو پرتک گرز اں نال ٹوڑے
 آخر دو ہاں ٹٹیاں تلواراں وجہ جنگ
 نیزے ہتھیں دو ہاندے ٹٹ ہو رہے خلل
 بہمن نے کڑھ عمر دے پایا گل کند
 بہمن دے گل پاؤندا پھر کند جوان

کھل مبارزہ ہمنان کے پکار جوان
 آن مقابل ہو گیا گرز چسلا یا وار
 گرزوں پھر گھوڑیوں اوویں لیا اٹھا
 بھی حمزہ اس مرد نوں اوویں قید کرے
 کو چک بہمن آئیا آمارے تلوار
 دے حمزہ نوں عمر مرہ رنوچہ پھر گیا
 ست سو من دی گرز تھیں آن چلایا وار
 شعلہ آتش ڈھال تھیں اڈ چدیا آسمان
 اس کا فر تھیں خالق میرا پست بھیا
 چنچ چٹھی سو خنک تھیں گرز و با گئی
 سختی گرز جوان تھیں درج نہ پائی کو
 میں تے جاتا گرز تھیں پرزے ہو یا توں
 مارن والا کون ہیں کہیں فضول پیا
 تیں جیساں دی مار توں مراں نہ اسے ہوا
 پھر میں وار چلا وساں سکیں چا جہیں
 خنک غضب دی ضرب تھیں کر پھیرا ہور
 بھاری وہ سے منادی گھٹ نہ دھندا
 ضرب وجی سر ڈھال دے جو میں پہاڑ پیا
 اوڑک بہمن اک کے بہتہ تلوار پھرے
 چا دونوں بہتہ نییاں لو دے رہے
 اک دوچہ دے وار نوں جھل گئے دوچہ ہال
 کھی عمر نے توڑیا بہمن حیرت مند
 بہمن نے بھی توڑیا کر کے وڈا تان

اک دو بجے دی دوہاں نے کروں پھوٹی
اسپ دو باندے ڈگ پئے دہرتی جنبش کھا
کہتے زور مہارال رہے برابر ہو
ایہیں زور کر پندیاں ویلا ہو گیا شام
فجر سے وجہ میدان دے کراں لڑائی پھیر
جھلکے کراں مقابلہ پاواں فتح تمام
عمر کے جے تنگ ہیں مرط جانشکر ول
بہمن کہندا کیوں مڑاں کوں لڑاں تنگ
پھر آپس وجہ پھس پئے کردے جنگ نیر
عزلی ہے نہت مرد اپنے مڑے نہ مول
بہمن مر کے ترپا اپنے طرف مکان
اگے عرب امیر دسے آئیا بیس نوا
توں فرزند پیار یا ہو ویں برخوردار
دس حقیقت جنگ دی بہمن کیڈک
بہمن کیڈک دل چلا کیڈک زور کبیر
بن تیرے جے مرد ہے کوئی وجہ جہان
تے اووہر وجہ بلدگاہ بہمن گیا سہا
بہمن تے نوشیر واں کردا بہت پیار
بہمن کہندا مسخری بیٹھیں کردے ہو
ژوپیں کہندا آئیوں عزلی تھیں بچ توں
ایہو تیری فتح ہے اک دن جھلی جہاں
سارا روز گزارناں ناں ہونا مقتول
قدم پہاڑاں ڈولدا عزلی دیوچہ جنگ

پھر اپنی دل کھپیا دوہاں قوت نال
پیر پیادہ ہو نیکے ہوئے زور اڑا
ہرگز وچوں دوہاں دے غالب نہ آہا کو
بہمن کہندا عربیا راست کرو آرام
دیکھاں میری ضرب نوں جھلے کون دلیر
رات ایہی آرام نوں چل کرو آرام
میں پہلے میدان تھیں مول نہ جاواں چل
عمر کے جے نہ مڑیں رات ساری کر جنگ
پیر دہائی رات جاں بہمن سوچے پھیر
کیوں میں اسد جنگ وجہ ہفت ہواں مقتول
پھیر پھوں میدان تھیں ترپا عمر جوان
حمزہ سرمہ چم کے لیندا گلے لگا
ہیں میری وجہ فوج دے مرداں دانگار
کو نیکہ اسنوں دیکھیا توں ارج وجہ نبرد
عرض گزار سی عمر نے اگے عرب امیر
ایویں بہمن مرد ہے صاحب زور جوان
وجہ خدمت نوشیر واں حاضر ہو گیا آ
دیوے خلعت فاخرہ عمدہ قیمت دار
خلعت دیو کا ستے فتح نہ پائی کو
جیڑا اکو حملیوں توڑے فوجاں نوں
ایہوں برابر ہو نیکے عزلی لڑا دے نال
تیں بن قدر نہ کسیدا ایڈ دیری مول
تے اسد اک گز تھیں سرمہ ہو دے تنگ

توں نے روز گزاریا اندر جنگ تمہارے
 بہمن سوچ و چار کے خلعت کرے قبول
 یا رب بھلے جنگ فوں ناں ایہہ مرد چوڑا
 سی بہمن نے جھلیاں ضرباں اُپر ڈھال
 دن دا سخت لٹا رات رہیا بچال
 او دھرب امیر نے سدے بند دیوان
 کوں تساں فوں عمر نے پھریا وچہ میدان
 عرضال او نہاں گزاریاں اے عزلی سلطان
 پکڑ لیا آ زور کر تیرا عمر جواں
 حمزہ کہندا آکھدے عالم دے دانا
 ہو کو کو ہستانیوں تے مسلمان
 اپر رب رسول دے لے آؤ ایمان
 عرض گزاریاں انہاں نے کہ حضرت تاخیر
 جس راہ بہمن جاو سی تس راہ جاوا گئے
 سن حمزہ فرما دندا جے ہے ایہ عیان
 شاہانہ تن خلعتاں تیہاں فوں پہنا
 تے چھٹے قید تھیں کر دے شکر ہزار
 بہمن اگے انہاں نے کیتا حال بیان
 بہمن کہندا مرد بے حمزہ وچہ جمان
 رات کنی آرام وچہ ہوئیا اگلا روز
 کھر کے نقارے جنگ دی کرے نقیب دلا
 بہمن وچہ میدان دے آن پکار کرے
 اگے عرب امیر دے کردا عرض لندہ

ایہہ بھی خلعت ناخرہ تھوڑا ہے انعام
 تے عزلی دے جنگ تھیں دلوچہ حال ملول
 رنوجہ متاں لٹاڑ کے بیوں پکڑ کھڑے
 راتیں اپر فرش دے جھڑیا ہو نڈھال
 عمر تھکیواں چاہڑیا گز غصید سی نال
 کیسا کوہستانیوں ظاہر کروہ بیان
 تال دغے یا مردی پالی فتح عسیان
 پھڑیا سانوں عمر نے مردانست میدان
 ایٹھے دغے فریب داناہیں نام نشان
 مرد ہووے یا مرد دی خدمت کرے سارا
 منوں اللہ پاک اک ہے جسدا ایہہ جمان
 تاں مرداں دی تیغ تھیں بچے تساڑی جان
 جسدن بہمن شاہ فوں کر سیں پکڑا سپر
 تال اسدے اسلام وچہ سارے آواں گے
 تاں کی حاجت تسانوں رکھیں بند لیٹن
 کہتے عرب امیر نے بندوں چھوڑ رہا
 آن ورے ہو شادواں بہمن دے دیبا
 جیوں عزلی سلطان نے کیتے لطف عیان
 شالیش عرب امیر فوں ہے اوہ صاحبان
 دوہیں طرفیں جنگ دی وچہ دلاں دے سون
 اکو مردو جنگ فوں کرو تیار سی ساز
 اکوئی مردو عزمیو آپکار کرے !
 اچ بہمن تے جاو ساں میں کر خون طور

سونپ خدا نون تور و حضرت علم نبی
چو دھ ہاتھی لند ہور نے موڈے گرز دھن
ہاتھی تیز چلائی کے آوڑیا میدان
ہاتھی تیریا آوند بہمن کرے دہیان
بہمن کے لڑاکیا کی کچھ نیسرا نام
آفت ہیں یا آدمی یا کچھ ہور کلا
فرمایا لند ہور نے میں جنگی انسان
میں ہاں ہندی تاجور سر ندی پی مردان
و دھن انکر ہندی میسر علم روان
تینوں ماراں بہمن لٹاں کوہستان
بہمن کندرا ویکھ لے تینوں کندرا ہوں
بہمن مارے گرز تے رو کرے لند ہور
پھر تلواراں پکڑیاں پائے پھر کند
فرمایا لند ہور نے توں پہلے مرد جاہ
مرد بہمن میدان تھیں آوڑیا و دبار
حضرت عرب امیر دا آندا ادب بجا
کیڈک ہے وچہ زور دے کوہستانی شیر
عرض کیتی لند ہور نے جو کچھ عمر کیا
او دھ بہمن جائیکے رات کرے آرام
رات گز اسی ساریاں روشن ہو یا رون
کرن صفایا آراستہ ہوئے مرد تیار
وچوں گرد غبار دے نظری آئی فوج
عمر امیہ دوڑیا خبر پیا ون نون

جا مردا تیں ہو سیا مار و پاک ربی
فیل عجیب سنگار یا زینت زیب دلی
و حضرت قدم تھیں فیل و جنبش کرے تمام
ایہ کی آفت آوندی سر ہے آفہ اسمان
گزر گیا اندازیوں کیوں تیرا اندام
سنا طقدیا ہیں توں کی بلا !!
وچہ دلیر مبار راں میرا ہے میدان
شیر سیاہ لند ہور ہاں باپ میرا سدا
وچہ تصرف اسان دے محل اتے سیلان
یا بہمن میری گرز ہے یا بہمن تیری جان
مارن والا اسانوں مر جاویں گا توں
گزر و گرز ی ہو وندے عصر تنگ اس طو
بہمن ویلے رات دے جنگ کے کہہ
میں پہلے میدان تھیں ناں مو پو ساں دھ
آنیا پاس امیر دے سر ندی پی سردار
حمزہ نے فرمایا مردا آکھ سنا،
کیڈک ہے وچہ گرز دے تے اندر شمشیر
بہمن مرد جوان بے سخت پہاڑ جیہا
سی لند ہور لٹا لٹا یا اسنوں روز تمام
علم منور آفتاب ہو آنیا پیر سوز
اک دھ طرفوں آوند اڈٹھا دھندو کار
نال سنگاراں دسدے اندر شانے اوج
جا پچھ اک مرد تھیں حال پچھا ون نون

کیہڑے تھال و تانلہ کہ ہر موہیا تیار
 تینوں نظر نہ آوند ساز سپاہیاں و
 ہندی تیغ گزار ہے لشکر داسر دار
 بیٹا ہے لند ہور و نام اس دافر ہاد
 خواہر زاد اورنگ و امرواں و اسلم
 قصد اٹھایا ملک تھیں ہو آئیا اسوار
 سنیاں حال عیار نے ہو آئیا در شاد
 آئیا تیری خدمتے پست تیرا فرہاد
 راضی ہو لند ہور بھی آئیا استقبال
 ہو پیادہ ہاتھیوں ملے دونوں دلشاد
 مل آئے وچہ بارگاہ لشکر سے تمام
 بیٹے نوں لند ہور نے وچہ دربار سے آ
 چا حمزہ فرہاد نوں پکڑے وچہ کنار
 او دہر وچہ میدان دے کرے نقیب پکا
 سن آواز نقیب دی عرض کرے فرہاد
 جاواں وچہ میدان دے لڑاں مہانزال
 سن حمزہ فرہاد وندا اے فرزند عزیز
 کھانا پانی اسندا اے نہ ڈھکاتوں
 کیتی عرض لند ہور نے ہفتہ بخت وچہ حضور
 دیکھ لہاں فرزند دی میں بھی زور و دی
 سو نہ خدا نوں تو ریا حمزہ نے فرہاد
 اگے بہن کھڑا سی آ اندر میدان
 کہندا ہندی شیر نوں مردا حال سنا

اوہ کہندا ایہ تانلہ مول نہیں اسے یار
 ہے ایہ لشکر تاسرہ شیر سیاہاں و
 والی ہے سرند پپ و اسلکاں و اختار
 پوتا ہے سجدان داسرور عالی ذات
 خدمت اندر باپ دے حاضر ہو سی ان
 ملنے آئیا باپ نوں بہن ایہ پہلی وار
 آ کہندا لند ہور نوں تدبیر مہربا رکب
 خبر سنی خوش ہو وندے سارے عزلی و
 آئیا وچہ راہ دے بیٹے نوں غی الحال
 ادب کریندا باپ داسن لشکر فرہاد
 وچہ دربار امیر دے کیتا آن آرام
 قدماں وچہ امیر دے دتا پکڑ جھکا
 دیوے خلعت قیمتی شفقت کرے پیار
 مرد لڑاکا عربیو گھلو جلد نستا
 یا حضرت میدان واکرمینوں ارشاد
 دل میرے دی آرزو جنگ کراں فی الحال
 اے اسادی تدبیر نے ناں ورتی کچھ چیز
 تینوں اے ناں تو رساں جنگ لڑائی نوں
 یا حضرت فرہاد نوں رخصت کرو ضرور
 کیڈیاقت رکھدا وچہ سپاہ گری
 چہدہ ہاتھی تے آئیا رن وچہ عالی ذات
 حال اونہندا دیکھ دا آہا نال دھیان
 ملیوں عرب امیر نوں اے ہنہ توں آ

ایڈشتابی لہون لہون آئیوں وجہ میدان
 کی کچھ تیرا نام چھ کس کونے گھر بار
 فرمایا فرہاد نے میرا نام فرہاد
 خادم عرب امیر دے خدمت گاہاں دا
 جاں کیتا فرہاد نے حال سمجھے اظہار
 جھل ہندی دیا بچہ یا مردانہی اک سہ
 ڈہاں اس دے وارہوں رو کرے فرہاد
 بہمن نے بھی ڈہاں لے جھلی ہندی جھل
 گھٹ نہیں توں باپ تھیں مردا اندر نہ
 لہو دے رہے دوپرتیک دو نویں گزراں
 بعد دوپہر چلا وندا چسا بہمن تلوار
 اینویں دوہاں لہو دیاں دتا روز گزار
 مرد بہمن میدان تھیں تریا ویلے شام
 حضرت عرب امیر لہوں کردا آن سلام
 راضی ہو کے دیوندا خلعت تے انعام
 مرد ڈٹھا فرہاد نوں کامل عسالی نام
 پھر اگلے دن فجر نوں بہمن وجہ میدان
 بہمن دی میدان تھیں جسد م سنی پکار
 اگلے عرب امیر دے ہوئیا عرض گزار
 دیکھ رخصت میں جائیکے کر دیکھاں پیکار
 سو نپ خدا دی مددی توریے والی عز
 گھوڑے دے اسوار ول بہمن کردیاں
 کون کوئی ہیں جو برا بھی گل شننا

تاں کیتا آرام توں ساعت وچہ مکان
 بیٹا ہیں کس مرد دا مردا دس نستار
 بیٹا ہاں لہو ہور داسن اسے کافر زاد
 سرور ہاں میدان دے تیغ گزراں دا
 بہمن سر فرہاد دے مارے گرز لہار
 آئیوں جان گوا دے پئی مصیبت کٹ
 بہمن تائیں گرز لے مارے عالی زاد
 تے کہیا وجہ زور دے رلہوں پوڈ ناں
 میں بن تیری ضرب نوں مرد جھٹلے کد ہور
 دوہاں ضرباں جھلیاں اینویں اپر ڈہاں
 تیغال بھی سر ڈہاں دے پیاں وار و وار
 فتح نہ ہوئی کسیدی کئے نہ کھاوسی ہار
 تے آئیا فرہاد بھی اپنے وجہ مقام
 تے کردا فرہاد تے شفقت عرب امام
 تے اسدی پیکار تھیں عریٰ شاو تمام
 راحت وجہ مبارک ہاں کیتا سات آدم
 اکھڑا پکارے عریٰ کرد لہوائی آن
 نال تیاری اٹھیا یا حبادی سردار
 یا حضرت میں جا و ناں ہو کے ارج سوار
 کبڈ ک قہر گزارا ہیں بہمن دے ہتھیار
 آئیا وجہ میدان دے عمر معدی بن کرب
 صورت سیرت دیکھ کے ہچکے نام نشان
 اکوہ میں یا تن چارہ ہیں کی چپ نہ بلا

یلعادی فرماؤںدا حال سبھے اظہار
حضرت عرب امیر دی فوجاں دا مختار
سن کے بہمن بسیا ظاہر کے کلام
تینوں لشکر عرب دابے کیتا صر دار
دسے دیندا سرداریاں سنتاں کھاناں نوں
نام تیرے سر لشکر سی زیب دیندی مولہ
لاون پانی چاہیئے تہہ پکاؤں لوں
یتہہ تلاب شراب دے نشہ اڈاؤں لوں
کاہنوں آئیوں چو برا شکم کڈاؤں لوں
ناں پڑا کھا روٹیاں حمزہ دے دربار
پیٹ تیرا ابرز دا گوشہ اک عیان
گزر تیرے ابرز تے جے اک وج گئی
ماری دا مرجاویں نال نو میرے نال
توں لشکر دانان پڑ کیوں آئیوں میدان
یلعادی سن قمر تھیں ہوئیا لاو لال
جے میں چاہے ناں پڑ خود دل کریں نگاہ
ڈنگر وچھا چار ناں اندر کوہستان
توں نالائق جاہل کس لیاقت نال
ویکھ میرے ہتھ جنگدے کو فیکہ کراں فنا
بہمن کہندا عربیا لے ہن وار کراں
بہمن نے سر عمر دے ماری گرز اٹھا
اوکھے سوکھے عمر نے ہر بیا جھلی وچھاں
آپس مار دے گرز و گرز دلیر

ہاں سر لشکر عرب دایلیعادی سردار
پور شدادی شیر ہاں میں غالب پیکار
واہ فوجاں دیا سردار تینوں مست سلام
حمزہ عزلی زاد بھی گیا قیاسوں ہار
تیرے جیہاں چوہاں چور مہنتاں نوں
توں مختاری فوجدی کیتی کوں قہسول
کنک جو اندیاں کوٹھیاں تیرے کھاؤں نوں
دس ویجہ اٹھ کباب کرنقل اڈاؤں نوں
کس نے تینوں گھلیا جنگ مچاؤں نوں
نال کسے دے جنگ دی کی تینوں درکار
مرداں نال مقابلہ کوں کریں میدان
اندر اوچھ طحال دے پرزے ہوں کئی
مرض جلو دھر والیا ٹر جاویں فے الحال
تے عزلی دی فوج دے کدھر گئے ہوان
تے کس توں بہمنوں بول زبان سفہاں
توں کد لائق دار ہیں اسے بد حال تباہ
ہالی پالی ہوو ناں تیں جیہاں دی شان
مرداں نال مقابلہ نہ کر سکیں ہر حال
کراں وچہ میدان دے تیرا حال تباہ
ہو ٹکڑا اک گرز تھیں ٹکڑے چا کرناں
جاں وچی وچہ ڈھال دے جنگل گئی صدا
کوہستانی مرد دا ڈھنڈا زور کمال
دارو مار چلاؤندے پھرانیوں تمشیر

ملک کا حصے قبلہ بازار بازی

نیز سے بعد کھنڈ بھی زور کریند ہو رہا
 کچھ گیا سے عمر نوں اوڑک بھمن شیر
 یلعا دی سردار داحال ہو گیا جاں زچہ
 وٹ مکی موٹھ بھنیاں بھمن ویک بار
 لب بھنے لک توڑیا لال کیتے رخسار
 بھمن سرگردان تے موٹھ نک لہو لہان
 بھمن کہے رو کیا مار کوئی ہتھیار
 مار غضب دیاں مکیاں بھمن نہیں رخسار
 کندانا لے مار دایلعا دی سردار
 اوڑک کرد چھڑ دا ہو بھمن دل تنگ
 جاں بھمن مرد پھر بھی جاندا غلبہ پا
 دیکھ لوائی عمر دی حسد ہمداسی
 اینویں دوہاں لودیاں ہو گیا ویلا شام
 دن وچہ اگے روز نوں بھمن کرے پکار
 اٹھ استفتا نوس بھی لے رخصت مردان
 سارا روز گزار کے راتیں گئے مقام
 بھمن آن پکاریا دن اگے مردان ،
 ارجد عرب امیر تھیں رخصت منگے آ
 ارجد مرد جوان نوں رخصت کرے امیر
 بھمن پچھے دس لے مردان نام نشان
 یلعا دی داویر ہاں باپ میرا ہے کرب
 تینوں کو ہستیاں کرناں ارج فناہ
 تندرہ نوں بھمن ماردا سر پہ گزرا الار

پھر دواں کمر تھیں پکڑا لیاں کر زور
 گوڑیاں بھمن نے دھرت وچہ دھسپا عمر دیر
 تے جاتا لے جاوہی ہن ایہ مینوں کچھ
 مارے مارے مکیاں کیتس حال خوار
 وار نہ دیوے مکیوں یلعا دی سردار
 بھل گیا تس کچھ گیا تنوں چک تان
 یاتے کردوں پکڑ کے کچھ مینوں سے یار
 تے اس بھی مار تھیں چنگی ہے تلوار
 وقت نہیں ہتھیار داحبل مکی دی مار
 عمر مقابل ہوئی کے پھر کر سیندا جنگ
 ہو رہا مکی پھر کے لیندا جان بچا
 دوہاں ولاندی فوج دے ہمداسی مرد بھی
 بھمن مردیا عمر بھی رات کرن آرام
 آؤ مردو عمر ہو کر جساؤ سپکار ،
 بھمن نال مقابلہ آئی کرے میدان
 شب وچہ خواب گزار دے سارا نال آلا
 آوے کرے مقابلہ کوئی مرد جوان ،
 میں بھی نالی جوان دے آواں تیغ و جا
 آ گیا وچہ میدان دے ارجد بے تاخیر
 کیس ارجد نام ہاں صاحب زور جوان
 جھل سکیں تے جھل لے گز میرے دی ضرب
 جے ہوراں تھیں بچ رہیوں میں لرج کر تباہ
 گزرجی وچہ ڈالے پیا غضبدا بھار

ارجد دا ہتھ کنیا جھل نہ سکیا دار
 گھوڑے دے وچ گردنے گرز دبی سٹال
 اسپ پیا جاں دھرت تے ارجد نال پیا
 بنھ پیا فوج وچ سدے ہو رجون
 ڈھالوں روئے تیغ نوں بہمن پھر دوال
 سردے اُتے پھیر کے مارے دھرت اٹھا
 سعدیمانی آپیا لے نیلہ طرار
 سعدیمانی شیر نے کر مردانہ جھٹ
 چیر زرہ وچ پٹ دے کار لگیا پھٹ
 قہ نہ گیا سمھالیا کوہستانی تھیں ،
 توڑ لکھی چا ماریا اسنوں لاکھی وانگ
 بنھ پیا یا لشکرے آسپا ذوالحمار
 آہار اوسی لکھیا نس دن ست بھار
 رات پئی نے جاند اکر نے نوں آرام
 عمر امیہ آکھدا حضرت حمزہ نوں
 ایہ گل کہہ کے تہ پیا عمر عیار طرار
 ہو ر لباس وٹائی کے بنیاں چو کیدار
 آہا حال دیکھدا سارا نال دھیان
 تخت اتے نوشیرواں بیٹھا ہو یاسی
 بہمن عرض گزار دا اگے تخت کھلو
 کی ورتار ورتناں دس انساندے نال
 پھر روپیں نوں پچھیا توں بھی آکھ سنا
 تیرے باجوں انسانوں پکڑے کون دیہر

ڈہال دہالی گرز نے دب کھری یکبار
 گردن مٹی اسپ دی دھرت پیانی لہار
 چڑھ چھاتی تے مرد نے ارجد بنھ پیا
 اسود تیغ مار دا آ اندر میسداں
 تے اسود نوں گھوڑیوں ماہ کھری پانی لہار
 ارجد وانگوں بنھ کے گھلے لشکر دا
 نیزہ باز سی وچ سی ایہ عربی پرکار
 نیزہ کاری ماریا بہمن دے وچ پٹ
 ادھ آیا وچ قہر دے چشموں ہولٹ
 نیزہ کھوہیا زور کر سعدیمانی تھیں
 سعدیمانی دھرت تے جھڑپا دی نہایت
 بھی اسنوں پھڑے گیا بہمن مرد سوار
 یلعاوسی دے بنھ کے بہمن کھڑے اٹھا
 حمزہ اندر غمے دے یاراں سنے تمام
 ستاں نوں لے آوساں ہونگناک نتوں
 آئیا اوسی رات نوں بہمن دے دربار
 پھر یاراں وانگ ہو در وچ رہیا عیار
 سندا کن لکائی کے سب کلام بیان
 ہو ر امیر وزیر جو حاضر آہے سسی
 سلطاناں میدان تھیں میں پکڑے اج جو
 سن کہندا نوشیرواں قتل کرو فحاحال
 اوہ بھی کہندا انسانوں جھبڈے قتل کر
 حکم کرو گل انساندے چاواہن شمشیر

ایہ عمر بنی سرت آفتاں ظالم تیغ گزار
 پھیسے ونجے وچہ مارنے لازم تہاں ضرور
 زندہ چھوڑ نہ انہاں لوں مرد مار گوار
 پھر بختک لوں پھیا بختک کئے حرام
 خواجہ بزرگسروں پھیر پچھے تدبیر
 پھیر پھیا ہویاں لوں نالے بھائیانون
 لہ کھلاں وچہ فوج دے گھلو پاس امیر
 بہمن کندا کیتو کچھ تے کرو حسیاں
 بد لے نیکی انہاں دے دسو مند حال
 کیتا بزرگسروں نے جیوں مینوں فرمان
 چھڑ دیاں میں انہاں جادو پاس امیر
 ایہ گل کہہ کے مرد تے کیتے شیر خلاص
 گھلے طرف امیر دے سو سو غدر سنا
 دوزارے تھیں آکھدا عمر کھڑا خوشحال
 بہمن کندا ویکھ کے صورت شکل تمام
 عمر کے میں عمر ہاں عمروں بر خور دار
 چوراں دا پڑ چور ہاں مردانہ مردان
 مرشد ہاں سلطان وار وپیں دا استاد
 عمر امیر چور ہاں جانن خاص و عوام
 جس نے بختک منغل وی داہوی مٹن لئی
 پھیر انہاں لوں لانا گامہ اکواری ہو رہ
 تینوں جہناں بھاکھائی اوندانہ سرفرا
 خیر ملاں وی لین لوں آہا آسیا میں

فوجاں مار گواراوندے جاں کر دے پیکار
 دیر سی دی جڑے تیغ نوں کر دنیا تھیں دور
 راتو راتیں انہاں دی تیغوں گردا ڈا
 سولی چاہر و انہاں لوں پاؤں دردمم
 کیس ہے مردانگی گھلیں پیش امیر
 کھل اتار و انہاں دی کندے حال زہرا
 ہیبت تیری انہاں دے دیں ہو جاگیر
 دے تہاں خلع تہاں کیتس کوں رہا
 مرداں وانگوں مردی کراں انہاں نال
 بھی راضی وچہ ایس دے جے ہو سلطان
 ہے احسان احسان وابدلے تدبیر
 گھوڑا جوڑا خلعتاں ہراک لوں دے خلص
 ڈٹھا عمر عیار نے ایہ سب حال صفا
 شالیش مردا بہنیاں رلیوں مرداں نال
 شالیش کئے والیا کی ہے تپہ نام
 پھڑکھڑیاں داواہر و بند چھڈاؤں پار
 بختک دا داماد ہاں جانے کل جہان
 میرا پیر استاد ہے حمزہ عمر بنی زاد
 ستیاں بھہ لیجا وناں خاص میرا سے کام
 اک دن وچہ خراج دے اوہ بھی گئی گئی
 مینوں تنداں پچھانسن چوراں دا پڑ چور
 انشا اللہ ہوئے اک دن نوں غناک
 تینوں وچہ مردانگی کامل پائی میں

جے توں انماں نہ چھوڑدوں میں لیجاسی
 حال اُپر زندانیاں لطف کماے توں
 ایسہ گل کہہ کے آیا عمر بلاندے نال
 فجر ہوئی تے اکھڑا بہمن وچہ میدان
 ہو راں کھل نہ حمزیا آپ میری ول آ
 دیکھ لوں میں عربیا کیڈ کس ہیں توں مر
 مقبل نوں فرما دنداسن کے عم نبی
 حمزہ دے ہتھیار تے ہو رہاں تمام
 اسمعیلی پیرا ہن پاوے عم رسول
 زرہ نبی داؤدی موزہ صالح جان
 ہتھ پٹکا اسحاق دا اُپر کر امیر
 ڈھال لئی تلوار بھی چرہ ضیا شاہ عرب
 اشقر جولاں ماردا آؤڑیا میدان
 فرمایا میں شیر ہاں اوہو عزلی زراؤڑ
 میں حمزہ اے بہمن ہور نہیں ہاں کو
 سنکے بہمن اکھڑا حضرت حمزہ نوں
 کیونکر بھارے پہلوں توں پکڑو میدان
 حمزہ کہنرا دیکھ لے ہن توں بھی ہتھ د
 بہمن کہندا ہوش رکھ گز چلاواں میں
 حمزہ رکھی ڈھال تے بہمن کیتا وار
 بہمن کہندا حمزیا تیں وچہ قوت ڈھیر
 سن حمزہ فرما دندا ہو کر میں دو وار
 بہمن گزراں ماریاں پے ورپے دوہور

رہندوں بیٹھا دیکھدا پیش نہ جاندی بھی
 حمزہ جیہی مردی کر دکھلائی توں
 اگے عرب امیر دے آن سنایا حال
 کہے بلند پکار کے سنے امیر جوان
 دیکھ میری مردانگی ہتھ اپنے دکھدا
 مرداں نال مقابلے کو نیکہ کریں نہر د
 لے آمیرے مقبل توں ہتھیار سبھی
 لے آیا وچہ خدمتے مقبل نیکو نام
 اُپر اس دے پاوند است حریر قبول
 خود سریتے ہو ددی جاں اپنے مردان
 سام نہریاں شیر دی پکڑی گز زکبیر
 تے اشقر دیو زاونوں رنوجہ کھڑا دیوب
 بہمن کہندا کون ہیں دسین نام نشان
 جنوں وچہ میدان دے توں کرداسی یاد
 اوہو ہاں میں جس دی چونہ کوٹاں وچہ نو
 قد چھوٹیرا عربا تدر موافق توں !
 خادم کیتے پکڑ کے کوں برے سلطان
 تے مرداں دی مردی دیکھ مقابل ہو
 سن گھوڑے وچہ دھرت دمار دھساواں
 حمزے ڈھالوں ردیا وار نہ آیا کار
 گزروں مول نہ بیٹوں ہیں توں خوب دیر
 تے میں وار چلا و سال پھیر تیرے پر یار
 تے حمزہ نے جھلیاں اک بار دے زور

مار سی پھیرا میر نے اکو گرز اٹھیا
 ادمو دچی ہو گیا گھوڑا اس درت
 ڈگ ہو گیا پھر ہو شیار ہتھ لئی تلوار
 پیدل ہو امیر نے دتا اسپ ہٹا
 پیر پیادہ ہو یکے کرن لگے پیکار
 رات پئی بھی دوہاں نے جنگ کیتا بند
 تے اندر میدان دے دوہاں طعام منگا
 دن راتیں میدان تھیں دونوں مڑن مڑن
 تیراں دن تے رات تک اینویں کیتا جنگ
 دن آئیا جاں چودہواں کمندا عرب امیر
 اہل دوہاں میدان دے سب آزمائے زور
 کھڑا ہوواں میں کمر تھیں میری پھریں دھال
 جے توں چک نہ سکیا تینوں چکاں میں
 نکا ہوندا جاو ندا سسی میں باہر مار
 مڑھوں کٹھ لہجا و ندا بچاں سخت تھیں
 رکھاں نالوں کدھروں توں پر زور جوان
 حمزہ کمندا چک لے جے ہے ایہہ بلکار
 بہمن نے ہتھ پانیکے کر دے پھڑسی دوال
 انگلیاں تھیں اوسر ہو گیا خون روان
 حمزہ مول نہ ملتا تھکا زور لگا
 حمزہ نے پھر کمر تھیں ڈٹھا ذرا ہلا
 حمزہ کمندا تولیا میں سب تیرا بھا
 بہمن کمندا عربیا میں کدھروں نادان

دچی اُپر ڈھال دے بہمن لیا دیا
 بہمن اُپر دھرت ڈگ گیا ہو بے سرت
 چاہیا قدم جو اسپ دقتل کرے کر وار
 تیغ جھلی دچہ ڈھال دے ضرر نہ ہو یا کا
 دن سارے دچہ دوہاں تھیں کئے نہ کھا دو
 دن لڑائی گرز دی نیزہ تیغ کمندا
 کھا اندر پیکار دے ہوئے زور آزما
 کر دے رہے مقابلہ ہوئے ناں ملول
 بہمن مول نہ ہار یا ناں حمزہ دل تنگ
 دل میرے دچہ بہمن آئی اک تدبیر
 غالب نے مغلوب تھیں زور دیا اک ہور
 جے سکے تے چک لے مینوں قوت نال
 بہمن کمندا حمزیا ایہ کی کیمائیں
 پکڑ و رختاں بھاریاں پٹھہ اسیں یک بار
 تے توں قومی نہ ہو و سیں سخت دقت تھیں
 تینوں چک زمین تھیں ماراں دل اسماں
 اگے تیرے کھڑا ہیں دیکھ آزمائے بار
 کیتا چکن واسطے اس نے زور کمال
 کنوں کنوں چشم تھیں نالے سو عیان
 چھوڑ کے ہن حمزیا لے توں پکڑ اٹھا
 بہمن کمندا جا چدا کی ہیں توں فرما
 لکڑا ہو ویں بہمن نعرہ کراں پکار
 جو میں تیرے نعریوں ہوواں سرگردان

حمزہ کہند عمر نول کر فوجاں ہشیار
 سٹے وچہ ہوا یندے ٹوپی عمر عیار
 رول کتاں وچہ اپنے یاشستانی پا
 حمزے نعرہ ماریا کوک گئی اٹلاک
 گنبد چرخ بلند دا بھربا نال آواز
 اندر دریا کوہ دے پھرے صدائوں سوک
 پیا پیا تیں نزدیک دھرت وچا آسمان
 چھوڑ گیاں گھر آنتاں جنگل ہاش تمام
 تلے بند زمین دے گئے تنان تھیں زور
 جنگل بیلا سوکیا پھرے غضب سی وا
 دریاواں دیاں پھیاں تروت ترف وچا پیا
 ہوش منداں دی ہوش تے خوفوں پیا جابا
 پر دے گئے جنون دے بیوشاں تھیں پار
 بے عقلان دی عقل نوں رگڑ چڑھائی چمک
 ہومیا کاہ جھان دا ہر جا نہ یہ نہ یہ
 خون جگر وچہ جھیاں سنگ بدخشاں تھیں
 موتی گیا انگور یوں انگوراں تھیں ذوق
 تلے ہوش ٹکائیوں صفائ سواراں دے
 سٹ سوار کفار دے گھوڑے دوڑ گئے
 شیر شکاراں جنگلیاں گئے قدم سب ڈول
 نہاں کماناں چھٹیاں ہتھیاں تھیں ہتھیاں
 تے طاقت جھوڑتاں تھیں چھٹی کھٹی ہٹی ہار
 بھی بہمن نوں اپنی سدھ بدھ ہی نہ کا

نعرے داہن وقت ہے صحت ڈگ لہو
 دیکھ عرب دے آدمی ہو بیٹھے ہشیار
 پکڑ لگاموں گھوڑیاں بیٹھے گوش دیا
 کئے نہ سانہی سندیاں خود پیراں وچہ خا
 وچہ زمین آسمان دے ہو یا شور دراز
 وچہ دماغاں ہوش بھی ہو بیٹھی مونہ پھو
 اکت پکاروں کنیا سارا کوہستان
 شیر پلنگاں را کھیاں نہ بہا نہ صبر اکرام
 جرم فلک دا ڈولیا سن نعرے تھیں شور
 ہوش دماغوں یلاں دگ دموچہ کھڑے اڈا
 وچہ تلواریں ہستیوں ہو ریاں بیتاب
 رلی ملی وچہ مرگ دے خمر گوشاندی خواب
 تے مستان دیاں مستیاں ہو میاں بدل خمار
 تے عاقل دی عقل دی چمک رہی نہ دک
 وچہ ہوائی پکھیراں توڑ چڑھائے پر
 پوت بھرے وچہ سپیاں در درخشاں تھیں
 گئی گھلاں تھیں تازگی تے بلبل تھیں ذوق
 ہاز و باز موانیوں تیغ گزاراں دے
 گھیر عیاراں جنگلوں سارے پکڑ لے
 تے قسمت نے لہجیاں نہ ہر پلائی گھول
 وچوں دلاں دیریاں نہ نوچ گیاں ہار
 بدخواہانہ دے دے نواہیت گئی نگہار
 ناڑاں خوفوں کنیاں سست پئے اعضا

کو ہستانی شیر دا ہونیا حال ظہیر
 سروں اُتا ہاں پھیر یا وانگوں چرخ کلاں
 اندر سنگستان دے دتا دھرت دھسا
 موئے سنڈھے وانگ چاکھر دا کچھ عیار
 بہمن نال اشار تے روک دتے اسوار
 لے آئیا کچھ مرد نوں عمر عیا رطرار
 مگروں عرب امیر بھی آئیا وچہ مقام
 کرسی تے آہہ گیا حمزہ آپ جدوں
 تے فرمایا بہمن نال ظاہر کر تقریر
 بہمن کند امر دیں توں عزلی سلطان
 توں کیتی اوہ مرد می جو کچھ کر دے مرد
 حمزہ کندا آکھ دے عالم دے دانہ
 مرد کو ہستانییاں واحد من خدا
 ہو جا مسلمان تے ہو ثابت ایمان
 بہمن عرض گزار دے عزلی سلطان
 پر میری اک عرض ہے تیر یوچہ حضور
 ہونیا حکم امیر دا ظاہر آکھ سنا
 بہمن کندا شاہ نوں دکھ نہ دیویں مول
 حمزہ کندا آوسن ہے اوہ وچہ اسلام
 تے جے مسلم ہو ونوں اوہ کرسن انکار
 لیکے اذن امیر دا بہمن آئیا جھب
 ہو و مسلمان تے پاؤ تیں ایمان
 سکے جاتا کافراں جے کرے انکار

اللہ اکبر آکھ کے چالے گیا امیر
 پھیر زمین وچہ مار یا کر کے مندا حال
 چڑھ چھاتی تے بنھیاں زنجیراں وچہ پا
 چاہیا اسدی فوج نے آوے واگ الار
 بلوٹاں لکانیوں ناں کر یو سپکار
 جھب لیا چا سنیا حمزہ دے دربار
 لشکر دوہاں ولاں دے کھ دے تینا زہم
 بہمن نوں منگوا ئیا اپنے پاس تدوں
 میں تینوں میدان وچہ کیتا کوں اسیر
 تے توں مینوں پکڑیا مرد اندے مردان
 توں مرداندا بادشاہ غالب وچہ نبرد
 مرد ہووے یا مرد دی خدمت دیوچہ آ
 سچا دین خلیل دا خاک بتاں سر پا
 رہے سلامت آہر و تیری وچہ جہان
 لے آواں ایمان تے عذر نہ کراں عیان
 ظاہر کراں اجازتوں جے ہو دے منظور
 جے لائق منظور دے ہے منظور سدا
 تروپیں بختاک سمجھانوں ناں کر یو مقتول
 تاں میں ہرگز انہا نونوں ناں کرساں تنکام
 تاں گردن ہے انہا ندی تے میری تلوار
 پاس تروپیں نوشیرواں حال سنایا سب
 بہمنوں عرب امیر کچھ تسادی جان
 بہمن چا تلوار تھیں اسان گوا سی مار

بہن اسلام لیا وناں ہے مصلحت کار
 اگے عرب امیر دے حاضر ہوئے آ
 صاف دلوں ہوئیاں بہن نے اسلام
 بختکڑ وپیں بادشاہ کر کے اک اتفاق
 تنے کھوٹے دلاں تھیں ظاہر مسلمان
 ژوپیں تائیں لطف تھیں پھر یا وجہ کنار
 دو ہانوں پہنا وندا خلعت عرب امیر
 تخت اُتے سلطان نوں چاہٹھلایا آپ
 آپس اندر سبھناں دی ہوئی صلح صفا
 سارے کوہستانیاں لے آندا ایمان
 مجلس لائی عیش دی بیٹھے سب امرا

آئے بہن نال ہو حمزہ دے دربار
 حمزہ کندا بہنناں من لے اک خدا
 رب نبی نوں بنیاں کرا قسرت تمام
 من کھڑے اسلام نوں وجہ دلاں اتفاق
 سب تنے کر دافقتاں عرب امیر جوان
 تے بختکڑ مردار تے کیتا بہت پیار
 بہن نوں سن تیرے کیتا شاد ضمیر
 میں تیرا فرزند ہاں تے توں میرا باپ
 دل جالوں قربان سہی بہن وجہ وفا
 ہر ہر عرب امیر دے صدق دلوں قربان
 دن چالی جشن دے اینویں گئے وہا

آنا ایس المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا کاؤس حصا
 میں اور جانا نوشیرواں کا مدین میں اور پنچت اخط
 خواجہ عبدالمطلب کا امیر کو اور جانا امیر اور عمر امیر کا
 مکہ میں، اور پھر ناستداد ابو عمر حبشی کو،

منت غلام رسول تھیں کر دے یار سول
 بہن خوش خبری دوستو بازی ارج تیار
 ہو رہا تماشا دیکھدے بہن مجلس وچکار
 عمر عیار طرار دی بازی دا احوال
 پچھو خواجہ احمدوں بے ناہیں اعتبار
 دیکھے جدوں سمند غاں تسدن خوشی بڑا

جزاں اقل دیاں دیکھکے نت کیتس نوروز
 آہا جدوں امیر نے بہمن پکڑ لیا
 پانیا اندر جشن دے سمجھاں نے آرام
 اک دن پیش امیر دے یلےادی نے آ
 حضرت کو بہستان وچہ چارہ ناہیں کا
 موڑے چلو فوج نوں دل کاؤس حصار
 کیتا حکم امیر نے فوج ترو تسمام
 حمزہ نوں نوشیرواں سن کردا فرمان
 اپنے پت قباد دے سرتے رکھو تاج
 وچہ مدائن بیٹھ کے میں کرساں گزبان
 اُپر تخت قباد دا ہووے حکم روان
 عدل کماوے خلق تے تیرا پت قباد
 حمزہ کنڈا تساں وی جیو لکرم رضی ہو
 راضی ہو قباد نوں کر کے تخت عطا
 لیکے یوزر جھرنوں تر یا طرف مقام
 وچہ مدائن آئی کے خوش کردا گزبان
 ژوپیں بختک نال تے بہمن سنے عیال
 وچہ کاؤس حصار دے آئیا عرب امیر
 دن تے رات گزار دے وچہ کاؤس حصار
 بختک بہمن مغل بھی حمزہ دے دریا
 اک دن قاصد لکیتوں آئیا طرف امیر
 اقل حمزہ خدائے نوں جسدا ملک فیم
 توں فرزندنا حمزہ یا ہو دیں بد خور دار

ایہ بازی بھی ہو سیارچ کل وچہ فیروز
 سن وزرا نوشیرواں مسلم ہو گیا
 خدمت وچہ امیر دے رہندے شاد تمام
 حال حقیقت ظاہر دتی عرض سنا
 گھوڑے بھکھے مرن گے بن گھاؤں اسجا
 اوتھے چارہ بہت ہے ہوئیو جھب سوار
 دل کاؤس حصار دے چل کر یو آرام
 میں بہن بڈھا ہوئیا اسے فرزند جوان
 دوہتے نوں میں بخشیا تخت حکومت راج
 کراں خدادی بندگی حشر لے ارمان
 دیہ اجازت جاو ساں میں خود طرف مکان
 تخت کیاں دا بادشاہ ہووے عمری نداد
 میں تیری وچہ خدشتے عذر نہ کرساں کو
 اٹھ فوجے نوشیرواں گیا مدائن دا
 تہہ ہزاراں ہو رے اپنے نال غلام
 او دھر والی عرب دا بھی ہو گیا روان
 وچہ رکاب امیر دے سب آئے خوشحال
 وقت کٹن وچہ شادیاں تے وچہ جشن کیہ
 مدت گزری رہندیاں دل خوشیوں سرشار
 حاضر رہندے رات دن تے فرمانبردار
 وٹس خط امیر نوں تس وچہ ایہ تحریک
 پھیر صلوة سلام ہے اُپر ابراہیم
 خواجہ عبدالملک نوں حال ہووے اظہار

جس دن داتوں جیساں پایا سی آرام
 ماریا تیرے خوف داکوناں آئیا سی
 ابو عمر داپت بہن حبشی نام شد لو
 اوہ کئے دے گردے بیٹھا گھیسرا پا
 توں فرزند جس گھڑی ہو گھیں ایہ مکتوب
 پڑھیا خط امیر نے حال ہو گیا اظہار
 عمر امیہ سدا حمزہ نے خود پاس
 وجہ کا دس حصار سے شکر رہے تمام
 عمر امیر اکھدا جھبڑے ہو اسوار
 بہن پاس امیر نے کیستہ سدا بیان
 مل جب امینوں حمزہ ملیں ہوئی ڈیر
 توں میرے دچہ تھال سے رہے ہو کے خفا
 دکھ میری اولاد توں وانگ اپنی اولاد
 میری کرسی مل کے بیٹھ پیارے توں
 بٹھ بٹھ بہن اکھدا میری طاقت کی
 حضرت عمر جو ان ہے جو تیرا فرزند
 حضرت عرب امیر نے کیا پھر بیان
 بہن حکموں بہر گیا کرسی اتے آ
 دو منزل توں اک کر پہونچے وا ہو واہ
 اگے ڈٹھا گھیرا مکہ حبشی شاہ
 حمزہ کہندا عمر نہیں کر مصالحت کو
 گھوڑا تیجے چھوڑ دے پیر سپاہ ہو
 ہو پیادہ اکھدا حمزہ اشقر توں

مکہ کدی کفار نے ناں کیستہ قتل
 جو آیتاں پکڑ کے مار گوا ئیا سی
 حسب لکھے نو شیراں آئیا کرن فساد
 جے ناں جھبڑے آویں مکہ ہوگ فنا
 مکہ جھب چھڑاؤ ناں کر حبشی منسوب
 تے اپنے دچہ دلیدے ٹرھکے کرے دچا
 کہے حقیقت کن دچہ باپ لکھے جویں دلاں
 توں میں چل کفار توں کر آئیے قتل
 چڑھا اشقر دیو ناد تے جھب لو چل صار
 باپ میرے نے لکھا طرف میرے فرمان
 مل آواں میں باپ توں ملاں شتابی پھیر
 رکھ درستی فوج دی تے سامان تیار
 سو مسرور دچہ شکر لں پوے نہ کج فساد
 سانجیں گچوں میریوں لشکر سارے توں
 عمر منہ تھال تسان دے میں ناں مہاں کدی
 اوہ ساٹھ اسوار ہے اسدی شان بلند
 بہرہ کرسی تے بہن ناں میرے فرمان
 حمزہ عمر حصار تھیں دونوں گئے سدا
 اندر تھوڑے داندے نثرے ڈرھکے جا
 گرد بگڑے شہر دے نازل کل سپاہ
 عرض گذاری عمر نے دل دچہ گداری جو
 حالامشاہ شاداد دیکھو ذرا کھلوا
 جاں میں لغزہ مار ساں حاضر ہوویں توں

گھوٹا اندر گھاس سے چکدا چھوڑ گئے
 راہ و چہ تریاں جانیاں کتنی انہماں نگاہ
 ڈٹھا عمر عیار نے بازی داستان
 کون کوئی ہو دوستو کتنے چلے ہو
 اوہ کہندے ایہہ دیکھ لے سب ساوا سدان
 گھر تھیں چلے قصد کر رزق کس دلوں
 عمر میر اکھدا واہ مبارک یاد
 ایہہ بھی میرے نالدا بازی گر بے حد
 ایہہ میرا شاگرد ہے میں اس دا استاد
 میں اسنوں وچہ ہنر دے کر چھپٹیا پرکار
 دوروں سنیاں اسیں بھی آئیا شاہ شاد
 ساتوں نال رلا لٹو جو کچھ ہوا تمام
 با بچھل ہنر دکھاوے سناوے طمع نہ ہو
 ایگل سنکے عمر تھیں بازی گر گراہ
 ظاہر نظری آوند ہنراں دا استاد
 تے کہندے استاد جی توہیں اگاڑی ہو
 ریل طرف مشاد دے گئے تمہاں جوان
 عمر میناں تھیں ساز لوے سب کھول
 اک موٹرا ڈٹکا بھی متھ دتا پکڑا
 تیں وجاؤ ڈھول تے بازی پاواں میں
 جدوں آوازہ مارساں آفوادا شیر
 دیکھ عمریاں شوخیاں مہدا عرب امیر
 جو کچھ کہیا عمر نے من لیا ہر حال

دونوں طرف فوج دے کراک جوڑ گئے
 باز گیراک جاوندے ڈٹھے طرف شاہ
 پچھد باز گیراں نوں عمر عیار جوان
 کہو حقیقت اپنی سچ بیان کھلو
 باز گیراکھواندے ہاں اسیں وچہ جہان
 اگے شاہ مشاد دے بازی پاواں نوں
 باز گیراں اسیں بھی بازی دے استاد
 تے میں خود استاد ہاں استادوں بھی ہود
 پر میں بردہ ایہہ صاحب آزاد
 ایہہ میرا مخدوم ہے تے میں خدمت گار
 آکے بازی پاوے دل شاگرد استاد
 حصہ امیں نہ منگے لیناں تیں تمام
 دیکھو ورزش اساندی تے ہنراں داور
 سر پراں دل عمر دے کرن تمام نگاہ
 اپنے نال رلاوندے ہو ہو کے دل شاہ
 اسیں بھگے شاگرد ہاں ساوا عذر نہ کو
 کیتا باز گیراں نے حاضر سب سامان
 حضرت عرب امیر نے گل پائیا اک ڈھول
 اذن دتا ہن تیں ہی ڈگا دیہو کھڑکا
 آدیں حضرت سدا جیدوں بلاواں میں
 ڈھول ڈگا سب سٹیکے آدیں جھب اگیر
 دب گیا لب ہا سیوں دل وچہ کرتد بھر
 آٹیا وصول و جاوندہ حمزہ نالوال

کھل اڑائی ڈھول دی چاٹھ ڈگے دی بار
 بازی دے سامان توں وکھن لوک کھڑے
 کھڑے ہوئے سب ویکھدے ایہ سارا سامان
 عمر ایہ ٹپ کے چڑھے اوپرے سرج
 نشان کرا سامان ول بھوندا گردش کھا
 ویکھ سپاہی ہمدے بندہ جان ہلیٹ
 حبشی کھندے آفرس کردے صفت نشا
 حیرانی و چہرہ گئے سب حبشی مردار
 کرے تعجب ویکھ کے عرب امیر جوان
 منہ کھتا تیں سکھیا سکھ ہو یا پرکار
 بازی گردیاں بازیاباں روندیاں دین ہسا
 بازی وکھن واسطے ایسا ہو تیسراں
 ویکھ ٹھہرے ہنر توں رہیا تعجب ہو
 اڈھاوے آسمان ول کھاوے سچ مرور
 شاد ہوئے سب ویکھ کے شوخ عمر رنگ
 عینہ وانگوں می برسدے دم اتے دینار
 دیند بازیگراں نوں نقدی عمر تمام
 متھ کھلوتا بھکے کر آداب زیاد
 ظاہر کراں اجازتوں تیرے وچ ہر حضور
 صفت کرے شاد دی عمر سوالی ہوا
 عرض کیتی منظور ہے جو چاہیں فرما
 تیرے منہ عجیب تے جان جگر ہے دنگ
 اپر تیری بازیاباں دل سے سر اسرار

لابھھے پوے ٹکانیوں ڈگا سہاراں وار
 اندر فوج کفار دے ایسے حال وڑے
 حبشی دی وچہ فوج دے بہت دراز جوان
 مردماں جو فوج تھیں پوے نظر جاں آ
 سر اپاں سر لوس دے اتے لوے ٹکا
 نچدا پھر داسراں تے کھاندا بہت لپیٹ
 عمر جو چھالال مار کے چڑھے سراتے جا
 عمر وکھائیاں بازیاباں رنگارنگ ہزار
 دیکھ اجنبہ عمر تھیں بازی گرجہ سیران
 ہلیانا لے جمیاں نال میرے غیار
 حبشی شاہ شاد نوں خبر کریندے جب
 سن شادور کھاوند تخت اندر میدان
 جاں ڈٹھی شادو نے ایہ بازی دم دور
 عمر جو کھاوے گردش نال سراسر جوڑ
 دالی حبش دیار دا ویکھ رہیا ہو رنگ
 ہر طرفوں آفریں آوے پنی پکار
 ہر بازی تے دیوندا شاہ شادو انعام
 جدوں عمر نے ویکھیا راضی ہے شادو
 تے کیا اک عرض ہے جے ہوئے منظور
 جگ جگ وچہ جہان دے سایہ عالی ہوا
 سن کہیا شادو نے جھبڈے اکھ سنا
 دل راضی ہے تہہ تھیں جو چاہیں سو منگ
 تیری عرض قبول ہے میرے وچ ہر حضور

متعجب رہے تھے عمر بھی کرنا صفت و میر
 تیرا چہرہ جہان دے راج سوایا ہوا
 دیری لیس حضور دایں وانگوں نادار
 تیری تیغ عدالتوں ظلم نیا را ہوا
 صاف زبانوں کھوت دل عمر کرے تعریف
 نالے کہند عمر نون سے باز گیر مرد
 عمر امیر اکھدا میر اک غلام
 کہے ز میرے لکھدا بھالوئیں کہاں سزار
 چنگا بھلا کھان نون پیون نون شیار
 مشرب کوئلہ ہو رہا ہاں اس بھیں بزار
 ساڈ میر اس کا لکھ رہا لکھتا منت
 جگر میر اس بھیاں کیتا بھن کہاں
 جے تے جشی کسے نون سکھ کرو فی الحال
 چٹاں ایس ستاؤ بھیں شکر کریں یک بار
 گل میر بھیں بادشاہ لاہو ایہ رہا
 کیتا حکم شاد نے اس نون سدا
 آشیرا فولادیا کردا عمر پکار
 ڈھول ٹھول لہا سٹیا تے خود گیا اگیر
 حمزہ پاس شاد دے کھڑا آگاری ڈھاکہ
 بازی کردیا سب دیا ظاہر اکھ بیان
 حمزہ نے شاد نون کہیا ہو ہوشیار
 سن کے شاہ شاد نون تن من لگی اک
 سیس تارو گردن اسدا لے تلوار

جگ جگ عمر حضور دی زیر فلک بھیں دیر
 سایہ تیرا خلق تے عالی پائیا ہوا
 دشمن ایس دربار دا گل وجہ ڈھول خوار
 محرم تیرے نام بھیں عالم سارا ہوا
 سن سن راضی ہوندا شاہ شاد صریف
 اکھ سنا جوتہ نون کی کچھ ہے دل درد
 رات دنے وجہ اکڑاں کردا جوش غلام
 کم دساں تے کھن نون ہوندا اٹھ تیر
 کم کہاں تے بن بچے چل جی بھیندا
 مکی پیا گھروں نہ جاو ندا کر داسگوں خوار
 سب بھیں دیر سہیڑا نہیں کسیدار مت
 مینوں ایس غلام دا دن تے رات عذاب
 مارے دھرتی چک کے دیوے جان نکال
 مکے ایہ تر تگاؤں میں آلا میر راز
 حق تیرے وجہ کراں گا دن تے رات دعا
 تیرے ہو کس غلام نون راہ دیاں گاپا
 سنی پکارا میر نے تے ہو یا ہوشیار
 عمر کہے اے بادشاہ یہ رہا فولادی مشیر
 تے شاد امیر نون کہندا اگر دن چک
 کیوں ناہیں تون مندا صاحب دافران
 منہ بازی گراں دالتو ہیں ہو مسرور
 کر کر جوش پوکار یا پوڈ پیا ہوسدگ
 بندے بے آداب تے کھڑے کر پوچار

اک حبشی نے اٹھ کے چا ماری شیر
ہو یا دیکھ شداو دا ہو زبا وہ جوش
حبشی تیغ اٹھا نیکے ہو سپا اک آ
پھیر زمین تے مار کے دتا دھرت دہسا
ہو سپا اک تیغ لے او بکھڑیا چاک
ہو جہان دلیر کے کھادی ایہو چوٹ
آیا ہو جہان تے اوہ بھی لسیا مروڑ

ایویں رہیا ماردا حضرت عرب امام
حضرت عرب امام نے چاک چاک کے یک مار
اوڑک بھل نہ سکیا جوش دلیدے داشاہ
مارن لگا تیغ جاں حمزہ نوں بدخواہ
کمر بندوں پھڑے گیا حبشی تائیں جا
دھرت لی دہمکار تھیں زندہ ایجے شداو
حبشی پٹھاں پر دے عاجز تے لاچار
میں حمزہ اے کافر دستاں بچھاؤں ہو
باز گر عیار ہے عمرامیر شیر
سن کے نام امیر دا حبشی دوڑ گئے
تہا ہیٹھاں پیروے پیار بیاشداو
کر دا سو سو عاجز ہی حمزہ اگے رو
چھوڑ دے واسطے مڑ گھر جاواں میں
بٹکے نو شیر وں لکھیا سی میں ول
کہ شہر امیر دا جا کے لٹ لیا
لکھے موافق انہاں دے ایتھے آیا میں

حمزہ لوں آدنا پھڑے ہتھ دلیر
اٹھ جواؤں مار یو بیٹھا کرے ضرور
حمزہ نے لت پکڑ کے اسوں کھڑیا چا
جان جہاؤں رو وندی دعویٰ لگی اٹھا
دھرتی نے چا ماریا گیا قضیہ ربک
روح لگی ہو پترا ڈھواوے لوٹ
جان تنوں تن جان تھیں کیا علاقہ توڑ

ہو دھدا گیا شداو دے دلدا جوش تمام
چالی حبشی اس طرح مارے وار وار
تیغ لئی ہتھ تخت تھیں پیا اچانک دھا
حمزہ نے ہتھ آدنا پکڑ لیا وچہ راہ
سروں تاناں پھیر کے دھرت سٹے ٹکا
پیر دھرتے چا گردنے حمزہ عالی زاد
حمزہ لغزہ مار کے کہے ملبند بچار
اج تے تے تنوں دا واس پو دے وچہ گور
ہن بچ کتھے جاو سو قتل کریاں گھیر
کس آفت نے غیب تھیں ایویں گھیر لے
جاتا اج کو بلے حبان چلی برباد
بخش رہائی سیدا میری خطانہ کو
ایں بے ادبی واسطے پھیر نہ آواں میں
لے کے لشکر قاہرہ پہنچ سکے ول چل
تاں میں فوجاں نال لے آ بے خبر پیا
بدلہ کیلئے ہرم دا اوڑک پاسا میں

حمزہ کہنہ دامن لے واحد حق خدا
گردن پہنچاں قدم دے سی جیسی لاجپار
پیراٹھایا دیون تھیں حمزہ نے ہوش اور
نعرے عرب امیر دی بھی پکار جبریں
تے حمزہ دے باپ نے نعرہ لیا پچھان
کے کے دے آدمی آئی طرف سپاہ
قدیل ڈو گیا باپ دے کر کے عجب زہرار
سرموٹھ چمے اکھیاں کر داپہت پیر
ملیوں چریں وچھینیاں آن سنوے کار
تے کے دے نامور آکے سیس لوار
کرے نفازش انہا نئے حضرت عم نبی
جشن کر میرے شادیاں کے دے وجہ آ
حمزہ نے شادوںوں حکم وقاف رہا
سن کے حکم امیر تھیں جیسی دہرے ہنا
قلعہ ہوٹا آراستہ محکم زینت دار
مدت اتنی بھی رہی حمزہ کے وجہ
منگے اذن امیر تھیں یا حضرت فرما
کر کے ساز تیار یاں آواں تیرے پاس
حمزہ کہنہ اجاہ توں رہنما مسلمان
لے کے اذن امیر تھیں چلا گیا شادوں

سچا دین خلیل دا خاک بتاں سرپا
وحدت حق اسلام داتاں کیتا قرار
لایا پکڑ پیار تھیں سینے نال شداو
اشقر حاضر ہوٹیا خدمت وجہ تدوں
جاتا حمزہ فوج تے پیا اکلا آن
حمزہ اگے باپ لوں جا لیا وچہ راہ
عبدالطلب پت لوں پکڑے وجہ کنار
واہ فرزند پیا رہا لوں بر خور دار
دروں جان چھپڑا لئی تے و تو دیدار
آگے عرب امیر دے ادب گزار آن
لال کے دل ڈرے نئے شداو بھی
کتے روز دہا گئے اندر حشین صفا
شہر کے وجہ سنگ و انھک قلعہ بنا
محکم سنگیں کوششوں و تس قلعہ پوا
شکر مسارا حبش دار پیا وچہ ایسے کار
بے وطنی وجہ ہوٹیا جیسی اورک زچہ
فوج کراں آراستہ وجہ وطن دے جا
اند تیری خدمتے عمر گزاراں پاس
آنہ آئیں پاس توں پر نہ چھوڑ ایمان
تے کے وجہ مدت دن حمزہ رہنما شداو

جانا شداو ابو عمر کا مکہ سے اور لیجانا نوشیرواں کو

اور حبش میں لے جا کر نخب کے میں بند رکھنا اور
پھر ناختک تروپیں بہمن کا اسلام سے کاؤں
حصار میں اور غدر کرنا گردان عرب سے

جاں حمزہ تھیں دوع ہو چلا گیا شداو
دل وچ کہندا شاہ نے لکھ پچا یا سی
حمزہ غزنی زاد و انجیاں تداں غلام
مان لکھدا نوشیرواں جے مینوں مکتوب
من بد لہ نوشیرواں کو لوں لیسناں حیا
خط لکھ کے نوشیرواں دیول دتس گھس
حکم ہووے تے آو ساں تیرے وچہ دریا
حکم ہووے تے نوشیرواں بیشک آئے آ
آسیا وچہ دربار دے ادا کرے آو اب
نیرے ڈھکا تخت دے قدیں سں دہرے
قدموں سیں اکھائی کے حبشی نے فہ الحال
تخت توں چپ لے گیا جویں چری نوں یا
نوکر چاکر شاہ دے لے اٹھے تلوار یا
حبشی نعرہ مار کے کہندا **انال** پکار
میں ماراں سلطان نوں دھرتی تے ٹپکا
تے پکڑاں گا تسان نوں ماراں گا یک بار

طرف مدائن آئیا وچہ دے لے شاد
تاں میں فوجاں نال لے کے آئی سی
میں وچہ سب جہان دے سوچکا بدنام
کیوں کے وچہ آئے کے میں بند مغلوب
جیہا مینوں اوکسل تے پائیا وچہ بلا
کے **میں** چلیپ **میں** بن ملکاں **میں**
قوم پوسی کر خد متے ہو حب اوں اسوار
پایا اذن شداو نے گیا مدائن وا
ظاہر کر داکو نشان تے وچہ جگر کیا ب
حبشی تے نوشیرواں بہت پیار کرے
بانہہ ملی کر شاہ دی کمروں پھڑی دواں
تے حیران نوشیرواں اس وچہ چپ کی باز
گھیر پیا شداو نوں کر غلبہ یک بار
جے مرد ویرانیوں کر دتیں پے کار
ہووے گی اک ضرب تھیں اسدی جان ہوا
دم وچہ سب دربار نوں کر ساں تہ تلوار

سن نعرہ شہداد و اسبیت پٹی تمام
 پکڑ پنچے و چہ شاہ نون لے دھایا شد
 دگ تر یا دل حبش دے لشکر نال تمام
 کٹ منازل پنچیا حبشی و چہ مقام
 تس و چہ پاچا شاہ نون رکھے تنگ مدام
 کبند تیرے لکھے تھیں میں ہو گیا بدنام
 جسے غاں لکھدوں ظالماں کیوں بندایہ کام
 ایہ مینوں سردیوں نال فریب کلام
 لکھے تیرے تھیں ہو گیا میرا مندا حال
 رو کبند انوشیرواں ہو ہو حال ملول
 ایہ بختک و اکم ہے بختک لکھیا ہوگ
 ایہ وزیر شہر تھیں ہوگ ہوئی تحریر
 حبشی کبند جب تلک بختک بچہ نہ آ
 بھانویں نال توں لکھیا لکھیا ہوگ وزیر
 توں آج پنچے و چہ میں تے بختک ہے دھ
 موراں وانگوں پانچ سلاں منت خیرے چہ پا
 طوطے وانگوں رات دن بیٹھا چنچہ ہلا
 وڈ خیرے و چہ خیریا بہہ قسمت توں بدو
 اگتاں وانگوں بولیاں من بھاوے سو بول
 رو پر دیسی تلیں راجہ خیرے دے و چکار
 پیا پہاڑی جانور حباں پنچے و چہ آ
 میخان سبھے کھلداں منت چھڈاں لٹکا
 لگے اندر پنچے مچھوں پرا پہاڑ

نال کوئی آئیا سامنے ہونے نون قتلہام
 تے اپنی و چہ فوج دے آوڑیا بد زانو
 و چہ بندیاں نو شہرواں ہر دم بے آرام
 نو ہے واک پنچا کرے تیرے تیرا حرام
 کر داطفے بولیاں ہر دم صبح و شام
 غزنی واسد وایا میں و چہ خالق غلام
 میں مکے و چہ جائے کے کیوں بھسدا و چہ دام
 او دھر غزنی زاد نون کر دتو اعلام
 توں بھی کر سیں یا دجو کر سیں تیرے نال
 تیں مول دتوہ لکھن دی مینوں خبر ممول
 اسفیل مدھتدیم تھیں مکروٹے دلوگ
 میر نال مول لڑایا تینوں نال امیر
 تینوں و چوں پنچے کران دمول رہا
 تان بھی اندر پنچے رہنا پیا امیر
 نی مصیبت کٹنی سرتے ٹپی ضرور
 تتر وانگوں ظالماں و چہ تھیں کرلا
 ونگ ڈیرے کٹنی نال فرے دے کھا
 و دتیرا حق سرتو ہر دن راتیں سو
 ونگ جکوراں ترکدا پھر و چہ کھلے پول
 گلزاراں و چہ بیلے توڑا کھیں و چہ خار
 میں بھی چوگا غماں دا چھٹاں منت چوگا
 چار چو فیروں نون فرن آدے پئی ہوا
 رہ کھنڈا و چہ پنچے کھلے چار کوٹ

والا دے پھر لے پیا پنگھوڑہ بھوت
 رہ ڈیاد چہ پھرے ساری عمر گزار
 دیواں روئی جوان دی اک ویلے منگوا
 پنی پیالا آب دا شکرے رکھے کھانہ
 نت رہے نوشیرواں بندری وچہ ملول
 کے چہ گذر دا خود حمزہ دن کو
 رخصت دیو جاو ساں میں ہن لشکر دا
 کہہ دے مدت بعد توں آئیوں اسے فرزند
 او دسرا کانی جنگ نال ہور نہیں کچہ کار
 جو کہ ساں باپ نے حمزہ من لیا
 دلو چہ جاتس آدناں نہیں شتاب میر
 کچہ فریب بنائے کے غدر اٹھاواں میں
 پھلا ساری عمر دا بدلہ لیا اٹاں
 ایہہ گل دل وچہ سوچکے جھوٹے فرمان
 تے اندر فرمان دے تیہاں دا ایہہ نام

روزی دیواں منگا ٹیکے گل تھیں گھا بٹ
 پھر لول ٹرول چھٹیوں ایہہ بھی دیکھ پیا
 گرمی تھیں نہ کہ رہی گا وچہ پھرے رنگ لا
 کوئی دن دکھ کٹ کے انت جہنم جا
 حمزہ تائیں پس دی خبر نہ پہونچی مول
 ماں پیو اگے اک دن کروا عرض کھلو
 انش اللہ کراں گا پھر زیارت آ
 ایہہ شتہائی نورنا سا نوں نہیں پسند
 پاس اسارے خوشی تھیں مدت کچہ گذر
 تختک دے وچہ گوش دے بھی ایہہ حال پیا
 ویلا ہے ہن دغے دا جنگی سے تدبیر
 غزنی دی اولاد نوں مسار گواواں میں
 وچہ کا دس ہزار دے گرم کراں پکار
 گویا شہر ریدانیوں خود لکھیا سلطان
 بہن شہنشاہ قیسرا اپناں نام تمام

مضمون فریب نامہ تختک نوشیرواں کی طرف سے

صفت ایہی زرتشت دی جو گہراں داپیر
 ژد میں تختک بہناں سلطانی فرمان
 حبشی شاہ شاد نے مکہ گھیر لیا
 پکڑ لیا شاد نے دو ہاتھوں کر زور

آتش نالے زند دی صفت اول تحریر
 دار الملک ایران تھیں بے مرقوم عیان
 مگروں لے کے عمر نوں حمزہ پہونچ گیا
 گھت بندوں وچہ لے گیا طرف وطن دی تو

اندر حبش لے جائے کر کے بہت سزا
 میں سنیاں تے رکھیا ماتم کتنے روز
 حمزہ عزنی مروسی سوہن مار لیا
 ہن عزنی دی فوج تھیں کی رکھنا آفاق
 تینوں لائق بہناں ہن سب عزنی سار
 یکے نال تمامیاں پھر میرے دل آ
 اسے ثرو میں تے بخت کا ہے ناکیر نہزار
 ایہ فرمان لکھائی کے لقا فرسہ بند
 تے لول اک پیک نوں راز لیا سمجھ سا
 ثرو میں بہن نال میں جاں ہواں اک بختان
 نالے کھیں ہدائیوں میں آئیے ^{پہل} پہل
 ملے کہیں جو حبش دجہ میں بھی حاضر ساں
 میں خود اکیس دیکھیا ایسے سب حال احوال
 بھی کیسا اس گل فاجیت شکو لیس مول
 بخت کے اس پیک نوں بہت فدا انعام
 قاصد قول قبول کر لے تریا فرمان
 ثرو میں بختک جاوندے ^{دو} بیویں دل دربار
 بختک دے تھہر رکھا ایہہ جھوٹھا فرمان
 ظاہر ٹھہر اخطا نوں ایہہ بختک مردار
 ظاہر ظاہر روندنا نال دغے غدار
 کی کچھ دجہ فرماندے لکھیا ہے سلطان
 بختک رقعہ دیوٹا ثرو میں نوں پکڑا
 پڑ پیا ثرو میں مغل نے خود سارا فرمان

دو ہاں سولی چاہتر کے کیتس مار قس
 حمزہ ولوں اسال نوں دجہ دلا ندے سوز
 موٹیا مرد جہان تھیں کچھہ رمیا کیا
نال نالائق وکیاں لائق نہیں وفاق
 دختر میری انہاں تھیں لے لے ہر تھارا
 دجہ میرے دربار دے وقت گذار سدا
 ہو یو بہن شاہ دے دو نوں مددگار
 ایہہ بختک نے ماریا عقل قیاسوں فند
 ایہہ رقعہ لے لکھروں میں اصانتوں آ
 رقعہ دیویں آئیے تھہر اسادے آ
 خط لکھیا نوشیر دل ایہہ تسادے دل
 حمزہ عمر شاد دے سولی چاہتر جان
 حمزہ سولی چاہتر پاخت خوری نال
 جو کچھ بختک آکھیا قاصد کرے قبول
 دیوے دے اثر فی خلعت تل تمام
 اکھرا ہوں ہوئے گے آئیے شہرستان
 آلیا دجہ راہ دے دو ہاں نوں مردار
 کہنہ شہر ہدائیوں ایہہ لکھیا سلطان
 پڑ پڑ سیس ہلاوندا کردا گریہ زار
 ثرو میں کچھ بختک آکھ بیان اظہار
 کیوں روندنا میں دیکھ کے اسدا کیا بیان
 پڑھ کے آپے دیکھ لے ہوٹیا جوں جفا
 تے پڑھ کے فرمان نوں کھڑا رہیا حیران

ایڈک وچہ جہان دے نظر نہ آوے کو
 تے جشی کی چیرے جو کچرے کرند
 سچ بتاویں بختکاتوں میں ملان اک جان
 متاں تیر کچہر فن ہے دل میرے وچہ ظن
 جے تے کچہ فریبے پہلے آکھ سنا
 قسم غزلی نے لات دی بختک کہہ حرم
 بختک رو میں جاوندے لے قاصدوں فال
 بہن تائیں دیوندا قاصد جا کے خطا
 بہن پڑھ کے خطاں رو یا زار و زار
 حمزہ والی عرب دا گیا شہادت پا
 جس ظالم نے ماریا مرواں دا سلطان
 دل میرے وچہ رہ گئی حسرت با بچہ شمار
 میرے با بچہ ناوندا جے ایہ بھیت امیر
 میں ظالم نوں ماردا کر غلبہ میدان
 قدماں وچہ امیرے مگر ہوندی جان فدا
 کیوں تنہا وچہ فوج دے عرب امیر گیا
 بہن رو ندا زار زار پڑھ پڑھ کے فرمان
 پھر قاصدوں کچپ راہور زبانی حال
 حمزہ سولی چاٹیا نا لے عمر عیار
 سن سن بہن رو ندا کرے نہ صبر قرار
 حمزہ سی وچہ جاگے مرواں دا سلطان
 مہن طفلا ندی خد متے وقت گذارن ننگ
 والی ہفت اقصیم نے جیوں لکھیا فرمان:

جو غزنی سلطان تھیں لڑے مقابل ہو
 نہیں دے وچہ اعتبار اس وچہ حکمت ہو
 پروہ رکھ نہ اسل تھیں ظاہر کھول بیسان
 مت غزنی تھیں غدر کر ننگ کتاویں کن
 متاں مصیبت سرے تے پوے اچانک
 مینوں خبر نہ ایس دی کی بے حال تمام
 بہن آگے آوندے ہو غلگیں نے احوال
 لکھیا ہے نو شیرواں تین دلایت نقط
 واغے دریغ پکار دا پچے افسوس ہزار
 اندر سوز فراق دے صافوں گیا جدا
 متھ نہ آوے اوسرے دنیا دین ایمان
 جاندی دارا میرے گھر ناں کیستنا اظہار
 میں جشی بد زاونوں کر دا بچہ اسیر
 یا تے کر دکھلا وندا جان لہنی فرمان
 ہن میرے دل رہ گیا سوز فراق مسدا
 ہونی سی سو ہو گئی ہن تدبیر کیا
 صبر قرار نہ دے لوں تے حسرت مچہ جان
 کیس میرے رو بردار دے سختی نال
 دنیا تھیں دکھ پائیکے دونوں گئے سدا
 بختک کہندا رو وناں مہن تاہیں درکار
 سو جشی دے ظلم تھیں رہیہا نہ وچہ جہان
 نال جواناں خربیاں فجرے مار و جنگ
 اوند عمل لیا وناں لازم لٹیں بچپان:

بہن کے امیر تھیں جان میری قسریان
 مرنے تک نے آکھیا مر داکر کچھ عسار
 تہم تیرے نول ننگا ہے جسے تان کریں جیا
 شاہنشاہ دے لکھتے تھیں کچھ نہ کرانگار
 حمزہ ہوندا جیوندا رستہ دروں خادوم ہو
 بن موخادوم کنسناں لازم ناہیں مول
 حورچی دی چہسن سے ملک مہر نگار
 والی ہفت اقلیم داسدراہیں داماد
 خود تینوں سلطان نے بخشی تہر نگار
 سن بہن دچہ دلیدے کر داسوج وچہار
 میر مہر نگار تھیں ہو جامے پیوند
 واہ داسیر سے طالع ہے ایہ کار سے
 اس لالچ دامار یا ایہ بہن سردار
 بختک کو لوں پچھدا کرے کوں صلاح
 رڈ میں کہندا میں کران ایک چیلہ تیار
 دعوت کر کے غریباں گھر وچہ لوں منگا
 بہن کہندا خوب ہے ایہ تیری تدبیر
 کر آداب قباد داسیٹھے وچہ مقام
 رڈ میں اگے تخت دے آئیہا سیس نوا
 ہو دے اذن حضور تھیں دیواں عرض گنلدا
 رڈ میں عرض گنلدا و عجزوں وچہ حضور
 جے میرے گھر شاہ دے ہاؤن فخر غلام
 آدن دچہ رکاب دے سب غریبی سردار

حمزہ دے فرزند بھی میرے بہن سلطان
 طفلان دا وچہ خلق دے تان ہو خد متگار
 پیش نالائق لڑکیاں مول نہ سیس نوا
 تان کر اپنے نام نول و نیا وچہ خوار
 تینوں وچہ جہان دے ہران کہتے رکو
 تینوں فخر جہان دانا ہیں کوں قبول
 توں لے آ وچہ حل دے پادیں قدر ہزار
 چھوڑ دکھاندا رووناں ہودل دی وچہ شاہ
 توں کیوں نہیں قبولدا ہے بہن سردار
 بختک دافرا مانا ہے سب جنگی کار
 عالم اندر میں جیہا ہوگ نہ طالعند
 جے میرے وچہ عقد دے ہر نگار لے
 ہار گیا ایمان تھیں بیٹھا بندہ تار
 آدے مہر نگار جو میرے وچہ نکاح
 ماراں گرواں غریباں چڑاں مہر نگار
 پھیر چو فیروں گھیر کے ماراں غلبہ پا
 آئے وچہ دربار دے کر کے متا شوریہ
 حاضر وچہ دربار دے آئے مروت نام
 عرض کرے تہہ نہہ کے یا حضرت فرما
 کیہا شاہ قباد نے کر مطلب اظہار
 بھلکے میرے باپ دایں گھر عرض ضرور
 فخر د عالم ہو گیا اس وچہ میرے نام
 ہو دے عرض قبول تے مینوں مہر نگار

کیا شاہ قباد نے کرو طعام تیار
 جا کھانے پکوانداز وہیں کافر زاد
 سارے عمر بنی نامور دل شہزادے نال
 ظاہر ژوہیں انہاں دارمیا خدمت گار
 آگے شاہ قباد دے ژوہیں سیس جھکا
 شہزادہ فرماؤندا عرض تیرے منظور
 عالی سایہ شاہ واساڑے سر بر ملام
 میں پانی بن آرزو جو سی و چہرے
 جے گھر چہ غلام دے آدے مہر نگار
 ایہہ بھی اسری آرزو کرے قباد قبول
 مغل کرینے آرزو ہو ہو عرض گزار
 سواے مادر مہربان جے نامیں تکلیف
 لکھیا شاہ قباد دا پیر سیامہ سرنگار
 وچہ ژوہیں دے گھرانہ داخل ہوئی جا
 زن ژوہیں دی دکھدی آگے تخت سنوار
 وچہ خدمت مغلیاں کھڑیاں سب تیار
 گرد بگردے عورتاں وچہ خوشی خوشحال
 اک دوجی دے کن وچہ ہوئی کہندی راز
 ہو رگھڑی توں ہووی نہاں وچہ اسیر
 کرن اشارے آپ وچہ ایسے منزل نال
 جاتا گلاں کردیاں پیاں کنیں بیدین
 گھل کینرک سیاحجب اپنا فرزند
 سن پیغام کینرکوں آئی شاہ قباد

گھر تیرے وچہ آئے لے بھلکے سب یار
 ون دوہے تشریف لے آئی شاہ قباد
 منڈاندی وچہ ہار گاہ آن وڑے فی الحال
 کھانا کھادا غربیاں ہوئے شکر گزار
 کہندا ہووے اذن تے دیواں عرض سنا
 ژوہیں پھیر گزار دا عرضی وچہ حضور
 قدم مبارک شاہ تھیں مینوں خسر تمام
 کرن متناہیواں اینویں شرف لے
 ایہہ خادم وچہ خلق دے پاوے خضر خزار
 لکھ لکھ ول ملل دے ایہہ رقعہ مقبول
 اندر ساڑے گھرانہ آدے مہر نگار
 ژوہیں دے وچہ گھرانہ لے آؤ تشریف
 لے کے نال کینرکاں ہو آئی اسوار
 تے اسرا مغلیاں آندا ادب بجا
 بیٹھی اتے تخت دے ملکہ مہر نگار
 ظاہر اندر خدمتے رہیاں خدمت گار
 دیکھے مہر نگار بھی غفل فرست نال
 ہن دیکھو ہے تخت تے شہزادی وچہ ناز
 لے آئی گھراساں دے اج اس نوں تقدیر
 ڈاٹھی مہر نگار نے مغلیاں دی چال
 ایہو نظریں آندا ایتھے خیال نہیں
 فرزند اچھب آئی کے سن جاویں اک پندر
 در تے مہر نگار بھی آئی ناستاد

فرمایا فرزندوں ماعت ڈیر نہ لاد
 اسے ضیافت منل دی باہجہوں ویر نہیں
 ایہہ نئی قباد نے رہیا تعجب حال
 عرض کرن سب عورتاں کتھے چلی ہیں
 وہیں ہتھ ملیندیاں مغلیتیاں حیران
 بھی فرزند قبادوں لے آئی خود مال
 نے نالے سب فوج نوں کر دتا آگاہ
 پرچہ عربی فوج دے سب سپہ سالار
 شہزادی دے جاو نوں پائی ژوہیں سار
 بختک کہند اخوت کی جے اوہ چلی گئی
 ساڈے قابو وچہ ہن سب عربی سردار
 پوتے پتا میر دے یار لال سنے تمام
 افسر لشکر عرب دے مارے جان جدوں
 سنے قباد حصار وچہ رہی ہر نگار
 ژوہیں بختک اکھ دے پھر بہمن نوں آ
 انہاں دوہاں اکھیاں بہمن کرے قبول
 بہمن اندر مجھے کہے بلند پکار
 ظلم اتے ناحق ہے تے ظاہر بیدار
 والی ہفت تسلیم دا ہر منہ فرزند
 عربی زادہ کون ہے تخت پہے کیوں آ
 عمر جو پتا میر واسنکے کروا جوش
 بہمن کیوں تے جو فرمایا ہیں
 سن کیا اندھور نے اے بہمن بد حال

میںوں وچہ حصار دے جھبہ دے چل پچا
 میںوں نظری آوندی ایتھے خیر نہیں
 مادر نوں اسوار کر لے تریا جھبہ نال
 کیہا ہر نگار نے ہنے آواں مٹریں
 ہر نگار حصار وچہ داخل ہوئی آن
 دوہوہیں اندر قلعہ دے آبیٹھے خوشحال
 متاں اٹھے کچھ شہدہ رہے تیار سپاہ
 ایہہ بیٹھے بے خبر سی ژوہیں دے دربار
 ہتھ ملے رو آکھ دے افسوس ہزار
 اور اک کتھے جاو سی جانوں پکار لئی
 پل وچہ مارے جاسے کر غلبہ پکار
 ہو دنگے وچہ گھڑی دے دیکھ بھٹے قلام
 فوج لڑائی واسطے پھرتے سرار کدوں
 قیدی کرناں دوہاں دا پھیر نہیں دشوار
 اول گل فساد دی توہیں کجہر مل
 ایہہ کچھ گرداں غریباں معلوم حال نہ مول
 مرد و منصف ہوئی کے سنو میری گفتار
 ہر منہ بندے تخت تے بیٹھے عربی زاد
 تخت کیانی واسطے لائق قدر بلند
 جقداراں دے حق تے منہرا ایہہ جفا
 بول سمجھ کے بہمنان گئے کتھائیں ہوش
 بول کینے عربیا توں کس لائق ہیں
 کی ہوئی دیوانگی بول زبان سہال

حضرت عرب امیر نے کیتنا آپ جفا
 مضمّن نہ ہو یا تہہ نولوں ایہ بلند مقصا
 مردارا اک تیغ تھیں مار کر لیاں دو
 سن بہمن نے اکھیاں ہونو جو انوں دھا
 اک نہ جاوے جھوندا پرزے دیہواڑا
 سن بہمن دے حکم نولوں اٹھئے لفظ
 جاں ڈٹھا اندھوڑے پئی لڑائی پاک
 بہمن جھڑو دھرت تے پیار ہیا بیہوش
 بچھوں پئے لندھوڑے بتے کافر دھا
 ہوش بھلی لندھوڑے دی دھرتی پسانڈاں
 تیغ دگی پر کارے گزر گئی دھمکار
 عزلی خونوں خون تے کافر ہولسان
 اک اک عزلی مرد تے کافر پیا ہزار
 گرناں ور ہیاں مسرور باجمہ حساب شمار
 بہمن تانیں تداں نول ہوش پئی کچھ آ
 کر لشکر آستہ آینا باہر وار
 اک نہ دھوں عربیاں زندہ چھوڑ دھول
 تیر چلاون گولیاں کافر باجمہ شمار
 دھرتی اتے پئے مے سب عزلی لاچار
 بہمن فہرہ مار کے کہے سواراں نول
 ہر ہر دے تن ہر طرف خسر کھلے گلزار
 غلبہ گمستا کافراں تے چانی تلوار
 بہمن دی اک بہن سی لور بانو تس نام

تینوں گرسی اپنی جو گریسا عطا
 بولیں قدروں دودھ تے کریں نہ کچھ کام
 جے مٹرائویں بولیوں پھیر دلاور ہو
 لے تیغاں وچہ ساغے عزلی کر دھنسا
 عزلی دی اولاد دادیہو نام گوا
 مغلان دے گھر بیٹیاں چل پئی تلوار
 ماری گزراٹھا نیکنے بہمن دے وچہ لاک
 اکو کاری آگئی سر دگیا ہو جوش
 گزراں پیاں سرور لیا اندھوڑ دبا
 تے اینویں سب یلاں دا ہو یا منہ رحل
 کافر دھوں مغل داہل گیسو بار
 دھرتی تے مقتول تھیں آوے لفظ چہان
 بیٹھے کچھ دبا لے کر غلبہ پیکار
 تے دگیاں وچہ تنان دے نیزہ تے تلوار
 فوج بھے پیکار نول کیتی جمع سرا
 چڑھ کے اتے گھوڑیاں گھیر لیاں اور بار
 یامارو یا جنگ چپہ مرنا کرو قبول
 لگے اک اک مرد نول تیر ہزار ہزار
 دھالائیں پیش گذاریاں ناں طاقت پیکار
 مارو مردو گھیر کے سب رواراں نول
 اٹھ نہ سکے دھرتیوں گزریں ہوشوں پار
 آہن جاتا جو ہونے قتل بھگے سرور
 خوباں دے وچہ بادشاہ پریاں وچہ لہام

وارث ملک جمال دی برق چمکدازو
 قاتل رمزیں نین تھیں وہدیاں تاروتار
 پرتا شیراں آتاں وگدیاں داروہار
 عاشق لہوں دہر جانیاں وھیریاں داروہار
 دم دم ضرباں غم یوں پوندیاں چاروچار
 رخ اس دے دی غیر توں گل گل خارو خار
 محبوبہ مرغوب دل گردے کڑھ کھڑے
 ناز نظر دی شوخیوں رخ غالب میدان
 نازک نین پرودے ناز جو نیزہ نوک
 رنگ بھرے نیارے بعت مورت مور
 وچہ فلک دے مشتری اندر شوق سزا
 شاہیں کوستان دی جاں کر دی پرواز
 جال چلے لے جاوندی ہوش جہانداوی
 جاں رخسار نقاب تھیں ساعت کوئے ظہور
 جاں خنداں لب کھولکے خن کرے اکوار
 حسن قلم دے کار تھیں دو تن حرف دیگر
 صاحب تاج کوازی تیغ بہادر جنگ
 عمر جو پت امیر و صاحب حسن جمال
 چہ ہے میرا عمر تھیں مودے کیوں وصال
 جل بل کے وچہ عقدے دل ہو رہا کباب
 مہن سیناں اس کافراں عزلی لئے دبا
 مسئل برہوندار کیا سینے دے وچکار
 جاتس جے ارج ماریا جاسی عمر جوان

ناز بھری اوہ نازنین تے نازوں خوشگو
 دو یوں ہاسدیاں اکھیاں کردیاں مارو مار
 نال کر شے ہر نیماں وھیندیاں ڈارو ڈار
 جھوڑیاں دی روندیاں آھیں ناز وزار
 مٹر بل جاناں فرق تھیں رہندیاں پارو پار
 تے اسدے جنگاہ تھیں ہر دم ہارو ہار
 جہاں چمکا چمکا آدھ چپٹم ڈرے
 اکو تیغ نظاریوں جل تھیل خون روان
 چمک لگی تن گتے گذر چلی بن روک
 شہنشاہ شہاں ماری سنہر چال چکورا
 دروازے اقبل دے اسدا چوکیا
 طالب کیمک نقا ایدرے کر دے جان نیکی
 قربانی وچہ جاوندی جان جوناں دی
 چشم نظر نظر لگی چلے مرادوں دور
 مردہ سو سو سال اٹھا ٹھہرے سزا
 داستان بیان بلاغتوں لے انداز وھیر
 تابع اسدی فوج کچھ اندر زور پلنگ
 مدت دی ایہ اوس تے عاشق سی ہر حال
 گلرخ عمر جوان تے بلبل دانگ نہال
 عشق چڑھایاں مستیاں سرخوش باہجہ شکار
 وچہ عمر جوان دے سر تے پٹی بلا
 حال سیناں یار واپوئی باہجہ قرا
 پھر شکل ہے جیوناں مینوں وچہ چہل

باہجہ پیار سے رووندی سر جانگی میں
 خوب ایسی جو یار تھیں جان کر ان قربان
 دلبر انھیں اپنی دیکھے مردی نوں
 یا سرساں یا ماریاں ویری دلبر دا
 بیکھ گل دل وچہ سوچ کے ہو بیٹھی اسوار
 ٹھوڑا تیز طرار داتیزی دے دھوا
 حمزہ حمزہ اکھدی پئی کٹار اپکھ
 جو ہونیا آسمان چہ ماری تلوار
 سچ کر جاتا کافراں حمزہ آن پیا
 مگرے نئے جانیاں کردی قتل گئی
 ویکھ چلا کی شوخ دی ہوئے حیرت مند
 نور بانو نے آوندے نوں ماری تلوار
 زرد بہمن لے دیکھیا ماریاں ہومان
 نور بانو نے تیغ تھیں کیتا پڑے دو
 نور بانو بھی جا پئی اسپ اکاڑی ڈھو
 اک تھیں جاویر دو مارے وچہ میدان
 نور بانو دی شوخیوں بہمن بھی حیران
 کی اسدے سر عریاں پاپتیا لٹی
 آپ نہ نیرٹے اوں دا دوروں کرے پکار
 اسواں دے دلال نوں بہیت گئی نگار
 سنے نہ کوئی فوج تھیں انداں دواہیاں نوں
 نور بانو نے راہ تھیں دتی فوج ہٹ
 فوج سنے وچہ عریاں آئی اندر وار

واصلوں دل دی آرزو کد پاواں گی میں
 آج دلبر دے سامنے سراں اندر میدان
 جان فدا وچہ عشق دے صدقوں کردی نوں
 واراں یار پیار لوں دل غم پروردہ
 باہروں ہو آراستہ آئی دل دربار
 بجلی وانگوں غیب تھیں پئی اچانک دھا
 آکر دے کفار دے وڑی کفاناں وچہ
 دو ٹکڑے کر سٹیاں گھوڑے اسوار
 سڑھے دم ہار کے دلوں قسرار کیا
 نور بانو کفار نے انت پچھاں لٹی
 تیغ لئی آپیا بہمن دافسر زند
 دو ٹکڑے کر سٹیاں سپوں دصرت الار
 ہو تیا آپ مقابلے آندر میدان
 کوچک بہمن دیکھ کے پیب دلا دھو
 کوچک بہمن نیزیوں سٹیاں مار پھو
 باقی کافر دیکھ کے نئے سرگردان
 گھردا پور نگھار یا عربی تھیں قربان
 کی منتر پڑھ عشق دا پیچھے لالٹی
 مار گواہے ایں نوں پکڑ کوئی اسوار
 کوئی نہ آوے سامنے کرنے نوں پیکار
 بہمن روندایت نوں نامے بھائی انوں
 مغلاں دے دوبار داکیت راہ صفا
 آڈٹھا محبوب نوں درداندے دھکار

چو

پرو

نگھار

سیس دھڑے آندے تے جان میری قربان
 کر اہل جہان نوں لے عربی سب نال
 آئے دھڑے دے سب عربی سردار
 نور بانو نے قلعہ دے درے کرائے بند
 تہذیب کا فریاد لے آئے گرد حصار
 صحت سلامت آدمی چھڑے اندر وار
 باہر حصار بھٹیں کا فر کر ن خروش
 اگے نہر نگار دے ہوئی عرض گزار
 کندہی مادر مہربان اے فرزند عزیز
 وچہ کفاراں پہلوان آجے کئی ہزار
 طفل آجے نوں لڑا کیا نرم تیرے اندام
 کیتی عرض قباد نے میں سنیا سوار
 میں بھی اوسے شیر دا ہاں اوڑک فرزند
 کندہی مہر نگار نوں نور بانو ات حال
 کیتا فرنگار نے رخصت بیٹے نوں
 ہو گیا اپر خگ دے شاہ قباد سوار
 آندہ میدان دے کرے قباد دیکار
 بہن دل وچ آکھدا چکا ہو گیا کم
 اس دے دے پکڑ نوں آوے نہر نگار
 بہن آٹیا سامنے کندہی وار چلا
 بہن مارے گزر لے عربی رکھے ڈھال
 امیر قباد نے جھل لیا ایہ وار
 تلواروں نوں لاد دی ڈھال شائی گٹ

بھٹیں یاں پیار یا کران تصدق جہان
 نور بانو دھڑے قلعہ دے آن وری فی الحال
 تن گھائل ہرزخم بھٹیں بیچو دتے لاچار
 ہستیاں مہر نگار بھی بہت سوئی خورسند
 بیٹھے گھیرا یا گئے ہر طرف سردار
 چڑھا پر دیوار دے کر دے سی پیکار
 والی تخت قباد دے دل نوں آٹیا جوش
 دیکھ رخصت کفار بھٹیں جا کر ساں پیکار
 توں کی جانے جنگ نوں جنگ ہند کی عزیز
 نال انہاں میدان وچہ کوں کریں پیکار
 گرز جلاں دی کس طرح جھلیں جہاں تمام
 باب میرا جاں طفل سی کر داسی پیکار
 بھائی عمر دلیر داجہ دی شان بلند
 شہزادے نوں جان دے میں بھی جلاں ٹال
 کہے حوالے رب دے جا فرزند اتوں
 نور بانو خود نال ہو آئی باہر سردار
 آو کوئی کافر و کرنے نوں پیکار
 اس دے نوں پکڑ کے لے آواں دھچم
 مفت اسادی فتح ہے ہو نہیں درکار
 کیا شاہ قباد نے توں ہی پسل کرا
 شعلہ آتش ہو گیا ظاہر قوت نال
 تے بہن سردار نوں چا ماری تلوار
 چیر زد وچہ ہاتھ دے کار لگایا پھٹ

زخم لگا کر کرتے بہمن دوڑ گیب
مگرے گیا قباد بھی فوجاں گھیر لیب
نوربانو بھی تیغ لے آئی دڑی وچسہ فوج
کر دے کچھ مقبلہ دل ٹٹے کفار
پہلی شکست کفاروں نے ہنسے ہراساں ہوڑ
چونکہ کوہاں تک دوہاں نے شکر کھڑا دہ
دوہوں مڑے پچھاڑیوں آسے دھچھار
کر دی اُپر دوہاں دے مہر نگار پیار
نے کفار لڑائیوں نس گئے موٹھ پھیر
شام پہی نون کافراں مڑ گیتی تدبیر
پھر مڑ گردھار دے پیٹھے تھنوار

جا اپنی وچہ فوج دے ہو بیہوشش پیا
چا تلوار قباد بھی دانگوں شیر پیا
رن وچہ قتل کفار نہیں خون دگائی موج
تاب نہ جھلی تیغ دی انت گئے کھا ہار
دوہوں مگرے دھاپے گئے مقتانوں توڑ
بہمن نون چا نیل تے ددڑ گئے لے سب
لگے مہر نگار دے ہوئے ادب گزار
بہت خزانہ وٹھا چا پیٹے تھیں وار
پیشا عرب امیر دا ڈھٹا بہت دلیر
غلبہ کرو دلیر ہو عربی ہوں اسیر
عربی اندوار تے کافر باہر وار

آنا قریب سلطان عکہ کا کفار کی مدد کیواسے

اور جنگ گردان عرب سے اور مارا جانا سعد بن
عمر کے ہاتھ اور پونچنا امیر المؤمنین حمزہ و عمر امیہ
کا کاؤس حصار میں اور زیر کرنا امیہ
کا سر کب ترک کو

کافر گردھار دے مکتے روز رہے | زخمی سارے پہلوان کون جواب کئے

گزے کتے روز جاں پی عمر نوں ہوش
 حال چچے کی گزریا دے سے مہر نگار
 کیتا میرے باپ نے کافروں مختار
 کافر دشمن اسان دے ایہ بدخواہ حرام
 نال فریب حرامیاں سانوں لیا دیا
 لے سن زخمی ہاں ایس تے لڑنوں لپچار
 جاں ہندی کیوں بیٹھے ڈر دروچھار
 نکل باہر قلعے بقیں یار و جنگ کرو
 باہر لے کے فوج نوں آئی عمر جوان
 آن لقیب پکار یا مرد و بہو دیس
 کہے پکار جو عز ہو کرو ضرور بقیں
 مینوں قسم عزت دی عزتی دی سو گند
 حمزہ عربی سرگیا مردان داسلطان
 تے تیں طفل ایہیوں لے تیں نادان
 یو و خیال نہ جنگ دے ہو سو مفت قتا
 کرو توالے اہاں دے ملکہ مہر نگار
 ہتھیں مہر نگار بے دیو مینوں پکڑا
 ایہ قبو واسر تے چھیراں ناں کدی
 داناواں دی تے تیں نہیں کساوت یا
 شہد سنوار کاتے زہر نہیں درکار
 اکو مہر نگار بقیں بے بیٹھو تھو دھو
 بے تے تیں دینوی ہتھیں مہر نگار
 لایے دی امید تے رہو نہ سول دینا

سن غوغا کفار دے اس اندر ہوش
 سن سن تپیا کالج کھنڈا ہو پیرار
 جس نے چچے او سدے چھڑیا حق گزیر
 جھوٹے قول قرار دے کھوٹے دلوں تمام
 کیتا نال مقابلہ رن وچ صفایاں حبس
 مردان دے فرزند ہاں تن وچ چلے قرار
 چلیے باہر دار تے چل کرے پیکار
 یا مار و کفر نوں یا تے آپ مرو
 صفایاں ہو یاں آراستہ صاف ہو یا میدان
 سن کے بہن آئی کر غلبہ ہو یا میر
 حمزہ وچ جہان دے زندہ سول نہیں
 مار لیا شہاد دے عربی دافرزند
 تے مردان دی سروری سی اوسیدی شن
 مردان دے وچ سروری نہیں تے ڈی جان
 مردان نال مقابلہ نہیں تے ڈی جان
 جہان بخشی میں تے ڈی جاؤ کر دیر
 مفت خلاصی تے ڈی جھگڑا پھیرنے کا
 راہی ہو و عربو جہد حریباں مہر
 جو اوکھی ہو دیوناں دیو نہیں ہو شہاد
 نقد خلاصی صلی ہے مندر ارج او وھا
 پھر تے ڈی جان دہنیں مزاحم کو
 لیاں زور اپا کیے انت تسانوں مار
 بے دیکھو دھن جاوند ادھا دیو لٹا

سن عربی اس گل نون کردے جوش کمال
اگے عمر جوان دے آئیں سپیس لوال
دو گھڑیاں میدان وچہ کھنڈاں لوال و جا
کرے حوائے رہدے ابھی امیر جوان
آن چو طرفے پھیریا فیل دلاور نون
شیریا ہندیا تیری جان چلی
میں ہن مرنوں ماروں ڈرنا توں نہیں
نہر یا لندہ گھر نے سردار اکروار
بہن نے لندہ ہونوں ماری گرز اکور
وارواری دوہاں نے کیتے وار ہزار
دوہاں دے تن و جیاں جاں ضرباں پرکار
اگے زخم لندہ ہور دے بدنوں پھٹ پٹے
لوو گے پر نالیاں وانگوں سٹان نال
پر سردانہ دیہاسی لڑوا روز تمام
بہن مڑیا فوج ول بھر سڑیا لندہ ہور
جاں چڑھیا دن دھرا ہویاں صفایا تیار
دوہاں ولوں جاسوس بھی دوڑے واپس
پچھیا کپڑا بادشاہ کتول دھپا ہے
کبندے ژوپین مغل دا خواہر زادہ شیر
نام قمر زرا پس دا حکمہ داستان
معت سومن دی گرز تھیں لڑا ہے میدان
سن جاسوس دوولاں دے مڑے پچھانوں
سن عربی عناک سی انت ہوئے مو شیار

ہوئی دل لندہ ہور داتپ غصے وچہ لال
بیس چہرہ جاواں جنگ نون لے میڈ فرما
اگے عزور شیر مردی کراں صواہ بجھا
تھیا ہندی تاجور چڑھا اندر میدان
بہن نے لکاریا حملہ آور نون
گھڑی پلک وچہ ویکھے عوت خاک لالی
تے تیرا ج ہندیا عذر قبول نہیں
ٹٹے بازو دالیا جان تیری دم چہر
رکھی ڈھال لندہ ہور نے ضرب نہ آئی کار
کے نہ پائی فتح تے کے نہ کھادی ہار
گوشت پوست بدن و گرم ہوئے یکبار
توں خوار سے خون دے سارے پھٹ پٹے
ہاتھی شاہ لندہ ہور دا ہوئی لالو لال
مساں مساں دن گذر یا موڑک ہوئی شام
مشکل بھاری سراں تے دسد اھند اطور
اک دھردیکھن آوندا ڈاگر دغبار
جاسوساں نے آوندی ڈٹھی بڑی سپاہ
کس مطلب نون چلیا کتوں آئی ہے
دوڑوپین شاہ دی آئی شاہ دیر
چھ پتالی گزراں دا اسدا قد عیان
میدانال وچ ماروا سپ اوہدا جولاں
خبر ان آن سائیاں دوہاں سپاہاں نون
اکوہد اساندی کافی ہے جبستار

نے اگاڑی جائیکے کافر جمال زبوں
 کرے قریز آرزو پاس کفراں دے
 رخصت دیو جنگ دی میں جاواں میدان
 رخصت کینا کافراں گیا قریز دھسا
 بوچے اتوں آوندی کے ہنس پکار
 سرے اندر میدان دے داس کرے دھپ گلو
 آؤ وارو وارے آؤ کھٹا و زور
 مہرگ کھڑی سر تاں دے آؤ دیکھ لوؤ
 آؤ بلو بہادری تیغ میری پر کار
 دنیا دے دھپ تاں نے کٹے در دھزار
 آؤ اچ پیاریاں مل مل یاراں نوں
 گز تیری ابر نہ ہے سر میں تساڈے سٹ
 تیغ گذارو عربو جو جو میری تیغ
 سنکے شو شریر دامرد کر بندے بوش
 چڑھیا پت لند ہور دہ شہزادہ فرما
 کے قریز طبیب کی ہے تیرا نام
 فرمایا فرما دے نام میرا فرما
 کے قریز دس کھاں کھتے تیرا پاپ
 فرمایا فرما دے توں مردار کوں
 ماما تیرا مارا تھا کھتا تھا مام
 ردا بعد اسیر دے رہا مختاراں سال
 تیرے کو لوں ویریا کیوں مرا نگاہیں
 اہی گل من فرما دی کرے قریز جوش

سے آئے تعظیم یحییٰ نال قریز نوں
 میں غالب میدان پاں وچہ سواراں دے
 بل عربی دی فوج دی دھراں شکستہاں
 ست سو من دی گز نوں سٹ وچہ ہوا
 سر دھلو کوئی عربیہ آن کرے پیکار
 آوے ہوز بھارتیوں دیاں اگاڑی توڑ
 اچ تساڈے قتل دی ہتھ میرے دھپ دور
 نقش کھلا تقدیر دا لکھ لکھ لوؤ
 اک اک یحییٰ در کردیاں دود دھنیں چا
 دیکھو اچ بہار ہے اس دنیا یحییٰ پار
 میں اچ مار گواوناں کئی ہزاراں نوں
 میرے اچ حریف دا جھنگا چور چو پٹ
 دیکھو رنوجہ جھکدی جوں بجلی دھپ تیغ
 اس مغرور پید دے کون سروٹے گوش
 کھڑا حق ابل آئی کے دن وچہ عالی زاد
 بے ناداں صحت عربا ہو جاوے قتل
 بیٹا ہاں لند ہور دامندی شیر نثار
 اندے مندے آئیوں کیوں مرنے نوں آپ
 مارن والا کہ مردن آئی اواگون
 ماواں بھینیاں دے گیا جھگڑے والعام
 پاشیاں بہت خواریاں اک نہ کھتا وال
 تیوں وچہ میدان دے پست کر انگلیں
 خبر نہ میری تھو نوں اسے عربی بہوش

دھمال رکھی فسرہا دے کرے قریز دلا
اس گرزوں فرہاد داک نہ کتھا وال
تے کیا توں عریا بھل گیوں ایسہ وار
پھر ماری ^{قربان} قریز تے گرز قریزوں
گرز و گری ہووندے دونوں وچ میدان
کھل لگے فرہاد دے مڑوگ ترے تمام
خونی ہاتھی شیر دا ہوئیا خونوں خون
کے قریز دیکھ کے فسرہا دافرما
نیزہ تیغ نہ ماریا میں قیس دے تن مول
کیس کیتا کافراں ساڈے نال دغا
کڑھ قریز ماریا دہندی نوں تلوار
ہندے رہے مقابلے شمشیر و شمشیر
ہویا دیلا شام دا کے قریز شیر
فرمایا فرہاد نے پہلے سڑاں دھول
رون قریز مڑ گیا اول سورت مگام
درد بدن فرہاد دے رات دیا بیوش
پھر قریز فخر نوں ونوچہ گیہ جوان
گروے پکارا عریو آن دکھلا دھا کھ
شیر وانی شیر باریک کھڑا دلا درہو
یا حضرت میدان دادل میرے وچ شوق
سونپ خدا نوں عمر نے رخصت کیتا شیر
جو کچھ سربا ایس تھیں کر پیکار گیہ

گرز وچی وچ دھمال دے جنگل پئی پکار
دیکھ قریز سردی رہیا پریشان حال
سردا قینوں آفرین لاکھ ہزار ہزار
جیوں سنیاں شیوں دیکھیا آخرد چہ ہزد
بھل قریز اکھلا غریب ^{دھمال} دلا درہو
سٹاں پیاں سرد سڑھتے ^{دھمال} میدان
وگے فرہاد دے خون دے ہوئیا بے آرام
تن رنگے دت کپڑے تن من لالہ گون
کھوتوں کیوں چسپا زخم نہ لگا کا
بدن تیرا من زخم تھیں کیوں ہوئیا مقتول
کھریجا کے ماریا سانوں گھت دغا
تے ہندی نے دھمال تے جھال جھالی ہزار
رہے برابر جنگ وچ دونوں مرد دلیر
ہن میدان تر چلو فخرے ٹڑیے پھر
نوں سڑجا میدان تھیں جے ناں جنگ قبول
سڑ پھوں فرہاد بھی آئیا وچ مقام
رات کئی تے آئیا دن اکھلا وچ جوش
نازی سنب و جابا آندرا میدان
سرداں داگ مقابلہ کران تھادے ساتھ
ابن امیر جوان تھیں گردا عری من کھلو
دیہ رخصت میں آوساں پاسرداں وچ فوق
آئیا وچ میدان دے نیرہ باز دلیر
کاری ضربوں جھل کے روز گز ارگیہ

دلا درہو

کھا

دن اگلے میدان وچ گیب قمریز پھیر
 دن سارا وچ جنگ دے رہے برابر ہو
 منت قریب آؤندا اینویں وچ میدان
 غالب تے مغلوب دالہ نہ دھریا نام
 سکھ نہ ملیا سوناں سردانوں ورات
 چھوڑ غلام رسول بن اس جھگڑے دیات
 تے ایہ فرماؤندا خواجہ محمد علی
 رہن دیاں ہن این تھان ہی لڑانی نوں
 آوے پیک امیر دالین صفائی نوں
 آہا کے وچ سی حضرت عسم بنی
 اینویں اندر خوشی دے مدت گئی ویا
 اک دن اندر خواب دے ڈٹھا ایہ سردار
 غلبہ کینا کافراں گھائی ہوئے مرد
 عمریاں لڑائیوں سد پچھے تعبیر
 اگلے خواباں تیریاں آزمائیاں ہر وار
 خبریاواں جائیکے وچ کاؤس حصار
 عمرامیہ دوڑیا ہاں شہروں دا ہواہ
 وچ کاؤس حصار دے آڈٹھا احوال
 کر دا وچ میدان دے شیر قمریز جنگ
 گرز و گرز دیو ہاندا آہا جنگ پسا
 جس دم ڈٹھا عمریاں عمریاں لڑاں
 دوڑے استقبال دن میں ڈگے آ
 ساتوں دھیوں ماریاں رل غداراں نے

شر وانی کاؤس نے جاداہی شمشیر
 رات پٹی سر لشکریں آن وڑے ہر دو
 جنگ کریندے ویس تھیں وار و دار جوان
 دوہاں دلاں دے ملاں تے ہوئی خوشی حرم
 تن زخمی سب پہلوں غوی عالمیذات
 کر دیا یاد سمند خاں حمزے دے حالات
 نہ کچھ وہمی شاعر حالت حمزہ دی
 سفنے کن امیر دے کھڑاں دوہائی نوں
 تختک دیکھے سامنے سکے جوانی نوں
 رہندا اندر شادیاں ناں دل فکر ذری
 دل حمزہ دے فوج دانہ کرنا آہا کا
 اپر مرداں عرب دے آن پئے کفار
 ابھڑاٹیا اٹھیا ہو حمزہ پڑ ورو
 جھوٹ نہ سفناں تساں دا عمر کے تیر
 خواب تیری وچ آؤندا سوچندا اظہار
 مڑکے وچ حضور دے کہاں حقیقت معار
 ساعت کتنے نہ اٹکیا ہر گز اندر راہ
 صفائ سواراں دو طرف جنگ عجبت ناں
 اس تھیں وچ مقابلے یونانی گل رنگ
 پیک عم رسول داند نوں پہونچکسا
 آٹھے جو دھوئی کے اندر خوشی ہزار
 سر پیریں رکھ روئے سارے عرض نا
 دغا کا یا اس تھیں انساں کفاراں نے

جنوں عرب امیر نے کیتا سی مختار
 ناں ضیافت مغل نے سانوں گھر بیجا
 سن کے عمر عیار بھی ہوئیا حیرتمند
 تھے ڈٹا کا فساں عمر امید نوں
 جاں بہن نے دیکھیا آئیا عمر عیار
 ہکا بکارہ گیا کیوں میں پائیا ویر
 عقل دماغوں اڈ گئی کیا توں چک زور
 روشر مندہ بیتوں عذر نہ جانا پیش
 حیرانی دچہ چشم تھیں موج وہی رت لال
 دلچہ کہندا کہ صدوں آئیا عمر عیار
 نکل قبروں دوڑیا راج بھادیں ایچہ چور
 موئیا ہوئیا اٹھ کے بھاویں آن پیا
 چھٹ قبر دی قید تھیں کرنے آجیا لوگ
 یا تے خواجہ حضر نے چھڑکی آب حیات
 اڈی اڈی سرگ دی جھوٹے عمر حکام
 فتنہ فریب کھلا رہا ایہہ بختک نے پک
 مار فریب لڑا ایہہ مینوں عمر بی نال
 عمر زندہ بھی جو نہا ہو سی عرب امیر
 بہن نے اس گل نوں جانا نال تھیں
 اجل میں اس دنی تھیں گواں جلا نا راج
 تپ غصے وچہ لال ہو بہن سال زیوں
 بہن مردار بختک کر لے گلان چار
 ہندی آئی مدھ دی جھوٹے نساڑی رسم

ایہہ او سے مردار نے کیتے ظلم ہزار
 کر اتفاق فریب تھیں دتا جنگ مچا
 مرداراں دے قول دے سب جھوٹے پوند
 حیرت دیو چہرہ گئے سارے حال بوں
 زردی جھلی رنگ تے حیرت دے بکار
 تے بہن مول نہ آؤندا کچھ اسنوں سر پیر
 خوفوں نظر چر او نہا پیادے وچہ چور
 کچھ جاتا کچھ ہو گیا بہن دردوں دلریش
 ڈر دا تھنہ کھنیا حال ہوئیا بد حال
 ایہہ سولی دی تنگیوں کوں چھٹا طرار
 منکراتے نکیر دا اس تے پیانہ زور
 میں بچنے دا ایس تھیں کراں علاج کیا
 یا تے لوکاں مار کے ناں دبایا ہوگ
 بہن رڈ پھتا وندا ہتھ ملے مہمات
 اوڑک دلچہ جانیایا ہوئیا مکر تمام
 تے میرے وچہ قتل دگھے ذرا نہ کھی شک
 دلچہ میرے قتل دا دھریا ہوگ خیال
 ایہہ میرا سروا ناں بختک دی تہہ سیر
 بہن عربی دی تیغ تھیں مینوں تنگ تھیں زمین
 بختک فتنہ دوزی جان مکا لوانا راج مکاں
 بھر نوں دوا کھیاں کہندا بختک نوں
 توں کہندا اسی مر گئے حمزہ عمر عیار
 دیکھ کتنوں بہن آئیا دھی تیر بدیا تقصم

چاہے شہر و طاعن داکھلا ہوائی نون
 عمر موٹے دیا سوہڑ یا دیکہ عمر دانگ
 کیوں کافر دیا بچیا جنگ پوایا سی
 سانوں وسدے رسدیاں پٹ گویا کیوں
 دل تیرے دلیر سی ہے کچھ میرے نال
 آدے گاہیں حال سن حضرت حمزہ آپ
 اسے بد زاد حوامیاں بڑا مک یو پاپ
 کہے تیرے میں لگ کے رہا ارار نہ پار
 توں میرا گھر پاڑ کے کیتا کڑے چل
 نالے جان گوالیج نالے ہوٹیا خوار
 حیلہ کینو دیریا میرے مارن دا
 دل میرا دچہ قمر دے بن ہو گیا انور
 بختک کہندا بھناں بول سمہال زبان
 کہہ میں تھیں کی ہو گئی اس دیوچہ خطا
 اٹھیا اک وارگی بہن غصہ کھا
 پھر میرے تے ماریا دھرت پیرا مردار
 کافر پئے جو فیروں بہن لے پٹا
 ہن عربی دے جنگ تھیں جیٹھ نہ مت ہار
 دچہ غضب دے آکھدا بہن مار لپکار
 میں زندہ چھوڑا سال اس دیری نون مول
 اوڑک رلن کافراں بختک لیا چھڑا
 باز گشت داکافراں دتا طبل و جبا
 آڈٹھا دچہ فوج دے بہن روند ازار

دب قبر دچہ چوند اکڑ جوائی نون
 نال جو اٹھیا تیریاں کون کرے گا جنگ
 کیوں جھوٹا خط لکھ کے آن دکھایا سی
 ابرساڑی جان دے غلام کسایا کیوں
 ہتھیں مار گواوندوں نال کر دوں ابید مال
 ماں تیری آٹھ دے گی یا تے تیرا باپ
 میرے نال امیر دا بہن نال ہوگ ملاپ
 بیڑا میرا ڈو بیار داں دے وچکار
 گھر دا پور نکھار یا بھین میری نے مار
 توں کتا سردار ہیں میرے تیرے یازار
 دل دچہ متا پکائیو پور نکھارن دا
 ابید گل توں بھی جان لے مراں تینوں چھوڑ
 مینوں تینوں ساریاں لکھیا سی سلطان
 دچہ نہ بہنوں گالیاں مت رہی پچھتا
 پھر بختک نون شکریوں دھرتوں کھڑیا چا
 ابید بے شرم نہ اچے بھی موٹیا حال خوار
 ہونی سی سو ہو گئی توں ہن تہرے مٹا
 شکر اپنے نالدا ناں اک اک کر مار
 چھوڑ دہو اتھ کافرو میں ماراں تلوار
 لڑنا نال امیر دے پچھوں کراں قبول
 بہن روٹھا بہہ گیا پچی مصیبت آ
 رنوں قبر پر دوڑ کے لشکر وڑیا جبا
 تے دالگوں ماں چور دی بختک چپ خوار

اندگر یہ زار دے بھی سارے کف
 بہن رورو اکھڑا زندہ عرب امیر
 بہن حمزہ تھیں جائیکے ایہہ کرسی تقریر
 کہے قریر ز حال سن کر و نہ گریہ زار
 ناں روو اس خوف تھیں میں کر ساں پیکار
 بہن رورو اکھڑا کئی نگہار گئے
 تیں میں در گئے اُس دے جنگو لہار گئے
 شاہنشاہ نوشیرواں جیسے سخت پہاڑ
 کہے قریر و دیکھیں اکدن و چہ میدان
 کرے قریر و لاف تھیں فتح ہزاراں دار
 آہے کافر و وندے محمد جم جبرت مند
 اود دھراندر بارگاہ آسب عمر عیار
 کھائل ہوئے یلاں دے ڈٹھے بدن تمام
 اہر زخماں یلاں دے لائی جھب دوا
 پچھلے پیریں مڑیپ آئیا کے دل
 حمزہ نے ماں باپ تھیں سکے اذن لیا
 آئیا و چہ رکاب دے نالے عمر عیار
 حمزہ نوں و چہ راہ دے کچھ دن گئے وہا
 نت قریر ز آوند اڑنے نوں میدان
 اک دن ویلے فجر دے ہو یا جنگ تیار
 جاہا سوساں دیکھیا نظری آئی فوج
 خبر بھی ایہہ کون ہے کس تھاویں شاہ
 سنیاں سرکب ترک ہے فوجاں سردار

کہے قریر ز ہو گیا کی ساڈ سے دربار
 دیکھ جو قاصد اوسدا آسب عمر وزیر
 ادہ سانوں میدان و چہ کرسی پکڑا سیر
 بے حمزہ بھی آوسی دن و چہ لیاں مار
 عربی تیغ لزار نوں دھرتی دیاں نگہار
 اسنوں دھرت نگہار دے خود ہو پار گئے
 لڑ دے نال امیر دے ہتھ تلوار گئے
 عربی زادا میر نے پل و چہ لئے لتاڑ
 گنتوں اڈوی جاوئی شیر عرب دی شان
 رنوجہ آئیا دیکھئے گھر کس دے و چہ ہار
 ایویں روز گزار یا جنگ کرایا بند
 سنیاں سب حقیقتاں جیوں ہوئی پیکار
 غداراں دے دغے تھیں دو چہ بے آرام
 اندر اکورات دے بخشی رب شفا
 یحییٰ روز امیر نوں آن سنائی گل
 دل کا دس حصار دے ہو اسوار کب
 دن تے راتیں جاوندے دل کا دس حصار
 ایدل پھیلی فوج دا بہن کچھ حال سنا
 وار و وار مقابلہ عربی کر دے آن لا
 دوروں اڈدا آوند اڈٹھا گر دغبار
 لشکر گل سنگار یا اندر شانے فوج
 کس جاگہ تھیں چلیا تر یا کبھڑے راہ
 مدد تو دین منل دی پیا دمامہ مار

سن کے عربی خبروں غمگین مڑے تمام
 سرکب ترک جوان داکر دے استقبال
 کرن مقدر ایس داسب یقیں بڑا مقام
 کہہا سرکب ترک نے جاں میں لکھا تیغ
 پر دسویں فوج وچ حمزہ بیے یا ناں
 پر ایستھے بہن فوج دے سرور جمع تمام
 سرکب ترک جوان نے مڑ فرمایا بھی
 یلاں عرب دے گزردی کدی نہ ٹھہری واہ
 کہہا کہ لڑوے جنگ تے کیڈ لڑکے شیر
 کوں کہ گزرا لڑوے کیڈک شیرہ باز
 ایڈک کرن چلا کیاں کہہا کہ مارن تیر
 کوں کہ پکڑ دو ال تھیں زینوں کھڑے کنار
 آج کوئی میدان وچ جاوے مرد جوان
 آج ازماواں مردمی بھٹکے جاواں میں
 اٹھ قریر مجلسوں کے پکار سنا
 بے ہن رن وچ دیکھو لے مراد کہہتے دو
 آج میرے ہتھ دیکھ لے ہند گرداں نال
 ایہ گل کہہ کے پسند ابدن سبھے ہتھیار
 آندر میدان دے کرے قریر زشور
 لڑے اسڈے نال تے میرے مقابل ہو
 کھاوے میری تیغ تے ہوئے ٹکڑے دو
 میں آکھا ہاں تساندے مار گواون نوں
 دیکھے میری مردمی ترک بہاد آج

کافر کر دے شادیاں تے خوشیاں بدنام
 لے آئے وچ فوج دے عزت حرمت نال
 کافر کر دیے مرد دے دیکھن شکل تمام
 حمزہ نوں سن شکران ماراں بابھہ دریغ
 کافر کہندے فوج وچ اوہ ناہیں اس تھاں
 کر مردا بہن مردمی ایہ ہوون قلام
 ناہیں گرداں عرب دے ڈٹھے ہتھ کدی
 کوں کہ عربی پہلوان لڑوے وچ سپاہ
 کہہا کہ خون گزاردی عربی دی شمشیر
 کوں کہ چمکاں مار دے شوخ عرب دھماز
 کہہا کہ نعرے ماردا حمزہ عرب امیر
 کوں کہ مار زمین تے دیندا دھرت گھار
 جاد کھلاوے انہاں تھیں ہتھ پاند ر سیدان
 نال عرب حرے یلاں دے تیغ و جاداں میں
 تینوں ترکاں سرکبسا ہتھ دیاں دھند
 نال عربی یلاں دے لڑاں مقابل ہو
 بھٹکے میں پر فرخ ہے کرنا جنگ جسدال
 مست صومن دی گز لے ہو بیٹھا اسوار
 آوے کوئی عمرید جاوے اندر گور
 آوے وچ میدان دجبان و لوں ہتھ دعو
 ہندا آوے سامنے مرے جہانوں رو
 کھرو وچ عرب امیر دے ماتم پاو نیوں
 تیس نہیں جے آو ناں آپ پولیاں بج

سنی پکار جوان دی عرفی شہراں نے
 سعد جو بیٹا عمر دا گے باب کھلو
 عمر کچھ توں طل میں اے نہ جافر زند
 سعد کہے میں جیڈ جو تیرا ویر قبا د
 دیر رخصت تے دیکھ لے ہتھ میرا کوار
 جاوے رب دے عمر کے مردان
 لڑکا کھیا جنگ نوں سارے کرن دھیان
 کیونکر نالی جوان دے لڑکا جنگ کرے
 بہن کنڈا دیکھ لے لڑکا اکھیں حال
 اگے چاچا ایں داسی ایسے دا ہاں
 سنکے سر کب پچھدا کی حمزہ داساک
 تدنوں رن وجہ سعد نے نعرہ کیتا آ
 وہ تیرے وجہ مغز دے بھری تکر دی
 ایہ ل سنی قمریزرے تے ہیا وجہ جوش
 کافر مارے گرز تے سعد بھلے وجہ ڈال
 گرز لگی جاں ڈھال تے جنگل پئی صدا
 سعد کہے توں کافر کس نوں قتا مار
 سعد چلائی تیغ تے لگ گئی پرکار
 بانجھ پئی میدان وجہ جنگا مزایا
 دلوجہ کنڈا گئی اک دو جی کو میں بچے
 دوڑے جانڈے سنن تے سعد پیا پھر دیا
 رکھ جیہا جھڑ گھوڑیوں ڈٹھا وجہ میدان
 باہاں وجہ میدان وے جد جڈ ہتھار

چا بیار نوچہ آوناں مرد دلیراں نے
 میں جاواں میدان نوں کنڈا عرضی ہو
 میں ہندے تیں جاوناں ناہیں مول پند
 دھلیا وجہ کافراں کوڑتے بر باد
 ناں قمریزرے کس طرح میں داہاں تلوار
 سعد گیا میدان تے کھڑا مقابل آن
 کیہا سر کب ترک نے میں یار و حیران
 طاقت گرز جوان دی طفنک کو میں جیسے
 ایہ لڑکا بن کس طرح کرے قمریزرے ناں
 بنوں زخمی کر گیا آندر میدان
 کیس پوتا اوسدا ایہ لڑکا چالاک
 آسردار قمریزرے ہتھ ذرا دکھلا
 ناں دلیراں مرد می تیں وجہ طاقت کی
 سر جلیوں اک گرز تھیں لے لڑکے جیوش
 گرزوں سعد دلیر دا اک نہ کتھا وال
 کہے قمریزرے گرز تھیں کیتا طفل فشاہ
 دیکھ زندہ میں کھڑا ہاں لے ہن کر ساں مار
 گرز والی بانہ وڈھکے دتی صلف انداز
 باقی رہندی دوسری لے کے دوڑ گیا
 آن نصیباں اکھیا ایہ بھیاں بچے
 دو جی بانہ سردار دی تیغوں کرے جدا
 لاہ لیا سر گر گیا کافر چھوڑ جہاں
 دھڑا وجہ دھرت خوار تے سر پوتا ہیار

چنگے سرکب ترک نوں ہتھ گیا دکھلا
 باہاں سنے دکھلا گیا ہتھ دو نویں سردار
 ہتھ دکھلائے ترک نوں آپ گیا ہتھ بھاڑ
 کئے کئے رہ گئے جیسرا فی وجہ نوک
 اسدی لاف اور دھارے عربی دی سٹوک
 عربی دامیدان بے تیز غصہ دی نوک
 سرکب ترک جوان نے ہتھ ڈٹے میدان
 دیکھ چلا کی ترک داہا سامن نہ ہو
 شالیش عربی زادی ترک کے سردان
ظیل وجائے مرن دے سعد گیب **مشریہ**
 عربی اندر شادیاں وجہ دلاں اہرام
 ہر مزین نوشیر داں تاغیں تخت بہا
 کرسی اتے بہہ گسب خود بھن سردار
 بھر بھر جام شراب دے پیند گسی کفار
 وجہ گروہ کفار دے چڑھی نشدی تار
 وجہ وجہ کہندے جاوناں میں فجرے میدان
 اک کہندا میں مادی بھلکے رنوجہ تیغ
 سرکب ترک جوان نے پتیا نشہ و دھیر
 اکھیں بھریاں خون بھیں اسدیاں لال لال
 چاہا ہاں دھون نوں کرے بلند نگاہ
 وجہ غضب دے ترک نے کتنا جوش تمام
 باندر کئے پہاڑ داکدھر ڈیوں دھا
 اچا بھٹیں اسان بھیں کی تیر اسقدار

آپے ہتھ دکھاؤندا سپاہ جنم جا
 سبھناں دیکھے ایس دے رنوجہ ہتھ خدا
 عربی نے ہتھ بھر یا بھگ گیا اجاڑ
 ظنگ عربی زادی نے کی آفت کی ٹھوک
 کاری آئی مغنوں تیغ نشے دی جھوک
 سحرک یا طفل نے منج جگر وجہ ٹھوک
 ہسدا ہسدا دیکھ کے ہو دیا غلطان
 مویوں مفتت قسریز کار نہ کیتو کو
 رحمت مائی باپ نوں توں جدا دل جان
 عمر خوشی وجہ آریا ڈٹھا پسر دیسر
اور صرکافر آپ وجہ ہوئے جمع تمام
 ہوتا بے فرمان دے آئے سیس نوا
 بیٹھے اپنے درجیاں اتے سب سردار
 کندے بھلکے لینے بل عربی سب مار
 نشیوں چڑھیاں تیزیاں کردے شور پکار
 دھج میدان گواؤنی شیر عرب دی شان
 ویری مار گواؤنے سارے باہجہ دریغ
 بدستی وجہ ایسا سب بھیں قدم گیر
 رماں شیر غرور بھیں دگدیاں نالو نال
 بہن بیٹھا دیکھیا خود بھیں عالی جب
 اور جاسپ دیا پتر انوں بد زاد حرام
 دگ کتی دیا بچس اٹھ بٹھا ہاں آ
 ہونیواں لہ کر سیوں اے سوزی سردار

بے ادب بے ادبیوں بیٹھ نہ جان گوا
 بینوں اپنے آپ تھیں ہلکا جاتا توں
 بہن کہند کون میں توں کتا بزدل
 پتو نشہ حرامیاں رگلاں بھنڈاؤں نوں
 ودھ ودھ گللیں بولیاں دوتن کھاؤ نوں
 گرز میری دل دیکھ لے کھنڈ بھپاؤ نوں
 من سرکب تپ غصیوں پیا کداڑا چا
 بہن بچو ہو گیا اگھیں چڑھے غبار
 اٹھ سرکب نوں ٹنگریوں پکڑ گیا لے چا
 چڑھ چھاتی تے ترک نوں سنگھوں پکڑیا
 پاتے کی مار کے تیوں کراں فربا
 سرکب پیر سنگھیکے پیٹھوں لیندا کچھ
 بہن اندر دھرت دے ہو چو پھان پیا
 ہیٹھاو تے ایہہ ہووندے ہر سزدھاپیا
 ویری نال مقابلہ تیس کر یسو کی
 الفت دماغوں دو ہاندے گئی نشیدی تار
 صبح ہوئی تے جنگ نوں ہو گمر د تیار
 دوہاں دلاں دے آدمی دیکھن نال دھیا
 قیرے ڈھکے سبے حال ہوئے اظہار
 عربی استقبال نوں اٹھ دوڑے ول راہ
 سینے نال لگاؤندا حمزہ یاراں نوں
 حالت یار سناوندے جو گزری سردار
 بیست بیٹی امیر دی وجہ کفاراں دے

توں ظالم پیدا دیں صریں متاں سٹکھا
 میں تے سرب ترک ہاں کوں بچتا توں
 جس تھیں اچا بیٹھنا بہت راہے بیداد
 گرز میری دی سٹ تھیں منجہ کھاؤں نوں
 پیر عقل تھیں ڈوایوں کھل ہساؤ نوں
 بال سنوایں پکھیرا دھب کھاؤں نوں
 مار کی وجہ خلق دے دتی ہوش بھلا
 ساعت بچھوں پاوند ہوش ذرا سردار
 پھر سرے تے ماریا دھرت اتے پٹکا
 کہہ کھاں ترکا ظالماں کراں علاج کیا
 یا تے ثابت زمین دے اندر دیاں دھسا
 مل بہن سردار دے مارے پھاتی وجہ
 پھاتی اتے ادس دے سرکب چڑھیا جا
 جدا جدا کر دیاں نوں پکڑ چھڑا لیا
 گھر وجہ دنگا چاہیے تند ششراہاں پی
 رات گر لری ستیاں غفلت دے دچکا
 مکے ولوں دیکھیا اڈ دا لگاؤ غبار
 اک پیادہ ویکھیا اک سوار جوان
 آہیا والی عرب دانائے عمر عیار
 قدیں ڈنگے امیر دے سرور سے سپاہ
 پچھدا حال حقیقتاں سب سرداروں نوں
 حمزہ ڈھکا کافراں دیکھ ہوئے بوخ زرد
 سوگ پیا کفار دے وجہ درباراں دے

طبل و جائے مژن و جنگ رہا موقوف
 حمزہ آیا فوج و چہ دن کیتا آرام
 دن چڑھیا تے ہمیں حمزہ و چہ میدان
 کے بلند پکار کے اے بہمن سردار
 جے میں جنگا جس اینوں نکلیوں بریار
 آہن میرے سامنے مردانہ دے مردان
 ڈھک منقائل ویر یارن و چہ ہتھ دکھا
 ٹک ٹک کے ہن میٹھا لہتا ہن مول
 پی پکارا میردی بہمن دیو چہ گوش
 اگے ہر سز شاہ دے ہو یا عرض گزار
 میری جان امیر دے ہتھوں لیٹ بچا
 حمزہ میرے مانوں ہن نہ کرسی فرق
 جے میں اگے اوس تھیں لڑیا تیرا روز
 جاں ہن جاواں سامنے میں اسد میدان
 قوت عرب امیر دی ہے یلینوں معلوم
 یلینوں ہو بے آبرو سرنان نہیں قبول
 سرکب ترک جوانوں حکم دیو فرما
 دیکھتے ہتھ امیر دے جلے جنگ کرے
 سن ہر سز فرما وند ترک دلا درنوں
 چڑھ جاوچہ میدان دے لڑیا حمزہ ہتھیں
 سرکب ترک سوار ہو نوچہ گیا سدھا
 دیکھاں تیری مردھی کیڈ دلاور میں
 گز میری دے سینکا سخت کڑا کے توں

میدانوں سن جنگیاں واگ کیتی معطوف
 رات گزار دی عیش تے عشرت و چہ تمام
 اشقر نوچہ پھر یا گردی گئی آسمان
 تیں پردلوچہ رکھیا میں چنگا اعتبار
 ہوگ نہ اندر خلق دے تیں جیہا غدار
 آتینوں شرمندیا ویکھاں و چہ میدان
 آجاو قت قریب ہے دلبری آگ بجھا
 روچہ خونی تیغ دا کرے زخم قبول
 رویا بھر بھراکھیاں سر نیویں خاموش
 میری عرض قبول کر اے میرے سردار
 میں حمزہ دے سامنے مول نہ سکاں جا
 تینوں میری لاش نوں کرے سو دھن غرق
 ناں سی میرے قتل تے دل اسدا پر سوز
 دل میرے امید ہے بچے نہ میری جان
 پل و چہ یلینوں مار کے کر دیسی معدوم
 میں حمزہ دے سامنے جنگ جاووں مول
 ادہ اندر میدان دے کرے کڑائی جا
 مارے عرب امیر نوں یا تے آپ مرے
 گھٹ لگام دلاورا امپ تگاور نوں
 تن عربی دا زخم تھیں کر دے لالہ کوں
 کہندا حمزہ عربیا یلینوں ہتھ دکھا
 تیری وچہ اڈیک دے سی مدت تھیں میں
 کراں فناہ اک ضرب تھیں شیر لڑا کے نوں

آئی گزنیسار کر کمر توڑ کے نوں
 حمزہ کہند اکون میں کی ہے تیرا نام
 نوں پھیر کدہروں آ پھیرا دھچہ دام
 برتیرے جھڑپ سن گئے دھچہ تمام میدان
 ترک کہے میں ترک ہاں سرکب میرا نام
 نام میرے دا غلغلہ اندر دے شام
 حمزہ کہند اس کب اپلا دار چلا
 گزوی دھچہ ڈال دے گھوڑا کتب گیا
 پر حمزہ نے روڈیا ہالوں اسرا دار
 بہن نالوں زور دھچہ ہے ایہہ کچہ و دھیر
 ترک منہ دے نے سرور پورے دھچہ وفا
 پورے قول قرار دے منہ دے ترک تمام
 سن کے گل عیار دی حمزہ کہند اہس
 حمزہ کہند اس کب ہو کر میں دو دار
 ایہہ بھی عرب امیر نے جھل لیاں دھچہ مال
 جاں حمزہ نے ترک نوں ماری گز اٹھا
 سرکب جھڑا دہرت تے کڈھ پیا تلوار
 پیدل ہوا میر بھی دیلے اس پ مٹا
 فالوں تابلیں دہرت وچہ سرکب تیا جاہ
 اٹھ ترکا نرانا حضرت عرب امیر
 اٹھ زمینوں ترک لے چا ماری تلوار
 پھیری ڈال امیر نے تیغ لئی ہو دو
 پکڑ دال امیر دی کرد از درتس م

دونوں لشکر سن گئے کھڑک کھڑکے نوں
 پر دھچی میدانیان کھڑا تہہ مقام
 پنجدرائے اجڑے کدہر کے حوام
 جے ہندو دھچہ آٹھ ہندو دھچہ آرام
 سرکب جگال دے مزدوں غل پلا دان نام
 دشمن بے آرام تے دست دست کام
 سرکب ترک امیر نوں مارے گز اٹھا
 ترک لئی دھچہ شکران جنگل خور پیا
 تے فرمایا عمر نوں عمرنی دھچہ پکار
 عمر امیر آٹھ اسن حمزہ نوں پھیرا
 جانوں مارنا لینوں زندہ پکڑ بج
 ساری عمر گذری تیرا بے غلام
 دیکھو جو ہوئی ہوئی پاک خدا دوس
 پے در پے دو ترک نے لیاں گزناں مار
 یاداں سو من اپنی پکڑی گز سمہاں
 اسپ پیا ادھ لکھہرے اداک دھردا
 اتھ دے سم چا سپا قتل کرے کرار
 سرکب دے سر مار دا دھچہ گز اٹھا
 بول گیا رک بڈیاں ہوش اڈے دھچہ وا
 حمزہ ڈٹا ترک نے غالب عالمگیر
 اندر ڈال امیر دے وسی لکشتاں چار
 سرکب خالی ہتھ تھیں پیا دلاور ہو
 بھی سرکب نوں پکڑا کمرول عرب نام

نالے کہیا عمر نون نعرہ کراں بکار
سٹی عمر عیب رنے ٹوپی وجہ ہوا
وجہ پہاڑاں سنگ بھی کھڑے کھڑے کھڑے
جنگل مجھ سو کیا ساں ساں کرن پہاڑ
پیا اچانک زلزلہ وجہ زمین آسمان
پہاں پہاں پلانڈے خاک چھٹی لچاک
اکو نعر شیردگیاں دلاں نون گھڑ
نہاں کہناں کیاں متھوں گیا چھٹ
گھڑا اوٹھ کفار دے سواراں نون سٹ
دگ اسواں میلان کراں گیاں سٹ
شور پیا وجہ کافراں ترفن پئے جوان
باتے اسرافیل نے چھوک دتی کرناہ
جنش ملی زمین نون پیا پہاڑیں شور
ترک گئے کر ترک دے تنوں تمام ہوساں
حمزہ سرکب ترک فوں چک گیا لے شیر
جھاتی تے چوڑھ بھیاں گھٹ دے اعضا
بارگشت دے طبل سن مڑیا عرب امیر
سرکب نون فعا دندا ترکا آکھ بیان
ترک کہے توں پکڑیا مرد دے میدان
حمزہ کہندا آکھ دے عالم دے دانا
کہہ ترکا رب اک ہے واحد لا شریک
سرکب ترک جوان تے لے آندا ایمان
تن غفیں آپ امیر نے کھولے بند تمام

خبر کروں وجہ فوج دے ہوجاں ہشیا
دیکھ کناں وجہ عربیاں ہنہ لیا چوڑ
بند زمین غریب دے ترکے ترکے ترکے
شیر لگیلے آفتان دے چھوڑا حب
موم ہوٹا دھل سنگ بھی اندر کوستان
نیغان متھ بہا دیاں چھڑ پیاں وجہ خاک
سندے سارو بعضیاں جانندی جان نکھٹ
سن کیاں دے کالے لکے آوازوں چھٹ
بیدل ہوول جنگلاں گئے کڈا پٹ
عیاراں نے جائیکے گھوڑے اندک
گویا پردہ رست دے آن پیا آسمان
کناں درجوچہ قہر نقیب میجاں گیاں دلا
سن آوازہ سرگئے پچھی مورچہ کور
خونی تھاٹھ دگانڈے خوفوں خونیں پران
دھرتی مار دھسایا گرد سریدے پھیر
پکڑ نون کھچے لے گیا عمر ہمیر
آگسی تے اپنی بھیا شیر کبیر
کیونکر تینوں پکڑیا آندریں سان
میں توں شیر شکار یا مرداندا سلطان
مرد ہو دے یا مرد دی خدمت لندرا
ابو اسیم خلیل دا سچا ندہرب بھیک
اللہ واحد نبیاں ہوئے مسلمان
تے سرکب نون بھیا خلعت تے لنگام

زخم لگانا بہمن کا اپر سر امیر المؤمنین حمزہ کے اور
شف اپانا امیر کا آسیا بان کے گھریں اور
بلانا اپنے پاس سب یاروں کو اور انعام دینا سب
شیر آسیا بان کو اور جنگ کرنا کفار سے اور مارا
جانا بہمن کا عمر بن امیر کے ہاتھ سے

جاں سر کب نوں پکڑ کے کیتا مسلمان
تن دن رات امیر نے کیتے جشن تمام
جاں چھتے دن جنگ نوں پئی تقاربت
حمزہ دالی عرب دا چڑھیا جلوہ مار
کے بلند پکار کے بہمن کھتے بہمن
اے ژوپیں تے بختگاں بہمن کے حرام
بیں اندر میدان دے لڑاں نہ گھرنیال
کیتا حکم کفار نے فوج دلاور نوں
سنے حکم امیر تے الٹ پیس سب کٹک
حمزہ تے یکبارگی جاں آئے کفار
سر جسدے تے ماردا چاشمشیر امیر
کئی صفائ کر سیال و توجہ تہ تلوار

کوئی کافر جنگ نوں ناں آسیا میدان
عربی اندر خوشی دے کافر بے آرام
کفار تے من تے لئی لنگوئی ٹوٹ
آن کھڑا میدان دے اندر ہوا سوار
آ اندر میدان دے یا تے اول میں
شکر تابیں کہد یو جنبش کرن تمام
الٹ پیس سب فوج تے ہوگ فتح فی الحال
گھیر وچہ میدان دے فوج دلاور نوں
خود بہمن میدان حقیں رہیا پچاڑی انگ
اگوں عرب امیر بھی دھوپ تلوار
سن گھوڑے سوار نوں کھڑے دھڑنے چہر
سناں دوجہ گھوڑیاں رکھ سیس ہزار

تہن عرب امیر نے دتی فوج اڑا
 ہوئی اندر فوج دے حدود بابکشت
 حمزہ بہت عدا عربی ہو کے شیر لود
 لشکر پیا امیر **دلا** **کھیر** لے
 چارچو فیرے ہو یا نعرہ مار دھار
 جان کھرا یا عربی لکھنہ لوجہ میدان
 نعرہ کتبیلان سے گرم ہوئی پیکار
 تیغ نہنگ جو خون دی نہت پیاسی سی
 چہ گلاں بھر جانندی شیر اندی شمشیر
 نیزہ قاتل لوک حقین جگریں دھس گیا
 ونگوں ظالم اندر کار کمت
 گزر گراں وچہ سر اندے پوسے زغیبوں آ
 ناوک تیر خدنگ حقین مارے مرد پرہ
 بند و قاتل دی شک توں شور اندر جگاہ
 پیکار ماں وچہ جوش دے آلوں آتی شام
 شکے یار امیر دے ہو گئے دل شاد
 حمزہ اندر جوش دے سمجھ وچہ تیغ لہی
 لگے تیغ امیر دے سر دہڑ پئے انبار
 بہمن دیکھے نظر کر جس نہ شاہسوار
 سرنگاں تے سمجھ دے اندر سے تلوار
 کچھ **عرب** **امیر** دے عمر **امیر** شیر
 تہدیں تائیں آکھدا دیکھ بہمن مردار
 فوج مغل دے حکم حقین پئی عمر **دلا**

ندیاں دگیاں خون حقین لشکر پی کہیا
 کافرو لو امیر دی پھیر لے سب پشت
 کفار ال دی فوج توں مرد و گھیر لو
 تیغ دگی سب ان وچہ منہ سے قتل پئے
 جنبش دیندی مغل توں گزرائندی دھمکار
 چارے طرفیں خون دی ہوئی ندی روان
 اندر بدن کٹ جانندی مردانہ می تلوار
 دار کھلا روح بدن حقین **کرو** **اداسی** **کرو**
 لہہ سر تنوں تنان حقین کرو کھلا دے سر بر
 جاسینے وچہ دجیاں پشتوں پار سپ
 لہہ مارے اسوار توں کھنقوں دم بند
 سن گھوڑے وچہ دہرت دیوے تلوار سپا
 تیراں مارے پہلو ان پئے کماناں ہو
 کھوڑے زخمی رووندے ہتے پئے قہار
 حمزہ نعرہ ماریا سپا تزلزل عام
 دودھ دودھ تیغاں مار دے کرد و کھار
 قتل کریندا کافراں آدمی رایت گئی
 تیغوں ہوں کفار دی گئی جیا توں پار
 موہوں جانندی جھگڑے گل اندر دستا
 جاندا صفوں نگہ ردا کر دھار و مار
 مارے شیر شہ نعت داجے کو دھے اگیر
 دیو ہٹا جے عمر نوں میں ملان تلوار
 کچھوں **عرب** **امیر** دے دتس دہر ہٹا

پچھے گیا امیر دے بہن ویلا بار
چار انگل دچہ سریدے دہس گئی تلوار
جامیالے حریف لوں مل مارے میدان
ڈھونڈے تیغ گزار نوں حضرت عرب امیر
جاکے دور امیر تھیں کردا بڑی پکار
تکڑے دیوہیا دو ختم ہوئی پیکار
سرسارے نوں چیر کے گزر گئی تاحلق
پونتی خیر امیر دے ایہ سب یارانوں
عمر امیر چاہ رہا حب اوں پاس امیر
سن کافراں خبر نوں ہوئے متا تمام
لگا زخم امیر نوں تے ہو یا لاچار
ہوش نہ رہی امیر نوں ہو بہوش گیا
لے کے اسپ امیر نوں تریا باہر دار
نال سماں تے دندیاں اشقر کرے فنا
سج کر جانا کافراں حمزہ ہے بے جان
لے کے گیا امیر نوں گھوڑا طرف احار
نہر دگے وچہ اوس تھاں تسوچہ وڑیا جا
پنی پانی چڑھ چلیا اسپ پیاریں پھیر
جاگا آہی ڈھالوین جھٹھے پیسا امیر
دہر دا بڑا نہر دے اندر آن سمیل
لے واوچہ نہر دے پل دانگوں سب آ
سی اپراں نہر دے اگے اک گھوڑا
نام ایہی سب شیر نش عننت کا کرے

دو مٹھی دچہ سریدے ماری تیغ اکھا
کھل گیاں نڈا کھیاں تے ہو یا بشیر
نڈوں گیا پچھاڑیوں نس بہن شیطاں
کدھرے تھوڑے آہیا الوہ نس گیا شریہ
فتح میری وچہ جنگدے تے دشمن دی مار
ماری عرب امیر دے سر وچہ پین تلوار
بہن دی آواز نوں رن وچہ سندی خلق
فکر پیا دچہ دلاندے سب سردارانوں
جاہل مول نہ دیو ندے ہو گئے گرو شریہ
سردہا دو عرب کسارے یے آرام
اشقر نوں فریاد لے چل باہر دار
سر منے تے رکھ کے ہو خاموش پیا
کافر دیکھیں جادندا گھوڑا گھیرن آ
نور و زور کفار تھیں با گرگ سدا
مردے تائیں لے گیا گھوڑا کر کے تان
ہو پو شہیدہ فوج تھیں وڑیا دچہ پہاڑ
ترا یا سی دیر دا پانی پیوے آ
حمزہ اسدی پشت تھیں پیا پچھاڑی زہر
پہرہ بہوش سی بخود حال ظہیر
حمزہ دے تن نہر دا پانی رول لیا
وگنوں پانی نہر دا تاسب سب
اک غریب گھوڑا پیارے او فتنہ فزات
آہا پیسے خلق دا روز گزار کرے

سی حمزہ دے سرے تے نگار خیم کمال
 تھوڑا بانی گزر کے جاند اول گھوڑا
 فخرے اٹھ گھوڑا بٹا کر دھڑوں نگاہ
 جال پانی دل دیکھیب اسدا لالو لال
 جال آگے جاد دیکھیا پیا نہر دچہ مرد
 کھڑا سر جانے مرد دھڑاٹھا اسپ عجیب
 ایہہ تہنہ زادہ سودی کوئی بزرگ وار
 گھر لہجہ وال اینوں خدمت کرال بجا
 ایہہ گل دلوچہ سوچکے آئیا طرف امیر
 حمزہ مول نہ بلیا نوروں بھار و دہیر
 تال اشقر نے جاتیا ایہہ نہ سکے چپ
 بینی کڈھ امیر نوں اشقر دہرے لیا
 تے کیتا سب شیر نوں نال ارشاد گاہ
 جیوں کیوں چک گھوڑا بٹا پادے پر زین
 حمزہ نوں پافر تے ڈھٹ نہ غم تمام
 مال سچے سب شیر نوں ہو کے جیر تمند
 اوہ کہندا ایہہ سودی انت کوئی ستر
 جے ایہہ اچھا ہو گیب دلوے گا انعام
 بیٹھا پاس گھوڑا صاف دلوں مقبول
 اشقر پاس امیر دے رہندا اسی ہر حال
 ہر دم رہندا دیکھدا حمزہ دا احوال
 چاہے جادوں گھوڑا بٹا باہر واکرے
 گھوڑا مول نہ جاند اربے تبھیر اچھڑ

نال لہو دے ہو گیا پانی لالو لال
 خون آلودہ سرخ رنگ منہ اٹھ گھاٹ
 چکی بولی چلیدی کی بھسپا دچہ راہ
 آئیا دیکھن واسطے پانی دا احوال
 سو منہ جادوں باہر دیکھ پیا دل درد
 دلوچہ کہے گھوڑا بٹا میرے نیک نصیب
 زخمی ہو کے ایس بھاہ آڈ گیا لاسچار
 جال ایہہ صحت پادسی کر سی کچھ عطا
 کمر بندوں چھڑ چکدا کر کے نور کبیر
 ہرگز چک نہ سکیا تھک میرا سب شیر
 اشقر دند دلال نوں پالے گیا اٹھا
 تے خود دھون نوں اپنے نیڑے بیٹھ گیا
 کچھ میری دہر لپٹ تے ایہہ گھڑا تنہا
 گھر اپنے لے آندا اسنوں نال لہین
 ہٹے دی مٹھ پائیکے بد مال آرام
 ایہہ کسوں لے آئیوں لے میرے فرزند
 صاف دلوں ہو لیسدا ہو داں خدمتگار
 جے مویا اسباب میں اسدا لواں تمام
 خدمت دچہ امیر دے عفت کرے نال
 دست درازی کرے کومت کچھ حمزہ نال
 کھاؤں پیوں جھوڑا اندر حال بلال
 تے چاہے ایہہ جائیکے کدیرے گھاچرے
 آپوند سب شیر نوں نیچی اکھی کڈھ

ذرا جتنے گھرا بیٹا تے کہند اوچہ جی
 گھوڑا بیتناک ہے ہو سی کچہ بلا
 انہویں پاس امیر دے سی اشقر ہشتار
 سنویں روز امیر نوں آئی ہوش ذرا
 اشقر تے سب شہر بھی دیکھ اگا دی آ
 دیکھ اپنے احوال نوں حمزہ سی حیران
 پھر جانا جو زخم تھیں ہو یا سال ہوش
 کا بھی گھوڑے پر دوں مردالاہ شتاب
 گھوڑا پاس امیر دے سیس لڑا گیا
 آجیلے وچہ کھا دندا کھا پانی دلشاد
 کرد اعرض گھوڑا شہا بہتہ بندیش امیر
 جو حاجت ہے سرور اتوں مینوں فرما
 نالے جویں لیا بیٹا نہروں کڈھ جو ان
 حمزہ تکیہ لائیگے اٹھ بیٹھ مردان
 ہن مینوں کچہ بھکھ بھکے گوشت ہے درکار
 میں کہاواں خود ذبح کرتے کچہ ملے توان
 ماں باہی سب شیر دی آسی نیکو کار
 مانی تھیں سب شیر نے کتنا آن سوال
 امیر گوشت سب شیر تھیں حمزہ نے پکوا
 پس خود سب شیر نوں گیتا سب عطا
 دو جے روز امیر نے پھر کیتا فرمان
 کرد اعرض گھراٹیا لگے عمر رسول
 کل لیا اک بکرا میں خود مانی کھیں

میں گھوڑا تن اکھیا دھٹانوں کدی
 خوت پیا سب شیر نوں پھیر نہ چھڑے آ
 ساعت اک سر نہ بنوں کیا نہ با سردار
 ڈھٹا اکھیں کھول کے اشقر پاس گھلا
 لگے عمر رسول دے دیوں سیس لڑا
 میں کس جاگا پیا ہاں برجا کر دی دھیان
 نال اشارت اکھرا ہوں رہا ہوش
 تاں کاٹھی سب شیر نے لاسی کر آداب
 لے کے اذن امیر دا کھا وں کھا گیب
 حمزہ اندر ہوش دے آیا عالی زاد
 میں وچہ خدمت تساندے نہ کر سل تقصیر
 طاقت ہندی کراں گا خدمت کچہ ادا
 سارا حال امیر دے لگے کرے بیان
 فرمایا سب شیر نوں سن لے مرد جوان
 لے کیتوں توں بکرا دیہہ مینوں آیدر
 انتشار اللہ موڑ سال میں بدلہ احسان
 پاس اس دے ست بکرے ہے خوبیار
 لے دتس اک بکرا کرے امیر حلال
 کھا دتے وچہ بدن دے طاقت ہوتی آ
 تے خود تکیہ لائے کے بے تسلی پار
 ہو رہا اک بکرا ہوتی بھکھ عیان
 میں مفلس ہاں سیدا پاس نہیں کچہ مول
 کھول آج لیا و سال گدہ ہر کھان نہیں

حمزہ کنہد لہاں نول لے امیر سے پاس
 لے اندی سب شیر نے مانی ات مقام
 حکم کیا شہزادیا نول بینوں فرما
 کیا تیرے بکرے کتے میں کر گل
 مانی آکھ پکاردا اس نول عم بنی
 ہر بدے دس دیاں گامنا نگا احسان
 بدی سرن گندری نام ت ڈاکی
 بھائی عرب امیر دا بھو بھی حب یا میں
 عمر زاد امیر دا سعد شامی ہے دیر
 رلہا ندا او سدا حلیہ حمزے نال
 سکے نام امیر دا بدی ہونی شاد
 نت ذبح کر کھا وذا اک اک عرب امام
 آپے جس شب زخم کھا فوجوں گیا امیر
 رفتے پار امیر دے جد دن نظر سپا
 کھا ماں گھر شادیاں لے مو من گھر سوگ
 گزرتے صبر قرار تھیں رو رو کے سب یا
 چارچہ غیر امیر نول لہجہ عمر عیار
 اک دن او سے نہرول لہجہ آ گیا
 جاں اشقر نے دیکھیا عمر امیر نول
 اشقر عمر عیار دے گیا اکاڑی ہو
 حمزہ دیکھ عمر نے آلیا گل رو
 عرض گندری عمر نے جل حضرت دربار
 پیچھے نہ ہر نگار دے جو گزرے سر کھار

آپے پچھاں اوسنوں میں کج نال قیاس
 با بھی عرب امیر نول کردی آن سلام
 تیرا حکم لیا دساں سرتے سب **بلا بجا**
 اوہ کنہدی سب ست سی اک سنگا بوکل
 چھے الہی تیں پاس جوادہ بھی دہیہ سہی
 وجہ جہانوں دو ہاندے پاویں کی ایمان
 سعد شامی میں نام ہاں کنہد اعلم بنی
 زخمی ہو کے جنگ تھیں قتل آ یا میں
 لیندا پردے واسطے اسدا نام امیر
 بھی ہم عمر امیر دا سی ایہہ سرخ فال
 کہے حوالے بکے لے جوتدھ مراد
 اندر تھوڑے دنوں دے صحت ملی تمام
 دن چڑھیا تے جنگ تھیں کرن مبارزہ
 سچ کر جاتا ساریاں حمزہ مار لیس
 یارب با جہ امیر دے حال اسان کی ہو
 حالت ہر نگار دی کا قلم تھیں پار
 وجہ زمین پہاڑ دے کھوج تہ سی اظہار
 اگے اشقر عمر نول چگدا نظر سپا
 ہ کارن تعلیم دے کیتا سبیں نکوں
 اندر گھر سب شیر دے لیکے دڑیا سو
 حال سنا دن لینے رو رو کے ہزد
 تیں بن سارے یار میں اندر کرے زار
 پونے بہت فراق تھیں وجہ غماں لاچار

سن حمزہ فرماؤ اہلینوں ملی شفا
 جانو شجری دیونا سبھناں لوں عیار
 آئے گھر سب شیر دے حمزہ دے سب یار
 حمزہ ملیا سامیاں تائیں وار وار
 دناناں سب شیر دے تائیں بہت نعم
 اثباتی پایا دولت نقدی مال
 نابے ستر بکرے کیتے ادا ایسر
 پھر ہر اک نے سب شیر لوں دے دینار ہزار
 حمزہ کردا اوسلوں اوہ زمین عطا
 مفلس مرد گھرانیا ہو گیا مہر دار
 بھائی عرب امیر داسد ایا دچہ جگ
 عرض گزار سی عربیاں اگے عرب امیر
 کافر نال فریب دے کر جانے نقصان
 بیٹا عرب ایڑا کھنڈا عمر جو ان
 نہیں جاناں یا اوہ من ذمہ لٹاں ٹول
 شیر سندی لندھور نے زردیں مل گیا
 ہو رہی تھی کیتا ایہہ افسار
 ہو کے جمع بیاہاں آپ اپنی دند
 فوج امیر دیر دی آن پئی یکبار
 کافر ہر موڑ کے سارے لٹ گئے
 اگے لے جانے دے چنڈ قتل حرام
 بہن تائیں پوچھ کے کھنڈا عمر جو ان
 ہوئی جا کفر احرار مین نال جاگیر

جیہ سبھناں لوں سد کے پاس بکرے آ
 سن سبھناں دے دے لوں ہوئی خوشی ہزار
 نالے شاہ قباد نے نالے مہر نگار
 آہیا مہر نگار دے دل لوں مہر قرار
 جامہ بہر مہر قیمتی دیوان پار تمام
 جتنا کرکستان دالا لاگتی نال
 کردی شکر خدا بید ایہہ کچھ لے ن پیر
 دس دس گھوڑے نال دے کیتا دولت دار
 تے کیو چہ ایس کھال توں ہی حکم چلا
 ساری عمر گزاردا اندر عیش بہار
 دچہ سزاراں ادا سدی گنتی آئی ٹپک
 اسیں جو نال کفار دے لڑ دے کج تدبیر
 ونڈ لوو کفار لوں مارو وچہ میدان
 بہن نال مقابلہ ذمہ مہر راجان
 ہوراں نال مقابلہ کر دیتیں قبول
 مغلان نال مقابلہ میں سر فرض سپا
 ہر مژن نوشیر داں نال کراں پیکار
 گزراں لے کے سٹیاں مرد املاں نول چپڑ
 تیغ دگی میدان دچہ دو گھڑیاں چار
 عربی مرد دلیر ہو جان نگر پے
 جنگل خونوں خون تے دھرتی لال تمام
 مردار مین جاہ نہیں لڑ اندر میدان
 ہو ساعت بھر سامنے دیکھ میری شمشیر

میدانوں نس چلیوں کد اینہ ظلم بچے
 ہو جا کھڑا مقابلے کدھ کوئی سہتیار
 بن میں بھی آپہنچا تے توں دوڑ نہ مول
 سن بہمن داکا لچ گیا بولارا کھار
 دلوجہ جانا مرگ بن سرتے آئی کھٹیک
 مرن لگاتے مرن کھٹیں پرے نہ کافی کل
 جہندی داری کسے نوں جہاواں سہتہ دکھا
 مڑ کے پوندا عمر تے بہمن تعمرہ مار
 تیغ پی تے گھوڑیوں بہمن سبب لہا
 تیغ لگی سر اسب کدھ اسب یا سر جھب
 جہارے لتاں خنک جو گیاں قلماں ہو
 ابن امیر جوان بھی جھڑیا دہرت دیر
 بہمن نابیں ماردا دو جی تیغ اٹھا
 لے کے سر مردار داکا لچ گیاں
 سر بہمن داکا لچ گیاں رو یا زار
 تے حسرت وچہ دلیدے خنک ولول
 تے او دہر لند سوروی نو پیں دسر سٹ
 لاگے کفار نوں گبیا پچاڑی دہا
 کواں کئی دوڑا یکے مڑیا طرف مقام
 پیچھے اندر جہن دے عربی نیب کوکار
 آہی جہول امیر نوں زخم وجے پر کار
 از سرع اسماء ساریاں شے سلاسل کل
 ہو آئیاں کوہ قاف کھٹیں سبھے بے آرام

کد کھٹیں بد عہد یا تیری جان بچے
 کر لے جانندی وار دے نال سیر سہتہ چار
 کرنا پیرا ضرور توں مرناں لچ قبول
 پٹی اچانک اجل دی اندر گوش ندا
 جاواں دنیا چھوڑ کے دیلا بے نزدیک
 لیدل وچہ میدان دے دیکھ دواہن چل
 کہہ میرے طالع دیکھ لواں از مار
 ابن امیر جوان تے چا مار سی تلوار
 مار یا خوف جوان داپیرا زیں تے آ
 بہمن مارے خنک نوں تیغ دودستی دب
 گھوڑا ڈھٹھا دہرت تے مسکاناں کھلو
 قتل گیا ہو خنک تے پیا غضب وچہ شیر
 گیند وانگول سرگرد نوں پیا زیں تے آ
 لگے دہرے امیر دے حالت کرے عیان
 ہووے ایسا مرد تے منافع مرے خوار
 انہاں دو ہاندے حال کھٹیں دل افسوس ہزار
 مغللاں داسر دویسا اندر خان پلٹ
 دوڑ گیا میدان کھٹیں نو پیں جان بچا
 کافر نے ملک کھٹیں ہو من مڑے تمام
 دتے اندر عیش دے کتنے روز گزار
 پر باندے کوہ قاف وچہ کنیں پی بیکار
 قریش محمد لہر نوں عیش گئے سب بھل
 دو کوہ پاس امیر دے کیتا آن مقام

دیںیاں ہو مقام تے شہزوں اکت کنار
 سی لگے دچہ محلے عمر رسول کریم
 دیکھ بری نول ہوئیا حمزہ جبر تراک
 اپنے پاس بٹھا وذا پر سی سلاسل نول
 کہے سلاسل زخم دی سانول خبر گئی
 نال اڑی لے سامنوں تیں دل لے سر واد
 کھلا ہو یا جوتساں فحول بخشی رب شفا
 ہے یار امیر دے بیٹھے گرد متام
 بری نہ باجھ امیر دے نظری پوسے کسے
 یاراں پاس امیر نے گیتا حال بیان
 یاراں کیتی آرزو اسان تر دسدا کا
 تریا لے کے بری نول حضرت عرب الام
 پر باندے دچہ بھٹاں دے آٹا بار نول
 عاں دیرے دچہ آبا عمر رسول کریم
 سینے نال لگا وذا حمزہ بیٹے نول
 ازرع تے اسماء بھی کردیاں آن آواسب
 حمزہ پر ساریاں کردا بہت پیار
 کردے عرض امیر بھٹیں جیرانی دچہ یار
 جے پر یاں بن لیں بھٹاں سانول بھی دکھلا
 پر یاں نول فرما وذا حضرت عرب امیر
 ایہہ گل سن اوہ کہندیاں ظاہر ہو عیے تان
 حمزہ کہے مجال کی کرے دیر سی کو
 پر یاں ظاہر ہو یاں لا ہے کل حجاب

لگئی سلاسل خبر لے حمزہ دے دربار
 ستھ بدھے آپر سی نے تے کیتی تعظیم
 لکتوں ہوئیا آوٹا دچہ سلاسی خاک
 سچھ اکتوں چلیوں لکھرا یوں نول
 سن ازرع اس خبر نول سو بے صبر گئی
 کٹ مسافت پیچیاں آتیرے دربار
 ہے انجھوں دو کوہ تے ڈیر پر یاں دا
 یاراں نول ایہہ خبر ناں ہندی جوین کاام
 دے بری امیر نول سوراں نال کسے
 پر یاں میری خبر نول آئیاں لیں مقام
 پر یاں کھتے ہیگیاں سانول بھی دکھلا
 دکھلا وں نول لے گیا نالے یار مقام
 ڈیرے دیو چہ لے گیا سب سردارانوں
 قریش محمد دیکھ کے اکرا تعظیم
 بر خوردار خوشی دچہ جیوس جگ جگ نول
 سب پر یاں تعظیم نول آئیاں بھٹاں کتاب
 اوہ قدماں دچہ سیس دیر کردیاں صفت نول
 باجھ تیرے کجہ لیں بھٹاں لہندا اظہار
 نول دسدا ہیں سانول اس جاگاتہا
 عربی کرے تان دے دیکھیں دی تقریر
 جے ایہہ سانول دیکھ کے آگل پوسن نال
 شکل دکھا وذا تانوں کھر یکہ طب ہر سو
 دیکھ رہے ہو پہلو ان دچہ حیرت غرقاب

تے اسماء دل دیکھ کے بہت مہے حیران
 اسماء کہندی سر خدا دیکھے تیرے یار
 نے اسدے دیدار دامنوں شوق تمام
 میں ڈھٹا توں اسدے دن راتیں مشتاق
 جان تیری نوں جالہی لاث دھچھوڑی کی
 لے لے اسماء نام نوں بندوں بچھوڑا
 قریش محمد نال لے پریاں سب تمام
 پریاں نے امیر جاں آیا ہوا اندر وار
 پھری عیسیٰ روشنی دیکھے مہر نگار
 شکلاں اپنے درگیاں ڈھٹیاں کئی ہزار
 دچھوڑاں اسماء ہے شمع اندر گلزار
 کیتا مہر نگار داپریاں نے دیدار
 تے حمزہ اسماء نوں کہند نال پکار
 گرہ دوزخ سبھا دی دیکھ لوین دل فریب
 انہاں اکھیں دالیا دل کد کرے شکریہ
 ڈھٹا مہر نگار داپریاں نے دیدار
 قریش محمد دھڑکے قدیں سیمیں دہرے
 شہزادی بھی ایسے بھٹیں کڑی بہت پیار
 صورت مہر نگار دی سی پریاں بھٹیں خوب
 کیوں نہ اسنوں رات دن کروا یا دایم سر
 آپریاں گل ملدیاں شہزادی دیناں
 تجھے مہر نگار دے پیش رکھے اسماء
 بھی جو پریاں پورناں تجھے کئی ہزار

مہر نگار اسی مثل واجد اندر اسمان
 دل میرے ہے آرزو دیکھاں مہر نگار
 لیند اسی توں جہد کوہ قافاں وچہ نام
 دل تیرے دچھوڑاں اسدے درد فراق
 یا حقیقت ہو دی طعن توں دی
 دیکھو کی چیز ہے ملکہ مہر نگار
 حضرت حمزہ آٹیا اپنے دچھوڑاں
 پریاں دے رخسار دی چمک کھلی بیکار
 پریاں نظر میں آٹیاں سب روشن رخسار
 دیکھو مہر نگار ہو جیسے رانی دچھوڑاں
 جاتا آج لے آٹیاں پریاں نوں دلدار
 حسن ڈھٹا ایہ آپ بھٹیں دچھوڑاں
 لے مہر نگار داکر دیدار دچھوڑاں
 تے اسدے دچھوڑاں پریاں پرتا تیر فریب
 کئے خاطر جہدی بہت فرزند شیب
 رہیاں بھیاں بھیاں جیر تیر دچھوڑاں
 میں تیر فرزند ہاں کہہ کہہ ادب کرے
 چمکے سر موہنے اکھیاں لطف کرے اطہار
 اسماء کہندی خوب ہے حمزہ دی محبوب
 ایہ ہے حور بہشت دی زیبا بدترین
 مہر مہر بلہاں سوکناں تے ہوئیاں خوشحال
 آندے اسدے واسطے کوہ قافاں توں چا
 چاگندے کوہ قاف بھٹیں کارن مہر نگار

اگے ہر نگار دے رکھ دیاں اور وار
تختے پور لیاں پریاں ہا پچھتہ
کادن بہناں سر بیاں تختے ہو حیدر
مجلس لائی سر بیاں کڑے خوشی تمام
ترکیاں پھر دوع ہو سب طرفے کوہ قاف

شہزادی خوش ہو دندی دیکھ اخلعس پیار
حمزہ اگے دہر دیاں کر آداب نہزار
جاں ورتے دچہ عریاں سب ہو رہے خدا
تن دن پاس امیر پریاں کرن مقام
جادریاں کوہ قاف دچہ نال تسلی صاف

جانا عمر ابن امیر کا کشمیر میں ساتھ فوج کثیر
کے اور پہنچنا فرخسار میں اور شہادت پانا اپنی
سالی گلغام کے ہاتھ سے اور بعد کو پہنچنا
امیر المومنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا فرخسار میں اور
پکڑنا سر شہان فرخاری کو

سے

پریاں جدوں امیر فقیر گیاں رخصت ہو
یادوں فرماؤند حضرت عم رسول
پچھتہ دل گیاں تے ہے افسوس ہزار
جے معلوم ہے تانوں جھب کرو آگاہ
دست عرض گدار دے اگے عرب امیر
سنیاں اسد پاس بن کافر گئے تمام
عمر چیت امیر داکھ کر بند عرض

بیٹھ خوشی دچہ عریاں روز گدار سے دد
کافر نے جنگ حقین ناں ہوئے مقتول
ذائق آئے قتل دے یہاں ہے مدار
کدہر گئے کفار تے کتبے ملی پناہ
جعفر دلی ملک داسے اندر کشمیر
دچہ پناہ ہے اسد سے جا پناہ آرام
نہ لیاون انہا ندا میں پر ہویا عرض

حضرت میتوں دن دے کراں لڑائی جا
 حمزہ نے فرمایا جب اہمیر سے فرزند
 عمر معدی فرمادے یہ نانی مردان
 لیکے لشکر قابرہ چڑھیا ابن امیر ۷۷
 پانی خبر کفار نے آگیا عسری زاد
 خندق آب بھرنیکے مدے کرائے بند
 لشکر یا پچھاڑیوں بل عزنی داد دھ
 گرد گرد حصار دے عربی عالی زاد
 جنگل تھیں ملک گور خورشید دیا جا
 اندولت شکر بدے اس دشمنوریا
 عمر گیا اسوار سو اس موذی دل دھ
 دیکھ عمر نوں گور خورشید اگاڑی لک
 اسب دوڑا اب عمر نے اس بچے سر توڑ
 اور ک نظر دل فوجدی غائب ہو گیا
 سارا فوجوان نے لایا بارانور
 ہو جنگل تھیں عمر نے کیتا گور شکر
 اند فخرے دل فوج دے ہو یا پھیروان
 پھیر عمر نگ اور دے بچے دہا پیا
 فخرے لادہ بہر تک مگرے گیا جوان
 تاں اسویئے عمر نوں خنگ پیا دل یاد
 گیا گواجا گور خورشید عمر کھڑا حیران
 کہ ہر جاواں کی کراں کی ہوئے تھمیر
 چڑھاپے تھاں عمر نے کیتا گرد دہیان

کرفی سی لے اسواں چاہے جو جس خدا
 اندر میری فوج دے توہیں نصر مند
 ست بھرا زینے کیتے نال روان
 دہائی کیتی رات دن جاوڑیا کشمیر
 وڑ بٹھے وجہ قلعہ دے ہوسارے نثار
 ست پکڑے اسراں تھیں موزنی دافرزند
 گھیر لیا کشمیر دا کوٹ عمر نے جا
 باسر دل تیر جلائیے کردے سی بر باد
 مارے کھوڑے آدمی لتاں خد جلا
 گور خراں ایہہ زور کی اندر موریا
 ایہہ کو جنگی دیوبے کراں پکڑ فنا
 حضرت عمر جوان بھی پیا پچھاڑی دگ
 ستھ نہ آدے گور خرواگ نہ سکے سوڑ
 عمر نہ پچھا چھوڑ دا جب اندا مگر پیا
 آخر محل نظر دل عمر دی چھپ گیا چھل گور
 کھا کباب اس تھاں تے لیند رات کرا
 راہ دچہ او ہو گور خروا پیا دل دہیان
 طرے اکت پہاڑ دے نگے پیا گیا
 پھیر گیا چھپ گور خروا بہا جہراں
 خنگ بندے کہ جاوند ایہہ پچا بد زاد
 کی جاناں کو ایس تھاں ہے یا نہیں مکان
 اتھوول کیڈک دور نے شہر رہا کشمیر
 شہر تھاں دور تھیں پر دلق وجہ شان

بہت بلند عمارتاں زیبائے سرخوب
 زینت زیب شمارناں عمدہ نقش نگار
 عمر کیا فرخار دی طرفے اسب دوڑا
 آہی رہندی ایس محقان دین دی اکھیں
 صفتاں اسدیاں اچیاں عقل قیاسوں بہن
 جیوں دل دگن کلامیاں اس قاتل دے مین
 اوہ دو مین النہرے دلوں جلاوون چین
 کچھہ دی بھین اوہ نام اسرا گلغام
 یہہ بھی لگے بدقول سن سن صفت جمال
 دن لے راتیں رووندی کرے دعا ہزار
 جلیل کے وجہ عشق دے رہی النہر ہو
 منظوری وجہ آگنی اسدی عرض دعا
 اسدن نال قضا دے اپراک محل
 گھوڑا گیا دوڑا وندا عمر جو دل فرخا
 دیکھ کلیجا کنیا جگر ڈلا یک بار
 قربانی وجہ چلیا گھل گھل کے دل ہو
 عشق دو گارا و جیب سینے دیوچہ آ
 ایہہ محبوب لڈکڑا کون بہ درجنگ
 پایاں ہو سن لذت لکس کواری نے
 نت ملاواں ملدیاں کس سہا گن لوں
 دل کسدا شہدے جھڑے ہو لڑکھا
 صبر قریوں بہہ گئی وجہ درد ان تھہ دھو
 کہندی اگے عمر دا عشق جیگر وچ سل

فول

گر وچین پر سنہاں سب خوبی وجہ خوب
 ضرب المثل جمال وجہ نام اسرا فرخار
 سنیاں جو اس شہر دی خوبی حیرت کا
 گویا سور العین دی آہے نور العین
 تے اکھیں بستیاں وجہ تشید رہن
 ناں مقتول غریبی کرے فراقوں دین
 چھٹ اچانک پردیوں دور منزل لین
 کچھہ دے مان دی اندر صفت تمام
 ملے عمر جوان دارکھدی شوق کمال
 بارب عمر جوان دا کروا دیں دیدار
 درد فراقوں عمر دے ناں فارغ دم دو
 لے آیا محبوب لوں گور کچاڑی لا
 تاکی وجہ دی دیکھدی آہی جنگل ول
 ایہہ دوروں گلغام نے دیکھ لیا اسوار
 صورت شکل جوان دی اثر گئی کرکار
 ماہ رخ دارخ دیکھ کے رہی دیوانی ہو
 نزوت پی زن مغلی دھرت جھڑی شش کھا
 ہو سی کون بہنہ اندی اس گلرخ دارنگ
 کسوں ہو سی تار یا ذوق خماری نے
 گن آئی دہن جوگے دی کس بہر گن لوں
 تن کسدا وجہ بغلے رہے تنلی پار
 اوڑک دل انور لوں کرے نصیحت ہو
 گھائل ہو دیں کیوں دلا کچس بچس ہواں دل

خوجے نوں دندا ندی جاکے خبر لیا
 اسوجے نے عمر نوں کر آداب سلام
 کہہ دے نوں ہن چلیوں گھر ہے کس مقام
 سن دیا یا عمر نے عمر اس ڈانام
 ہیں آبا کشمیر تھیں آبیاست شہکار
 مرگے گلغام دے خوجہ کرے بیان
 نام سنے گلغام تے گیا وہ میر سرار
 تینوں دلا مہار کی ناں دلیوں دل غیر
 کہتا کہ ان کو گلیا خوجے تانیں پھیر
 گلچہ دی حبین کہہ سردی ہے گلغام
 جا خوجے نے عمر نوں پھیر کیا پیغام
 پکڑ رکاب جوان نوں خوجہ نال کھرے
 عمر گیا گلغام دے دل نوں پیا آرام
 خبر بھی عافیتاں گلچہ دی سکھ
 بھلا ہو گیا توں دلبر ان دکھایو مکھ
 کھانے دیکھا رنگ دے لے آئی گلغام
 لکھ لکھ کرے خوش مذاں خبر کرے سودار
 حاضر شراب تے مور کہا ب تمام
 کھا کباب شراب تے ہو یا عمر دستا د
 کہندی میرے نال توں ہو حضرت اکجا
 عرض دے عینیں میریاں ہو گیاں منظور
 عمر کے کچہ شرم کر توڑ گواست بھرم
 مڑ گیا گلغام نے میں ہاں بے آرام

ایہ شہزادہ کون ہے کہہ کرے پند پیا
 عرض گدگدی کون ہیں کی ہے تیر نام
 ہیں سرور کس دلیں و احالت اکھ تمام
 باب میل شہور ہے حمزہ عربی نام
 بھل بھلا دے جنگلوں آویا فرخار
 بدیا عرب امیر دے ہے ایہ عمر جوان
 جس نے عاشق مدلوں آلیا سو یا ر
 آج سرواں تیریاں ہے ہویں دہو پیر
 جاکے حضرت عمر نوں لے آجھ ب آگیر
 سالی ہے جوتساں دی کلام عجز تمام
 چل گلغام بذا ندی تینوں وجہ مقام
 وجہ کھراں گلغام دے ہو چوٹ دے
 تخت سفوار بہا یا کر آداب تمام
 گلچہ دعا عذر تے دل اپنے داد کھ
 کہتی خبر اتاریو دل میرے بھی بھکھ
 دانگ کینراں خدمتاں کر دی آپ تمام
 مہمہ پنج پیش کھلندی خدمت کرے ہزار
 یا حضرت میں تساندی دیاں با بھج غلام
 تے وجہ دل گلغام دے ہو یا شوق زیاد
 مینوں تیرے عشق داندت تھیں سودا
 جام شراب دے سال تھیں کرو مینوں مسرور
 گال نہ جرم حرام تے ہار نہ اپنا دہرم
 مینوں اس کلام تھیں میت جانیں بدنام

شرم کراں جسے عرض تھیں مرنے والے چہ جان
 میں مجھو یا میری نال سٹ پرے پرے
 حضرت دیلا رحم دار رحم کرے اک وار
 مرنے یا میرے ایسے ناخوب صلاح
 اک جا ہونا نڈھ تھیں مینوں روا نہیں
 ایسے گل سن گلف مہ دا حال ہوئی بد حال
 میں چہ تیرے عشق دے جلیں رہی سولہ
 عرض تہیں مر جا وصال تیں سر ہوئی تل
 نہیں تلی جان نوں دلوں نہیں قرار
 وہ مراد ال میریاں رو بہ میرے دکھ درد
 عمر کے کچھ ہوش کر بیٹھ نہ عقل گوا
 ہتھ بلو مر آکھدی رو دے کے گلف مہ
 عشق تیرے چہ تیرے میری جان چلی
 چلی تھیں اندوں ہو رہا تھا نہیں
 لے: لبر من رحم کرمت سرکش ہو جا
 زلف پریشاں حال دے صلفے باز خیر
 جان چلی بن وصلے میں نہ کرتا تیر
 گھٹ کلا دے رو بہ جاندا کھٹھ وصال
 جاں میں ڈھا عمر نے اسد عشق کمال
 کہنا چہ کشمیر دے باپ میریدے یار
 فخر سے ول کشمیر دے میں سو داں اسوار
 سن گیا گلف مہ نے ایسے تہا میں تدبیر
 تدقا گلف مہ نے فاسد دل کشمیر

وصالی

عرض کراں لاچار ہوں میرے سلطان
 دیکھ میری رت لال تھیں دو بین کچھ بھرے
 میں مشتاق وصال ہی اچ وصالوں تار
 اگے تیرے یقین اک میری چہ نکاح
 ایسے بے ادبی پھر مہ مینوں نہ کہیں
 دامن پھر یا عمر داپٹی خیال کمال
 تیرے اس انکار تھیں ہوساں مہاں فنا
 یا چہ تیرے عشق دے مینو ہو گے خون
 میں بندھی دلا کھیا اللہ بخش نہا
 بلدی لاٹ فراق ہی جا دل تھیں کر سرد
 کرنیاں ایڈ دیریاں تینوں نہیں روا
 با بچوں تیرے وصلے نال مینوں آرام
 شوق الغیبہ چکیا سبیلے لاٹ بلی
 برہوں دی بیمار نوں نہر کھلا تہیں
 داغ فراق قیام نال وصل دھو جا
 دل میرے انور انور دل لول کرے اسیر
 آہ میریدی کیوں نہیں دل تیرے تاثیر
 بلدیاں لاناں شوق تھیں چھن کوں بحال
 سوچ دے تھیں کڈھیا ہو ہا نہ بحال
 انہاں کو لول مصلحت کچھ لو اں اکوار
 کچھ انہاں تھیں مصلحت مڑ آداں فرخار
 تیرا بھول جافا دل میرے چہ تیر
 لکھیا چہ فرخار دے اکون یارا میر

عمر بہا فرخارتے قاصد گیس ساجھار
 آٹا چہ فرخند دے مہیسی جو سردار
 اسدا اندر زور دے رستم زال غلام
 داعہ ہریت الیسا ہی وچہ قوت سام
 گھر وچہ آئے عمر واسکے حال بیان
 آٹا دیا گھر اسان دے ابن امیر جوان
 دونوں کو بہادر سی لے میرے فرزند
 لیاں دریاں لالٹیاں گئے حرم وچہ دہا
 کھندے مہند اکون ہیں ساڈے گھر میں
 عمر نہ ہرگز بولیا سن کے ایہہ کلام
 لاٹھی نال جوان نے وار چپ لاٹیاں آ
 مار کلی وچہ گردے ستیا دہرت الار
 بہر بھری دل ویر دے داد بھری تس آ
 لونوں لاٹھی عمر نے پکڑی وچہ ہوا
 سکے گیدینا ر دی زروں جوانی دار
 ساعت بچوں دلا تنوں جال آئی کجہ ہوش
 جا کے لگے باپ دے کرفے حال بیان
 سن فرخاری مہیا کیوں نہ ہووے شیر
 کی لڑکے تھیں جابیکے میں کر سیاں پرکار
 مینوں جنگ نہ روا ہے اس لڑکے مینال
 سن فرزند ان سر شبان گھر تھیں باہر لار
 گھر اسدے وچہ عمر من رہند رات دے
 دن لگے کشمیر تھیں پونے عزنی شیر

آٹا وچہ کشمیر دے کر کے قصد ہزار
 عمروں ست سو سال دے آٹا ہودہ کار
 کھندے آئے مہر شاہ اس پکڑا نام
 دے دادینا زور کھندے نام تمام
 دریاں میناں نول مہر شاہ سک کر فرمان
 دیر کی دفرزند نول گھری نہ دیو امان
 ابن امیر جوان نول لے آ کر بند
 لگے ابن امیر نول بٹھا کر ننگاہ
 چور چلا کلہ سب ہرگز نہ ڈریں
 دلو ہر لڈ آپیا کر کے جوش حرام
 اگول پکڑی عمر نے لاٹھی وچہ ہوا
 داد بہر بھرت تے بخود پیا خوار
 ڈک لگے دینا زور لاٹھی مارے چا
 کی تھیں دینا زور دنا دہرت دہسا
 نفع لیا مہان تھیں آتھانی دا
 تھہڑا پندا اٹھ دہرت تھیں کھسک تر خاموش
 غالب ہے میدان داعزنی زاد جوان
 ہاپ ایہا سیندا جہدا سخت دلیر
 مینوں شوق امیر تھیں متھہ کراں اوار
 میں حمزہ تھیں لڑا لگا ہو سی جت کت حال
 عمر گھر میں کھلام دے اندر ناز بہار
 متھہ ڈھنڈے تے چھیر مڑو جیاناں کئے
 تعظیموں کھلام نے آندے صد اگیر

کردی بہت خوشامد ان ہو ہو خدمت گار
خلوت بدیہ منا وندی یلعا دی نون حال
بعد ہزاراں آندوہن گھر بلیا آ
میری اسد عشق نے گھاگل گیتی جان
میں کوڑیکان رووندی کھی گزارے سال
تکے نہ نگاہ کر عشق جلائی نون
جے ایہ عمر جوان ہے مصری لب گل رنگ
ایہ گل رخ گلہام میں تے خنداں گل مست
جے ایہ شمع جالہ دی میں ہاں مثل تنگ
دیکھو میر رخ چو دیو میں چندوں بات کرے
ایہ کیوں نہیں قبولدایں جی دلوصل
توں کہہ عربی سرور اسیر شکاری نون
یلعا دی نے شوق دی جاں ایہ سنی کلام
کہند ابن امیر نون کریشیک وصال
سن سن اسدیاں ناریاں رحم نہ کیتا تیں
جے اکواری آکھدی میں منہ اسودار
میں اپنا دل کڈھ کے پاواں کس کس دچہ
کہند عمر جوان نون یلیع دی سردار
عمر کہے یلعا دیا کیوں بلجھوں لہ شرم
بینوں قسم خدا ییدی ناں کرساں ایہ کار
جس کاروں چھپاواں آخہ ہولا چہار
اکواری جس کار دا عمر دل داغ رہے
سن شرمندہ ہو رہا یلیع دی سردار

جی ہے کوں امیر نون مل سمجھ و ن یار
بینوں عمر جوان داپس افراق و بال
عرض میری کہہ منہ را رحم نہ کرے ذرا
وسدی وجہ فرخار دے کر چھڈی پیران
ایہ نہ رحم کماوند دیکھو میرا احوال
حدوں باہر لے گیا لے پروہی نون
خود میں بھی گلہام ہاں گلچہ دل ہم سنگ
ایہ پروردہ نازداتے میں ناز پرست
میں ناں کی اندر دی جے ہے ایہ گل رنگ
رخ میرے تے زلف بھی دن تے لات کرے
گلچہ بھتیں کم نہیں میں بھی اندر اصل
موڑے نہیں وصال بھتیں میں بھاری نون
جاتا باحجہ وصال دے مرجاسی گلہام
ایہ بھاری عشق نے کر چھڈی بجال
تے کہند اوچہ دلیدے کہتے مہند میں
بلکہ آپ منادند اگر کر عرض ہزار
دس نہیں جو عمر نون کھڑاں فصل دچہ گلچہ
روا نہیں کفار دے وصال ولوں انکار
دل میرے نون کیوں کریں بدکاری تے گرم
صبر بھلا دکھ دو تہیں اس کار دل سودار
کیوں پہلے ناں صبر بھتیں لیناں قوت گزار
کوڈانا اس کار دا کرنا روا کہے
سچ کہیں شہنشاہ دیا لغو میری گفتار

وچہ

وصل

بھی

مرے بچے گلغام نے بینوں خواہش کی
 ستر بل دل گلغام دا گیا جو ہو کیا ب
 رات بنی سب سول گئے آپو اپنے تھاں
 ابر بستر عمر دے گئی تدرول گلغام
 تاں فرحت دی خواب تھیں عمر ہو یا بیدار
 جاو مردار سے اسال تھیں دست داز نہ ہو
 بن جب تا گلغام نے ملنی نہیں مراد
 انت فراتوں مرال کی ہیں جلیل دچہ دود
 ماراں عمر جوان لول بینوں مارن ہو
 جے میں جلال فریق تھیں بھوانہ کھاوے محل
 گلچہ بھی ہو رہے ہیں دانگوں پڑ غم
 آٹا پیا درازی بستر تے مردان
 چا گلغام مہب ن تھیں کچھ کدھی تلوار
 سیس مبارک عمر تھیں سپ جڈا
 دیکھ دلا رت لال تھیں خاک چین دارنگ
 جے عشرت دچہ شاخ گل روز دے بیباک
 محب نہیں جے خاک تھیں گل کارے شہا
 مت باطن اس خاک دا بھول دلا تاں خاک
 جے دچہ بینا چرخ دے مئے خوشیوں جام
 گھٹا چکھے من دود سر حاصل بھرے نہ کا
 اسدی عشرت ہمیش تھیں جے دم کرے نگاہ
 آہے جا گلغام نے چپ واسی تلوار
 جلیل مرناں روئیاں ایہہ ہے مشکل کار

سن گلغام کلام لول اندر درد جلی
 ایہ خیال نہ چہوڑ دی کوئے سوال جواب
 نا لے ابن امیر بھی سنا شہجہاں
 ہتھ چلایا بدن تے مستی دچہ تمام
 اک طماچہ مار یا چپ اسدے خسار
 ایہہ گل مول نہ کراں گا جہا یا بیٹھ کھلو
 رحم نہ میں پر کرے گا ظالم عمرنی زاد
 مشکل درد فراق ہے حلق غضب دی کرد
 شاندرل محبوب تھیں وصل کرانہ چہ گو
 گلچہ جو ایس تھیں کرے مراد حصول
 عشرت کرنی ادس دی نابین میرے کم
 دیلا رات سیاہ دانین روچہ چہاں
 ماری اندر حلق دے گزر گئی ہو پار
 اپر خوشی بسترے گیا شہادت پار
 دے دھنگ پلنگت روز صلح شرجنگ
 خون جگر پر غصیوں شب پیر امن خاک
 گلرخ شوخ ہزارا اس دچہ گئے سہار
 ایہہ خونوں نمک سے بلی رت خاک
 خاک خیلے تس دد سے تے ایہہ دینا نام
 ایدل دینا درد سے لول استھیں مہٹ جا
 صد عمران دچہ ہاتھی رہن لباس سیاہ
 اوہ مریم دلا دلا گیا جہا لول پار
 بھاویں گل کے نیچے تھیں قتل کرے تلوار

جلد ۲ دستان امیر حمزہ

شیر عرب کے لعل دالستر لا لال
 ہن گلف مہرام نون بیست گئی نگار
 اپر کتے اپنے رونی زار و زار
 مرد و غفلت سنیو جھب ہو بیبار
 کوک سنی اک عربی ان دوڑے کئے کل
 صبر چھٹے سب دلال تھیں رو رو دہرت جھپ
 یکو لب گلف م نون کہند سے ناریا نول
 اوہ کہند ہی میں ناریا اسوچہ جھوٹ نہ کو
 عربی رو رو اکہرے ہو ہو بقیہ رار
 وجہ بدلے کی ماریے عورت نون تلوار
 بھلیا گلف م نون ہو مردان حیران
 نون مردار سے ناریا مردان و اسلطان
 لیرے سارے عربی ال لئے لاسیہا
 دنب لیا لال گھوڑیاں تائیں سنن کٹ
 حمزہ تدرن نیند سے اندر جہدوں گیا
 اچھروا کیا اٹھیا خوابوں بیست کھا
 میں ہارا وچہ خواب سے عمر و تھا فرزند
 عمر امیہ خواب سن کہند احادان میں
 اٹھ کاؤس حصار تھیں تریا و ہو واہ
 حال پچھے آنوج تھیں یارو کروسیان
 کہن سپنا ہی گیا ہے اوہ اندر فرخار
 بھی سرداراں بعضیاں پاس بلالیا
 عمر امیہ دوڑیا آڈیا فرخار

لو تھلہو وچہ غرق تھیں خون بھنے سر حال
 وچہ دلے بچتا وندی کی میں کیتا کار
 چیک چھا ڈاٹھتیا کر کے بڑی پکار
 کوئی دشمن ظلم تھیں گیا عمر نون مار
 قتل ڈٹا آسم نون رو رو کر دے غل
 ہوش بڑی مر ووندے نال دل صبر کرے
 ایہہ کی کیتو ظالمیں نول بد بخت نول
 نال جوان عزیز دے مینوں قتل کرو
 مارن تینوں عورتاں لے عورت مرار
 تیغ و گاد ن عورتاں تیں پر اسے بدکار
 زنجیراں وچہ بھکے رکھی بند یوان
 نال بدلہ اس خون داتیں ورگی لکھ جان
 ماتم داسا مان کر ہر دم کر دے اسہ
 کر دے گریہ زاریاں غم بھاری سرسٹ
 عمر ترے وچہ خون سے خوابے نظر پیا
 عمر امیہ ستیا دتی خواب سنا
 اندر دو یا خون سے تر دا جیر تنہا
 تیرے عمر عزیز دی خبر لیاں میں
 آیا دل کشمیر دے اڈ دا وانگ ہوا
 پیارا دالی عرب داکتے عمر جوان
 سالی دامان ہے کرداعیش ہیر
 ڈیرا وچہ فرخار دے جا لکالیا
 دوروں گر چہ زار دی کینیں پئی پکار

جاتا ناہیں خیر ہے گیا اگیں رجا ان
 حال سمجھے گلفامہ داکہن دہا یا جوں
 پچھلے پیریں مڑ پیا روند اعر عیار
 بھیت نہ گئے لہیر تھیں موت ہوئے ہوش
 زخم لگا تین عمر دے بقوڑا ہے نقصان
 اونویں حمزہ ہو گیا اشقر تے اسوار
 آئے چہ فرخار دے دونویں واہو واہ
 کیتی عمر عیار نے دل اندر تذبذب
 پیلے اسنوں ایس مقال لو ان طعام کھلا
 کہندا حضرت گھڑی بھرا تھئے کر آدم
 ایڑ وچوں بکرے عمر نیس ایس دو
 لاٹکی ٹھنی باغ دچہ کینا دو ہاں کباب
 بلی انگلی بھی اہتا نہ سی دھواں گیا بلند
 پھینکی جبکہ نہ پھینک دی دچہ میری گلزار
 پتاں نولں نسر ناوند اجا ہو دیو سزا
 دونویں بیٹے اوسدے اندر باغ گئے
 وار چلایا دو ہاں نے اپر عرب امیر
 پکڑ زمین نے ماریا دو ہاں نولں یکبار
 دیر ہوئی جہاں پیراں نال آئے مڑ پھیر
 آڈٹھے بہت دہرت تے پتے ہوئے بیویں
 ہوو کون جو بیکوے میرے ذبح کرو
 نال دو ہاں نولں میں کران لاٹھی نال فناہ
 آسلاٹھی ایس دی سرت سو من دی سی

دیکھ عمر نولں عربیسیں نایا آں
 شہوت بھری پلیدہ نے مار گواٹیا چوں
 اہلیا یا سن امیر دے دچہ کاہن جھار
 خاطر رکھیں جمع نولں کہندا اندر گوش
 نال میرے فرخار نولں ہو چل جھب ان
 کے نال عیار نولں آیا دل حصار
 فرخاری دے باغ دے پاس جو بیٹھے
 بھکھا آلا دیر دا حضرت عرب امیر
 پچھوں قتل جوان دی سنے حقیقت جا
 تے ہیں کھانا کھائیکے چلے اوس مقام
 ذبح کران تے باغ وچہ وڑے دلاور ہو
 کھدا دو ہاں بیٹھے کے تے پیتا رجا آب
 دیکھ دھوئیں نولں سرشباں ہو یا جیر تندر
 ایہہ دلاور کون ہے جس بھگائی نار
 جو ہو دے قس مار کے دہرتی دیہو دہسا
 کھاندے مرد کباب دواگے نظر پئے
 دو ہاں تابیں پکڑ کے حمزہ کرے امیر
 غشی پئی دچہ دہرت دے دونویں حال خوار
 فرخاری خود چلا وندا طرفے باغ دلیر
 دیکھ دو ہاں نولں سرشباں کر داجوش خوش
 آگ لگاؤ باغ نولں اچھے نہ مول ڈرو
 ہن کتھے پچہ جاد سو دیواں دہرت دہسا
 حمزہ پچھے عمر نولں ہے ہلا کون کوئی

عمر کے کوہو سی بچن تھیں کی کار
 پکو مرد مرڈ کے وجہ زمین دہسا
 فرخاری اندانوں دوڑ پیسا فی الحال
 نوراکر کے کھچاتے لائیں استان
 جہاں ایہہ فقہ کا زور کر نفع نہ پائیا کا
 لغوہ مار پکاریا پاک خدا دا نام
 پھر کچھ اٹھ سر شہاں رو کر کے سوال
 کہیں سرب امیر ہاں کہیں کیوں نہ ہو
 میں کہتے وجہ خلق دے خون ہزاراں شہت
 اندر ست سو سال دے مرد نہ ملیا کو
 حمزے نے فرمایا شاہ فرخاری نہیں
 مذہب من قلیل دابو کفری بیزار
 فرخاری سن پتراں ہو یا مسلمان
 لے کے تریا سر شہاں حمزہ نول مل پھر
 علم امیہ سمجھ کے کہے اشارت تال
 گئے اکاڑیے پر پرے گولہ سے پئے نگاہ
 اچن چہیت امیر دافسرہ چھٹ گیا
 داہ فرزند پیسا ریا چھوڑ گویں تنہا
 بلدی سرب امیر دے دروول ٹ دے
 حال تمام سنا دندے جیول ہو یا قتل ام
 حاضر ہوئی قتالہ جہاں حمزہ کھنیں آ
 دور حمزہ اکھدا لے ید بخت حرام
 سنگ غضب کھنیں لور لول لعل میرا خون ترنگ

میں کی جانا کون ہے نہیں میرا کچھ یار
 چرمو چھپاتی تے کچھ لے بے ایہہ کون بلا
 حضرت امیر می کردی پھڑی دو ال
 حمزہ مول نہ ملیا فرخاری حیران
 حمزے نے پھر مکر کھنیں اسنوں لیا اکھا
 دھرت دگایا سر شہاں دھیا خاک تمام
 یا حضرت توں کون بدین دس حقیقت حال
 بن تیرے وجہ پرتھی مرد نہ دسد کو
 بیش بن میری کہے نے کدی نہ لانی پشت
 لوح ملیوں میں خدمتی دھماں بردہ ہو
 واحد خالق من لے اس اک باری توں
 اندر دوٹاں عالم پا دیں عذر بنزار
 اہر رب رسول دے لے آندا ایمان
 چاہیا کہے امیر کھنیں جو گذر تھی قہر
 ناں دسبیں فرخاریا جے ذرا کچھ حال
 کو کیہ نشانی ہوئی خود حمزہ آگاہ
 دے در یخ پکار کے ہو بہوش سیا
 گل تازہ گلزار کھنیں کتول گویوں سد
 تاندوں عزلی پہلو ال روندے آسن لے
 حاضر کرن لیا نیکے زن قاتل گلفام
 کا فرادی قاسرہ شہوت بھری بلا
 خواہش نفس پید دی کھچڈیوں بد نام
 تیغ غضب کھنیں مار یو تیغ بہادر جناب

کی آید سہ ماہ کے لے ظالم مردار
سن کے ایسے گلفام بھی روندی زار و زار
جہاں مرد امیر دے چا مارن تلوار
کیا عرب امیر نے ماروتا دیں مول
جیونکر مرضی اوسدی چاہے لے فضا
پکر جوتال چند یوں زنجیراں دھپ پاء
بندھ قلعی دھپ سنگلاں ایسے بد زاد بلا
تن پیاں زنجیریاں دھپ غدا بجرام
چہرہ بھی گلف مہتے گلفامی اندام
مریم کچھ کون ہے ایسے عورت بد نام
سن مریم اس گل نول کرے دلوں اک آہ
اک داری گلفام تھیں حال نہ کچھ بیا
دستی خبر کینز کاں گچھہ نول جا
سن گچھہ خبر نول خاک جھڑی غش کھا
کڑی تیغ منیاں تھیں آتی دل گلفام
جہاں گلفام حرام بھی جی جہنم جا
قتل عمر دی پھر گئی چا رجو فیر کدا
دھپ کاؤس حصار دے ماتم پیا تمام
ایر ہر دھپ فر عار دے نکے داس زار
اوڑک دھپ تابوت دے لہو عمر دی پاہ
حمزہ نے فرمایا بدلے لوں تمام
پیا چھاڑی انہاں دے جاں میرا فرزند
کھا غصہ لے پیاں چڑھیا شیر امیر

ملکیں پائیو رونال لے خود کام خوار
چپ مو نہوں رخ زرد تھیں دربد در ہزار
گھلن اس مردار نول دھپ جہنم نار
ماں عمر دی پاس لٹ کر گھلو مغلول
جے مرضی ہو اوسدی اسنوں کے خلاص
ول کاؤس حصار دے دتی قوت بکلا
مریم لگے لیس نول حاضر کرن لیجا
نام جہاں گلفام تے رنگوں بھی گلفام
ایسے گلفام غدا ب تھیں روندی بے آرام
خبر سنی جو عمر نول جس کیتی قتل نام
اندر غم فرزند دے ڈگ ہو گئی فنا
جلی گئی اک آہ کہ جہد میر پست گیا
بھین تیری گلف مہ نے کیتا عمر فٹ
گیوں سرے تھیں خاوند درد و چھوڑا پا
گردن تیغا مار کے چا کیتی قتل نام
گچھہ بھی دتی تھیں گئی کٹ لاکھا
نور با نواک آہ تھیں بھی ہو گئی فنا
سن سن عورت مردی ہر ہر بے آرام
ماتم اندر عمر دے کردا گریہ زار
ول کاؤس حصار دے کرن رہا نہ چا
ہن بد زاد کفار نول کرسٹاں قتل نام
تاں آدھ فر عار دے قتل ہو یاد لبند
نور قلندھ گھٹ کافراں لٹ پیا کشمیر

جعفر شاہ کشمیر داقد میں ڈگیا آ
سن امر شکست کھی ہر مزدور گیب

من ہلیا اسلام تے خاد مہربا سدا
نئے مغلان دا بادشاہ ترو پین نال لیا

لے فوجاں مڑ تریپا حضرت عرب امیر
دچہ کاؤس حصہ اردے آئیے تاجہر

جانا امیر کا حبش میں نوشیرواں کے لانے کیو لسلے اور
ریگستان میں پڑنا اور پہونچنا شہاد ابو عمر کا بمعہ نوشیرواں
کاؤس حصار میں اور جنگ کرنا گردان عرب سے اور بارنا
گلیم پوش کا قید دہرہ یار بن امیر کو عیاری سے اور ناظم
رکھنا نوشیرواں کا اور پہونچنا عمر امیرہ زمیری کا حبش میں اور لانا
امیر کو ریگستان سے۔

دچہ مدائن ہیا ہو کے حالت لپت
بنجہ حبش نول لے گیا حبشی شاہ شہاد
کند ازرجہر نول کچہ اندیشہ حال
کبیس باجہ امیر دے کون چلے اس راہ
باجہ امیر شہاد لے فتح نہ پاوے کو
خواجہ بزرجمہر نے سر باقی تدبیر

جاں ہر مہر کشمیر عقیں لسا کھا شکست
آسنیاں نوشیرواں تائیں نال عناد
سن ہر مہر جیران ہو رہا شکستہ حال
قید دل شاہ شہاد دی کو پس چھٹے بادشاہ
بن حمزہ سلطان نول نال لیا دے کو
ہر مہر کہے نہ حاد سی میرے کہے امیر

کہو زربہ کیش تھیں حمزہ نول فرمان
 لکھے تیری ماں تھیں جو ہے اس کی مس
 ہر فرمایا ماں تھیں حال کرے لہار
 سن فل عرب کیر و لکھے زربہ کیش
 سن فرزند احمد یا ہو دین بر خور دار
 کد لازم تیں ہووندے اس رکبانے کو
 لے قاصد خط پہنچیا وچہ کاوس حصار
 قاصد نول فرمایا ہر جا طرف مقام
 لے میں تیرے حکم تھیں ہو چلیں اسوار
 پر میں تیرے کہے تھیں نال کینا انکار
 قاصد طرف مدائے سن ہو گیا روان
 بہر گوشے فرما دندہ امیر نول
 عمر امیر اکھدا حضرت جادیں کیوں
 لازم تائیں جادناں لین فساد می نول
 مر ن لگائے مر ن دے ساڈا کیا گیا
 جے حضرت نول جادناں اسنوں لین منظور
 مینوں نال لیجا د نول کر چھپڑو منظور
 حمزہ کہند جے نہیں نول جاناں نال
 مقبل نول فرماوند نال مرے چل نول
 مقبل نال میرے ہو یا ترست تیار
 مر کے داگاں پکڑو دایم ریا طرار
 اس دشمن د لین نول جے ایج جادیں کا
 آپ تھیں گل ایجے قضیہ پاویں گا

لے اسوے سلطان نول حبشوں جلد زمان
 حمزہ ڈہل نہ کر لیکھا جانی لگ اسدوس
 لکھے حمزہ نول حبش دل ہووے جھپٹار
 حمد ثنا خدا بیدی لکھے کلاموں پیش
 بنھ گیلے شاہ نول حبشی ~~برخوردار~~
 لے اسنوں حبش تھیں جھپٹ روانہ ہو
 پڑو حمزہ مکتوب نول ہو یا ترست تیار
 جازر زربہ کیش نول میرا کہیں سلام
 بھانویں ظالم بادشاہ سی دستمن خدار
 لین حبش دل چلیا رکھو دلین تیار
 حمزہ نے بھی ترن واکینا سب سامان
 لے آئے سلطان نول نال میرے چل نول
 دیری اپنی جان دآپ لیا دیں کیوں
 گیاں مویاں استقاں مر گل پاؤں نول
 سگوں قضیہ اسال د کسر تھیں دور پیا
 تے اسدائے آسناں مینوں نہیں منظور
 میں جاباں جو ایس تھیں ہر دم ہماں دور
 میں ہو مان نال لیجا وال جت کت حال
 حبش وچوں لے آئے چلنا ہنشتہ نول
 دو لبیں اپر گھوڑیاں ہو بیٹھے اسوار
 حضرت تیرا جادناں بھلا تیں سودار
 لے اسدیں گانت نول خود پچھا وینگا
 مرواویں گا فوج نول جاناں لے آوینگا

اس دشمن غدار تھیں بھلا کہا دیں گا
 میرا جاویں لین توں روند آویں گا
 حمزہ کہنا سس دانہ دل توڑاں گا
 مقبل حمزہ ہو گئے طرفے حبش روان
 پینڈے کیتے رات دن تے جھلی سر پیش
 حبشی دے دے دھپ ہارغ دے راتیں لٹھے
 مقبل تاہیں اکہاں حضرت عروب امیر
 حبشی شاہ شہداد دی میسنوں خبر نہ کو
 بندہ ہے فرمان دایا ہے دشمن جان
 میں سنگاں نوشیراں ہے اوہ دیوے ناں
 بھلا یہی جوہنے جا کڈھ لیا داں میں
 مقبل کہنداں ساں دی جو کچھ مر مٹی ہو
 پیدل تنہا ترسپا حمزہ ول دربار
 جندے حکم دواندے سب دروازے بند
 نال کمندے خضر دے لنگھ گیا دیوار
 سڈکھا دھچ خواب دیا ہویا شہداد
 لگے لٹکے پتھر اوہو دھچ چکر
 پیراں دیو چھ بیڑیاں زحمتی حال زبون
 تے حمزہ نے دیکھا کٹر دم اک سیاہ
 حمزہ نے اوہ مار یا پچھا شاہ شہداد
 نظری آیا اوس تھاں ہیرہ آب تیار
 کھا حمزہ نے خاک نے کھیا انگل نال
 میں آیا سلطان نوں گھر تیر یو چھ لین

سو سو درد مصیبتاں بدل یا دیں گا
 جان مبارک اپنی مفت ستا دیں گا
 حکم نہ تیرہ کیش دامول نہ سوڑاں گا
 لین چلے خود اپنے جنگاں داسا مان
 کٹ مسانت تھیں ایں دے دھچ حبش
 اکٹ کمارے چوں نوں کیتے اسپر
 دل میرے دھچ بھلا گزری اکہ تدبیر
 کی جاناں بے تابع یا مہن باغی ہو
 بدت تھیں کچھ الیڈانا میں حال عیان
 جنگ کراں میں اوس تھیں بدست لگے ناں
 چوری جانو شیراں نوں لے آواں میں
 یو یوں کر نوں سید امیر عذر نہ کو
 اگے دٹھے دراندے ستے جو کیدار
 حمزہ چا دیوار تے چڑھیا گھت کمند
 حبشی دے دربار دے آہیا اندر دار
 اندر مٹھی بنیند دے تخت ائے دلشاد
 والی سفت اقلیم دھچورے وانگوں ہود
 سوہراں وانگوں چھوڑا دیکھ دوپہر انوں
 قصہ پیا کر جنگ دا طرفے حبشی شاہ
 نہیں تے اسدی جان نوں کر جانداں یاد
 کھوے لو تھئے بیٹھ کے کے داسر دار
 حمزہ تھیں شہداد تے واقع ہودے حال
 تینوں ستا تخت نے میں دھچ چھ چین

کین نہیں جگائیکے تینوں بے آرام
 کڑم تیں دل پیاسی ڈنگ چلاؤں نوں
 سن پھرے نو شیرداں لے چلیا میں چا
 لکھ اتنی گل پنجبرہ حمزے لہ لیا
 آن نکا یا پھرہ حمزہ نے اس جا
 کر تیار سی مقبل ہوو جھب روان
 لین گیا اٹھ گھوڑیاں نوں مقبل مردان
 مقبل پاس امیر د مڑ کے کرے بیان
 رکھ پھرہ وجہ باغدے لے وجہ سلطان
 دو نہ طرفاں دل لھیدے ایہہ نوں ہیشبار
 بنہ مٹھی تھیں جا گیا حبشی وجہ دربار
 ہی نگاہ دل خاکدے بڑی سمجھے تحریر
 لکھا پڑھ شد او نے کیا لغزہ مار
 حمزہ مری آئیے راتیں گیسدا
 جا گیا لے پھرہ چوری چلا گیا
 مار گواڈ پکڑ کے کھتے جا میں نس
 یکے بیوں پکڑ دیا اس نے جاو نال
 حبشی نال سوار لے پہن گیا ہتھیار
 وجہ پھرے نو شیرداں او نوں بند لوان
 وجہ لدے کر مصلحت اسپول آیا زیر
 تو قفس سلطان نوں آندا ہر دار
 کر کے سو سو عاجزی روند ا حال تبہا
 مری دار بخیال میں آہا لاچار

پر میں حاضر دیکھ کے کھاوا آب طعام
 میں اس تائیں ماریا تال یکھ رہا توں
 وجہ مدائن جانیکے دیوال تخت بہا
 جیوں آیا سی باغ ول لے کے توں گیا
 فنا مقبل یار نوں سارا حال سنا
 بھلا نہیں حق اسان د رہن ایس مکان
 اسپاں دا اس تھاں لے ہایا ن نشان
 دو نوں گھوڑے اسان د اتھے نہیں بیان
 لھن اسپاں اسطے دو نوں گئے جوان
 تہ نوں صادق صبح دی چکپی اوار
 نظر لنگر پھرہ پانہ اندر وار
 کڑم ڈھٹا مار یا لکھیا جو میں امیر
 اٹھو مرد بہادر ہوو جھب تیار
 اے دوراڈا ناں گیا پوشت تانی دہا
 کر پو جھب دلاوری حال نوں پکڑ لیا
 من پنے وجہ اسان د آپ گیا آپھس
 اچ عبادو گریب نوں کرسان پکڑ دھال
 نظری آیا پھرہ باغوں اندر وار
 گرو بگرد امیر دانا نہیں نام نشان
 سر نیویں دل پھرے آیا آب دیر
 قباں لے سر رکھ کے کردا پھر ہزار
 میں بھلا لے بادشاہ میر بخش گناہ
 تداں تسانوں پہنچیا تھیں ایہہ آزار

میں میں کیتے جرم نہیں چاہاں استغفار
 میں توبہ لے بادشاہ میں بچتا یا آپ
 مینوں عربی زادے نہیں لب لڑا
 میرا ظلم کیا مینوں کرو معاف
 راضی ہوں نوشیرواں دیوے بخش خط
 حبشی نے سلطان دا کر آداب ہزار
 تے پچھا میں گیا بے حمزہ کہتے دس
 فوادے نوشیرواں مقبل ہے اس نال
 حبشی گھلے فوج نوں لہجہ لب و حب
 پئے سپاہی حبش دے چار چوہرے دہا
 حمزہ بلیا مول نہ لہجہ نھکے ادہ سب
 حکم کیتا شداد نے لے آؤ زنجیر
 کفاراں نے نہنیاں مقبل علمی شیر
 متقرر ہے نہ نہنیاں کافر کردے زور
 کیونکر بچے شیر داسوے قابو و چہر
 اشقر تائیں ست سو پائیا گرد گنت
 حبشی کہند اجا پیا حمزہ ریگستان
 ہرگز ریگستان نہیں نال بچ آدے گا
 جو کوئی اس ریگ دے اندر آن بیا
 خود اگے نوشیرواں ہو بیا عرفہ گذار
 چل کے عربی زادے ماراں سارے یار
 وگدی دچہ میدان دیکھ میری تلوار
 خود حمزہ دچہ ریت دے مری نال پیاس

جس میں اپنی جان تے ظلم کیا بیا بھار
 میں میرا فرزند ہاں تے توں میرا باپ
 آہن رمل عرب دی لئے خاک اڈا
 دشمن عرب امیر نوں بار دکھاواں صاف
 نیزا کیتا حبشی بخش دتا دل لا ۶
 پاشا ہاں کپڑے چاکیتا اسوار
 بھانویں دودا اسان نہیں گیا کیتا دل نس
 گھوڑے دوڑے دو ہاندے لین فی الحال
 دوداں تائیں پکڑ کے دیواں قتل کرا
 مقبل گھوڑے لہجہ گئے اگے بلیا
 مقبل نوں سن گھوڑیاں پکڑ لیا کھجرب
 مقبل نوں سن گھوڑیاں رکھو پکڑ اسیر
 نالے گھوڑا اوسرا کیتا قید دیر
 اشقر بارے حبشیاں لشکر پاشا شور
 اشقر شور مجا پیا کافر ہوئے زچہ
 زوراکیتا کافراں تان اسیا دچہ بند
 بھانویں کیڑ دیر ہے جاسی نکل جان
 غالب جوش پیاس قتل جل ہر جا بگیا
 آتش دے طوفان نہیں زندہ نہ گیا
 دچہ کاؤس حصار دے ہو چلو اسوار
 شیر عرب دی فوج دایواں پور نگہار
 کراں فنا بھیاں نہیں دشمن دا گھر بار
 تے اودہر گھر بار دایں کرساں کم راس

ایہہ گل کہہ شہداد نے کیتی فوج تیار
مقبل نول سن گھوڑیاں بھگیا سردار
لے کے لشکر قابو چڑھیا شاہ شہداد
دو منزل نول اک کر دیا واہو واہ
آسے حمزہ رات نول گیا جسدول تنہا
اندر رینگستان دے داخل ہونیا جہا
چار چوہے دوڑا راہ نہ لھجھا سول
دیس دیس جانداریت وچہ زانو تیک میر
واہ نظر تک دسدی ہر جا ریت صفا
بھلی عقل بہر دی طر قان گیاں گم
قد نول پہلے روزہ اسورج ہو یا تیر
اک دہی اسمان دی ریت ہوئی تپ لال
دل حمزہ داکنیا لگی بہت پیاس
خون لہاں وچہ تپ کیا ریت جلایا ماس
اک دن رات گذاریا کھر کھر کے ہر دا
ڈٹھا عمر عیار نے اس دن اندر خواب
اٹھ یاداں کتیں عمر نے کیتی خواب بیان
یارو خیر نہ ہو دسی دیں دل فکریا
وانگ ہوئی چلیا عمر عیار طرار
راہ وچہ ڈٹھی حبش دی آوے فوج چلی
عمر امیر بھدا مردو کرو بیسان
اوہ کہندے شہداد ہے والی حبش جو ان
مرکاؤں جھڈو چڑھ ہی غضبیدی فوج

کیتا بیٹا اپنا تخت اتے غمار
خو لے آیا شاہ نول کاؤں جھدار
نال عرب دی فوج دے تریا کرن فساد
جانندی دسرت ہلا دندی ایہہ انت سپاہ
لھجھا کھر دا گھوڑیاں تپ نہ پایا کار
پھر دے نے وچہ راہ دے دناراہ گوا
ریک ہواؤں بہر طرف ٹھٹھ چڑھائے ہول
صبح جکی بہر طرف ڈٹھا نال قلیبر
نام لٹان نہ راہ دا گھا درخت نہ کار
ٹھٹھا مانڈ ہو یا چار چوہے گھم
آتش جھاڑی آفتاب ہو یا آفت ریز
وانگوں ویلے حشر دے نظری آسیا حال
سایہ نظر نہ آندا ہو رت کافی آس
حمزہ اندر لٹنگی ہو یا باجہ حواس
دن لگے وچہ ریت دجھڑیا گردش کھا
حمزہ اندر ریت دے لٹا ہے بیتاب
بیس حمزہ نول دیکھا ریت اندر غلطان
ایہہ گل کہہ خود حبش دی طرفے دوڑ گیا
وانگوں تیز سی برق دے تیز گدھی رفتار
سناں نال عراقیاں گرد اسمان رلی
کنول قصدا ٹھٹھا یا ایہہ کپڑا سلطان
نال ایہی نو شیر وال جہدی عالیشان
وچہ میدان وگاڑی فوج نندی دی موج

لشکر عرب امیر دا کرستان قتل نام
 اک بازی گر شوخ ہے عمر امیر نام
 والی سفت اقلیم دا کردا ہے اقرار
 والی حبش دلیر دا لگا ہون و یا ہ
 سنب وجے شیر ننگ دا اچکل چہ میران
 عمر امیر حال سن ہو رہا حیران
 میں سنبھاں سی حبش لڑن عرب امیر گیا
 ادہ کندا اس شاہ نول لے آندا سی کڈ
 وڑیا رنگستان وچہ ہو گیا ہوگ فناہ
 من کیتا لوشیر وال حبشی حقین اتفاق
 ایہہ گل سن عیار بھی نت واہو داہ
 کچھ پکاراں اچیاں سدے حمزہ نول
 پنج دن رات امیر نول سی تدگر گئے
 تہن لڑا کڈھ کے سی بہوش سپا
 تے ہوئے بدن تھیں لہا ہا بہر تعبیر
 کرے پکاراں اچیاں ہر جا عمر عیار
 نا طاقت آہ از دی موہنوں نکدا نول
 دوروں ڈٹھے عمر نے حمزہ دے متھیاں
 کڈھ شربت زنبیل حقین اک پیالہ بھر
 اک پیالہ عمر نے ہو رہا پیالہ بھر
 مل دہاں نے آپ وچہ حال سنایا کل
 چھ دو نویں دل تہہ دے ادیں گئے سدا
 اشقر لیا امیر نے آندا اشکر بجا

یار عرب ک شیر دے کرنے قتل تمام
 اسنوں رنوجہ دیوناں بازی دا الغام
 پھر زندہ شہاد نول دینی تہہ رنگار
 تہہ رنگار ویا ہوئی کر بدخواہ فناہ
 من عزلی دے یلاں نے جانا چھوڑ جہان
 پھر اہنا نول پھر اد سو سو رہاں
 لین شہنشاہ واسطے اسدی خبر کیا
 اسپ گیا غول بھٹ سنڈیا وچہ چھوڑ
 یار ادہ اسن گھوڑیاں پکڑ لیا وچہ راہ
 مارن چلے اہنا نول جو اسدے مشتاق
 او دیں رنگستان دے اندر وڑیا آ
 بول کتے لے سیداجے سند امیں نول
 تنوں تو ان پیاس نے سارے کچھ لے
 سر نے تے دل رکھیا ہو خاموش سپا
 تہ نول عمر عیار دے کنیں پئی پکار
 سند اکو کاں اعدیاں ملے دہنزار
 عمر امیر تداں نول بھی آپہوتس کول
 آئیا نول دوڑیا حال ڈٹھا لاچار
 پاٹس خلق امیر درگاں ہو یاں تس تر
 تال آئیا وچہ ہوش دے حضرت حمزہ شیر
 حمزہ کیند اصفیت سی جان گوانی بھل
 سنبل نول سن گھوڑیاں بدلا ڈٹھا آ
 تے قبل نول اسپ سن کیتا پھر رہا

آہا پت شدادھا ابو عمر تس نام
 خیر سنی تس آہیا حضرت سرب امیر
 آندر میدان دے دنی فوج جب
 ڈرد امیرے باپ یقین اگے دھڑکیوں
 جھٹ گیلوں پنج بچیوں کٹ لئے دن چار
 سنی پکارا میر نے پہن لئے ہتھیار
 ابو عمر نے آگیا حضرت حمزہ نون
 نال غے دے پکڑیا سی نون جادو نال
 حمزہ کہند اتناں میں سا حلیا سدا
 پکڑ مکے دچہ ماردا ہے اس کافر نون
 انشاء اللہ جے بھی کرساں مار فدا
 لعنت جادو گراں تے ہر دم لکھ لکھ دار
 ابو عمر نے تداں نون وار چپلا یا آ
 کمر بندوں پھر زین یقین لیا اتا ہاں چا
 چھانی پکڑھ بہہ گیب حمزہ فرخ قاتل
 ابو عمر نے آگیا میں فرما بندہ دار
 سی تینوں ازا قاتل میں اندر میدان
 میں ہن ساری عمر ہاں تیرا خدا متکار
 حمزہ نے فرمایا دیواں تداں امان
 ابو عمر نے صدق یقین من لیا اسلام
 پیر بہا امیر دی ابو عمر سردار
 حمزہ کہے نہ جادو ساں مڑاں طن نون حبیب
 ابو عمر سر قدم تے دہر داسو سو دور

پیو دے بچے اوسدرا تخت تے حکم رداں
 لے کے لٹ کر شہر یقین تریا لکت دہیر
 کہند حمزہ عربی آجا متھ دگھ
 ہن دچہ ام بلا ندے آپے آن پیوں
 اچ نقارے موت دے دسن کی پکار
 ابو عمر دے سامنے ہو آہیا اسوار
 مکے میرے باپ تے سحر کس یا توں
 ہن جادو گریو سیاتینوں کراں حلال
 تیرے باپ پلید نون زندہ لیا بچ
 ناں جادو گراں کھدوں اچ اسنوں نون
 ہن مڑکے دچہ حبش دے زندہ دگر نہ
 دیکھ اندر میدان دے مردان دے ہتھیار
 حمزہ نے ہتھ آدندا پھڑپا وچہ سوا
 پھر تیرے ناربا اوپر دہر ست اٹھا
 بھنن لگا پکڑکے اسنوں رے نال
 ہتھ نہ مینوں سیدا میں ہاں خدا متکار
 آرمائش وچہ آئیوں مردان سلطان
 غرض نہ مینوں باپ یقین کھ بھانوں نار
 جے نون نال یقین دے آ دیں ایمان
 حمزہ اتر چھاتیوں شفقت کرے تمام
 چل حضرت دچہ شہر دے میں ہاں خدا متکار
 جاکا دس جھدار یقین دشمن ماراں سب
 قدم و بختہ فرانیس کے چل خادم نون تار

صدقوں اندر مردی جاں ڈھکی تاثیر
 ابو عمر وچہ خدمتے ربیب خد متنگار
 تن و نرات گذار کے حمزہ اسے پاس
 وضعت کر کے بٹ گیا حبشی اس کے سام
 من حالت شداد دی لے دل اکھ سننا
 اندر راہ نوشیر وں کرتد ہیر وچہ ر
 لکھیا میں شداد سے ہو یا نال رنہ بقی
 حمزہ مویا ربیت وچہ ہو کے حال تباہ
 لے ہر مزنے بھنگا ویکھ میرا فرمان
 رمل کے سب عریدی کوئے قتل سپاہ
 ایہہ خط لکھ نوشیر وں دتا پیکر بچا
 وچہ دلائن افسران پڑھی بھی تحریر
 لے کے فوجا ساریا لے ہوئے سب سوار
 آن ملے وچہ بشجاں اندر راہ حرام
 کر کے صفان مقابلے آن ڈکے کفار
 خود حبشی اسوار ہوا آئیا وچہ میدان
 آٹا ایہہ شداد داسی گھوڑا شیرنگ
 بجلی وانگوں شوخ نئے بدل دانگ آواز
 اک اک سے نعل نول کئی اٹھا وں مرد
 سنہوں دہرتی پاڑ دا جیاں وڑ دا میدان
 دگدا وچہ پہاڑ دے جاں ایہہ مثل ہوا
 چاکر اڈلتا رولہ حملہ آور نول
 من اندر میدان دے آن دجلیا سنب

آہیا اندر شہر دے پاراں سے امیر
 کروا صدق لیفین بھیس ادب ہزاراں وار
 پاراں سے سوار ہو تریا ہو اوداس
 ول کاؤس حصار دے آجیا عرب نام
 بچے عرب امیر دے کی کچہ لیا بنھا
 خط لکھ طرف بدائے قاصد کرے تیار
 من کاؤس حصار ول چلے ہاں تحقیق
 من جا سارے عربیاں تانبیں کراں قنا
 لے کے فوجاں ساریاں ہو دجھب داناں
 ہو وں درجہاں بھیس من ساڈے بخواہ
 وچہ دلائن خط لے قنا صد وڑ یا سہ
 معلوم ہویش حال جو موٹیا عرب امیر
 ول کاؤس حصار دے روں ہو کفار
 وچہ کاؤس حصار دے مکے گئے تمام
 دیکھ عریدے بلال نے کتہ جنگ تیار
 رن وچہ گھوڑا بھیر یا گرد گئی آسمان
 دیو جہا وچہ زور دے زور اور وچہ جنگ
 اک سو وہہ من الیک جڑت لویا وچہ ساز
 وچہ مہند نے جنگ دے رنگ کر نیا گرد
 دہرت سنبال وچہ ولدی مہنداجڈل روان
 نعل سنگا نول توڑ کے جاندی لاٹ پڑا
 ہو شوں مار بھلا وندا شیر دلا د نول
 جیول پیہ میدان دی خاک وچا بی تنب

نئے حبشی میدان دے اندر کرے ندا
 یل عربی وچ حبش دے جاو دیا انھوں
 میں اندر میدان دے کچھ گواٹیا مار
 تیغ بہادر عرب و مار گواٹیا میں
 یل عربی پڑ زور تے غلبہ پایا میں
 دشمن شاہنشاہ و احناک و لایا میں
 سلطاناں دے سمران تھیں مٹایا میں
 کہ میں میں تھیں بچ جاواں نہیں اتنا زور
 آوے وچ میدان دے بے جدی جگہ مرگ
 آکر مرگ افندہ کی مرو بھر و رکھ درد
 ہٹو نہ میرے جنگ تھیں ناں بینوں نامرد
 بہر وچ اپنی بارگاہ بھر و نہ آئیں سرد
 و بلاست میں جنگداناں کر یو ناخبر
 شیر سیاہ لندہور نے اسدی سنی پکار
 آ اندر میدان دے کھڑا مقابل ہو
 حبشی نے شہرنگ لول گرد بگرد چلا
 اپر ڈال مہایا شیر ہندی نے وار
 گرزو گرز میہدیاں دیر وٹا گئی
 تیغ زرقا شہزاد دی وچہ ملکاں شہرہور
 تاہیں اسنوں اکھدا تیغ بہادر جنگ
 ماری تیغ لندہور نوں حبشی نے کر زور
 شیر دلاور مرد لوں زخم لگا یا کار
 زخم و گے لندہور دا خون فوارے وانگ

سنوں لکھو عربی تھیں شک و بجا
 لین ^{کلیا} سلطان لول تے پوتا میں کول
 سب تعدی ظلم دا بدلہ لیا اتار
 کوہ قافاں دا فتحند بہر تے دھسایا میں
 مارن والا یلاں داسار دکھایا میں
 قاتل کستم شیر دان وچہ دھایا میں
 سمر فوجاں دا عربی توڑ دکھایا میں
 کھا کھا ضریاں میریاں روو وچہ گور
 تے دنیا تھیں جیسا ساز نکمنا برگ
 و سہ ایس جہان لول چھوڑ چلو تھیں زور
 مرد جو تے مرد تھیں لمح جھڑا گرد
 موئے سرور و الیو آؤ وچہ سرد
 اتول توں لٹاں لول جیول گیا امیر
 ہاتھی لول سنگار کے ہو بیچا اسوار
 میں مردار اجیتیا لول قسمت لول درد
 جیادری لندہور نوں کاری گزرا ٹھا
 سرید زاد حریف دے ماری گزرا لار
 کھا خضر شہزاد نے تیغ وچہ تیغ لئی
 وچہ بہر تلوار دے سی استاد ضرور
 کدی حریف نہ البیدی تیغوں گیا الگ
 ملکاں کٹی تلوار نے ذرہ بدن تھیں مہور
 مشکل حال لندہور نے ایہ دن لیا گذار
 موج و کی وچہ درد دے پھر پیارے لنگ

شام ہی تے مڑ گئے دونوں طرف مکان
 ساری رات نہ اپنی سرت سمہاں رہی
 آن کدیا فخر نون حبشی تے شہرنگ
 حبشی وچہ میدان دے کہے پکار جیان
 بیٹھ سماں شہرنگ دے جان کو قربان
 سنی جواناں مریاں کافر دی فریاد
 لڑیا وچہ میدان دے دگھڑیاں یا چپار
 زخم کھلا فریاد دے ہوئی بے آرام
 جیوں کیوں دوز گزاریا ہو یا حیلان
 دن اگلے میدان وچہ آؤ یا شہراد
 جہڑا کرے مقابلہ آدے زخمی ہو
 جان فرخاری سرشباں ڈنبا ایلچال
 لافنی سٹ سونان دی آمارے چلے لک
 تیغ بہادر مار دا تیغ بہادر نون
 ایہ والی فرخار داسی غالب دے زور
 آپ رہا تیغ زخم نقیب اسدے فٹے
 شام ہوئی طرہ طرہ حبشی سٹاں کھا
 اگلی فجرے ہوئی پھیر شداد سوار
 سنی پکار جوان دی جان فرخاری نے
 ہوئی آہن مقابلے چال لافنی فی الحال
 توں میدانوں پھیر جی مڑ جاتر ف مقام
 تینوں کون بلا دندا ابوس آدیں کیوں
 لافنی ماری سرشباں زردہ کسی کرچور

بیخود ہو کے فرش تے پیالہ سو رجوان
 اندر کرسی زخم دے درد کمال رہی
 رنوجہ سم شہرنگ نقیب پیر ہوئے رنگ
 یل عزنی دے چاکو آؤ وچہ میدان
 تیغ میریدے زخم نقیب اسد چھو جیان
 چڑھیا پست لندہ زور دانم جہاد فریاد
 حبشی کدھ میدان نقیب چاواہی تلوار
 تن من فیل دیر داخو توں خون تمام
 شہر دوزیر میدان نقیب اسے وچہ مقام
 فاروق ماری جنگ توں آہن عزنی زاد
 تیغ بہادر عرب دے جگر پر و
 چھیا کرن مقابلہ تیغ بہادر نال
 تیغ بہادر حبشی دے بڑے تڑاک
 کاری آئی مول نہ شیر دلاور نون
ہیں حبشی مغرور دا بدسم ہو یا شور
 حبشی زور و آکھ اجاہ مردا من چھوڑ
 بھی فرخاری سرشباں وڑیا لشکر
 آٹیا وچہ میدان دے کیتی آن پکار
 رنوجہ جولان ماریا شیر شکاری نے
 حبشی کھندا بڑھیا کون رے تیں نال
 میں نقیب تان لڑا نکا تینوں دست سلام
 میں تان لڑسان تھو نقیب جگر طراویں کھلا
 جے لڑناں تھو نے لڑناں اسان ضرور

جہاں لگ بھگ نہ کرانہوں چہ میدان
 کیتا وار شد اوتے اوڑک ہو لاچار
 حبشی نے کھالاٹھیاں پہن لیا گذار
 جہاں لگے دن آٹیا حبشی وچہ میدان
 بابا لاٹھی والیا تینوں قسم خدا
 گھل کوئی اچ تیغ رن جو مارے تلوار
 بلو جواؤں عزیزو آپ کرو پیکار
 شرم نہیں کیوں تسانوں کیا تادی شان
 جہوں جہاں ہندیاں بڈھے کرن نبرد
 اے بابا کل والیا دیکھ متا شہ توں
 آپ آویں جنگ نوں دیکھ میرے تھپتھپا
 سن یونانی شیر وے دلتوں جوش پیا
 نے فرمایا حبشی دیکھ جہاں نوں
 سن استغاثہ نوں تے حبشی وار کرے
 لڑے لڑے دہاندے روز و گیا
 پر یونانی مردوں نہ کر سکیا زیر
 یونانی وچہ قہر دے آئیا دیلے شام
 حبشی نوں پھٹ سٹیا اوہ ہو یا لاچار
 جہاں گہا وچہ قہر دے لیا سپاہیاں جا
 بخود رپہا زخم تھیں اوڑک پائی جوش
 رہا علاج کرا دندا دن کتنے مردار
 لشکر وہاں واندے فارغ رہے تمام
 آہا نام کلیم گوشش اک عیار شریہ

میں میدانوں مٹاں اے حبشی جہاں
 تے فرخاری شیر تے دراندہ آٹیا کار
 شاہ مہی مردودیا کھا فسرکاں پرکار
 ہا ہند لہی کر کھدا وچہ میدان حسان
 تان آویں اچ جنگ نوں یا میں مٹاں بتا
 لاٹھی دی پیکار تھیں دل میرے سزا
 بڈھے نوں وچہ جنگ نہ گھلوں وار
 بڈھے آون جنگ نوں بیٹھے رہن جوان
 ڈب مرن وچہ شرم دے ایہ جوان نبرد
 ماراں وچہ میدان دے کوں جہاں نوں
 گوں دلا دیلاندی گردن لواں اتار
 گھر دے تے اسوار ہو وچہ میدان گیا
 مردان دی تلوار تھیں پچھا جہا نہ توں
 یونانی اس رت کے تیغ گزار کرے
 آخر حبشی جوش کر ہو کے شیر پیا
 سٹ وچہ سردا لہ دے دہاندی شیر
 ماری تیغ اٹھائے چنگی آٹی کام
 دوڑ گیا میدان تھیں ہو کے حال خوار
 تے پایا چا فرشتے لائی زخم دوا
 غالب دی تلوار نے جہاں ٹٹا یا جوش
 اچھا ہوئے زخم تک بند رہی پیکار
 دن دن حبشی پاوند اصرمت تے آرام
 اٹھ اگے لو شیر داں لہو جہاں تفسیر

حکم کرو جے بادشاہ راتیں جاواں میں
 جس عرونی داکیں توں سیس لیا داں کٹ
 سن کنبہ را نو شیر واں واہ مردادہ واہ
 رات ہی وچہ عریاں کا فر گیا سد ہار
 خیمے گرد قباد دے ایہ آگے مردار
 نام ملوک عیار اک دو جہ افخ عیار
 لے نیزہ وچہ ہتھ دے بنیاں چو کیدار
 جیوں جیوں گردے بارگاہ اوہ دو چہرہ کسی
 بنیاں اندر اہنا ندے تیجا پیریدار
 تنہی وچہ وڑ گیا کافر فرست پا
 ہماری مردار نے گل وچہ تیغ اٹھا
 چو کیدار ایں دی خبر نہ پائی کا
 عمر معدی بن کرباں راہ وچہ ملے عیار
 سر ڈھٹا ہتھ ایں دے دیکھن راز کیا
 عیار اں دے دیکھ کے نعرے چیت گئے
 نس بہتے آ ایں حق آڈھٹا احوال
 قاتل تائیں پکڑ کے کیستا ذرا ذرا
 سنیاں ہر نگار نے ہوئی قتل قباد
 توں فرزند الاٹھا کیوں شہادست پا
 لمن نہیں توں آوٹاں مڑ دنیا وچہ پھر
 جہر سنی نو شیر واں ہوئی قتل قباد
 سن رویا نو شیر واں پچھتا یا صووار
 ہر دیلے پچھتا وندا روندا زار و زار

جدا آکھیں وڈھ کے سرے آواں میں
 میں عیار طرار ہاں دیکھ میرا بھی جھٹ
 جس تے لگدی واہ ہے جاہ اسدا سر لہ
 بارگاہاں سب دیکھیاں جاگن چو کیدار
 سی گردے اس بارگاہ دونوں پیریدار
 ایہ بھی اندر اہنا ندے آوڑیا بدکار
 جاتا اہناں جو ہوو سی اسان وچوں کو یار
 ادویں پھرے بھواند ایہ نیزہ لے بھی
 اوہناں ناں بلانیا جاتا چو کیدار
 اپر تخت قباد نوں سنا ڈھٹا
 لہ لیا ہمر بدن تھیں باہر گیا سد ہا
 باہر گیا کلیم گوشیں سہارک چا
 مرد سیکارہ دیکھ کے پکڑ لیا مردار
 دیکھ عیار ایں سیس نوں ترست پچان لیا
 سکے غوغا اہنا ندے اعرنی جاگ پئے
 شور پیا وچہ عریاں روندے حال ہلال
 سو حسرت وچہ دلانے روند گھٹکھا
 غش کھا جھڑی زمین تے ہوئی ہونی برابر
 دل ہیرے وچہ ہجر دا ہسی داغ سدا
 کیوں میں درد فراق تھیں ناں مر گئی اگر
 راتیں گیا کلیم گوشیں کھرتا برباد
 تے کیا میں جان تے کیتا ظلم ہزار
 اسدا نام رکھیا دن کتنے دربار

دہاں دلاں دے لشکر میں ملے پیا تمام
ہوئے قتل قباد نے جی جی بے آرام

آنا امیر المومنین حمزہ کا اور مار ڈالنا شہزاد
کو اور مارنا ژوپیں کا مہر نگار اور مارنا امیر کا ژوپیں
کو اور دیوانہ ہونا امیر کا اور مجبوری کرنا
مہر نگار کی قبر پر

ملے بعد کفار نے دے طبل و جا

آوے کوئی عرب جو میں نال لڑے

سن فرخاری سر شہاں ہو گیا اسوار

دل ٹنڈے شہزادے اس نے کیا دار

ہوئیاں دھان لڑو دیاں دو گھڑیاں یا چار

ہوئے دھوڑ غیار بھین مرد تلے اظہار

دھروں عرب امیر نوں یا راں لیا بھان

دور حال سناوندے عربی حمزہ نوں

بھی فرخاری سر شہاں کرے گیا سلام

وقت غنیمت جانے چھوڑا سہیلان

تن تہا دچہ حبش دے تریا ناگ اٹھا

چوڑا حبشی شہزادے رنچا آن کھڑا

تیغ میری دے زخم تھیں مجھ دسرت بھرے

کھڑا مقابل ہوئیے کرے نوں پیکار

ایہہ والی فرخاری تے وار نہ آئیے کار

ڈھکا دوروں آوند اڈواگر و غبار

عربی تیغ گزرتے مقبل عمر عیار

نگے پیریں دوڑ کے ڈھکے قدیں آن

کافر دیکھ امیر نوں کہنے حال زبوں

تے حبشی تے دیکھیا آئیے طہر امان

جنگل دیول دوڑے یا کوں کے اچ جان

چھوڑ گیا سب فوج نوں پی مصیبت آ

حمزہ نے فرمایا اے والی فرخار
فرخاری فرماؤ نندائے میرے سلطان
حمزہ کہندادیکھو اے لئے جاننے نون
نس چلیا دل حبش دے کھائیت مردار
ایہ گل کہہ دل ادسہ اشقر گیا دوڑا
حمزہ بیوتا جاکے جاں حبشی دے پاس
حمزہ لغو ماریا حبشہ نہیں مردار
موت کئے دی نال میں مڑ کر لے پیکار
ظاہر کر لے مردی دیکھ میرے مہمیار
دوڑ کدیاں تیراں ہو چکیاں اج لیس
مہمانوں نس چلیوں کتول نس وڑیں
سن لغو بل عرسب دامر چکاں شاد
پیانہ دلچہ حوصلہ مڑ کے لڑنے دا
بتخانہ اک دیکھیا نس وچہ ڈر یا خوار
گھٹ کند زمین تے سٹ لیا مردار
گلے کند پلید دے توفے باہمچہ قرار
کتیا عرب امیر نے حبشی نون وچہ بند
بھی بھرتنگ لندہ نور نون کرے امیر عطا
حمزہ نے فرمایا اے ہندی مردار
کچھرا کچھرا لے گیا پکڑ کندوں مرد
گھس گھس کے وچہ پھراں جوڑ دھڑا گئے
یار سے دکھ پئے نون کلا چھوڑ گئے
اڈک حبشی مر گیا جان دکھا نوچہ پا

اسٹیوں کئے چھوڑ کے اوہ حبشی مردار
ہیں آسنا تعظیم نون اوہ ہے وچہ میدان
دھڑک اوہ وقت پا جان سٹ آیتوں
نس جان نہ دیو ساں ماناں کر پیکار
مگرے یار امیر دے سر گئے سہرا
ہن حبشی نون پچندی رہی نہ کانی آس
جان نہ دیو اں جیو اللہ اے کافر بدکار
تیرا وقت اخیرا جگر دں کلاہ بخار
دو ہتھ وچہ میدان دے کر لے جانے یار
آن ڈسکایں دیکھ لے توں میں جان نس
ہن میری تلوار تھیں کئے جان کھڑیں
ہوش دماغوں اڈ گئی زور تنوں ہر باد
لا تھیں چھانے دیکھیا کھال لکڑے دا
مگرے والی عرب داوڑ یا اندر وار
جا بکے پئے چھڑ بدن تھیں ہندی کے ہتھیا
موسوں بول نہ سکنا روٹا زار و زار
ستھ دتا لندہ نور دے گلوچہ پا کند
کرے دعا امیر نون ہندی ہتھیا عطا
کچھرا اس مردار نون لے جانے ادھا
تن حبشی دا اڈ گیا ہور دے وچہ گرد
توں حواس پلید دے جھگڑا توڑ گئے
تن دے اج توان تھیں ہونٹو گئے
جاں دکھاں وچہ ہندی تن اڈیا وچہ وا

چھوڑا

جہے

کر تو بہ تن جہان تھیں اول گیس رہا
 سراسر اعیانے تنوں اتار لب
 چار چو فرے پھر یا سر نہرے تے ٹنگ
 آہے حمزہ اس گھڑی حبشی مگر گیس
 ژدیں تائیں اکھدا ناں بختک مرط
 ہن خوبے یا باندیاں حاضر مردنہ کو
 شہزادی تھہ آند سی ہن باجوں پیکار
 لگے اسے آونوں کر مردا کجہ کار
 والال لاسیاں عمر سر کدی نہ ملی مراد
 لایچاؤسی لے گیا دشمن تیرے توں
 لے چل مہر نگار توں پکڑ حصہ توں لے
 شہزادی توں نال لے وطن قدیمی چھڈ
 ایہ گل سن کے جا پیا ژدیں چھہ حصار
 مارے خوبے باندیاں باجہ حصار شمار
 ژدیں گیا دلیر سوسر نے مہر نگار
 دکھک لے مار یا اک چھہ تیر
 ژدیں زخمی ہو کے مور بہا لاچار
 گھر میرے دھہ سوناں کد کر سی منظور
 ہو یا زخمی ہوئے مغل غصے دھہ لال
 مادی مہر نگار توں موذی بنے تلوار
 زخم نہ دو جا مار یا اے مغل نے مول
 مغل حصہ دوں چلیا تریا دھڑ حرام
 مادی تیخ اٹھا چکے ژدیں ہوٹیا دو

روح نکھی بھن بھن پھر اڈپی دھہ نار
 تے فیڑے دے سریتے کر اسوار لیا
 حقدی روٹو گایا پھر اتار سنگ
 لشکر سب امیر واکرے الٹ پیا
 ہن ناہیں کو ایس تھاں باجوں مہر نگار
 ویلاے کر مردی پوئی پے دلا در سو
 من لشکر من جیش توں گیا امیر سوار
 نام رہے دھہ جگدے پادیں فخر بہار
 اچھ مرادوں دے گیا تھہ تیرے شہزاد
 کہ لے دلا کر ناں داجو کھجہ کر ناں توں
 نوگ لگے شہزادی ویریدے دھہ بد
 پوشیدہ چل سور تھاں شاہی چھڈا گڈ
 تے مغلان دی فوج لے ڈیا اندر وار
 ہوٹیا دھہ حصار دے شور پکار بہار
 شہزادی خود جنگ توں ہوئی اٹھ تیار
 لگا بازو مغل دے صاف گیا تن چیر
 جاتا میری جان دی دشمن مہر نگار
اس دے آوز خیم تھیں جان چلی ہو دہر
 دھو شمشیر دلیر ہو پیا قہر مادی نال
 زخم لگا پر کار تے دہر ت جھڑی لاچار
 توں دھہ حصار دے پوتا عمر رسول
 حضرت عرب امیر نے ڈٹھا حال تمام
 جھڑیا صاف زمین تے مغل دوہڑے ہو

مویا بدلہ پائی کے زور دہ گانے دا
 ژو پیں تائیں مار کے حمزہ گیا آگیر
 حضرت عرب لیر دے دلدا گیا قرار
 اکھیں خون چلا ندیاں رو رو کرے پکار
 مینوں اندر غماں دے چھوڑ نہ جائیں یار
 دل میرا ناشاد تے گھر میرا برباد
 ڈکھا ہر نگار نے اکھیں کھول دلدار
 بھر دوین ہر شک کھنیں کھنڈی ہر نگار
 اندر عشق سلا متی جان میری قسربان
 چھیکر ویلا حمزہ آخسر وا دیدار
 میرا چاندی وار دا ایہی غمیر سلام
 ودع مکے دے والیا میں کر کوچ چسلی
 ودع پیاسے میرا رخصت داستانگام
 ودع جوانی والیا میں اچ چھوڑ چسلی
 ودع عرب دے سروا تری جہانوں میں
 عجبو با اچ ودع بے حجاب ندی وار ودع
 میں رو ناو چہ تیرے با بچہ تیرے دیدار
 میں اچ او دیر چلیاں جد ہر گیا قباد
 کہ میں قبول غریب دی اس قربانی نوں
 کیوں جاواں رووندی اس ویرانی نوں
 لکھو وفادے دفتر میں جان نشانی نوں
 توں ناں روئیں رہ جکے بیا تھیں سیر ارو
 ناں کر اکھیں گہریاں چاٹ نہ میں پر بھار

دفتر دُوب سد مار یا دیر پرانے دا
 ڈکھا ہر نگار نوں حال نزع کھنیں نہ پر
 شہزادی ول دیکھ کے رویا زار و زار
 کی ویلا الیہ آئی میں پر لے دلدار
 تیں بن میرا جیوناں دچہ دنیا دشوار
 دل دی میرے سینوں درد اندھی شہزاد
 کھڑا سر ہانے درد کھنیں رو نڈا زار و زار
 جاگ جاگ و پس جہان تے توں نشیاں چہ یار
 درد بھرا یاں اکھیاں اچ چلیاں حیران
 میں قداں دچہ سید اکتی جان نثار
 راضی رہتا سرور ابر الیس غلام
 خاک رہے دچہ تیرے تیں بن چلی بلی
 میں عاجزتے رطف دی کر لہ لفظ مدام
 کچھ پائیاں کچھ پاؤندی آساں توڑ چلی
 تے جاساں خود رووندی توں کیوں کیوں نہیں
 دبلائے اچ آخری میرا وقت نزع
 آن قیدندی قبر نوں مڑ دیکھیں اکوہر
 تے تیرے دیدار دی مستحقوں کئی مراد
 میں بے جا بھر دے زخم نہالی توں
 جاں رخصت کر چلیاں یوسف ثانی نوں
 با بچہ دقاؤں دیکھیاں دنیسا ثانی نوں
 توں عجبو با میر یا پونچھ اکھیں چپ ہو
 ہوئی سی ہو ہو گئی ناں کر گر یہ زار

طے شیشے حنفری جوڑیاں جوڑنے نال
 ڈٹھا ہر نگار داجاں حمزہ تے حال
 روو کے فراوند امیر امیر لول
 واہ لگے جے اوسدی آن علاج کرے
 عمر امیر آٹا دوڑیا باہجہ قرار
 شے بزرگہر بھی ہو آئیں اسوار
 جہ دم ہر نگار دے جال گئے دم ہار
 لغز مار زمین تے جھڑیا ہو پیش
 سہوت بچھے ہوگی دیوانہ وجہ غم
 خاک گھٹے جاسریتے بدن دلایا گرد
 ہر بیاہانگ دیوانیاں طوطی بریق تمام
 تدرن بزرگہر لول لے آئیں اعیار
 تے اندر دیوانگی مکے داسر دار
 ڈٹھا بزرگہر نے جان ایہہ حلال تمام
 اکی روز امیر دارسی ایہو حال
 ایہہ گل کہہ کے مڑ گیا بزرگہر شتاب
 بیٹھ عرشے سروریاں ایہہ کیتی تدبیر
 مفت کفاد فریب تھیں فنڈ جگاؤں مہور
 کر کے ایہو مصلحت کیتا کچھ مقام
 تے لاشاں چکیاں تابوتاں وجہ پار
 کٹ سناں جاوندی عربی فوج تمام
 خیراں بایاں مکیاں روو و آن لے
 دنیا یاں وجہ ایس تھان لاشاں بھی

یے فراق معالے سوڈیاں مرنے نال
 اس غور شید جمال دآیا نظر زوال
 لے آہر جہر لول ددر مشتابی لول
 ہر ہم عقل قیاس دے چا اس غم دہرے
 لگے بزرگہر دے حال کرے اظہار
 لگے اسدے کھول موٹی ہر نگار
 درد فراق امیر دے دلوں گیا نکھار
 دل اندر خاک دے بخود تے خاموش
 پاؤ بدن تھیں کپڑے آہ کہہ ہر دم
 ہس پڑے پھر روپوے تن زردی مہر
 باہر اندر دوڑ دا سر دم بے آرام
 آن ڈٹھی جو مرگئی مکہ ہر نگار
 خالی ہوش جو اس تھیں عربی تیغ گزار
 دیا تی وجہ عربی ان ظاہر ایہہ کلام
 گزرن وجہ دیوانگی ایہہ دن حال ملال
 نادر و ناری روندے حمزہ دے لہجہ
 بے اندر دیوانگی حضرت عرب امیر
 مکے دیول لے چلے سب لشکروں تور
 یکے عرب امیر لول عربی ترے تمام
 ہر نگار قباد تے عمر جواہ لطف
 چو نہ کوہاں تے بکیوں کیتا آن مقام
 دیکھ احوال امیر دایلدی لاس دے
 تے ایہو کیسواں دن گنتی وجہ سی

رات پئی وجہ غماں دے سستی فوج تمام
 سقے دیوچہ دیکھیا پاٹ گیا آسمان
 صورت خوبصورتی رخ پر برسے نور
 پر شربت بہت پیڑے اک پیالہ سی
 حمزہ شربت پی لیا کیست پیو ال
 کہ شفقت فرما دے اود مقبول بلی
 سہیا تیرے پاس مگھل سکاوتوں
 مہن فرزند **پیر** اریا من نصیحت تول
 کا فدا چہاں دے اولیں ہوشیار
 کیوں اک عورت واسطے ہوش گواہی تول
 سقا تم تے عورتاں دنیا وجہ ہزار
 اس عورت دے عشق وجہ تول مرگنا
 ابہ گل کہہ کے تخت لے ہوٹیا پیر روان
 آئی ہوش امیر نون پچھے حال احوال
 حمزہ کہند اخواب وجہ ہوئے لطف عظیم
 تے بینوں فرمایا بہت محبت نال
 جویں نصیحت کر گیا کیست تامل بیان
 لگیاں ملن مبارکال سرور پائی ہوش
 پر ناں لے امیر دے دیوچہ صبر قرار
 میرا ہر نگاہ دے نال ایہی بیان
 عمر امیر اکھڑا کہ حضرت کج ہوش
 ہنمیر دے حکم تھیں جو کجہ کرو خلاف
 حمزہ نے فرمایا لا راں قول کوہیں

بھی آتیا وجہ خواہے حضرت عرب امام
 پیر منور چہرہ امیر یک تخت عیان
 اتر پاس امیر دے لائیا نور ظہور
 حمزہ نون فرما دے فرزندانی
 کہہ حضرت تول کون ہیں صاحب کمال
 حید تیرا لال حمزیا ابراہیم بنی
 بینوں صبر قرار داراہ دکھا اون نون
 چھوڑ دلوں دیوانگی ناں ہو حال زبول
 بید میناں دے دین دی کوٹ کوٹ مسمار
 خاک بدن نے حمزیا کہہ کیوں لائی تول
 ہر نگاروں سوہنیاں ہند نقش نگار
 ابہ ہر دانوں نگہ ہے مفت نہ عقل گوا
 حمزہ خواہوں اکھڑے کرے چہ فیہ بیان
 عمر امیر دستہ جو گزری تس نال
 تخت اٹھا آسمان تھیں آئے ابراہیم
 تول فرزند حمزیا لے ہن ہرست سہال
 پی شربت بھی دسیا ہوش پی چہ جان
 روون تھیں سب فوجا ہوٹیا بند ہوش
 پچھے کھڑے دفن کیے کیتی ہر نگار
 بہاں محاور قبرتے کر کے ترک جہاں
 پیغمبر دے حکم نون کر لے اند گھوش گوش
 کی جاناں کی سریتے یوے تفسیلات
 کر یو را دکھلا دساں گینا عہد جوہیں

درد و غم گزار دے دونوں ارو وار
 حمزہ بس اراد یوں باز نہ آیس مول
 دور کے فرماونداتے کر کے آہ
 ملک تیرے ادہ باپ داتوں اس طرف سدا
 راہ میرا جہاں چھوڑ کے عمر کو دولت د
 میں آج ناہیں کسے داتے میرا ناں کو
 ناں ہیں رہا کسے دامیرا یہ نہ کو
 اندر در فراق دے عمر کشاں دم دو
 دنیا دے اندر نہیں تنگ میری آج خو
 سر تیرے پر درد نے کشک لیا ندے ہو
 یاد کر بندے عاجزی کر کر گر یہ زار
 چھوڑ نہ سائوں سید اسٹ نہ قدموں دور
 دندا اینویں گردنے سن سعد جوان
 تے حمزہ فرما دندا صاحب اسب سدا
 معشوقہ دی قبر تھیں ناں اکھ جواں میں
 قبر تے میں زندگی کر چھڑاں قربان
 ودع کرن لاچار ہوا ڈک یا تمام
 جاندی وادی روندے سارے وار وار
 کس مجلس دے پہلوں بن سدا وانگے
 کون کر گیا شفقناں پر حال اسان
 جے کو ظالم پکڑ کے کھڑے جواں نون
 پر حال اسان سادیاں نظر اں کون کرے
 جے ہواں گے سر واد چہ عمال ناشاد

موتی ہر نگار تے اپنا آپ نہ مار
 سترے پوتے سعد نون پاس اپنے قبول
 نیکے فوجاں ساریاں تول دل تھر جہا
 تے دچہ نیکے مہر دے بیٹھا حکم جہا
 تے آج گردش اختروں گھر میرا بر باد
 میں سب اہل عیال تھیں رو بیٹھا ہتھ دہو
 میرے گئے شمار تھیں بی معصیت جو
 دچہ ماتم محبوب دے رخ واد تے دو
 کافی ہے میں واسطے زخم جگر دی لو
 ہن دلبر دی قبر دے یہاں مجا و ہو
 تیرے باجوں سیدا سائوں نہیں قرار
 جان دندا ہے اساندی تیرے دچہ حضور
 بین آنجودی موج تھیں دانگوں ندی روان
 آ پو اپنے ملک تے کرو حکومت جا
 ناں کسیدے جگہ چہ جنگ نہ پلاواں میں
 محبوبہ دی قبر تے دار دکھاواں جان
 روندے کردے زار یاں چلے چھوڑ مقام
 تیں بن ساڈا ہو وی ہن کبہرا سزار
 اندر کس دی بارگاہ جشن اڈاواں گے
 کبہرا ساڈے حال دابے قریا درساں
 بند دل کون چھوڑاوسی بند یواں نون
 ایر زخماں دندا دے مریم کون دہرے
 کون سینگا اسان دے دندا ندی فریاد

پھر کہوں مرثاں داد یکساں گئے حیدار
 انہیں کر دے زامیاں جو ہو گئے لاحقہ دار
 تیغ بہاد ملک دے رو رو گئے سد ہار
 سعد گیا لے شکران سحر طرف غناک
 خدمت وچہ امیر دے مقبل عمر عیار
 حمزہ کہنہ عمر نون توں بھی حواء اے یار
 نکا منہ امیں رہیا حضرت تیریناں
 جاوے میری زندگی تیریاں تو تھاں وچہ
 کڈھ نہیں درگاہ تھیں رکھ بندہ نیوں نال
 مین بن کھنھے رہا لگا کون میل غم خوار
 لہر قذیاں تیریاں میں ہو رہاں قہرا
 سن حمزہ فریاد ندا توں ملکاں وچہ حواء
 ظالم رہن چور جو غیر شرع مردار
 جو جو دشمن حق دا اسنوں کریں فناہ
 عمر کرید ادا جرمی خدمت وچہ رہاں
 ناں حمزہ نے بنیاں عمر گیب لاحقہ دار
 بد نون خلعت قیمتی تھے لہہ امیر
 ہر دم دلوں وگا وندا آہیں پر تا تیر
 وال منہ عے سر بیہ سے تاج اتار لیا
 باجھ پرانی کسلی کہتے دور لباس
 جھارو پرتہ دے کردار ہے مدا م
 روز گزارے بیٹھ کے گریہ زار کرے
 دلبر رخ مرگ تھیں لیو نقاب چو رہا

سانوں خلعت بیگی من کدے دیوار
 روندے چلے فوج لے سب حمزہ دے یار
 گئے وطن ول اپنے ہر ہر وار و وار
 دل بریاں تن تیریاں دو اکھیں ٹٹاںک
 دھندے دونوں ہاتھن خام تے غمخوار
 عمر امیر روٹیکے کردا حال پکار
 کیوں مینوں کٹھنوں لہر سوز و بال
 جھوڑ چال جے پھر مر دل لے آوے مچھ
 نال تیرے وچہ پرورش میں رہا ہر حال
 کڈھ نہ مینوں سبدا میں ہاں خد متکار
 تے توں مینوں قہم تھیں نہ کر مول حیدر
 یا حواء وچہ سمندراں جنول دلدارا
 نال انہاں پیکا وکر ہو غالب تلوار
 روڈ قیامت پادسیں جنت عالمجاہ
 نال محاور ہوٹیکے اپر قبر بہاں
 رہا پاس امیر دے اک مقبل غمخوار
 لئی پرانی کسلی ہوٹیکے حال نقیر
 روندار ہند رات دن اندر غماں امیر
 ظاہر باطن فقر و حال سنوار لیا
 موت اڈیکے دبیدم رہندانت اداس
 قبر مقام سنوار دا وقت صبح تے شام
 بیٹھ سر ہاں نے قبر دے حال پکار کرے
 میں جیسے غمخوار نون کیوں جھوڑ سدھا

میں صبر دل ہار یا عقل اڈدی وچہ ہوا آئین دل وچہ خواب سے جاوےں ہو سپید کھا سر میر سے وچہ جھاڑیو پھر تنگ بلا ایڈک مول نہ دیکھیا سوز فراق کئے سر ہندی دل قبر سے روندائے غم غم غم غم سرگ لڑکے بدن وچہ جان نہ چین کرے ہونیاں جان جہان تے ککھ لکھ وار ملول	لغزافاں تیریاں جگر کھلائے گھا میں وچہ دواں تیریاں ہن ہو رہیا فدا دل میر بد سے زخم دی تینوں خبر نہ کار حضرت حمزہ زاریاں کردار است دینے دن روتے تے رات توں آوےں غم خواب ہر دم اندر غم دے رو رو وین کرے دل بریاں دوا کھیاں روئے وچہ شغول
--	--

عم نہی دے دکھ دی گفتی رسی نہ مول
 تے مہن لکے دد نول پھول غلام مول

چڑھائی کرنا قارن لیسر قریز شاہ عکہ دکلیات
 بن گلیم گوش کا مکہ پر اور حرکت دنیا امیر المومنین حمزہ رضی
 کو سخت عذاب میں رکھنا اور مارنا کلیات کا امیہ
 زمزمی کو اور مارنا عمر امیہ کا کلیات کو اور جنگ کرنا
 قارن اور نوشیر وال کا گردان عرب سے اور مارنا امیر المومنین
 حمزہ کا قارن ابن قریز کو اور بھاگنا نوشیر وان کا

جنگ کے جھگڑے جھانجھوٹی سے بیٹھا چھوڑا امیر
 اندر ملکاں ساریاں خبر ہوئی مستہور
 چھڑے جنگ مقابلے لئی نقیری مل
 خبریں سنیاں دشمنوں سے ہوئے دلشاد
 پت قریز شاہ قارن نام حرام
 سنیاں حمزہ قہر تے رہا محاور ہو
 وچوں یار سپاریاں پاس نہیں بن کو
 اسد سے پونے سعد نے مارا امیر باب
 کبوتر ویر و میر کو بھی ایہہ تدریس
 سن کے گل بید دی کردے عرض قہر
 رضی مال حضور دی ہاں فرماندار
 قارن چوہ میا فوج لے سپا دما مار
 لے کے لشکر قاہرہ تر یا واسو واہ
 منزل تترلی آوند اسکے دل مردار
 اک دن لہر راہ دے کیتا کن مقام
 دیکھے طرفے ناہ دی اوڑھی آوے گرد
 قارن سدے مردوں پچھے حال تمام
 کند امر و عیار ہاں نام میرا کلیات
 میرا باب کلیم گشت وچہ کاو من حصار
 میں سنیاں بن ہو یک حمزہ حال فقیر
 مال غریب ایہہ فوج حلاواں مار لوں
 سکے قارن آکھدارہ توں ساڈے مال
 بھی میں عجب امیر تے چڑھیا تو بہت مار

رہا محاور قہر تے ہوئے حال فقیر
 جنگ لڑائی خلق تھیں حمزہ کیتے دور
 سب یار انہوں توویا وطن قدیمی ول
 وچوں گھر جانیاں سن ہو یا برباد
 سکے خبر سردا وندا پاس در پرستام
 دل میرا ہے چاہو ندا یواں دلاور ہو
 مار لوں من وقت سے مگر یواں متھو ہو
 بدلہ لیاں ہائی کے میں حمزہ تھیں آپ
 اندر قتل امیر دے لقتیں کو وقت پر
 حلف ہاں وچہ خدمتے سارے بے تاخیر
 خدمت دیو چار انہوں عذر نہیں نکار
 لائے تہنو کوچ کر شہروں باہر وار
 انہوی تھیں فوج دے دے زمین چار
 کندا مار گداو ناں سکے داسر دار
 بیٹھا سی وچہ خوشی دے ایہہ بدلا حکم
 تے ڈٹا وچہ گردے اک دلاور مرد
 مرد کھتے چلیوں کی ہے تیرا نام
 میں سکے نول چلیا قصد کراں دہراست
 یزید کے کیتا عریاں تیغ غضب تھیں مار
 قہرے جہر نگار دے رہنداد داسیر
 بدلہ اپنے باپ داسروں قار لوں
 اپنا اکھ سنا وندا ایہہ بھی حال احوال
 باپ میرا بھی عریاں نکڑے کیتا چار

کافر ہوئے جمع تے دہے مکے دچہ آ
 لگے فادر شاہ دے عرض کرے کلیات
 جے ہوویں توں فوج لے حمزہ ول اسوار
 توں ڈیرا رکھ ایس کھال لگے جاواں میں
 عرض مئے کلیات دی فادر ہو دشاد
 فانگ فقراں بدن لئے پہن لباس لیا
 لگے آپ خبر تے مقبل اتے امیر
 حمزہ نے فرمایا امیر محبت نال
 حاجت دعویٰ کیتا بھی جے نقد تمام
 نالے کہہ توں آئیوں کتھوں قصدا کھٹ
 کہیں حضرت آئیایں دچہ ایس زمین
 نور اخلاص حقیقتوں میں دچہ چمک پیا
 من بے میری آرزو اندر ایس مقام
 رات دن میں تساندے جیواں پیر تمام
 برکت پاک انعام دی میں وجہ اثر کرے
 ابہہ آئینہ باطنی ستارہ چمک پوے
 ممکن ہے ول قصدا دچہ واجب راہ ملے
 لمانہ دی سوزش واجب لال بچان
 سوت کڈاں ناسوت نوں دیں ریاضت نال
 جاں مخفی اگر کردے جا پہنچیاں دربار
 کراں فنا اس خودی نوں دائم ملے بقا
 جو کجہ میری آرزو آکھ مسخانی میں
 سن سن گلال اسدیاں حمزہ کرے وجہ بار

تقدوسی دور امیر تقیوں ڈیرا دین لگا
 حکمت جنگی بادشاہ سن میری اک بات
 ادھ سن لگے خبر نوں ہو جاسی ہشتیار
 کراں ضرب امیر تقیوں خبر بچاواں تیں
 اٹھ کلیات امیر ول تریا کاف زیاد
 بن درویش سیاہ رو حمزہ پاس گیا
 جا حمزہ دے قدم تے دھریا بیس شریر
 درویشا کی کم سے کر ظاہر فے الحال
 جو نگیں سنگو ایسکے دیواں ایس مقام
 لگے کتول جاواں ظاہر آکھ سنا
 پھر دا بنیاد کھید امیت مقدس تقیوں
 سو جہاں میں ڈھونڈ دا سواج ڈھونڈ لیا
 عمر گزراں قیریاں قدماں پیٹھ منہ م
 ایہ میری آرزو ہوو نہ کافی کام
 شائد دل جا نفس دی گردن پیر دہرے
 دل عرفانی نور دانش لہ چمک پوے
 حسن حقیقی یار دایم کے وجہ دلے
 تے غیبی الہام بخیں پاواں اطمینان
 تے عرفانی لذتوں وجد ملے مئے الحال
 وحدانیت حق تقیوں لوں لوں کرے پکار
 نور و چوں اخلاص دے مقصد ملے ضیا
 تے نیادے مال تقیوں لوں دکائی میں
 منہ چھٹا اس گل ہے بڑی ہزار الزام

ایہ کافی سکھ جیوڑا لیا فوق کنسار
ہوا تاجان شہر یوں کہند اعم بنی
دین کا فیروز ہے کر لے جا بہار
دینا ہے پیغمبر دے مزے اداون نوں
مشکل کرن فقیریاں فقر کسائے کون
تکلیف دی امیر دی نقد کر لے کون
متحدہ دھے کلیات نے الکلیات کرے
مار کڈھیں سر قدم بقیں نال انھاؤں گا
حمزہ نے فرمایا جاہ ستا نہیں
اوہ کہند اتوں پیر جی مول نہ ہو بیلار
پھر دیکھا وہ جگہ سے موند ٹھٹھا کو
کدھ نہ پاک حضور تھیں میری دیکھ وفا
عم نہی فریاد تدا بہت نہ کر تکرار
میری خدمت واسطے ہے اک مقبل یار
توں کدھرے جاہور کھاں اپنی گزراں
عرض کیتی کلیات نے رورو کے سوار
بھے مرد خدا نیراجیکو وہ جہان
جال بھن من جاواں مینوں ہے حال
جال کلیات پلید اڈھا صدق کمال
اچھا ہے تدھ بھاوند اگر ایسی گزراں
رات پئی تیار کر مقبل کھڑے طعام
جاں حمزہ نوں خویش کھا لگی آہی تیجھ
بھر کوڑہ اک آب داوارو وہ چہ رلا

بھار برہوں چا سرتے کوں تارے پار
چھوڑ سوس دیاں بازیاں جلجت پیا جی
وہ چہ غماں دے زندگی سکین نہ گذار
محبوبانہ دے ناز تے دنک کر اوں نوں
اوہ غمانہ دی زندگی ختم کر لے کون
دکھیں جان غریبیں خاک ملاوے کون
سر رکھے چا قدم نے رورو بات کرے
میں وہ چہ تداں شیریاں جان رلاؤ نکا
نال کسیدے دے نوں کچھ پرچا نہیں
میں وہ چہ خدمت لسانہ دی دینی عمر گذار
پا مرشد توں مرد ہیں توں میر دھو
خدمت اندر رکھ لے مینوں نال رضا
سر گر خدمت کیدی نہ مینوں درکار
توں میلانی مرد ہیں مرضی دا سوار
مشکل سمجھ مقابلے در داندے میدان
مدت دی میں آرزو سی ایہو درکار
خدمت اندر اوسرے کر چھڈاں گزراں
جیوں جانے قبول رکھ لے حضور نال
مولاجار امیر نے کہیا شفقت نال
راضی ہو کلیات نے کیتا پاس مکان
تنے پیٹھے کھاوے رنکے اک مقام
فرمایا کلیات نوں بھر پانی میں دیہ
حمزہ نوں کلیات نے دتا ترزت پلا

اینویں دارو پانیکے دیوے مقبل نول
 باقی دوہاں پلا نیکیے چلا گیا کلہا ست
 قادن یکے فوج نول آسوا و اسودا
 مقبل حمزہ دیکھ کے ہو رہے حیران
 قادن طرف امیر دے لے آئی تلوار
 دارو کینا اثر تے دہرتی سپا تڑاک
 جانا تدول امیر نے کیتا دعا فقیر
 ایہہ دویش خنہ پر دے ملکاں دی تاثیر
 قادن گیا اگرتے جنبش کرے امیر
 ڈگیا اپر دہرت دے ہوش نہ رہیں کار
 بھی مقبل نول نبھیاں جاں آلا بہوش
 پاسر کہ دھج نکٹے دے دلیوں لٹے جگا
 لے سوٹا دچہ متھدے کھڑا سریتے آ
 کہہ لے غلے سر سیا کیوں پایا سی شور
 تیرے ظالم تعدیوں خصلت سجے دلیریش
 قتلہ تیرا کیا ملکاں دیوچہ عام
 دے کماے تدھ نے بادشاہ اندینال
 توں ملکاں دے بادشاہ مار گوائے کیوں
 شاہ اندیوچہ گھرانڈے دھماں پایاں کیوں
 والی بہت اقلیم داہو زوروں داماد
 روم مصر لہ نان توں لٹ لیا ندول کیوں
 ہوم دمشق شہر نول کیوں توں مار لیا
 تیغ بہادر مغل نول مار گوائے کیوں

پیا موثر دیکھیا موذی نے افسول
 قادن اگے جانیکے اکھ سنائی بات
 گرد بگردے قہر دے بیٹھا گھبرا پا
 ایہہ عجیب آئی کون کوئی سلطان
 مقبل لٹے جوش کر کرتے نول پیکار
 بہوشی دچہ آسوا رلدا اندر خاک
 سن میرے جھوٹنی اللہ دی تقوی
 مرخد نول سن بالکے لکے کرن اسیر
 دارو دی تاثیر تے کیتا حال ظہیر
 نبھ لیا کھارے زنجیر انوجہ پا
 قابو کیتا دوہا نول مرداراں کر جوش
 قادن پیا امیر تے پھر حملہ کر دیا
 لال اکھیں کدھ قہر فقیرں ظاہر کئے سنا
 کئی ملکاں دے بادشاہ نول گھلے ل گور
 اچ کماٹیاں تیریاں آئیاں تیرے پیش
 تے تیرے اعمال دا پیا فتور تمام
 چا سمیاں ایڈھاریاں پائی دلیں دبال
 ایراں توراں روم دچہ شور مچائے کیوں
 مار شہاں سرداریاں خاک لایاں کیوں
 کتنے صاحب تلج دے کیوں کیتے برباد
 جھنڈا کوستان داہٹ لیا ندول کیوں
 تے نول کپڑے زور تے ہوشیا پیا
 باپ میر نیوں عربیا قتل کر آئی کیوں

کیوں ملک کا وہ گھٹیا خور و غذا
کھتے فوجاں تیریاں اپر جہاں گمان
کھتے ذب و جش دی در تیرے پر شور
کنک کھتے آج مر دے نال جہاں مغرور
آج کھتے اودہ قوتناں جو اندر میدان
کہ دھرا ج دیلیریاں چھوڑ گیاں تنہا
میدانناں دیا غلبا غلبی چلی گئی
مارے کھتے پہلو اں لوں اندر میدان
میں اودہ قارن شیراں حکمہ دابادستہ
لوں سوراں لوں مارا تینوں ماراں میں
بدلے سارے پھیلیاں کہیں لیاں روح
نور اوریاں تیریاں توڑ و کھ و انگا
تیرا حمزہ سر سیا کمر بنا لوان
ماراں تینوں حمزہ جال لک چاہے جی
سمیرا لہ بدن تھیں پرزے دیاں اڈا
ناؤں مارا اڈا دساں بہت دیاں ایذا
کہہ میں حمزہ عربی کدہر زور گیتلم
حمزہ کہند اکافر اللہ دنی جان
چاہے رکھے کینوں چاہے کر فنا
توں مردار کون میں ایڈک کریں غرور
جے تے میرے رب ذولینوں سوک فنا
جے رب چاہے رکھنا مار نہ سکے کو
لہتے دیوین کافر مارے شاہچہان

نام وراں دے نام لوں کیوں کتو برباد
کھتے تیرے پہلو اں آج خالی میدان
جھنڈا سر کھتیں حمزہ کتول دلو توڑ
نور اوریاں تیریاں آج گیاں ہو دور
مردانوں لہیا ندیاں زمینوں والہ سان
تیری آج دلاوری کتول گئی سر ہا
غلبی کیستی اپنے مڑو چہ گلے پی
میں تیری میں حمزہ کدہر دھکاواں جان
جبدی اکو گز تھیں ہوں پہاڑ سواہ
تے دنیا دے درہ تھیں پار تاراں میں
جی جاہے سوکر لوان نال تیرے میں آج
میدانناں دیاں قوتناں کہہ لیجا و انگا
کینے دی اک سنیدوں آج کھچا لوان
پوری کرلں ہم میں ویر پرانے دی
باب اپنے دی روح لوں دیاں ثواب کجا
دے تھیریاں جھیکڑاں جاواں جان مکا
بگھٹا گے سٹوائیموں چاہے سو رکیا
اودہ مالک ہے جان دا حیدر اکل جہان
والی جان جہان دا دا حیدر پاک خدا
توں میں سچناں جادنی دنیا چھوڑ غرور
میں میں مارے تیر لوں ہوساں تزت فنا
باہجوں کیتے ربدے ہرگز کچ نہ ہو
آہی کرنے جہاں لوں اودہ آئے میدان

میرے مارن واسطے کہتے سمجھناں زور
 چن چن ظالم تنک خنیں میں کہتے قتل م
 مارے نال بہادی جانے کل جہان
 ہتھ موٹا چا آپا سن کافر مردار
 سولے پوندے سر و سرے زخمی سب جوڑ
 پر کنداتوں قاتل ہینوں اتنا مار
 قارن کہنا مار کے تینوں کراں قن
 مارید امرجا وناں تول لے عری زاد
 ناں کو تیری سنے گاد داندی فریاد
 کول ہن جاسی رووند ابد لے چنگ شناد
 قارن مارا میر دا دیوے ماس لڈا
 پیا نمک ہر زخم تے بہت ملی ایذا
 جھب عقابیں چوب خنیں قارن کرے تیار
 اس تے حمزہ نکلیا کھل دیو چہ پا
 کے اندر اپنا کافر کرے مقام
 ایتویں سولے ماردا تے دیند ایذا
 اوہ ویرے ماردا پتھر لکڑ ہور
 بہت مکے دے آدی مٹھروں دے کدھ
 بعضے یکڑ پلیدے دے تے قتل کرا
 دیکھیں اکھیں سامنے دے مکے دے حال
 قارن نے نو تیرواں تول لکھا مکتوب
 جگہ ایچی وچ ویند خوب سزا
 دشمن مذہد قہیم داسن میری وچہ قید

کر ظلم تغدباں آپ گئے دچہ گور
 تیرے واک فریب ناں کیتا عمر تمام
 دارو نہ کھلایکے کہتے قتل جوان
 حضرت عرب امیر نول مارے ضرب قرار
 حمزہ مول نہ اکھدا قتل کرایا چھوڑ
 جتنا جھدیں آپ بھی آخر لے مردار
 لینوں جس نے نال اسدا نام سنا
 تے تیرے اس درد دی کئے نہ بھرنی داد
 داد بھے کو آئی کے خود ہوسی بر باد
 تے اہم مٹاں میریاں کریں تیر وچہ یاد
 پھر کھل بھرنوں تھیں لٹو چہ پانیا چا
 حمزہ صبر گزاردا اندر صبر بدار
 کل بند سی ایس دی ویہ گز وچہ شمار
 مقبل تابیں ہیٹھ لٹس نال دنا لٹکا
 نت اتار امیر نول کرے سزا حرام
 حمزہ ایہو اکھدا جو جھلین سولا
 حضرت عرب امیر تے ظلم کرے تے زور
 بعضے مارے خوف دے آپ لے کھڑے
 اندر سارے شہر دے پئی مہیبت آ
 حالت دیکھ امیر دی رووندے حال ملال
 بندی دچہ امیر نول میں کیتا مغلوب
 لے آؤ شریف تے اکھیں دیکھو آ
 ہر طرفوں امداد تھیں بے لاج نا امید

جاں خط گیا بدلتے پڑھی سمجھی تحریر
 بختک چھے حال سن خوش ہوئے سودار
 شاہ پچھے ایچہ مسامت سب دیریاں نوں
 کی درتار اوریتے ہن عربی دے نال
 دیکھو اکھیں اپنے دیری داد کھ درد
 کرو منرائیں سامنے بدے لذت اعمال
 پٹ کڈ صومبیاں تھیں دیری دی جڑھ میخ
 ایچہ گل سن نوشیر وال ہو بیٹھ اسوار
 کٹ مسافت دور دی پوتا کے ول
 جاں ملیا نوشیراں شفقت کرے ہزار
 توں فرزند پیا پیا پیرا ہو یوں مرد
 رل کے دیج آوڑے کر دے جتن تمام
 تخت بے نوشیراں قارن دچا مرا
 مارن طعنے بویاں تے درد اندی مار
 خلقت اجر ٹکیوں بہتی چلی گئی
 آپا یار امیر داعر عیاس طرار
 خلقت اجر ٹکیوں جاں اس طرف گئی
 دعائی گیتی عدن تھیں ناں ڈٹھا دزات
 لتھا پار سمندوں کر کے قصد تمام
 ادھر باب امیر دا کے داسر دار
 پوری نامے لکھ کے دیوے گھل چو پیر
 وقت مدد دا دوستواؤ واگ اٹھا
 دچہ عذاب عتاب دے اچ میرا فرزند

خبر سنی سب دیریاں ہوئیاں قید امیر
 بھلا ہوئیاں جو پکڑیا عربی تیغ گزار
 بختک ورگے دیریاں بڑے شیرماں نوں
 اوہ کہندے جھب جڑھ جڑھ فی الحال
 تے اندر شرمندگی اچ اسرار خ زرد
 پھر تنوں لاہ سر نو تو تیز کٹاری نال
 لازم پئی اچھڑائی دیر کنسے دی تیغ
 لے کے لشکر تاسرہ کب داما مہار
 قارن استقبال نوں گیا اگاڑی چسل
 قارن تائیں دیوندا خلعت تے تلوار
 سو مہر داں دے سردی تندہ اتاری گرد
 دچہ خوشیاں نوشیراں حمزہ بے آرام
 نت اتار امیر نوں کر دے رہے سزا
 تے حمزہ دچہ صبر دے لیندا وقت گزار
 عرب امیر اسیر دی دیسیں دجہم بیٹی
 ادھیں دین دچہ عدن دے ایچہ کھا غوار
 خبر امیر اسیر دی اس دے کن پئی
 دا ہو واہ ہی چلیا روندا عالی ذات
 مکے دی دل چلنا دل دچہ بے آرام
 حمزہ دے دکھ دیکھ کے روندا زار و زار
 صدے یار امیر دے مہر ملکاں تھیں شیر
 حمزہ تائیں دیریاں بہت دتی ایذا
 کوہ قافاں دا فتحند اچ پیا دچہ بند

اٹھیں دیکھو آئیے مرد دکھان دار از
 حال دیکھ امیر دار میں اٹھیں پر ہم
 جان شکستے وچہ ہے شیر عرب دل ز چہ
 پونچہ پورقن وقت ہے جان اچے وچہ تن
 ایہہ زمری باب جو عمر ایہہ دا
 دیکھ کلیات نے ایہہ جاندا وچہ راہ
 قادن لگے لے گیا پکڑ امیر نول
 لیر التلے بکاموئے خط عیاں
 حال ہوئی اظہار نے ہوئے خفا نام
 بخک نے کلیات نول کیا لے مردار
 خبر کیا جو ہووے باب عمر دا ایہہ
 قاصد اندر کیساں سہمی ایہہ بلام
 برالک فینوط الماں میں کیتی نول رو
 باب دلاور مرد داما رگوا بیو کیوں
 ہتھوں عمر عیار دے شکل ہوگ خفاص
 نے بد لے اس خون دے کی جانان کی سو
 سن کیا کلیات نے عمر سہد لے کون
 بخک کہند اب تحقیق ایہہ منگد عا
 عمر ایہہ ندان نول کے وڑ یا آ
 بھی ستیا کلیات نے آئیہ عمر عیار
 رات پچی کفار نول مہیبت گئی دبا
 ڈر دے مارے جاگدے ہوئے آرام
 آاند فہر دے آئیہ عمر عیار

دو تہہ عفا بان چہ سے اوج عربی تہیاز
 اڑے عفا بسان کے درنگ زحموں فچہ غم
 پایاں جانان ساڈیاں دھد دکھاندے وچہ
 بند لوان چھڑاوتال نال عقل دے فن
 ایہہ ناسے لے تہہ تحقیق باسر گیا سدا
 جانا ایہہ عیار ہے کو ساڈا بد خواہ
 آند ایکڑ عیار میں کہند حال نول
 قادن نے نو شیرواں پر سپا رب بیان
 قاصد نول کلیات نے چاکیتا قلام
 بے فکر اس پیک نول نول کیوں دنا مار
 عمر ایہہ پاؤسی سر تیرے پر کھیر
 باب عمر دا سوو سی ایہہ امیر نام
 انت عمر نے آفان عمر تیری دن دو
 سر سمجھتاں دیر یا ایہہ دکھ پائیو کیوں
 اک بد لے سو مار سی اسدا ایہہ قداص
 نول میں جامے لینے خون ندی وچہ دہو
 جے میرے تھھا آئیہ لاء دکھاواں دہون
 اسدے تال متقابلہ بر گزہ پوسے آ
 سن کافر اس خبر نول مہیبت جاندا کھا
 ایہہ بھی اسدے پھرن نول سہا سہا
 عمر ایہہ ستیاں مست لیجاوے چا
 چوکیدار کفار دے رکھدے خبر تمام
 سن دکھان دیاں حالتاں دلا گیا کفار

بھی سنیا کلیات نے ماریا اسد باب
 فوج اندر کفار دے رائیں وڑیا
 بھی لگے کلیات سی لکھا اندر گات
 تیغ لی کلیات نے سپا عمر نے دہا
 قس کچھے کلیات بھی اکھٹا سسر توڑ
 ایہہ جاندا خود چال سرتے لسا کلیات
 جانا عمر عیار نے ایہہ کافر بدنام
 گھر بیکہ اپنے ایس توں لکھ دکھا لواں
 آئے پھل گلاب دے عمر امیر یاس
 ترے جاندا تے راہ وچہ دتے پھل کھار
 جاں کلیات پلید بھی آپوت اس جا
 چک پھلاں توں سنگھیا آلی چک جڈل
 جاں اوہ و گیا دہرت نے مڑیا عمر عیار
 تے موزی دے بدن تھیں سیس اتار لیا
 شیر عرب توں مار دیا ماریا آپ گیا
 لے اسد عمر متھ وچہ مڑیا عمر عیار
 ہڈی عقیابیں آئی کے ڈکھا مقبل توں
 ڈھک لگاڑی اکھٹا مقبل توں چہ کن
 مقبل راہنی ہوئی کے کہے علیک بہکار
 ساڈے حال خواب تے خبر نہ پائی کیوں
 پہیاں اسان سے بیتناں کیوں نہ خبر لئی
 نہ ناں باقی رہ گیا ہو ر سبھ سب عمر
 اسیں اکھٹا لیل سختیاں توں نہ داد بھری

عمر امیر بات توں کرے تیاری آپ
 رات آہی تدجانی کئے نہ لگدا دا
 عمر امیر آوندا دیکھ لوے کلیات
 در دا عمر خردشس حقین گیا کنی کترا
 تینوں دشمن میر پا کدی نہ آواں چھوڑ
 تے اوہ سبھ نہ آوندا ایہہ تھکا بدات
 سنے نہ پچھوں میر پول بن کیتے قتل م
 سسر اسدے توں وڑھ کے خاک لالواں
 دارو اندر اتنا ندے پادے نال قیاس
 لگے لسا آوندا اوہ آہا مردار
 ڈکھے پھل زمین نے خوشبو رنگ صفا
 دہرتی اپر جا پیا ہو بہو شس تندوں
 وچہ گردن مردار دے آماری تلوار
 مارن لالا اس نے اپنا مار لیا
 اتوں تو ریا عمر نے جتوں باپ گیا
 یاس امیر سیر دے آہیا ہو شیار
 زنجیراں وچہ بھیا آہا حال زبوں
 مقبل چوہا علیا سلام علیک کم سن
 اتوں کھتے سی تحفیاں من تاک وچہ کس کار
 عمر امیر زمر یادیر لگانی کیں
 سانوں وچہ عذاب کدت گدہ گئی
 تیرے باہجوں اساندے وگڑ گئے سب کم
 ماریا سانوں ظالماں رہیا نہ مان ذری

عرب عجم داپہلوں شیر و شاں دشاہ
 نال توں اس دے حال دی آن لئی کھ سار
 عمر امیہ اکھدا غمخوار امت رو
 میں آجا وچہ عدن دے نال امیہ حال سنے
 میں سنیاں دکھ تیاں دا میرا گیا قرار
 درد گئے دکھ تیاں دے اچ سر دے ہو دور
 امیہ گل کہہ عیار نے کھول دتے بخیر
 بدھا ہو گیا جس تھاں آہا مقبل یار
 سر لٹکے مر دار دا جیوں کہ وچہ ویل
 نال ختا میں گنگر و بدھے سی کفار
 جدوں انارن واسطے راتیں چور پوے
 پاس اپنے سی لے گیا عمر امیہ روں
 ردی دتی وچ ٹلیاں کھڑک نہ ہو گیا مول
 کہند اکن امیر دے حضرت ہن سدا
 آکھ عیدک پکاریا یارار کھ نگاہ
 عمر امیہ اکھدا میں اے عرب امیر
 روں دتا وچہ ٹلیاں کھڑک نہ ہوئے مول
 آہا تل امیر دے مہی سر تے اکے ہو
 جاں زنجیر امیر دی لگا کرن جدا
 کافر سارے جاگ کے آن پئے مر دار
 بال مشعلان آئیا بھی تھاں بدکار
 ڈٹھس خوب دھیان کر طرفے عرب امیر
 پاس امیر امیر دے اچے عیار طرار

حضرت عرب امیر ہے اندر حال تباہ
 امیہ گل کہہ کے رویا مقبل زار و زار
 اندر دیر لگا وے میری خطا نہ کو
 سنے سنے تے وڑیا پوشت آن سنے
 لوج مکے وچہ لیکے سنی حقیقت سار
 ہن نال روہوں درد تھیں اے غمخوار ضرور
 مقبل چھا بند تھیں حمزہ لہجہ امیر
 او سے تھاں کلیات داسر نہ تھیں عیار
 پئی سرے غدار دے الٹ دغیدی جیل
 لاٹھ کھڑے سمت اپروں حمزہ نوں عیار
 گنگر واں دا انت نوں ظاہر شور پوے
 ہولی ہولی بنیمیاں سارے جرساں نوں
 خبر نہ پائی کسے نے چڑھیا عمر قبول
 حمزہ سن آواز نوں کردا خوشی تمام
 کھڑک پوے سمت گنگر و پاوے خبر سپاہ
 بن تیرے فرما وے کر چھڑی تدبیر
 ہن میں لاہ لے چلیا تینوں اے مقبول
 ادہ نال ڈٹھا عمر نے او تھے بھدا چور
 ہل جرس تندہ کھڑک کیا فوجیں بی صدا
 گھیر عتقا میں ساریاں دھو لئی تلوار
 طرف عتقا میں دیکھیا آئی نظر عیار
 بند نہیں کچھ کھولیا او میں اچے اسیر
 تے قارن حیران سی دیکھ عمر دی کار

گھیر چو طرفوں کافراں بہت چلائے نیر
 مشکل دینا آگیا عمر سو نیا د لگیر
 سونڈیاں اپر امیر دے حقوں پر ٹکا
 پھڑپھڑے پھر دے رہ گئے سب فرجیران
 دیکھ چا لکی عمر دے دنگ سے کفار
 عمر امیر سنیدا اپرا د ہی بچہ
 نے کہندے اس مرد نوں کون کے انسان
 پہاڑ چھ انوس دے قارن حال تباہ
 ڈٹھا سر کلیات دانگے توری دنگ
 جانا بے باپ دے ایہہ کر گیا فنا
 تے ڈٹھا چو ٹلیں دتا ہو یا روں
 چو رعبار طرار ہے تیز کھنڈیدی دہار
 خوف میر پوچھ دلیدے غالب ہو گیا آ
 دل ہلے چاہو نہ اماناں حمزہ نوں
 جھٹک کہند افادناں خوف نیرا ہے سچ
 راتیں شے پیاں نوں لیچا دے گا چا
 جال لگ حمزہ جیوند ہے دینوں اعتبار
 جے حمزہ نوں قارناں نوں دیو پس مروا
 شب دوجی سلطان تے کرسی تھجھ عیار
 دینوں ہنر چہر نوں جاسی مار ضرور
 شے ہنر چہر تے کہیا اے سردار
 تیں جو دیری اوسدے نڈھ قدیمی ہو
 قارن تائیں آکھدا پھر جھٹک سردار

رکھے عمر عیار نوں فضلوں رب قدیر
 لے امیر المؤمنین حمزہ رہیا اسیر
 چھال لگانی عمر نے پیاز میں تے آ
 سہج نہ آیا کسیدے دوڑ گیا مردان
 مددے سہج دریغ تھیں جہت دیو چکار
 سن آزیاد دیکھیا اپرا دہوں بھی ودھ
 ہوگ فرشتہ جھیک جال دیو پری بھوتان
 پاس عفا میں آئیے سر جا کرے نگاہ
 حالت دیکھ کفار دی دگے طے سنانگ
 تے مقبل نوں لیکیا کھول کھتول چا
 حیرانی وجہ آکھدا قارن جھٹک نوں
 دیکھ کوں کلیات نکل گیا ازائیں مار
 مت وانگوں کلیات دے دینوں گرفتار
 پچھوں عمر عیار داکر ساں حال زبوں
 اس ظالم دے مکر تھیں جیویں سکھوں سچ
 وانگوں عرب امیر دے دیو لگا ایذا
 جاتوں مول نہ کسینوں مار لگا عیار
 پہلی راتیں کر لگا تیرا سیس جدا
 نیچی راتیں کر لگا اسان نہاں تے دار
 اندر ملکال ساریاں کرسی کھڑا فتور
 عمر تانوں مارسی کر کے حال خوار
 تے میں نال عیار دے نہیں لڑائی کو
 لے نہ مارا میر نوں ہے مصلحت کار

اول پیکر عیار نول جیوں کیوں سکیں تول
 پکڑ لوں جاں عمر نول تیری فتح متام
 جاں ایہ مارے جاد سن حمزہ عمر عیار
 جے نول عرب امیر نول اول کریں فنا
 پہلے مار عیار نول خوف دے لے لالہ
 ہر پٹھاں جے سقف خفیں کریں ستوں جدا
 زیر کریں جے سقف نول اول نال قیاس
 عمر امیر رات نول آہا ڈر گیا
 روم مہر یونان دچہ خبر بچائی جا
 تجہ نالیں سدا یاں جا گیتا آگاہ
 ناہ اندر لندہور دے خبر پئی دچہ گوش
 کیتا عمر عیار نے ایہ سب پورا کار
 آہے آگے شاہ دے قارن کرد اعراض
 بھی سب یار امیر دے میں کرے قتل ام
 پر کردوں عیار دے میں لال بے آرام
 حمزہ نالیں رات نول عمر کھڑے منت لہ
 کر سن آن مقابلہ پوسے پواڑا جنگ
 کر غلبہ مت مسان خفیں لین امیر چھڑا
 کی جاناں بن گیا ہے کدہر عمر عیار
 متاں اچانک فوج لے مکے آن دے
 مت لند میدان دے میری شان جھڑے
 ہوہیں حکم امیر کر سان سیس جدا
 جے حمزہ دے مار نول کافی روز ٹلو

پہلے اسنوں مار کے ماریں حمزہ نول
 دشمن پنجہ دچہ ہے اچے نہ کر قتل ام
 مشکل نالیں مارنا پھر حمزہ دے یار
 عمر تیرے دچہ خلق دے جاسی کردوگا
 ماریں عرب امیر نول پھر بچوں دلخواہ
 سقف پوسے سر زندہ دے ہو سیتن فنا
 ڈٹھا ستون فساد دانا میں پھیر سراس
 چھوڑ مکہ ول دوستاں فخرے راہ پیا
 اندر ملکاں سار یاں اینویں گیا ستا
 سن سن یار امیر دے پئے مکے دل دیا
 مڑ مکے دل دوڑیا لے لشکر کر جوش
 مکے دیول فوج لے الٹ پئے سب یار
 حمزہ نالیں مارنا میں کر حب تا فرض
 سرکش عزنی زاد داس ہے نشان نہ نام
 نے میر پوچھ دے دے ہیبت پئی تمام
 یا لے آوے جمع کر عسرنی کل سپاہ
 دیری ہو دل جمع نے کرن اسانوں تنگ
 مت حمزہ نول مار داجا نوال بھنگ جھڑا
 پھر داوچہ کس دلیں دے ہے اندر کس کار
 کٹک لیا دے بلا نداساڈے نال لڑے
 تے حمزہ نول زور کر سا خفیں کھوہ کھڑے
 عربی اکون جنگ نول ہو مرسن بچھتا
 نال دل میرے ملک دے فخرے چلے چلو

او خطے عرب امیر توں چل کر یے قدام
 سن کہند انوشیر داں اے قارن دانہ
 جے توں جنے امیر توں نرت گواوین مار
 مارو پھر امیر توں سے ایہو تند بیر
 ایہہ فریاد شاہ واقسارن کرے قبول
 بند سی دچہ امیر توں لے کے گیا سدا
 گرد حکے دے کافراں تنبو لئے لگا
 حمزہ کہند اقدار ناں جتنی جھلیں جمال
 تے اہہ پس پس آکھدا حمزہ توں بیہوش
 حمزہ صبر گزارد امار پوے سمرنت
 اہو ہر بار امیر دے پئے مکے دل دیا
 لگے سنیاں الشیہ قارن طرف دھن
 سنیاں سب حقیقتیاں جیوں پائی ایذا
 طرف مکے دی آوندے عربی وار وار
 لشکر گرد حصار دے گئے فراسم ہو
 بلعاد سی داکد ہرے لشکر لختا
 روز بروز امیر دے لشکر دے ارکان
 آہ اندر شہر دے باغ قرینر دیا
 اس بھانوس وچہ رکھیا حمزہ توں وچہ درو
 چوکیدار ہزار ہا گرد عساکر فوج
 قال جو اتان عربیاں کرے طرائی منت
 ناں ہوٹیا مغلوب تے ناں غالب مردار
 حکے دیو چھیل رہو آون اسدے یار

وارو واری ماریے اس دے بار تمام
 ایہے امیر کہیں توں لاناں ہرگز مروا
 یکنوں بینوں ماری بد لے عمر عیار
 وچہ اسادی بند دے ایہے امیر امیر
 شہر مکے تھیں چلیا لے فوجاں مجبول
 قصد اٹھایا کافراں وڑے مکے وچہ آ
 حضرت عرب امیر توں دیوں منت ایذا
 آسانینوں مار لے دیو چہ رکھ خیال
 بیس ہن بینوں ماردا بینوں مارے کون
 تے کافر وچہ خوشی دے ناں غم اندر
 فوجاں ڈھونڈیاں عربیاں مکے وچہ آ
 حمزہ تائیں لے گیا پاس نکل وچہ تن
 بلال مہاراجاں موڑیاں وڑے مکے وچہ آ
 سن خیراں چڑھ مکیوں چلن حکے دل یار
 جوش اٹھائے بلال نے فوج غضبہ مچی ہو
 اک طرف لند ہور نے تنبو لئے لگا
 مکے دیو چہ آئیے ہوئے جمع جوان
 کھڑن عقابیں اس بھال کافر حبیب اٹھا
 آہے اونویں مار دے منت کافر مہر د
 بے غم قارن راندن خود رہند اوچہ فوج
 تھوڑ سی فوج امیر دی نہ اسنوں کچھ جیت
 ہتھ نہ آئیہا اللہ دے مول کوئی مہار
 وارو واری ماریاں بیکڑو سنے عیار

تے حمزہ نول کا فرال دتا بہت غدا ب
 تدنوں پہوتا فوج لے مھوں سعد جوان
 قاتل لگے شاہ دے عرض کرے مردار
 قاتل میرے باپ آئیں سعد دلیر
 چلو چہ حصار دے مہن ایو تدبیر
 کافرو چہ حصار دے آئے اندر وار
 عمر عیاض رنے بھیس دیا لیا
 بنیاں مہرست ہانیاں وچہ حصارے آ
 اک دلا یا بانیاں شہری حقے دار
 پچھہ اخیر میر دی پوستانیدہ ہر جا
 صبر عبوری کر رہا نہت تلاش کرے
 نادن دی اک بھین سی تشٹھا وچہ خواب
 کہند انال پیار دے سن آئی بی توں
 استجیں کریں نکاح تے سب دیو فرزند
 جاہ مبارک ندھ نوں چھیدے بند چھڑا
 بی بی امی خواب تھیں پاکی خوشبو
 لے کے نال کتیز کاں آئی باہر وار
 سہا دیلار ات داس ب رکھے بیدار
 حضرت عیسیٰ دیکھول دیہوز نجیر
 دیکھے مدے طبع دے من گئے تدبیر
 تے زنجیر میر دے تنوں اتارے لے
 تے قاتل دی بھین نے ڈٹھا نال نگاہ
 حل بھکے پیشانیوں ہرق چکرارنگ

دیون ٹکی جواندی اک سیالہ آب
 پوتا عرب امیر داجو غالب میدان
 غالب لشکر عرب دہو آئیں اسوار
 جمع گئے ہو جنگوں سارے عربی شیر
 غالب پھیر نہ ہووسی میں پر فوج امیر
 بند کرن در کوٹ دا بھی کر دے پیکار
 وچہ حصار کفار دے اندر وار گیا
 سو دا پتا پائیکے پیچھا سہٹ لگا
 اندر وار حصار دے رہند اوچہ حصار
 کھتے مے وچہ بند دے تہ نہ پائیا کا
 اپنا لگے کسے دے بھیت نہ فاش کرے
 ابراہیم خلیل پے آئیں پاک جناب
 بندی وچوں کڈھ لے حضرت حمزہ نوں
 حمزہ تھیں ہو جادوسی خوب تیرا پتہ نہ
 پھیر پیغمبر مڑ گیا اتنی گل سنا
 جاتا سچی خواب ہے اسوچہ جھوٹ نہ کو
 جتھے اندر بند دے مہی عربی سہر دار
 زرد نا کجہ انہا نتوں حال کیتا اظہار
 دھو الغامے تساتوں دیواں مال کثیر
 عم نبی نوں لاہیا اتوں بے تاخیر
 سب دیکھے آوا ب تھیں قدیں آن پے
 رخ عربی داد بکھیا بدر منور ماہ
 اکھیں ناز لٹیریاں لیندیاں لڑ لٹنگ

ابرو ابرہہ را دگھٹ کالی ۱۹۵۱ء
 دلداہ صبر کرشمیوں اڈے ہو انی ہو
 نوک شہرہ دی قتل تے نیریاں اناک وگے
 فرق دواں وچہ لباندے فاروقی تریاق
 بینی شان بلند دی حدوں چمک دو ہیر
 چہ بہن دے سرکزے دندان دی چمکار
 سرخ رنگی دلباندی دہر گلاں وچہ داغ
 رخ زیبا محبوب دادلوں جلازے صبر
 موزونی اندام دی کرے دلیں تاثیر
 بی بی دیکھ جمال نول مری فریفتہ
 اپنا حال منادندی سفنہ دی تقریر
 آند اوچہ غل دے حمزہ نول خود تال
 تے خیر و انگوں باندیاں خدمت کرتے تار
 عکے دیوچہ فخر نول سارے شور مپا
 قارن پانی خیر تے سن ہوئی دلیبر
 ادہ اپنی وچہ فوج دے ناسن اچے گیا
 جے جاند اوچہ فوج دے عربی صاحب
 اچے میرے وچہ شہر دے حمزہ ہوگ ضرور
 اللہ علم نجوم دے نول کوہ سوچ و چار
 قرعہ سٹ وزیر نے ابہہ کیتی تقریر
 جبرانی وچہ لگیا سن قساوون مردار
 پاس کنیزاں بھین نول کہہ گھلے مذموم
 بھین اسدی نے تھلیا قارن نول پیغام

دو نویں بین لڈ کرے کرن جگر دھکھاہ
 بعد وصل مجبور دے جان رہی دم دو
 تے رخسار جالندی چوڑھ چوڑھ گانگ پڑے وگے
 دو اکھیں ہل دی ہیریاں اصل دہرے چطاق
 زلف سیاہ رخ سرخ تے دیکھو کیڈ اند ہیر
 نور فلک دے ماہ نول یوے زیر لہار
 وزن زنج پر زب داسیب ہر اوچہ باغ
 موئی طرف فرادی لاک چھندی وچہ قبر
 یوسف ثانی دیکھیا حضرت عرب امیر
 تے سنیاں محبوب بھین حال دکھاند ارو
 عرب امیر امیر دی بھی لاسی زنجیر
 چاہی اپنی وچہ کوٹھڑی دہر بالور جمال
 بہت لفظ طعام بھی دیوے پیش گزار
 رانیں قید عقاب بھین حمزہ چمٹ گیا
 کہند اسد وزیر نول کیتیوں لچھا میر
 طبل خوشی دال شکروں اچے نہ شور مپا
 طبل خوشی داو جہ اعزنی دی وچہ فوج
 پکڑ بندی وچہ پاوساں اچے بنیوں مجبور
 مت جاوے وچہ فوج دے سڑکھنے پیکار
 گھر وچہ تیری بہن دے ہے اچ عرب امیر
 دہری میر بھین نے کیوں نہ پایا بار
 حمزہ تیرے پاس ہے ڈٹھا وچہ نجوم
 کیا ایس وزیر داہانیں جھوٹ لٹام

کل اس نے کہہ بھیجا قاصد پاس آج
 میں اسدی ایہہ آرزو کیتی رد تمام
 میں پرلاوے تختاں ویری خواہ کرے
 توں بھی بھائی میر بادلوچہ کریں قیاس
 حمزہ کی تے میں کیا اتھیں نسبت کی
 جان قارن توں ہو پکا ایہہ اسدا پیغام
 مار وزیر شرم دے وجہ گردن تلوار
 چنگا پتہ امیر دالاسیا دیکھو نجم
 اودھر حمزہ پچھدا بی بی نوں احوال
 عمر امیر اساندے لشکر ہے یا ناں
 بی بی کندی خلق حق میں پائی عام پکار
 عربی بھدے اوسنوں بھدا مول نہیں
 حمزہ کہتا ہے نہیں فوج اندر عیار
 مینوں ایہہ یقین ہے ہوسی وجہ بزار
 حلیہ عمر عیار دا حمزہ کرے بیان
 بی بی کھلیاں باندیاں آنیاں وجہ بزار
 باندیاں کہا کپڑا لے چل حقان دکھا
 ایس بہانے عمر نوں اوہ لے آئیاں نال
 باندہ کھلیں گھٹ دوہاں نے تل بل دھوکا
 صبر پیا وجہ دلاندے پائی ہوش دماغ
 کس جتیں ڈردا وڑ پھوہوں وجہ گوشے لے باز
 چوڑاں وانگوں کاسنوں لیکوں اندر عیار
 سکے جسدے نام نوں لشکر کھان شکست

کیتا اپنے عقد دامیر سے نال مول
 اس غصے دامار یا کردا ویر حرام
 مینوں تیرے دے تھیں بے اعتبار کرے
 حمزہ عربی موسیا کیونکر میر سے پاس
 میں کی چانا اوسنوں ڈھٹا نال کدی
 تپ غصے وجہ ہو گیا لال لال تمام
 سیس تنوں لہا سٹیا وجہ دھرتی مردار
 تے کیوں اپنی زندگی نال کیتی معلوم
 دس خبر جے تدھنوں ہے معلوم کچھ حال
 میں سنیاں ہے تال دیکھیاں سچو کپڑے تھا
 اندر لشکر عرب دے تا میں عمر عیار
 اندر لشکر اپنے اوہ مقبول نہیں
 تاں اوہ ایسے شرم دے ہوسی اندر دار
 اندر کسے دکان دے سوداگر طرار
 گھل کوئی جو عمر نوں لیا دے لہجہ بھان
 وجہ دوکان بچیاں عمر عیار طرار
 بی بی ساڈی سدیوں نال اساطے آ
 خدمت وجہ امیر دے لے آوند فی الحال
 گل گل ہوئے خوشی جتیں ہر دو باغ ویاغ
 کندا عرب امیر نوں عمر عیار چراغ
 اٹھ چڑیاں دے جسدے کر غلبہ پر واز
 توں اوہ تیغ گزار پھیں عربی شیر شکار
 تے جسدے اک نعروں ہون دلاوریت

نہم جہد سے دی پیتوں مر مر جان دلیر
کیوں وڑ پیتوں سرور کچھان یوچ توں
دیر نہ لادیں سبدا اکھ چل میرین ل
حمزہ کہندا کھڑیں گانوں بینوں کس کھال
حمزہ نے فرمایا میں تیری وجہ سے
خالی ہاں ہتھیار تھیں دیری ملے جے کو
وجہ دوکان لوہار دے چل بینوں بھلا
لے کے نال امیر نول آسنا عمر عیار
اود ہرقارن سردا ہور بخومی نول
کہہ بخومی تندہ دے حمزہ وجہ بازار
قارن خود اسوار ہو وجہ ہزار گیا
بنیھا وجہ دوکان دے ڈھکا عرب امیر
کھتے جاویں عربیا مار فساہ کراں
حمزہ کہندا کافراں تینوں ڈھونڈاں میں
حمزہ لغزہ نار یا کنب گیا بازار
حمل جھڑے سن حالان غش کھا جھڑے لوہار
آہرن پکڑ امیر نے ماری جہدوں اکھا
چھاتی تے چوہہ ہتھیار حمزہ نے مردار
لغزہ جہدوں امیر داسنیاں باہر وار
گرواں نال بیادراں توڑ حصار لیا
جاں ڈکھا نو شیر داں نے ایہہ حال ملال
قارن دیکھ بار گاہ آسنا عرب امیر
وجہ دلاں دے شاداں سب پیٹھے دلشاد

وگے نہ وجہ مقابلے دشمن دی شمشیر
چل جلوہ دیدار دیر دوست دشمن نول
کر دیری دے خون تھیں دہار کھنڈیدی ل
اودہ کہندا میں کھڑا لگا اپنی وجہ دوکان
کس دیری نول بار سال کھان لٹھے دی سٹ
کیہ نکر بن ہتھیار دے لڑاں مقابل ہو
آہرن مار حر لیت نول کرساں پکڑ فنا
وجہ دوکان لوہار دے آ پیٹھے بازار
کھتے عرب امیر نے اکھ سنا دیں توں
اچے نہ شہر نول تیر نول آسنا باہر وار
سب دوکاناں ویکھد پاس لوہار گیا
حمزہ تائیں آکھ دالغزہ مار شہریر
چھٹ گیل تھہ آسنا پکڑ تباہ لراں
رب سبب بنایا آخود ملیا میں
جنتش کھا دی شہر نے تھر تھر کرے حصار
ایہہ کی وجہ دوکان دے پی بلا یکبار
قارن بھی غش کھا نیکیہ یاز میں تے آ
کرے حالے عمر دے کر کے حال خوار
حملہ کیتا عربیاں دنا توڑ حصار
کھچہ قارن نول قلعه تھیں لے عیار گیا
نکل دو جے پاسیداں دڑ گیا فی الحال
یار ملے خوش ہو نیکیہ کینا فضل قدیر
دشمن جان امیر دے سب سے بر باد

تے قادر نوں سیٹیا حمزہ نے وجہ دہرست
 لے سوٹا وجہ سمجھ دے تن من کیتا چور
 قابل کال کیتاں جھلے درد ہزار
 بیٹے پر دہرست دے دندیں پھرنے بین
 نالے سونے مار دانا لے کے امیر
 اتناں بینوں مارنوں جتنا سکیں جھل
 مادے کے مردار داد تا بدن اڈا
 مذہب پاک خلیل داد وجہ سچ کر جان
 قادر پیش امیر دے ہو بیاعر فنگزار
 جے میں ہو بیامسلمان وجہ تیرے دربار
 حمزہ نے فرمایا پور شدادی نوں
 عمر معدی بن کر بے ماری گزرا کھا
 مہر اسدے نوں دودھ کے دے دتا کنگ
 عکے دیوچہ بیٹھ کے کرداجن امیر
 آہے جاں نوشیر وال قلعیوں دودھ گپ
 اک دن تردیاں جانڈیاں ڈکھا گرد غبار
 خبر دتی ہر کاریاں لگے شاہ کھلو
 اک دیوانہ نام ہے اک ہر ہنہ سر
 خدمت وجہ حضور دے آئے اک اٹھا
 ایہہ گل سن نوشیر وال بشکر کرے سوار
 ملے تبستی ندال نوں آندر دربار
 شفقت کر داداں نال بادشاہ پیار
 بختک لگے شاہ دے ہوئیں امر فنگزار

لگا شہر طہنا دے پیا غفد بھقیں پرت
 گوشت پوست ضرب بھقیں گیا تنوں ہودور
 پردرد دل دا بھلنا من مشکل سوار
 توبہ توب پکار دالے امان نہیں
 کہہ رہیا میں تدھ نوں لے بدزاو شریر
 جھل ایہی تے صبر کر پورہ کا کئی گل
 اوڑک حمزہ اکھدا من لے اک خدا
 تینوں دیاں امان میں ہو جا مسلمان
 حضرت میرا نارناں بہتر ہے سوار
 کرن میری بیعتی ایہہ تیرے سب یار
 مار گوا اک گزر بھقیں میں فساد ی نوں
 لگی وجہ گویاں دے ہوئی جان ہوا
 کافر کوئی نال رہیا ختم گیا ہو جنگ
 خلقت مسلم ہو گئی مارے گئے شریر
 جاندا طرف مائے راہے راہ پیار
 فوجاں سخت لڑاکیاں ہو آئیاں اظہار
 ایہہ بستی بادشاہ من روہیں تن دو
 ایہہ نوپیں دکھلے دے دو نوں زور آذر
 حمزہ عزلی مار نار وجہ کھت و غا
 من حمزہ کوئی عمر دے روز ہے دھار
 قدباں تے سلطان دے سر رکھ رہے شہار
 دو ہاں تائیں خلعت دیوے فقیرت دار
 ایہہ حمزہ نوں مار من روہیں تن سردار

کر مغلوب دکھا دسی اتنا ندی تلوار
شیر عریضے بیاں نوں دہرتی دین لکھا
لکھک وچہ حضور دے سبک دین لکھا
تے سب دوست اوسدے پانگے لغزیر
میں عریضے دے جنگ نوں ہو یا پھر تیار

بھاؤ میں غالب جنگ ہے عرب امیر ہزار
حمزہ نوں سن سرور ال مارن کر پیکار
بھی ہر لکھیں بیاں لاں خط دتے میں گھل
انداز غلبے جنگ دی عریضے ہوگ اسیر
شاہ ہو یا ڈنڈیر وال شکے لاف ہزار

نکاح میں لانا امیر المومنین حمزہ کا قارن کی بھین کو اور جنگ کرناں بتیوں سے

اگر تیر نکاح دی کیست تاجن کبیر
اس قارن دی بھین بھین کرے امیر نکاح
درد لئے دکھ دلال نے ہن پانیاں آرام
خیر کرے خیر لیتاں ہر دم بدل گرم
ہو یا عرب امیر دام رخشاں شہاد
خبر کر نو شیر وال کہ ہر چاہ گیا
ریا نال بتیاں شامشاہ وچہ راہ
حمزہ ول نو شیر وال چڑھیا بلبل وچہ
چلے ول نو شیر وال اسدا کرن علاج
دونوں فوجاں آپ وچہ ٹکریاں چہ راہ
دولاں دولاں دے یلاں نے کینا شوپکا
رہو چہ شیر ہا ہر جاد ہتھ دکھا

جام قارن دے جنگ بھین فارغ ہو یا امیر
مند گھڑی سو لکھنی کر کے خوب صلاح
کہندے یار مبارکاں ہونی خوشی تمام
چالی روز گزاردا حمزہ وچہ حرم
عریضے وچہ حضور دے ہر دیلے دلشاد
پچھے عمر عیار نوں عرب امیر ہزار
عمر امیر اکبر امیں سنیا ہے شاہ
مکے فوج تیار کر کوڑاں باہر اس
تخت بہا ہیا سعد نوں سرے دہریا تاج
حمزہ چڑھیا اید ہرول تے اسطر نوں شاہ
کر میداں اسلاستہ ہوئے کھڑے تیار
کیتی اسن لقیب نے وچہ میداں ندا

سن اندر میدان دے گیب برہنہ سر
کیوں ڈرنا سن موت بختیں منہ ہر حق
آدھ چہ میدان دے میرے حال لڑو
میں لڑنے والے آئی اٹھکل مرگ حضور
ہتھ ملو دکھ پائی کے دنیہ چھوڑ چلو
ڈر ڈر کے سن مرگ بختیں نہ بچھو بچھتا
ہر اک داری اپنی واجے گیب وجہ
آؤ میرے جنگ نون ماراں وجہ میدان
ہندی شیر سپاہ دے کہیں پی پکار
دیہوا جازت جنگ دی میں خفاں میدان
چھڑا دیر شیرنگ دے کلا کے خونی طور
دیکھ برہنہ سر کے لے لے جید
اگوہیں یا سور دو مال تیرے پیوند
کہہ کی تیرا نام ہے حالت اکھ مت م
بانوں عمر آپ میں یا حمزہ دا ہار
آئی گزر دھیسان کر کے گلے گلان چار
فرمایا لندہ پور نے میں مہندی سردار
میں مہندی سردار ہاں غالب تیغ گزار
کہے تپسی لمبیاں کر کے کافی وار
فرمایا لندہ پور نے تو میں دار حیدر
کر کے تپسی گزر تھی شیر مہندی نے وار
پوند اگر زچھاٹے کے مہندی زوراکور
تے کسدا لے سرتے کر لندہ پورا وار

کرے پوکارا عربیوں کو نہ ڈر
اج تسادے ہوئے تن نازک شوق
چھوڑ پریشاں حالیاں قبر قرار کرو
خواہ خواہ اچ لستائوں مرنا پیہر زور
دارفندی بزم بختیں دا گال موڑ چلو
ایں میں وار واریاں گیا جہان سدا
تے ایہ واری تاندی چلی اچ دیا
جوتیں بھی لودہ ہرے حد ہر گیا جہان
اگر عرب امیر دے ہو یا غرض گزار
سو پ خدا نون تو ریا حمزہ نے مردان
آئیہاں ناں مادا وجہ میدان لندہ پور
تیرا عدل ودھ گیا کیوں پیوند قد
تلخ کدو دی وپل بختیں دھو دھ گبول بلند
تے مت باجوں نام دے ہو جادیں قدام
یا توں جن پہاڑ دا آئیوں وجہ پیکار
تیرا دیلا مرن دا در داں دے دچکار
حضرت عرب امیر دا خاصہ خدمتگار
نایا میرے تابع افنی عشر ہزار
آخر مار گواوناں میں تینوں کیلبار
اس میں ناں اول کسینوں دندھاں ایذا
لیا مہندی نے ڈال تے اسدا وار سہا
کر دا اگے گزدے سبیس برہنہ سر
دیکھاں تیرا زور بھی تے غالب پیکار

فریاد بلند ہوئے ہوسش گئے کیوں
 گز میریدی ضرب نقیب سے زمین چھکے
 ایو گز جو برج نوح اکو گئی نکھار
 ڈھال پیا جاہل تکرول پھیر دیں مڑا
 اوہ کہند انوں وار کر ایو میری ڈھال
 ایو گل سن کے لا گیا دچہ حیرت بلند ہو
 گز وحی دچہ سریدے پی بلند صدا
 نے منگے سر مردے ضرب نہ آئی کار
 روزاد ہامید ان دچہ گز ال نال لڑے
 اسد اوار سمہا لیا ہندی نے دچہ ڈھال
 تیغ وحی سر مردے زخمیوں پیا نہ نام
 لہا دواں نے لڑ دیاں اینویں روزگزار
 حمزہ نے لند ہوئی کیا آکھ سنا
 کہے ہندی کی ایس و احال کراں اظہار
 تیغ تیراں تلوار دی سر دچہ جھلے جھال
 کیا ہس امیر نے ہے اوہ روئیں نن
 حال دو جہ دن جنگدی رنو چہ پی پکار
 تے چڑھ آیا ابید ہروں ملیعا دی سزار
 واپے نوروز وود بھی میرہ تے تلوار
 یور شہزادی دیکھ کے حیرت دچہ پیا
 اندر اسدے کیا کے کلاموڑے کون
 دیوہری نہ آدمی آفت ہے کجہ ہو
 آہے اک دھڑلے نقیب اڈیا گرد غبار

سر نکا اک گز نقیب ہو سی چکنا چور
 دسرت بے اک ضرب نقیب سا ڈھال نن
 سر نکا توں وحشیا کوں چھلیں گاوار
 گز پوسے مست دحشیا سر نوں پرے ہٹا
 میں دچہ جنگاں سا دیاں سرے جھلے جھال
 مارے گز جوان نوں کر غلبہ ہر طور
 اچھے محال نقیب محال جوں پوسے نہیں آ
 پھیر دواں نے مار دیاں گز ال وار وار
 پھیر تہستی تہر نقیب چاہتھ تیغ پھرے
 تے ہندی دی تیغ نوں اوہ رک سرنال
 تے ہندی دی تیغ نوں دندے پیے مقام
 دو نوں دیکھے شام دے چھوڑ گئے پرکا
 ایس تہستی مرد نوں کیوں ڈکھا اٹھا
 ایو فولادی پوتلا جنگاں داتھیب مار
 اسد کار سی زخم نقیب اک نہ کھتے قال
 روئیں تنان دے ہووندے پیا پچھہ بدن
 روئیں نن میدان دچہ ہو آسپا اسوار
 گز دیں نال جوان دے لڑیا دار وار
 روئیں نن دے سر پتے زخم نہ آٹیا کا
 گھر لوہے فاکون اس رنو چہ سٹ گیا
 ایو پہاڑ جدید داکر نوں توڑے کون
 نن لوہے دا بدن دچہ دیواں جتنا زور
 لشکر ظاہر ہوئیں کئی ہزار سوار

تے جاسوس دولاندے ملے اکاڑی جا
ہے شہزادہ بربری کہندے صاحب فوج
والی بہت اقلیم دے آیا دچہ حضور
خبر سی نو شیروان جلب گھلے امرار
خدمت لندرتاہ دے کہتیں آن سلام
ایہ شہزادہ بربری آقا قوت مند
گزر اٹھا راں سو مناں دی اندر اسد کار
جاں اندر میدان دے جاندا ہو اسوار
مردا ہو یا مار دالت سینے دچہ آ
بیٹھا نظری آند اکری تے اس حال
دوہیں تن نوں دیکھ دایلی دی دے نال
کوہیں نہ کوہیں گزار یا ملیب دی نے نور
دن اگلے چڑھ آئیا پھیر برہمنہ سر
اچ اندر میدان دے کرنے نوں تھ چار
پیل تنال بل عسریا مواند تھ دیکھ
عمر سی سن ہوگیب اشقر تے اسوار
دیکھ برہمنہ سر کہے حمزہ نوہیں میں
عرب امیر کہیر تے کرے تہنشی وار
حمزہ نے فرمایا وار کریں دو ہو ر
پھیر تہنشی شیر تے پیب امیر کہیر
حمزہ گزراں مار داپے درپے ہر حال
نیزہ تیغ کند بھی دو گاہاں گائے امیر
پھیر دو لال پکڑیاں دواں لکھ یا نور

یہی کہہ بادشاہ چڑھیا کہہ دے
نام الجوشش گزری ہے اندر شاہ اوج
تے حمزہ نوں مارنا دچہ میدان حضور
استقبالوں اوسنوں لادہ لیلے جا
کری دیوے بادشاہ شفقت نال تمام
تن نور آدرالید استر گزراں بلند
جس بھنیں دچہ میدان دے کرد اسی پکار
اک سوہ بہہ گزراں دچھاں الہی ہزار
کرد چو بھا حریف نوں کرد اندر شاہ
اگاتے جیل دیکنوں پوہاں اچھاں
کردا شیر مفت بلہ اندر جوش کمال
رات پی مر لٹکریں آن وڑے ہر سوز
دوچہ جولاں مار کے کہہ آوازہ کر
آجا حمزہ عریب خود ہو کے اسوار
اچ کھا بیٹھوں تھ دے جو روزی دچہ لیکھ
گیا اندر میدان دے پہن سجے تھ چھا
حمزہ نے فرمایا حمزہ عزنی میں
تے حمزہ نے ڈالال تے حملہ لیا سہار
ہو تہنشی ماریاں لکھ گزراں پُر زور
یاراں سوسن دن دی ماری گزراں ہیر
دوہیں تن نے سریتے ایہ سب جھلی جھلی
غالب تے مغلوب نوں اچے نہ کہتا زیر
جاتا جان دایاں ویری دا کھر گھور

حمزہ کبھی عمر نون کر دے خبر ملت م
 عمر امیر سٹ داٹو پی دھپہ ہوا
 حمزہ لغو مار یا لٹے بول پھاڑ
 جگر سے پائے یلانہ سے سب ہو چھوڑ گئے
 پکڑ تبتی مرد نون زینوں لیا اٹھا
 عمر امیر لے گیا بن کمندوں جا
 سروں تنگا رو لیکھ نون طالع دیو چہ ہار
 شیر تبتی دو سرا جو دیوانہ نام
 چوٹھ کے عرب امیر تے آیا نعرہ مار
 پھر سرتے مار یا دتا دہرست دہسا
 پھیر نہ آئیا جنگ نون مرد مبار کو
 ر حمزہ میدان تھیں آئیا دچہ مقام
 روئیں تال دلاور ان سد بلایا پاس
 کوئیں تانتوں پکڑیا میں اندر میدان
 کہے امیر چے جو اکھڑے دانا دچہ جہان
 منواک تبتی خالق مالک رب
 کراقر تبتیاں لے آندا ایمان
 والے کنیں دواں دے عمر امیر پار
 روئیں تن دشت دیو سب کچھ کرن قبول
 روئیں کر می دواں نون کرے امیر عطار
 دواں اپنی فوج نون کر گھلے پیغام
 روئیں تن وچہ خد متے نال وشارے
 اچ غلام رسول نون یار گئے فرما

میں من نعرہ مارناں پوسے تزلزل عام
 پنبہ پائیا میں عمر بیاں کناں دیو چہ جا
 جنگل وچوں آتال گیاں چھوڑا احساڑ
 اسواراں نون سٹ کے گھوڑے دوڑ گئے
 پھیر سرتے مار یا دہر تے پٹکا
 ہیٹھ علم دے رکھ کے ہیٹھ کھڑک
 من لوئیں اسلام جے جت لہجے سوار
 دیکھ اسیر جو ویر نون ہو گیا بکرام
 حمزہ پکڑ دواں تھیں چک کھڑے پکیار
 بند اسنوں بھی لے گیا عمر امیر چا
 ابہ کس دے دچہ وصلہ ستھ کر کے دو
 بیٹھا مجلس لاٹکے کرا خوشی تمام
 تے فرمایا دواں تون کو حقیقت ماس
 اوہ کہندے تون پکڑیا مردانے مزان
 مرد بنے یا مرد دے زیر رہے دلمان
 سچا دین خلیل دا کہو زبانون عجب
 خدمت وچہ امیر دے ہوئے مسلمان
 روئیں تن شہزادیاں لوئے غلام بنا
 خدمت وچہ امیر دے حضور نہ کرے بول
 دچہ دربار امیر دے ملی معنی جبار
 راتو راتیں آئے مرد اسوار تمام
 ساری عمر امیر تھیں ہوندار ہے
 حضرت عرب امیر داکتے ویاہ کرا

خواجہ احمد یار نون جاجہاں دچہ چڑھا
آبِ اذقت نکاح دارمزدوں سبق پڑھا
از چیل مست ملائیاں و انگ پڑی رہی
اشوخ قلم دی نوک تے عشقوں لاس پڑھا

اسی لذت سے غریبوں اندر خوش آلا

اس لذت سے کچھ اندر خوش آلا

خوشیاں دچہ سمندر خان دیکھ لوئے جن چار

اس لذت سے غریبوں اندر خوش آلا

پکڑنا امیر المومنین حمزہ کا قندار سرشبان کو اور جانا
خرستہ میں اور نکاح میں لانا رابعہ پلاس شاہ فتحنوس کی
لڑکی کو پیچھے شکست دینے شاہ فرنگ کے

چو راہ الجوشش گزی بھی نوجہ آباد
مژکاٹھی تے آرے کردا جوش کمال
مرداں دے ہتھ دیکھ کے آپ جیلے ہتھ دبو
جوبہ رخصت میں جائیکے ہتھ دکھداں دو
تے الجوشش گزی دے کھڑا مقابل آن
رکھ ہننے تے پیردو گیا دحبہ سرا
مڑوچہ چھپاتی ترک دے پیرچہ فی الحال
مڑوچہ گھوڑے اپنے آہو نیا اسوار
اودہ قد نون مژبین بقیں گیا ہوائی ہو
آب اندر قبر دے کہے نہ جائیں توں
الجوشش نے ندال نوں چھال لگائی پھیر

دن دو جے ہوش کراں دتے ٹیل و جا
اک سو وہبہ گز گھوڑیوں گیا اپر لا چھال
گھل کوئی بل عمر بیا لڑے برابر ہو
سرکب ترک امیر بقیں کردا عرض کھلو
دنا اذن امیر نے ترک گیا مہر ان
الجوشش تے دیکھ کے کڈھ رکابوں پار
اک سو دینہ ایس دی گئی اتاناں چھال
کردو گائی کردا زخم نہ آبیب کار
سرکب پکڑن واسطے ہتھ چلا دے دو
سرکب ترک چلاک دی دیکھ چلا کی توں
اکہ لئی ہتھ گز دتے مارن لگا شیر

او لوہے مڑدے ہوئے نے چھاتی پاری
 الجوشش دے جنگ دیوں کے دیکھتے تمام
 وار نہ دیوے ترک لوں الجوشش وچ جنگ
 تے اندر میدان دے جنگ کریندے شیر
 تڈنوں اگھ طرف تھیں ڈھٹھا ہو رغبہار
 جا جا سو سال پچھیا کون ایہی سردار
 سنیال دامن کوہ دے سنے ایہہ تہ زادے چار
 مددے سلطان دی ایہہ چارے بدنام
 عادی اک تھو دے دھبے ایساں
 لے آئے سب عادیال تائیں کر تعظیم
 تڈنوں لہر طریاں زہ گور سپ
 ہوئی خبر امیر ذوں سپ تعصب تھیں جا
 چوٹھ انتقرے اوسدے حمزہ مگر سپ
 سمجھ نہ آدے گورخو انتقرہ دڑ رہیا
 مڑے نہ پچھ پچھو کے سپ پچھ پچھ دی دہا
 رات پئی تے گورخو گم ہو گیا جھول
 انتقرہ ذوں وچ کھانڈے لیتا جھب رہا
 گوشت پانی کھانیکے رات گزار لئی
 جان فخر سول فوج دے لگا ہوں ان
 حمزہ دل وچ آکھدا ہے افسوس ہزار
 انتقرہ پھر دڑا دندا اسدے مگر امیر
 اینوں کئے جان دیاں روز دے دے
 حکم کرے نو شیراں کر کے استقبال

ہر کس لگے پھرن تے کچھ نہ آوے سمجھ
 ایہہ چلا کی جنگ دی ختم او سیدے نام
 ترک بہادر دیکھے ہو رہیا دلتنگ
 لتاں کھانڈا مرد تھیں رہیا ترک دلیر
 بدل دلتوں آنداشت کر باجھ شہار
 کس دی مدد آیا کس تھیں بے پیکار
 نال امیر کبیر دے کرن چوڑھے پیکار
 اسی ہزاراں اتنا داجلی مرد ملتام
 پنج سارم مندریں چو تھا مرد جو ان
 آندے پاس نو شیر داں کر حرمت حکم
 مارے کھوڑے آدمی لشکر شور سپ
 حمزہ تائیں گورخو دیکھ گیا جھب دہا
 لا پچھ پچھ گورخو لے اک طرف کیا
 آفت ہوگ امیر نے دل یوچہ کہیا
 ہو رو لایت گورخو دڑیا پچھ لہ
 اترا لا چار ہو اک تھاں عم رسول
 خود اگ گورخو کا کر لے کیا بنا
 کرے سوادی صبح ذوں جاں چپکا پئی
 انوں ادھو گورخو ہو نیا آن عیان
 جاوے تھیں جیوندا ایہ آفت مردار
 لغزہ سن امیر دے لگا پیش شیر
 اشقر دالاں لایاں نفع نہ پایا کر
 لے آدھا عادیال تائیں حرمت نال

لگے لگے گورخر پچھے عرب چراغ
 مگر سے ڈر یا اوسدے اندر باغ امیر
 کھکا لکھ امیر تس نظر نہ آئی مول
 حوض ڈھچا دھچا باغدے ایہہ تیل نظیر
 لگی بھکھ امیر نوں چاہے نلے طعام
 ددڑ وچل اک بکرا بکڑ حاصل کرے
 یس مالک نوں دیا لگا اسرا مل بچیا
 آقا قدر سر مشمال نامی اک جوان
 تے اویدے کرے چردے مہی اسجا
 اس نے دوروں دیکھیا دھواں اندر باغ
 ایہہ بخیر اکون ہے پیا دلاور ہو
 پنجھی پھر کر نہ سکدے اس جاگہ چوہل
 اٹھ تریا ول باغ دے کردا مار دمار
 آن دھچا چوکھا وند ایہہ مار دکیا باب
 حمزہ بوئی کھا دندا تے تس نظر پیا
 بوئی نکل بنگھ تھیں پئی زمیں تے جا
 پچھ مڑ کے دیکھا کھڑا دلیر جو ان
 پکڑ قندز نوں سنگریوں اولوں لیا اٹھا
 دیتاں ڈب کھڑیاں تے تر کائے ہڈ
 قندز پیا زمین تے آہا سی بہوش
 پیریں پیا امیر دے کہہ حضرت ہں کون
 آہا جہ دا ہو یا میں دھچہ زمین درشت
 کہنے نوں باز نکار دیا پھر دیا دنگ جھشی

تے دڑیا ایہہ گورخر حباب اندر اک باغ
 نظروں غائب ہو گیا اولوں گورخر پر
 حیرانی دھچہ دیا حضرت عم رسول
 دیکھ کتا دے حوض دے انزبیا امیر
 ند نوں ڈھچے بکرے چردے ایہہ مقام
 لے اندر دل اپنے ایہہ تدبیر دہرے
 بال بکھنٹھی باغ دھچہ لیا کیا باب بنا
 اوہ مالک اس باغ دار کھدا عالیشان
 حمزہ نے اک جہاں تھیں لیا کیا باب لیا
 کہند امیر سے باغ نوں کئے لایا داغ
 دڑیا امیر سے باغ وچہ جان ولوں بھگدہو
 ایہہ کس مرد دلیر نے کیتی مرگ قبول
 لاٹھی چھ سو مناں دی چانی ہوشتیار
 ہوئی ہوئی آہیا پچھلی طرف شتاب
 قندز نے دھچہ دھون دے لاٹھی آن چری
 منکا دھون امیر دھچاں دھچش کھا
 اٹھ پیا دھچہ چو شدے شیر عر سلطان
 لے دڑیا دھچہ حوض دے اندر آب صفا
 دس وہیہ غوطے دیکے بابر بارے کدھ
 ہوش پئی لے الیہ ابدیم ہوئی ہوش
 آتینوں میں چھیر یا اینوں آد اکون
 میری اپن زمین دے کئے نہ لانی لپنت
 پچھے دھچہ مروڑیا بندوں درد چھڑی

نام مبارک اپنا کر میں پر ظہار
 حمزہ نے فرمایا سعد شامی ہاں میں
 قنذ عرض گزارا پردہ پاویں کیوں
 باجوں عرب امیر دے مانی جلال کون
 قنذ بھیر امیر دے پیریں سیں دہرے
 فرمایا میں ویریاں عرب بہا دروا
 بن حمزہ دے سودا میں پر غائب کون
 کلمہ دس امیر نے لیتا مسلمان
 یا حضرت میں نساں اساری عمر غلام
 گھر ڈوں میرے نال چلے بے مقبول
 وجہ صفائی مرد دے فرق نہ ڈھا مول
 خاطر کرے امیر دی قنذ ہو خوشحال
 حمزہ نے فرمایا اسے قنذ زفر یا
 اوہ کہند ابے فحوس اس نہ برقی دچہ شاہ
 ایسے لائیت اوسا جاری ہے فرمان
 حضرت چنگا باد شاہ حسدی ایہ نہیں
 تھے مرے پر زور کے حسرت گور چلے
 بین خنجر دیاں دیاریاں گزرتیں پر پے
 زن نامیں اوہ چند بچے چند فلک دانور
 دو جلیں پر بچیاں مشوق گھتے گل جال
 کرے دھیان نہ جانور کرتے کدی کرے
 واپس بین کمدیاں وودھ وودھ کرن ہلاک
 نظر کرے تے کرے کدی نہ جادے چھوڑ
 توں دچوں کس خاندان کے امیرے مزار
 پھپھی جایا عرب داویر نامی ہاں میں
 حمزہ تو میں ہو میں نام نوکادیں کیوں
 بھیر امیر ہی آن کے پکڑا ڈاؤے دیوں
 انیس گھرنے بن کدوں ایسی ہو کرے
 بھی میرے دچہ نور ہے ویر برابر دا
 دیو پریاں ہی آپ میں پکڑ مردان دیوں
 قنذ راضی ہوئے لے آیا ایمان
 سہیٹھاں قنذیاں تیریاں کٹاں عمر تمام
 قدم مبارک کچھ کے کراں مراد حصول
 نال گیا گھراوسدے حضرت عمر رسول
 حاضر اندر خدمتے جاں سنے تے نال
 اس دہرتی تے بادشاہ کبھرا حکم روا
 جو رہندا دچہ خرتے رکھا بڑی سپاہ
 چنگا عدل کماوند اسخی تھوڑ سلطان
 دھی جدی دی کے تھیں بندی صفت نہیں
 گور چلے جل بچھ رہے لے نہ درد ملے
 کرے نگاہ نظارگی دھیریاں مار دہرے
 نور برہوں دتار تھیں جاں سٹے پرورد
 رخ روشن دچھکدی نظر نہ جھلے جمال
 جھڑے ہواؤں جھڑے پیر دچہ قدم کر
 واہ نظر دے تیر دی خاکوں وودھ افلاک
 ناں سٹے تے جے سٹے لوے تیریا توڑ

کرے نہ اٹھیں ننگیاں کرے نہ ڈرے
دہرے انگشت نہ لبوں تے دہرے فکرے
چلے نہ باہر خانہوں چلے آگیاں کی
بھل جاوے رفتار تھیں پائل ہواندی
چلے چین وچہ دیکھ کے گل گل ڈول پوسے
دہرے قد ہارنگا جی دہرے دیو چکار
مڑگاں نیزے دہریاں دو ابرو تلوار
پٹ پوسے شمشادوں جھیر لٹ پوسے
شکل لجاوے عقل نوں ابرو صبر کے
صبروں نظر نار داپوسے کتے دل دگ
رائیں اندر خواب دے تارے توڑ پوسے

لی صدق نے عاریت ہوندر شرکوں جو
اسدیاں دونوں اکھیاں سدیاں پے پرواہ
تے جے رخن نقاب نوں کدی اٹھا پوسے
ناز بھری دی اکھیاں پون تے کٹ لوق
لو ہر لٹی نے پھر گیا رنگ جوانی دا
خوباں دیو چہ خوب پریاں وچہ پری
لبان نمک دلش دے زخم پرانے نوں
خطہ بازق برقی دا دگے تبسم نالی
تیز شرہ دی تیز لیں ایں پالو پال
نازنگا ہوں جے جھڑے مردانہ سے میدان
رمزاں قاتل اسدیاں کر دیاں اینویں کار
یا حضرت جے اوسدا دیکھ لوں نوں رنگ

دیکھ جھلکے پیوندی منت خود نزوف مرے
منت خیر بنی لباندی نالی نکتہ کھرے
قربانی اک قدم تے جان ملا کھان کی
لکھ پوسے وچہ عیساں چال چکرا ندی
گلرخ دارخ دیکھ کے بیل لوں پوسے
متاں منانی خاک دہودے جگر فگار
یفن شیرے ترک دو کر دے مار مار
کرے نگاہ دل تاریاں سار لٹ پوسے
دل برہوں دالیا تے غم قبر وڑے
ڈب مرن سر عایاں چلے سمندر آگ
زبد کیاں دلاندا عرق پنجوڑ پوسے

لی ختن دے برن نوں زلف سیاہی بو
چاہر نشانے رکھیاں دھند یاں ایہ دلخواہ
رمزوں انداطوں دی عقل اڈا الوے
چھٹ پون دو تیر تے جگر پٹ لون
مقوڑا اسنوں یو مانتخت کیا فی دا
اسدے جہا ناز ناں پریاں وچہ ذری
زلف و لوہ ول چاہر دی ناگ ایانے نوں
لبان دونوں وچہ خوندے ریشیاں لالوال
درتیم سہاوندی زینت والو وال
اک نظر پر کار تھیں کملا دے جوان
تیرے ویر امیر دی جیوں ملکیں تلوار
وانگ تینگ اسن منع تے دیکھ رہیں دلتنگ

نہیں دیا کہ اوں دی بہت فکے لاواہ
 حمزہ کہندا قندز اوں چل میرے نال
 قندز کہندا نال ہاں تاہیں عذر کدی
 لے قندز دس بکرے ذبح کرے مردان
 راہ پئے جو خرمن گئے جو کھوری دور
 حضرت بینوں بھکھ پئے اچھے کرو مقام
 ہولی ہولی کھا دندا حمزہ ہالی ذات
 ثابت راناں سنگھ تھیں پلوچہ گیا اتار
 آسنا یاد امیر لڑن تان بلیا دی شیر
 کھا طعام سوار ہو پھر ہو گئے روان
 حضرت بینوں بھکھ لے کرتالا چار
 حمزہ نے قریا صبر دں وقت گزار
 جیوں کیوں قندز صبر کر نریا نال لب
 لگے ڈھکے راہ دے وجہ اترے کوان
 لے کرواؤں کر دیو حاضر کچھ طعام
 صورت اسدی دیکھ کے ڈوے سمجھ کوان
 کرواناں مئے دیکھیا حضرت عمر رسول
 لے تاش طعام دسٹ لکھے کوان
 نال اشار امیر دے قندز اٹھ پیپ
 کرواناں نوں پچھدا حمزہ حال تمام
 کرواناں نے آکھیا روسوں بھیر یا مال
 راہول سنیاں راہنہن بیٹھا ہے راہ مل
 فقیر دمی شاہ دارہنہن نام غلام

اسدی اپر کیدے جاندی نہیں نگاہ
 قندز دس دی بھی دا چل دکھلا جمال
 فخرے کرے تیاریاں حضرت علم بنی
 بھن گوشت پاتو برے ہو یا نال روان
 قندز خرمن گزار دا عجزوں وجہ حضور
 اتر دلوں ایس بھان لگے کھان طعام
 جاند ایںوے نکل دا قندز کھت پر ات
 بھپ لے کچ بکرے ہو یا کچہ ادھار
 ایسے وانگوں بینوں بھکھ کر نیدی زبر
 کھوزا پند اچاں گئے قندز کے جوان
 پاس نہیں کچہ کھان نوں شک نہ پھر تار
 ناں کچہ میوہ ایس بھان تے کچہ نہیں تار
 تے غلبے تھیں بھکھ دے ہو بچاں گیا
 کرک اتنا منوں جا پیا قندز مردوان
 یا او بھان دیاں لوریان جواں نکل تمام
 یارب اس حیوان تھیں رکھیں وجہ امان
 جاتا صاحب دبدب اللہ دامقبول
 کر آداب امیر دے لگے رکھ دے آن
 سارا آب طعام بھی پل وجہ نکل لیا
 کینہرے خفاؤں ترے ہو جاتا کس مقام
 چلے ناں ول خرمن مال تجارت نال
 راہ سدا پھٹ ترے ہاں ونگے رستے ول
 نام اسدا فولاد گر فولادی اندام

روہوں نکل دوڑا ہو صاحب یحییٰ عاقی
 نامی شہر جو سندھ بڑا تجارت گاہ
 رومی شامی کارواں مسکن کئی ہزار
 سن حمزہ فرماؤند اجنڈا ساڈے نال
 سن لکڑ بکاوڑوں مارگو اوں گے
 کردانی نے کھیا کی حضرت یحییٰ نام
 کھیا ویر امیر داسعد شامی مردان
 سن سوداگر ہوینا راضی تے خوشحال
 توں میرا فرزند میں اسوجہ نامیں شک
 لے چل بینوں خرستے اندر نال امان
 حمزہ نے خنیا جہاں توں میرا باپ
 لینا حصہ مال دابینوں روانہ سو ل
 بچا ہے تے لے چلاں معی سلامت نال
 شکے قندز شور کر کہند داحمزہ نوں
 اتنا مال جو مفت دانیویں جان نہ دیہ
 جے توں نہ دند او سین میں لبعیاں وند وا
 حمزہ سکے مہیا ہوئے پھیر روان
 جان وچہ جاگہ چور دی ہوینا انہاں گذار
 جان ڈھاسو دا گراں ددے گئے کھلو
 قندز وچہ میدان دے گھوڑا گیا دوڑا
 رہن دی اک فوج یحییٰ نکل پیا جوان
 ہور بیا اک جویش کر قندز تے اسوار
 قندز دے ہتھ دیکھ کے باقی دے جوان

فوج وچہ حکم دے نال اسدے اتفاق
 تا میں اہ اس شہر و اہل کھلو تاراہ
 مارے زور اپا نیکیے لوٹ بوسے عیار
 کی طاقت ہے چور دی ظلم کرے بد حال
 نال نیرا لٹ لئے گا چے مر جاوانگے
 اکھ زبان مبار کوں اپنا حال بت م
 میں عربی دے خاندان وچوں اک جوان
 میری بھی ہے دوستی عبدالمطلب نال
 خالص پیا رابار دایا رسداوے پک
 دیواں حصہ پنجاں فقے وچوں مردان
 تیرا کم سوار ناں میں پر لازم آب
 تا میں حاجت مال دی بینوں اقبول
 میں تیرا فرزند ناں کوں وند اوں نال
 سعد شامی بیقل میں ہوش نہ پائی توں
 محنت یعنی اپنی ظلم نہیں کچہ ایہہ
 پنجاں حصہ وندساں بلکہ ادھ گنوا
 حضرت عرب امیر دے نال ترے مردان
 لے لشکر نو لاو گرد آن پیا کیبار
 قندز حمزہ جاوندے حبیب اکاڑی ہو
 لغزہ پکار پکار یا چور ہتھ دیکھا
 قندز دھنی مار کے ایہہ رکھیا میدان
 اکو لاٹھی کھائے کے ایہہ بھی گیا سداہار
 نال لڑے توں آہیا کوئی وچہ میدان

گھوڑے تے فولاد گرد بنوئیں آپ سوار
 قندز لاکھی بار داسارا زور لگا
 کچھ لاکھی ہتھ تھیں چاہے لہرے کھوہ
 جان قندز نے جانیاں لاکھی کھڑی کچھ
 سعد شامی من آو ناں نال کرنی تاخیر
 حمزہ لغرہ مار کے آن سپا مردان
 لاکھی ہتھوں دواندے چھت پچھ دہری
 دہن سپا المیر تے آماری تلوار
 دو جا ہتھ دھانکے لکھ دیں پھری مال
 پھر سریتے سٹیا دہرتی تھیں پیکا
 سر وچہ چور دیر دے لاکھی باری چا
 حمزہ لہندا دختیا ایہ کی کیستہ توں
 کرناں سی بیس پکڑ کے اسنوں سلمان
 قندز کہے چوراوند اسی لوکاں دامال
 تائیں اپرا لیس دے میں من داپیا
 چکا بنوئیں ماریا میں اس ظالم توں
 حمزہ نے فریاد قندز تائیں پھیر
 حمزہ قندز جو شش کر چاشمش پے
 حمزہ کہے سوداگراں تائیں حکم کتاب
 تیجا حصہ رکھو اپنے پاس کنیں
 مالک مال جو مل پوے اپنا لے سہال
 کرواناں نے جائیکے ڈھٹا وچہ حصار
 تیجا حصہ اہتا نونوں کرے امیر عطا

قندز شیر دلیر تے آئیں لغرہ مار
 اس نے لاکھی آوندی پکڑی وچہ ہوا
 قندز کچھ او دھروں مول نہ چھڈے لہو
 لغرہ مار پکار یا ہو ہو کے دل زچہ
 لاکھی کھوہ لے چلیا ہتھیں چور شریر
 لغرہ من کے بلان دے تے تنوں لغران
 چور ہیا در مردی نکل چیک گئی
 راہ وچہ ہتھ امیر نے پکڑ لیا خلیار
 گھوڑے تھیں چا لیکیا اسنوں قوت نال
 قندز لغرہ مار کے لکڑوں پیاسد ہا
 ہاتھ گیا سر لاکھیوں جان اڈی وچہ وا
 کیوں میرے بن حکم دے ماریا دہن نال
 سعد ایترے نال دا خداست وچہ جوان
 نہ لے میری کھو وندا اسی لاکھی بد حال
 لاکھی اپنی کھو ہندا بدلہ لہ لیس
 تے اسدے مر جاو لول رنج نہ ہو دیں توں
 پھیر نہ باسجوں حکم دے ہو دیں اب دیر
 قتل ہوئے کج راہن و ہندے دڑ گئے
 جا راہن دے قلعہ تھیں کڈھ لوو اہتا
 وچہ غریباں وندے حصے دوا سپیں
 باقی داسا تے مکیناں دامال
 سونا چاندی دیکھیا لکے پٹے لہار
 رواں ہوئے دل خمرے باقی مال روا

پونے اندر خستہ و چہ انان تمام
 محتاجاں نون دیلواندا دولت نے مال
 مرد غنی اک عرب کا آئین عالی شان
 سن سن خیراں آوندے عساکر کو کینار
 مسکیناں دی ہفلسی کرد کھلائی دور
 دختر تہ فتنوس دی جو خوباں و چہ چہند
 آہل چہلادیکھا حمزہ نون منظور
 عاشق عرب امیر تے سی ایہ مدت دی
 رات دے تہ شاہ عرب دی خواہش و چہ جلے
 حاکم اسدی اس عشق نے جان گوانی سی
 میر دم اس قصور نون رکھدی و چہ نگاہ
 میل خدا یا بار دی گراں زیارت میں
 عشرت عیش جہان دے سارے دے چھٹ
 ایہ لباس پہاس دالہاں گی میں تاں
 اندر عشق مسلامتی یا مہرباں داں گی
 باہجہ امیر نہ ہو مہربان مول دیاہ کراں
 آہے کر دے آوندو کئی ہزاراں شاہ
 تانیں اسدایاں سی دیند راضاں جواب
 والی ملک فرنگ داہ کرے تمناست
 پہچھدی سہ بخو میاں ظاہر کرو بیاق
 کہیا دیکھ بخو میاں خاطر جمع رکھا
 ایسے خاطر والہ کو ششش کرے تمام
 حال حقیقت پہچھدی نہب مقاموں نام

بیٹھا اندر خوشی دے حضرت عرب امام
 حمزہ دی و چہ حکمتے شہرت پٹی کمال
 دولت دیند اسفلاں کرد لہے احسان
 حمزہ دیند اہلانتوں دولت باہجہ شمار
 گھر گھر خبر امیر دی ہایہ ہونی مشہور
 راجہ نام پہاس پوس جیدی صفت بلند
 خاطر جیدی دیکھے آہیہ ایک دور
 سن سن صفت جو اہلادی عاشق ہونی سی
 باہجہ وصال امیر دے دل تے جگر بے
 ناں بقصور امیر دی لکھ منگوانی سی
 سینہ عشق جلا یا بر دم کر دی آہ
 جبل جہاں یا عشق دی و چہ حرارت میں
 پہن لباس پوس دار ہی جگر نون دھڑھ
 حضرت عرب امیر بھقیں وصل کرانگی جان
 باتے یار عزیز نون لے تن لادواں گی
 اپنی جان مغریب نون مار فاکراں
 ناں کروا دے راجہ ہورے ناں دیاہ
 سوز برتوں بھقیں راجہ جلیل ہی کہاب
 راجہ ہرگز اوسنوں ناں لیا دے چت
 حمزہ بینوں ملے گا یا جہادے گی جان
 حمزہ تیرے شہر و چہ تینوں مجلسی
 جاں کو عزتی شہر و چہ کر داکان مقام
 کر دی خدمت خاطر اں تے آداب تمام

کون کوئی کس شہر تھیں نام مبارک کی
 نالے گھل کنیز کاں حلیہ سے تمام
 نس دن سنیا آئی عربی اک جوان
 دے قصور کنیز کاں راجہ کرے روان
 دوڑ گیاں ول راجہ کین بشارت جا
 لے بن بی بی راجہ کرے شکر ہزار
 شوق جہد سے مدتوں کھچڑی غلطان
 اندر جہد سے عشق دے ہو رہیوں بیمار
 جہد دی وجہ اڑیک دے مدت گئی وہا
 جہد سے دھڑیں پینہیوں بدن پلہ سن پاس
 شنگے بی بی راجہ ہو جانندی قربان
 ندنوں اندر خرمنے غوغا پیسا تمام
 گھلیا سی مرزوق نے ابہرہ ڈاؤن فرزند
 آہے سی مرزوق نے چاہیہا کتنی دار
 لے کے لشکر قابوہ پیسا فرنگی زاد
 جاں پیت شاہ فرنگ داڈ تھا تو مند
 گردے شہر فرنگیاں ڈیرے لے لگا
 بائی خبر امیر نے قندز نوں فرما
 چل چھڑاؤاں خرمنہ لواں فرنگی مار
 قندز کاٹھی پادندا پین لے ہتھیار
 وہ جہاں شہر داپیش جو اناں نوں
 ایس فرنگی زاد نوں مارفت کراں
 ادہ کھندے دیوایو مفت گواصو جان

کی کچہ حاجت آئی ابیدر آدن دی
 حدوں درست نہ آندا کردی ہر مدام
 کردا پر عجزاں شفقت لے احسان
 نقشہ میل کنیز کاں صورت لئی پچان
 اچ تیرے محبوب دی لئی زیارت پا
 بھلے نصیبیاں ولے ہو گیوں اچ پار
 سواوہ والی عرب دا آئیہا شہجہاں
 وید تیری ادہ درد دا آئیہا اندر دار
 لیکھ تیرا اچ جا گیا سو گھر ملیا آئیہا
 جہد اداسی آگئی آس تیری اچ پاس
 خوشی کوے لکھتا دیاں پٹی بدلوچہ جان
 پیت مرزوق فرنگ دا آپسیا بدنام
 مار لوں جانور سنہ قحط سے کر بند
 مساک شنگے ادہ راجہ پتہ کرے انکار
 فوجاں آئیہاں خرمنے کرنے نوں برباد
 قحطوس نے شہر دے دے کرائے بند
 کین سمجھ بن خرمنہ اچ کل ہوگیا فنا
 اشقر نے لکھ قندز اچھیرے کاٹھی پا
 گردے گردن بلانڈے تیغ غضب دی مار
 حمزہ قندز ہو گئے اسپاں تے احوار
 درکھو نو فرمایا حیا دربانان نوں
 فوج فرنگستان دی مار تیاہ کراں
 وجہ ہزاراں جاوناں کیا تھاں امکان

قندز نے دربانوں کو کہا جھکے کھول
 حمزہ بھی تسک کہہ لیا ناں منے دربان
 حمزہ کنداد حشیا توں بے عقل حردوں
 قندز کہے امیرنوں ایہہ کجہ برا نہ مول
 اس نے تیرا سرور اکتا حکم عدول
 قندز چندا جس کے تختی سرٹ الار
 دربانوں نے شاہ نون خبر علی فی الحال
 دونوں نال فرنگیاں کرن چلے پیکار
 تے وحشی نے ناریا ساڈا اک رفیق
 ایہہ گل شکے فتنوس آئی باہر دار
 ناں جاوےں شہزادیا کندا حمزہ نون
 تہتا تیرے جاوونوں فتح نہ ہو سی مول
 دانایا فی اسان دا اے نہ کھا دا توں
 میں بھی لیکے فوج نون جلد اتیر نیال
 حمزہ نے فرمایا حاجت فوج نہیں
 فصل الایہوں فوج وچہ جے جاوڑاں کدی
 میرا دیکھ مقابلہ بدخواہاں دین سال
 پور پٹھ حصار دے توں میرے ہتھ دیکھ
 جان میں شاہ فرنگ دا ہر موڑ دیاں
 لے کے فوج پچھاڑیوں پویش تانی آ
 ایہہ گل کہہ کے تریپ قندز نال امیر
 چڑھ دیوار حصار تے جا بیٹھا سلطان
 ڈٹے مرد فرنگیاں رسل کرن پھار

جھولا من حکم نون ہو رخصت مست بول
 قندز لاکھی مار کے کدھ دکھائی جان
 کیوں عاجزنوں ماریا ایہہ کی کیتا توں
 ظلم نہیں ایہہ حق ہے جے ہو یا مقتول
 ایہہ بے ادبی سامنے بینوں کدوں قبول
 لے کے نال امیرنوں آئی باہر دار
 اک پردیسی مرد ہے ہو روحشی ال نال
 ہتھ سے نہیں سناوونوں اسیں شکے گھیا
 ہن ایہہ دونوں جا نیکے لہو سر سن تحقیق
 حمزہ نون گھیا ریا ہو کے عرض گزار
 فوجاں نال مقابلہ کوں کر نیگا توں
 حضرت ساڈے واسطے ناں ہووین مقتول
 سرتے جانیو کاسٹوں سخت لڑائی نون
 پر میں جاساں ماریا سمجھا ہے احوال
 کافی میرا واسطے واحد رب متعین
 خون دگے بدخواہ دارن وچہ نندی نندی
 تیغ دگیندی دیکھ لے اندر جنگ عدال
 کیونکہ مارے جاوےں برے جہان دے لیکھ
 حقت کر کفار دی دیکھ جو توڑ دیاں
 رہیا مال کفار دایوں جس مع کرا
 تے مڑ آئی فتنوس نال امیر وزیر
 مڑاں تائیں دیکھ اجاندے ل سلطان
 بھاویں کرنے صلح نون آئے دد اسوار

بیٹا شاہ مرزوق داد ابن بن بے تیار
 بد افعال فرنگیوں بد کار و بد زار
 کھنکھو کوئی آدمی سڑے نال سے
 نے فرنگی گالیاں کہنا غصے ہو
 وچوں فرخ فرنگیاں اک گیا اسوار
 چنگی طرح پھانسیکے اچھے کھلوں سی
 اودھو بیاتے دیکھ کے ہو گیا اسوار
 ہو گیا اک دیکھ کے کروا شور بیکار
 ڈکھا حال فرنگیاں کیتے چشت ہزار
 اسدی اک لک لاکھوں مردے گئے گفار
 فتنوس بھی دیکھ کے ہو رہا حیران
 کرواناں نے دسبہا صد شامی ہے شیر
 دھنکی دالاد سرافندز اسد نام
 رہن دا احوال بھی کینا اوہناں میان
 بھائی عرب انیہرا کیوں نہ ایسا ہو
 ہے افسوس جو خبر نہ آئے پانی میں
 ہے جانناں ہے عرب دا بھائی فرخ حال
 ہے زندہ مگر اوسے خدمت کراں ہزار
 تانوں ہو جوان اک قندز پاس کیا
 آہے وچے کتاب دے ملاوی کرے بیان
 پھیر نہ کوئی اکوند اکرنے نون پیکار
 اگلیاں انگوں ایس تے قندز وار کرے
 قندز کوں کھو منہ دالاکھی کر کے زور

تدفوں نعرہ مار کے قندز کے پکار
 تھی حرامی مابند روکتے دی اولاد
 ضرب پوے سر فردی دوزخ چل گئے
 سر دہاں دا جاسکے دڑھ لیا وے کو
 شہور کرے جھالکیاں کردا مار و مار
 قندز لاکھی مار کے دہرت دہسایا سی
 ایہ بھی لاکھی کھانسیکے کیا جہانوں پار
 قندز نے اک لاکھوں دتا دہرت نکھا
 آدن نعرے مار کے دار و دار اسوار
 ایہ وحشی دے جنگ اگر مہو بیابان
 پھیرے کو جاندا مہن ایہ کون جوان
 بھائی عرب امیر دا صاحب نور اکیر
 مہو شامی دے نال دے ایہ لاکھ نام
 اسکے حالت فتنوس ہو رہا قریان
 ناں ہووے تے عوید بھائی کہے نہ کو
 کیتی مول نہا نہاندی خدمت کافی میں
 خدمت ایس جوان دی میں کردا ہر حال
 بھائی عرب امیر داساڈا ہے سردار
 قندز لاکھی مار کے اودھ بھی مار لیا
 مارے چالی آدمی قندز نے میدان
 آپ فرنگی آئیا آخر ہو لاچار
 پھیرے فرنگی البیدی لاکھی پرے پرے
 قندز اوکھا ہو نیکیکے کرنے لگا شور

سعد شامی کی دیکھو لاکھڑا تپسا تپسا توں
 حمزہ لغزہ مار کے دوڑ پیسا مردان
 جنبش گئی زمین لٹ گئی بلندی جان
 لاکھٹی ہتھکڑیاں ہند سے چھٹ چھڑی ان
 حمزہ تاپیں بار دہ تیغ سرنگی آ
 ماری تیغ امیر نے موہڈے لگی جا
 چھوڑنا میدان لڑی کا فرح بان بچا
 پھیر سرتے ماریا پر دہرست اثار
 افسر موٹیا دیکھ کے لٹ دگ تری سپاہ
 جاں تیغاں پھر جھپے اندر فوج دلیر
 بیست دو ہزار تھیں دھال سوارانندی
 لشکر لے کے فتح سندھ آئی بابا ہزار
 قندز حمزہ لے گئے دو لڑیں فوج دہا
 کہند مال غنیمت مال رکھو الت مقام
 قندز حمزہ فوج لڑیں کوہین ب
 قدیں عرب امیر دے آڈ گیا سلطان
 عرض گزاری فتح سندھ حضرت امیر بانی
 حمزہ کہند اسال لڑیں حاجت ناپس کا
 قندز کہند اسال میاں عقل ہوئی کیوں دور
 خاطر ایسے مالدی مارے اسیں کفار
 سن قندز لڑیں اکھڑا عرب امیر سوار
 قندز پھیر نہ بولیا چپ رہا ہر حال
 لاڈ داغوت امیر تھیں مار نہ سکے دم

کافر کھولے چلیا بیچیں لاکھٹی لڑیں
 خاک اڑی میدان دی اڈ پونتی آسمان
 جان رہی تن جہانندے ڈھکے ٹوڑ توں
 کافر لٹ امیر تے پیانغضب تھیں آن
 حمزہ نے ہتھ آفندا پھیرٹیا دھپ سوا
 تیغ والی ہاتھ اڑ سدی پئی زمین نے آ
 بیکر دو لڑیں لے گیا سرب امیر اٹھا
 پرزے ہوئے بدن زے جان جلی چھینا
 حمزہ قندز اٹھانندے پئے پچھاڑی دھا
 قتل ہوئے کفار تے دگیا خون چو غیر
 اگے لگی حادندی فوج کفار راں دی
 دھچکنا خدائی دی کردا شکر ہزار
 پیچھے لہند افغنوس لٹاں جمع کرا
 سعد شامی مردان دا ہے ایہ مال تمام
 مٹے پچھا ہاں شاد ہو فتح دوائی رب
 چاقو مول گل لاؤندا شیر عرب مردان
 آلا ہلاک حضور دی قبض کرونی الحال
 دند دیو دھچ فوج دے ساما بہر خدا
 اتنا مال گواو مال کیوں تینوں منظور
 مال اسال اسحق ہے آپ اسیں مختار
 جے توں مٹے بولیوں ٹکڑے کر ساں چلا
 صبر صبوری کر رہا گیا اڑا یٹیں مال
 دیکھ غنیمت جاوندی رہا دیو چہ علم

نال لیا بیسا بادشاہ دولہانوں دربار
 یقین بند سے میں تخت نے بہنا اور انھوں
 حمزہ کہنداشتہ نال سن لے علی تخت
 مینوں بہناں تخت لے کیونکر جائز ہو
 پھر مینوں خود شاہ نال تخت لے بھلا
 کھانا حاضر ہو بیسا کھانا اوچہ دربار
 غالب نشہ شراب دھڑ سی قندز نال
 فتحنوس دا پہنواں آہا اک امیر
 قندز اسنوں دیکھ کے کہنداشتہ مروتار
 میدان کہے غلام ہیں توں شامی دانبر
 سن قندز دھڑ جوتہ دے اٹھ پیسا مردان
 چھاتی تے جڑدہ بہ گیا قندز چھال لگا
 سبھ قندز میدان دے حدود توں گئے
 پر خود مینواں اوس دے پیار سیاسی جیت
 قندز دی کلیں رگی نکل چیک گئی
 اپر پیسا اڑاوند قندز نور دور
 مردو اس پلید کفیں اٹھ چھڑا دے کو
 مینوں اٹھ واسطے چھب چھڑا نو
 اٹھ حمزہ میدان دے نرم چھڑا دے
 میدان خصیے چھوڑا دھڑ منڈہ خاموش
 میدان پنڈا اٹھاڑ کے پھر کہنداشتہ حال
 پنجہ پنچہ اوس دے پادے عرب انام
 قندز پیسا اڑاوند کر دترس امیر

کہنداشتہ تخت دے توں مروتی مروتار
 توں لیا پر تخت دے لے ربدے مقبول
 حمزہ والی عرب واکدی نہ بیٹھا تخت
 کرسی جا کہ اسلافی دیوسا نالوں سو
 خود کرسی لے بہ گیا حمزہ نال رنبر
 پیتی پھر شراب بھی مروتاں باجھہ شمار
 مروتوں لگا بولنے لگاں ناموز دن
 نام جگت دھڑ اوسدا میدان پنجہ گیر
 اچا بیٹھیں اسان بھٹیں کی تیرا سقدار
 مینوں تیرے صاحبوں لائق نہیں بلند
 پھر لتوں میدان توں مارے دھڑ میدان
 میدان پنجہ گیر دی ہوش اڑی دھڑ و
 سبھ مینوں دی ہتھ کڈھ کے خصیے پکڑ لے
 گھٹ پتا لو اوس دے سٹے پکڑ نیت
 دو ہتھ پامید ان مے کلاموڑ لئی
 مینوں اس مردار نے خضعی سٹیا کر
 گلیاں دھڑ پتا لو اں گلیاں چھڑے ہو
 اس بے ادب پلید توں پودھٹا لو
 چھڑ پتا لو لکھیا کاسنوں ہتھ پکڑے
 قندز چھاتی اپر دال اٹھ سہا لے ہوش
 سعد شامی جے مردیں پانچہ میں نال
 کہنداشتہ توں کر لے اپنا زور تمام
 ہور دھڑے گھندا میدان پنجہ گیر

میدان زور لگا بیٹے کے یہاں حال ملول
 میدان زور لگا دندہ حمزہ نہ ہوا سی
 اک خشک کے اس آگیا توں سن زور لگا
 خوب سرو ملو کے دنا و چیر زمین
 چھوڑا خدا دیو واسطے میدان کرے بکار
 چھوڑا امیر مقام نے بیٹھا تکبہ غار
 اک دن کرد افخو کس پاس وزیر بیان
 راجہ دیواں اسنوں جے متھو کر کے
 کہنی عرض ^{وہ} پھر نے امیر چنگی تدبیر
 راجہ یقین پھر شاہ نے بچی آپ صلاح
 امیر تینوں منظور ہے یا ناہیں منظور
 راجہ لگے عشق یقین آجے حبلی بلی
 امیر دل اپنے جاندی امیر عرب امیر
 مرضی بھی بارے امیر کہندی خوش ہو
 جو کچھ مرضی تہندی سو مینوں منظور
 عرض گزارے آئیکے لگے عمر رسول
 آسے کیا امیر نے پر موبوں اکوار
 سن کیتا فتنوس نے شادی داسا مان
 مجلس لانی سردار کر کے نیک صلاح
 حمزہ دلوجہ آکھد اے افسوس ہزار
 ہوا فتنی اچ اسال دا کو اعتقد تمام
 آجے حمزہ عید تے جاں دیا ^{وہ} یا سسی
 شہر تندرہ سے پہنچیا لہذا لہذا شیر

پنجہ عرب امیر داتے ناہیں رسول
 میدان اس زور یقین مینوں معلم کی
 زور لگا امیر نے میدان میا لگا
 باخند سے بخند لہ گیا جانتی نال یقین
 دینی میری توڑ کے کر لیں بے کار
 مجلس دیو چہ رات دن کردا عیش بیار
 بھائی عرب امیر داسعد شامی مردان
 فخر دہ عالم اسال تے آن ظہور کرے
 تے کرنے اس کار دے روا نہیں تاخیر
 سعد شامی یقین تندرہ دجاہاں کمال نکاح
 ظاہر مرضی اپنی مینوں دھس ضرور
 ہوئی شکنتہ خبر سن واکنگ میل کلی
 خوب مقابل مل گئی اودہ زیبا مقبول
 تیریاں ہیریاں مرضیاں ہرگز ناہیں دو
 امیر گل سن کے بادشاہ مڑیا ہومرور
 دل میرے دچہ آرزو راجہ کو قبول
 تے لہیا دچہ دلیدے کئی ہزاراں دار
 حضرت عرب امیر نے دل جانوں قربان
 راجہ نال امیر داکا ہون نکاح
 چاہیدا اسی ایس مقال اچ عیار طرار
 جیوں دچہ دین خلیل دے قلم ہوبہ حکام
 عمر او یک امیر نوں لہجن آئیں سی
 سفیاں طرفے خرمنے ایتھوں لگے اگیر

پھر نام ^{اوہ نام} اوہ جو اس دعا سحر می سوان
 شکر چھپا کر نے لپی حقیقت جان
 آوڑ یاد چہ خرسے عمر امیہ دھا
 بھی سنیاں من وقت ہے عقد کروں دا
 دو تن چھالال ملا سکے سن شا دی دی گل
 صورت سیرت دیکھ کے جس وے ہیان
 سعد شامی اکھڑا آٹاں دالی میں
 میں سنیاں اج او سرانگے کرن دیاہ
 جا آکھو بادشاہ نول میرا ف کر کے
 نقد دم کچا ساں دے پلے پا لوسے
 دہاناں نے پچھیا نام تیرے کی
 جس جس کے اکھڑا شاہ گے رباں
 زندہ سیاہ تے قد ہے تیراں گراں تمام
 بھوڑا سرخ لباس پہنچ گزٹو پ بند
 سر پہ دھب ہلوی خوب بنایا رنگ
 وچ نبل اک توڑاٹی ہنہ کمکان
 ڈال ایہا اک کافذی اسدے نگر پی
 سعد شامی نول اکھڑا میرا وہ غلام
 دروازے ول دوڑ کے آیا عمر رسول
 دیکھ عیار امیر نول میر میں حبیب
 باہوں پکر پیار تھیں آند اچہ دربار
 سب سب دے پر سب تھیں قند کچہ دہیر
 گھوڑی دٹ دٹ وٹ وٹ پھلا اسول عمر جوان

سی قند نول ملے گیا اپنے نال جوان
 کہی کہی بن بیٹھ اسد شامی مردان
 سنیاں سب حقیقتاں دچہ شہرے آ
 وٹلا ابھہ نکاح دے حریت پڑا دن دا
 دربارے سلطان دے جا بیٹھا درمل
 پچھوے مردا کون ہیں چلیوں کس مکان
 میرا وہ غلام ہے نہیں پلا لی میں
 لگا عقد بھاو لے دختر دا بادشاہ
 نال نال مال عقد دا پچھوں ذکر کوے
 پھر دختر دا اوس تھیں عقد تھیا لوسے
 کہندا اوہو نام سے جو کچہ ہندا سی ہی ^{کیا}
 اک عباس آدمی کھڑا دیتے آن
 نظری آوے سحر اسدانا میں نام
 نوٹیر دی دم ٹوپ ^{ہوئے} کچھڑی پوند
 جو دیکھے ول اسد دیکھ رہے دل تنگ
 حیرت کے دچہ ڈب دے نکھی نہ نام شان
 پیر پرانے کھوڑے لگے گندھ کنی ^{کھوڑے}
 جانا عمر امیر نے سن کے حالت م
 لگے ڈکھلورینے عمر کھڑا مقبول
 چک عمر تے قدم تھیں چھپائی لا لیا
 جس پے سب دیکھ کے اسد ایا سنگا
 صورت دیکھ عیار دی جس جس پوند اشیر
 جس زبنا دختیا مفت گواہی جان

ایہ کرسی اپنے حمزہ کو سے بٹھا
اس مفلس نول کا سنوں پاس بٹھالیا
شاہ پہچھے ایہہ کون ہے فرماؤ فقیر
مینوں سن کے اگیا قول میرے پاس
حمزہ ایہہ فرماؤند امیر ایہہ نول
عمر ایہہ حکم فقیریں باہر گپ سدا
کر دے کھدا پانی سا گل و چہرہ تہمین
گنبد و انگ مسیت دے سر بدھی ستار
بدھی ریشٹل سفید جو بیچ گز و چہرہ شہار
آن نکاح پڑایا مجلس دے و چہرہ کار
تے قاضی نول شامے دتا ٹکا ہزار
تند زکند اقامتیا ہے نائیں درکار
عمر ایہہ چاکے گنبد الغسل چھپا
عامسا اک اٹھا یکے تند دے سر لا
تند زکھی و چہرہ جوش دے اچھیا ست کھا
جانندی داری کا سنوں ٹوڑ ٹھوڑ گیوں
تند زکھے پکار کے اے قاضی بد خو
توں سوٹا اک لایا میں لاواں دو چہار
عمر ایہہ آکھدا لیاں بیچ ہزار
باہر چل دیار فقیریں مگرے آداں میں
حمزہ لولوں پچھدا فقیر سس مردان
حضرت حمزہ آکھدا ہنس ہنس راضی ہو
اوہ آکھے جے غریب فقیریں ایہہ ہو یا پیدا

وکیلہ رہے جیران ہو مجلس دے امیر
سعد شامی نے کد ہروں یار سنا لیا
بادشاہ اندام سخر ہے ایہہ کہے امیر
میرے باجول الیہ دال نت ہے اداس
قاضی کوئی نکاح خواں سدلیا چاہا نول
بھیس دتا یا اپنا گوشتے دیو چہرہ جا
تا بہت ہنڈ جو حواڑے و چہرہ ملی تہین
گیا شمار دواڑ بول ہو سی گزراں ہزار
ہنڈ و چہرہ آسا پکڑ کے آئیں اول دربار
چار چوہر مہار کی لگی ہون پکار
دو سے ٹکانہ لواں گاکا کی میرے درکار
ایہہ مینوں درکار ہے کر میر بول یار
مت ایہہ وحشی پکڑ کے لے فقیر پا
نکل گیا دربار دے و چہرہ پچھال لگا
واہلاں دیاں شوخیاں اڈ گیا و چہرہ وا
قاضی ہیں کیوں دوڑ کے وٹکوں چور کیوں
آپے ویر سہیر لول ہن رب کرے سو ہو
تے لول اپنی حمان تے کیتا ظلم ہزار
دو سے ٹکانہ لواں گاکا کی میرے درکار
تیرے مکے نکاح دے کھوہ لہاواں میں
ایہہ ملانا کون سی حضرت کرو بیان
ایہہ فرشتہ غریب فقیریں کیا قاضی ہو
کہتے ہے اوہ مسخر اجیڑا الین گیا

بے مٹر کا وہ مسخر آکے گا اس حباب
 نلال سخت مزاج نون سد لیا یا کیوں
 تہ ذوں بھیس وٹا نیکی عمر عیار طرار
 چڑھیا اچھا لگا نیکی سر قند زدے جا
 سر اپنے نون جو یا سر لکھ دینا ل
 بس بس کے چھپ چلے لوگ ہو یہ ہوش
 عمر لٹی بھڑ سارنگی ڈھولک نال رلا
 وجہ بیا دچہ چلے سن موزوں کلام
 قند کے امیر نون ایہہ تیرا عیار
 ست دن اندر عیش دے اینویں کی گزین
 جاہ توں اندر فوج دے میری خبر پچا
 عمر امیر حکم بھتیں جلا گول فوج
 والہ ہوئی حاملہ حمزہ ہوئی شاد

دل میرا ہے چاہو ندا سنوں کراں ستر
 ایسا قاضی لالچی اوس بلایا کیوں
 بابروں وچہ دربار دے ٹپٹ یا دربار
 اسر اسر دے تے رکھا اپنا بھیس نکا
 بھوندا رہیا اوس تے انکوں چرخ کلال
 دیکھ عمر دیاں حرکتاں سپا چو طرف خروش
 لگا دیں تے بجاوند اوتہ رنگ مجا
 دیکھ عمر دی ساحری ہوئے جنگ تمام
 آفت ہے یا آدنی یا ہے کی اسرار
 حمزہ کردا عمر نون دن اٹھویں فرمان
 انشاء اللہ آدساں جھبٹ پھاڑی دیا
 حمزہ وقت گزاردا چو خوشیدی موز
 رہندا اندر عشرتاں ہر دم غالب زاد

کند اچاں لگ دیکھتاں نہ اکھیں فرزند
 ایتھوں مول نہ جا دساں مینوں ہے سو گند

جانا امیر المومنین حمزہ کا فتنوس کے بھائی کے
 گھریں اور اس نواح میں مارنا اثر دیا اور پیدا ہونا فرزند
 ارجمند کار البعہ پلاس پوس سے اور آنا امیر کا اپنے لشکر میں

مہر بھائی فتنہ من داختر سنہ سے نزدیک
 ایہ بھائی فتنہ من توں منگدا آہاساک
 اس نے والالائییاں ناٹھیاں الفاق
 سعد شامی اک نام ہے شیر عروب دا ویر
 ایہ گل سن اس کھیا نام بھائی دل
 دل میرے وچ آوند میں دیکھاں دیدار
 پردہ نامہ فتنہ من نے کھیا حمزہ نوں
 گھر اپنے سدا گھدیوں جاہ جے جاہ جے جی
 ایہ گل سن کے ہو یا نرت ہیر تیار
 اس نے سنیا آئیاں فرخ خال
 حمزہ تائیں لے گیا عزت فتنہ من دربار
 رہندا اسی اک لڑکا اس شہر وں نزدیک
 آئیاں دم کچھ اسب کچھ کھڑا کچھ
 مگر تھیر آدمی سو تلوے بھڑا
 گرد غبار سی ہوندی دھیر تن کوہ تمام
 بھتے پچھے لو سن بابا آئیاں سی
 بابا نوں منس آوندی خلقت اندر
 حمزہ کنڈا شہر وچ شور اچھا کیوں
 میں کچھ وچ خر سے کنڈا عم بنی
 ایہ گل کہہ تلوار لے ہو پیادہ شیر
 خلقت دیکھن واسطے بابا کی سدا
 دیکھ جوائی مرد دی تھہرے سب لوک
 دیکھن دھڑوں کھڑے ہو سب ظاہر ہواں

حکم و اوچہ ملک سے عادل عاقل ٹھیک
 راجہ اسد سے پتہ دانا نام سے غناک
 سن اس خبراں پائیاں ہو یا جوین فاق
 جھل گئی سرالینوں راجہ ماہ منیر
 سعد شامی مردانہ نوں گھر میریول گھل
 ویر ہیر کھیر داکھ کھیرے سردار
 ویر تیرے نے کھیا میں ول ایہ مضمون
 آکھ ساہن سروا تیری مرضی کی
 قند تائیں نال لے ہو آئیاں اسوار
 اسراواں نوں نال لے آئیاں استقبال
 خدمت خوب گزارا ہو کے خد گار
 بھتے پچھے عار تھیں بابا آوے ٹھیک
 موہند اسد سے وچ جاوے جو تھہرے کو نوچ
 موہنوں ظاہر موہند اچھاں شک سیاہ
 جہاں بھوکے اک گدھی اندر اس مقام
 چار چوہیرے خلق نے شور مچایا سی
 شور پیادہ شہر سے بند کرن دربار
 دے بھائی شاہ دا حالت آہی جیوں
 کیوں لگے اس گل دی خبر نہ گھلی سی
 شہر وں بابا آئیے اتوں گیا الیہ
 نے کندے سب ہووسی ایہ جان فنا
 بر کوئی کچھ جانیکے مول نہ سکیا روک
 حمزہ تریا جاوند اتنہ لئی ستھ ڈھال

کھینچا دم اڑ دیا سارے جوش پیا
 حمزہ بھی اس کشش تھیں گیا او سے دل نس
 پاس گیا جہاں موہ نہ دے جہاں ماری تلوار
 پہا موہی اڑ دیا دھواں باہر سر
 دھواں جہوں موانے دتا سب کھلار
 آکھیا جو اڑ دیا مار گواہیں ہیں
 خلق نہ کردی اعتبار زندہ ہوگ پیا
 بعضے مرد دلداراں حیا دکھا احوال
 خوشی ہوئی دچہ شہر دے کہنہ ہی خلق بیکار
 حال آئیا دچہ شہر دے حضرت امام
 کھائی لئے فتنوس نول لکھ کھلیا مکتوب
 سی جو کھلا اڑ دیا سارے شہر بلا
 سن خوشخبری فتنوس کردا جشن تیار
 پیچھے کتنے روز دے آئیا پھیر میر
 مدت گذری راجہ نے حبایا فرزند
 حمزہ راہی ہوئیں کردا عیش تمام
 خوشیاں کرے فتنوس جمع کرے فقراء
 جامے مال لٹاؤند ابھرت کرے خیرات
 دن چالی دچہ جشن دے ہو راہ میر گذار
 کہنہ اگے شاہدے ہوواں لاج رواں
 کافر ہوئے جمع سی مرت کجہ کرن دغا
 جہاں ایہ لڑکا ہوو سی صاحب نور جو ان
 عرض گذاری فتنوس دل میرے اعتبار

سب کچھ موہ نہ دل او سے کششوں چلا گیا
 تے حمزہ نے تیغ بھی پکڑی تھہ کس
 تیغ لگی دچہ سریدے گزر گئی ہو پار
 دچہ تار بلی ہو گیا حمزہ ناپیدا
 علم نبی تاریکیوں آئیا باہر دار
 کر کے فتح ہم نول ہن مڑا ہیں
 ہوو سی ایسا اڑ دیا کیونکر یار لیا
 ہوئیں آہا اڑ دیا ہوئی خوشی کمال
 کھائی عرب امیر دابے غالب بیکار
 سارے لوگ ادب تھیں نیوں نیوں کرانہ
 اس تیرے دامانے کم کیتا مرغوب
 اس نے تھیں تیغ تھیں کیتا مار فدا
 دتے اندر خوشی دے کتنے روز گذار
 رہندا اندر خزنے کردا جشن کبیر
 صورت اس فرزند بھی روشن دانوں حید
 علمش رومی بہت دآپ رکھیندا نام
 مال خزانہ دندا یا اندر راہ خدا
 ہوئے غنی فقیر بھی لے لے کے صدقات
 طرفے اپنی فوج دے ہو یا پھیر تیار
 میں بن فوجاں میریاں ہو دن سر گرداں
 جا کے ماراں اونہا تنوں کر کے آپ غا
 لشکر طرف امیر دے اسنوں کو روان
 حمزہ تو ہیں ہوو سیں کے داسر دار

کیوں بن پردہ پاوند اگو چھار میں نہیں
 کرے تبسم ہات سن شاہ عرب مردان
 قذیں ڈگیا فتنہ میں ہو مٹی خوشی و دہیر
 قذ زکے نجیب کردا خوشی ہزار
 سی میں آگے آٹھ رانی جابا کون
 قذ قدم امیر تے آٹھ گیا ہوش و
 نلے سن کے راجہ کڑی خوشی ہزار
 حمزہ رخصت ہوئی کے تریا لشکر و
 آہے آگے عرب کے لڑے سی میدان
 اک دن دچہ میدان دے ہوئیاں صفایا
 جاں جاسوس و دلا ندے آگے گئے سدا
 حضرت حمزہ آئیں پٹی تمام پکار
 کارن استقبال دے ملے آگاہی ہو
 قذ زون مل ہووندے عربی شاد تمام
 سی الجوشش آئیا آگے دچہ میدان
 دیہہ رخصت ہوئیں پکڑ لیاواں جا
 سوئپ خداؤں تو ریا حمزہ نے مردان
 اچھی طرح نہ آئے کے لہجے کھلویا سی
 الجوشش نے چھال لاکار و ہنہ و چہ کھچہ
 قذ ز پھر ڈارہ گیا ہنہوں چھٹا مور
 قذ ز یہ پیا نور کر او نہ آئیں ہاتھ
 بیوس روز گزار و قذ ز بے آرام
 الجوشش دن دوسرے آن کھڑے میدان

امیر سے پاس امیر جی کیوں سچ کہیں نہیں
 حمزہ عربی نہیں ہاں کیتا حال عیان
 باہجوں عرب امیر دے ایسا کون دلیر
 بن حمزہ میں ہو رانا میں خدمت گار
 میری باہجہ امیر دچہ پھر توڑے دہون
 میرا بھی سردار ہے حمزہ عالی زاد
 سی میں آگے جاندی ایہ او ہو دلا ر
 قذ ز نال امیر دے دوزیں پوتے چل
 نال الجوشش ملایاں کڑے جگہ جوان
 گردا مٹی اک پاسیوں دھڑے مرد سوار
 حمزہ قذ ز دہاں نول ملے آگاہی آ
 اندر لشکر عرب دے خوشی ہوئی ہزار
 اپر قدم امیر دے سیس دہرن رور و
 شہر پانے بجواندے آئے دچہ مقام
 قذ ز عرض گزار دابیش امیر جوان
 میں ہاں باز اس چڑی تے رنو چاؤں دہا
 قذ ز شور بجا و ندا آوڑیا میدان
 سخن جواب سوال کچھ لہجے نہ ہو نیاسی
 زخم کر دکر بار یا کتاں چھاتی دچہ
 الجوشش نے قذ ز توں لت جڑی ہو
 قذ ز کہے مقابلہ مشکل اس دے ساتھ
 چلے گئے میدان تھیں دوزیں و بے شام
 کہے بلند پکار کے لے عربی سلطان

آج آپ مقابلے کھیل نہ ہو رہے تھے
میں بھی تینوں اپنے ہتھ دھکھاواں گا
سن حمزہ فرما دے اے مغفل غمخوار
لے آئیہا ہتھیار سب مغفل نیکو کار
آئیہا دھرمیدان دے اشقر جلال مار
نور عریٰ آفتاب حمزہ فرخ فال
چھال لگا الجوششے سینے ماری لت
دو جی دار جو ان جو سپا ہوانی ہو
لتاں بھٹیں پھڑ مار یا دہرتی تے یکبار
چھاتی دھچامیر دے لت لگاتی ہو
موٹے عرب امیر دے زخم گیا اک لگ
لگے دانگوں پھیر مڑ سپا سب ز شیر
الجوشش دھچہ ہتھ دے کرے تجھیر جوش
دو تن دتیاں گردشاں سروں آنا ہاں چا
دھیا دھچہ زمین دے اسدا بدن تمام
جوش گیا ہوش بھی ستا ہو خاموش
بدایا عمر عیار نے ایہہ محکم کر صبر
جانا عمر عیار نے کھایا ایہہ جو ان
عمر کے الجوشش اٹھ چل میری ل
الجوشش نے اکھیا میں نہ جاواں بول
عمر امیر اکھیا جے تینوں اکار
دیکھیاں کیونکر اسان دانہ منے ارشاد
نال جاویں توں من میں آپ لیجا دنگا

جے تیرے دھچہ مردی رنو چہ آویں توں
کیہک صاحب زور میں راج از مالو انگا
کرال چڑھانی جنگ دی لیا میر ہتھیار
پہن بدن تے ہو گیا علم رسول سوار
خاک اڑی میدان بھٹیں اندر گرد غبار
اجے نہ ہو نیب کھڑا سی اپنا آپ سہال
حمزہ رہیا دیکھدا نال چلا نیب ہتھ
حمزے لٹا پکڑیاں آوندیاں سرد
الجوشش اٹھ اڈ گیا زمینوں دگدے سار
زخم گیا کر کر دھٹیں بھی اک زور زور
حمزہ بھی دھچہ جوش دے تہیا دانگوں لگ
دو ہاں لتاں بھٹیں پکڑ دیا علم بنی نے پھیر
کاں پھڑیا جیوں تنگ یوں سپہ تیوں کر خوش
اسخس مار دگا یا دہرتی تے پشکار
الجوشش دے رنگ دار یہاں نشان نہ نام
دلت رہا زمین تے بھود تے پہوش
پوش پے الجوششے خود نوں ہٹا قید
کوہیں کھڑاں دھچہ فوج دے چا دھچاں
بھٹے دے ہیٹھ امیر دے تینوں یا لیلی
حکم تیرا میں ویر یا کیونکر کرال قبول
میں تینوں لیجاوناں کر فرما سر دار
لیجاون دا اسان نوں چکائے قل یاد
نوں خود جاسیں دوڑیا جبول دوا انگا لگا

الجوشش نے آکھیا دکھیاں کوئیں کھڑیں
 ابہر کل سنگے سخر استوا ہتھ پھرے
 عمر بھلائی ہوٹا سوا چو بھے سو
 مہن کیوں سوا مہدوں تریاں جانڈیاں
 سوا چھیا ہوٹا الجوشش پھر رو
 جھنڈے بیٹھ ابہر دے جاد تا کھلدار
 اہر نال ابہر دے بندہ کیا نہ کو
 خیل و جانوشیرواں جنگ مٹایا سی
 کرسی تے بہر سہ یا الجوشش لول کوں
 الجوشش نے آکھیا اے عربی سلطان
 حمزہ کنڈا سن لے واحد اند پاک
 سجادین خلیل داند مہرب پاک پھان
 الجوشش اسلام تے لے آٹیا ایمان
 باوالاد چہ کن دے لب غلام بنا

کوئیں ہوٹاویں دیکھنے کی کچھ کلا پھڑپ
 گردن وچ چھیا مٹا دیکھیاں کوئیں
 دکھ لگاتس تر فیا رو رو کردا شور
 کیوں مہن دکھ بھانڈا بھے جانڈیاں لول
 مہن مہن فوج ابہر دی رہندی راغنی سو
 الجوشش بھی بہہ گیا لتاں پیر قیاد
 حمزہ وچہ میدان دے تنہا رہا کھلو
 حمزہ بھی میدان کھنیں سن مٹا گیا سی
 پھچیا مہن الجوشش کیونکر چھڑیا لول
 زودا کر کے پکڑیا توں اندر میدان
 بت پریش والیاں دو ہاندے سر خاک
 کراقرار الجوشش سوا جاسلمان
 مہن توں اکھ کھولدا عمر عیار جوان
 الجوشش بھی صدق خدیت وچہ رہا

سورج بھادری میں تھوگہ سیف

نوٹ: بغیر دستخط میرے کتاب سرور قہ تصور ہوگی میرے
 قلمی دستخط یہ ہیں۔

بقلم

احقر العباد خاکسار